

! Cuộc
sống!
tình yêu
của NỮ.
BÁC
SĨ

Thiên

Mục lục

- [Chương 1: Làn Xem Mắt Thứ Ba Mười](#)
- [Chương 2: Tan Rã Trong Không Vui](#)
- [Chương 3: Cuộc Sống Của Tiến Sĩ](#)
- [Chương 4: Thanh Mai Trúc Mã Đến Xem Mắt](#)
- [Chương 5: Đường Về Nhà Thật Gian Nan](#)
- [Chương 6: Kiểm Đại Người Nào Đó Gả Đi](#)
- [Chương 7: Chàng Vô Tâm Thiếp Vô Ý](#)
- [Chương 8: Con Đường Xem Mắt Thật Chông Gai](#)
- [Chương 9: Gặp Được Ý Trung Nhân](#)
- [Chương 10: Tư Xuân](#)
- [Chương 11: Mỗi Tình Đầu](#)
- [Chương 12: Trái Tim Chàng Như Biển Sâu](#)
- [Chương 13: Là Phúc Hay Hoạ](#)
- [Chương 14: Thông Báo](#)
- [Chương 15: Lựa Chọn](#)
- [Chương 16: Duyên Tận Tình Đoạn](#)
- [Chương 17: Đi Tìm Hạnh Phúc Mới](#)
- [Chương 18: Quanh Co](#)
- [Chương 19: Oan Gia Ngổ Hề](#)
- [Chương 20: Hiểu Lầm](#)
- [Chương 21: Bước Ngoặt](#)
- [Chương 22: Đấu Khẩu](#)
- [Chương 23: Thổ Lộ](#)
- [Chương 24: Lý Do](#)
- [Chương 25: Nguyễn Đem Tắm Chân Tình Đổi Lấy Trái Tim Em](#)
- [Chương 26: Từ Chối Nhã Nhặn](#)
- [Chương 27: Vượt Ngàn Dặm Tới Gặp Chàng](#)
- [Chương 28: Cai Thuốc](#)
- [Chương 29: Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng](#)

Chương 30: Tình Nguyên Khuất Phục

Chương 31: Siêu Lòng

Chương 32: Niềm Vui Bất Ngờ

Chương 33: Bức Cung

Chương 34: Giao Hợp

Chương 35: Tình Bạn Và Tình Yêu

Chương 36: Bài Giảng Tiếp Theo...

Chương 37: Lời Hứa Đôi Bên ...

Chương 38: Xét Duyệt...

Chương 39: Đối Kháng

Chương 40: Yêu Say Đắm

Chương 41: Cầu Hôn

Chương 42: (Hết Trọn Bộ).

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 1: Lần Xem Mắt Thứ Ba Mười

Đây là lần thứ ba mươi Tô Diệp đi xem mắt. Người tiến cử là cô nàng cùng khoá nghiên cứu sinh với cô Lý Mi, không thể nói quan hệ của họ tốt, may ra chỉ được coi là có chút quen biết. Trên thực tế, Tô Diệp cũng không có lấy một người được gọi là bạn, về phần bạn thân, càng không có!

Tốt nghiệp gần ba năm rồi, cô cùng Lý Mi ngoại trừ từng là bạn học cùng khoá nghiên cứu sinh ra, thì chỉ khi vào ngày lễ ngày tết mới liên lạc với nhau, bình thường, đoán chừng là ai cũng sẽ không nhớ tới ai.

Cho nên, đối với Lý Mi đang ngà say ngoài nhất thời cao hứng nói muốn tìm bạn trai cho cô, Tô Diệp cũng chỉ coi như một truyện cười mà cho qua, nhưng chưa từng nghĩ, Lý Mi cư nhiên thật sự giới thiệu cho cô một người đàn ông, hơn nữa, còn là một sĩ quan quân sự!

Tô Diệp đồng ý, không có lý do gì để từ chối đi! Cô cũng đã đi xem mắt 29 người rồi, cũng không quan tâm nhiều, huống chi, người đàn ông này điều kiện nghe không tồi: Ba mươi tuổi thiếu tá sĩ quan, người Bắc Kinh, gia cảnh tốt, đến nay chưa lập gia đình, mặc dù hiện đang làm việc ở Nội Mông, nhưng sang năm sẽ được điều về quân khu ở Bắc Kinh nhậm chức.

"Nội Mông": là một khu tự trị nằm ở phía Bắc của Cộng hoà nhân dân Trung Hoa.

Tô Diệp chuẩn bị một chút, thật ra chỉ là thoa một ít phấn lót, vẽ lông mày, bôi chút son dưỡng môi, đối với cô mà nói, đây chính là trang điểm, bởi vì, phức tạp hơn một chút như là đánh phấn mắt... Cô cũng sẽ không, một là vì cô chẳng muốn học, hai là vì cô rất bận, mà cô cũng không có hứng thú với việc trang điểm.

Lý Mi hẹn ở nơi cách trường học rất gần, ngay tại cửa nam gần quán Starbucks, Tô Diệp cũng không nóng nảy, càng không khẩn trương, hiện tại, việc xem mắt cùng với viết luận văn đối với cô đều giống như cưỡi xe đạp đi đường quen.

Nghĩ đến luận văn, liền liên tưởng đến tốt nghiệp, huyết thái dương của Tô Diệp giật giật, chỉ trong một năm làm nghiên cứu sinh cô đã thuận lợi thông qua kì thi thạc sĩ, sau đó lại tiếp tục học lên tiến sĩ, nhưng đến nay cũng đã khá lâu rồi. Thông thường mà nói, năm trước cô bắt đầu xây dựng đề tài, đến mùa xuân năm nay là có thể biện hộ, tháng Bảy nhận bằng, sau đó cuộc sống dần đi vào quỹ đạo bình thường, nhưng mà, giáo sư hướng dẫn cô lại lấy lý do dùng phòng thí nghiệm cho cuộc thi nhân tài để từ chối cô mở đề, hơn nữa, là hết lần này tới lần khác từ chối.... Năm nay, cô lại bị kéo dài thời hạn rồi.

Tô Diệp bất lực thở dài, cô đã hai mươi bảy tuổi rồi, nửa tháng nữa, liền bước vào tuổi hai mươi tám, nhưng đời sống tình cảm của cô cho tới nay vẫn là con số không, chưa từng có đàn ông, thậm chí đến hôn còn chưa từng thử qua, là một thiếu nữ trong sáng ngây thơ.

Tô Diệp cũng không thể nói rõ ràng mình rốt cuộc tại sao lại thê thảm như vậy, cô tuy không thể nói là như hoa như ngọc, thế nhưng cũng được coi là có nhan sắc, tính tình ngoài cứng trong mềm, đối với người khác rất chân thành, hai năm qua, tình hình càng ngày càng nghiêm trọng, cô tỏ ra nghiêm túc trong mỗi quan hệ với đối phương thì họ lại càng không muốn tiến đến, vì vậy, cô vẫn thành gái ế.

Nghiêm túc ngẫm lại, cũng có lẽ bởi vì cô quá mức chăm chú vào việc học cùng với nghiên cứu khoa học, từ khi đi học đến nay, thành tích của cô vẫn luôn rất tốt, bằng hữu thân thích ai cũng khen cô, tương lai là nhất định có thể đậu vào đại học Thanh Hoa, nhưng nào có ai biết rằng trước kì thi đại học hai ngày cô lại đột nhiên bị cảm, hỗn loạn vào trường thi, lần đầu bước ra trường thi, Tô Diệp vận mệnh từ đó xuất hiện bước ngoặt. Cô không có thi đậu đại học Thanh Hoa, chỉ có thể vào được trường đại học hạng hai, cha mẹ không muốn, khuyên cô học lại, cô lại cảm thấy, học lại là lãng phí thanh xuân, cô cho dù bây giờ không đỗ đại học Thanh Hoa nhưng bốn năm sau cô sẽ học thạc sĩ ở đó! Dem lời nói hùng hồn làm phẫn chấn lòng dạ con người, cô khoác lên bọc hành lý bước tới cánh cổng đại học, bốn năm cuộc sống đại học trôi qua cũng không khác cấp ba là mấy, ký túc xá lớp học thư viện ba điểm trên một đường thẳng, nhặt nhẹo làm cho người mở to mắt. Khi đó, cô cũng có không ít người theo đuổi, nhưng cô không thềm quan tâm, cô không muốn lưu lại cái chốn nhỏ này, thay vì khóc sụt sùi vào lúc tốt nghiệp, chi bằng từ chối ngay từ đầu, xem như đem lại tốt nhất cho tương lai. Vì vậy, cô bỏ lỡ cuộc sống đẹp nhất của tuổi thanh xuân, khi đó, cô thoả mãn với cuộc sống như vậy, vốn không biết hối hận, chỉ biết tiến lên trước, tiến lên trước, tiến về phía trước! Sau đó, cô rốt cục cũng thoả ước nguyện, nhưng chờ đi vào mới phát hiện, để đạt được những danh hiệu kia cô đã bỏ lỡ rất nhiều thứ, cô vẫn luôn là người nổi bật, tình hình như vậy cô không tiếp thu được, vì vậy cô càng khắc khổ, xin miễn hết tất cả các hoạt động sinh hoạt giải trí, cả ngày chỉ ở trong thư viện nghiên cứu thấu kính lõm thấu kính lồi sợi quang học cáp quang con quay hướng dẫn nghi.

Tìm hiểu những thứ này thật sự rất huyền diệu, một khi đã dính vào rồi, thì muốn ngừng lại cũng không được. Tô Diệp chuyên tu một năm, phát hiện mình thật sự đã yêu quang học, giáo sư chờ đúng thời cơ, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, nói cho cô biết sự tuyệt diệu của quang học, Tô Diệp triệt để rơi vào tay giặc, thề dành cả đời phấn đấu vì sự nghiệp quang học cho tổ quốc. Vì vậy, cô không chùn bước lựa chọn trở

thành Tô bác sĩ, trong hai năm đầu, cô dành toàn bộ thời gian ở trong phòng thí nghiệm thậm chí giống như mẫu số của quang điện, mỗi ngày 0,354166666666667 đúng giờ khởi công, buổi tối bật đèn đọc được mười giờ mới ngừng, ngày thứ bảy cơ bản không nghỉ ngơi, phong ba bão táp vẫn kiên trì, giáo sư đối với cô rất hài lòng, bảo vệ luận văn, tất cả hạng mục cô đều tham dự, hơn nữa còn có một vài mục là cô trực tiếp phụ trách. Có thể là đọc nhiều sách, người liền choáng váng, Tô Diệp càng ngày càng không quan tâm tới bên ngoài, mà ngay cả bên cạnh phòng thí nghiệm có một vị giáo sư hơn ba mươi tuổi cũng không thèm để ý, có một lần cùng đi công tác, đang trên xe lửa nói chuyện phiếm thì vị giáo sư kia chân thành nói với Tô Diệp: "Cô gái, học nhiều cũng vô dụng, chi bằng tìm một người đàn ông đáng tin cậy sớm kết hôn!" Tô Diệp trì độn vô cùng, lại không quan tâm, sau khi trở về có một vị sư muội cứ luôn lấy việc này ra để giễu cợt cô, thẳng đến mùa thu năm trước, cô cùng giáo sư hướng dẫn bởi vì mở đề gây ra mâu thuẫn giờ mới hoàn toàn tỉnh ngộ, thì ra nàng đã trên con đường sai lầm mỗi lúc một xa dần rồi.

May mà phát hiện kịp thời, mất bò mới lo làm chuồng vẫn còn kịp, Tô Diệp huy động hết các mối quan hệ, thả ra tin tức, muốn tìm bạn trai, mọi người ai có thì giới thiệu, không có thì tích cực tìm kiếm.

Thế sự thường khó lường, Tô Diệp nếu có nhỏ đi một hai ba tuổi, cũng vẫn chỉ là cô gái đơn thuần, cho dù là mang theo danh hiệu tiến sĩ, cũng sẽ không khó để kiếm bạn trai, nhưng lúc này cô lại gặp chút vấn đề khó giải quyết. Người được cho là phù hợp, vừa nghe nói cô hai mươi bảy tuổi đã là tiến sĩ, dù còn chưa nói đến chuyện yêu đương đã đều tỏ ra vẻ mặt quái dị, không cần hỏi cũng biết, bình thường nữ nhân nào sẽ như vậy hả! Người coi là tạm được, Tô Diệp lại không cam lòng, cô cũng không phải dạng không đứng đắn, có tài năng, có nhan sắc, tính cách tuy nói không phải mềm mại động lòng người, nhưng cũng không quá dữ dằn. Huống chi, tuổi của cô cũng đã đứng, nhưng vẫn chỉ là một cô gái ngây thơ, điều kiện lại không kém, làm sao lại có thể chọn người một cách tùy tiện tiện được.

Tả Tướng Hữu Tướng, cùng là đến để xem mắt, Tô Diệp phần hận, làm sao lại không tìm gặp được một người phù hợp với mình!

Xem mắt 29 lần, trong tình huống không ngừng nghỉ, cũng đã gặp qua đủ loại đàn ông, Tô Diệp thở dài một hơi, thầm nghĩ: Lần này, cũng không nên quá mong chờ!

Đẩy cửa chính Starbucks ra, nhân viên phục vụ chào đón, Tô Diệp mỉm cười, vừa muốn mở miệng nói mình có hẹn, liền thấy trong góc gần cửa sổ Lý Mi đang nhìn cô vẫy tay. Nhân viên phục vụ cũng nhìn thấy, xoay người làm động tác mời, mang theo Tô Diệp đi vào trong. Bên cạnh Lý Mi là một người đàn ông, mặc áo lông dê dệt kim hờ cổ màu vàng nhạt, kết hợp bên trong là áo sơ mi màu tím đen, dung mạo tuấn tú, khí chất nho nhã, nhìn Tô Diệp ôn hoà gật đầu mỉm cười. Tô Diệp đáp lại bằng một nụ cười, người này cô nhận ra, là chồng của Lý Mi Cố Tuấn Huy, trên bàn tiệc tại hôn lễ của bọn họ, Lý Mi hùng hổ thông báo, ôm lấy chồng mình.

Đưa lưng về phía cô là người đàn ông mặc áo sơ mi trắng, áo lông màu xanh đậm cổ chữ V, hẳn là đã chú ý tới hành động của vợ chồng Lý Mi, lúc này đang quay đầu đứng dậy. Cách vài bước xa, Tô Diệp nhìn thật cẩn thận, người đàn ông này rất phong độ, da có hơi đen, mặt mày tuy đẹp trai nhưng rất nghiêm nghị, hăn khê cau mày, môi mỏng khê nhếch, thần thái luôn toả ra một cỗ uy nghiêm. Ánh mắt của hăn xẹt qua nhân viên phục vụ hướng tới chỗ Tô Diệp, khê gật đầu thăm hỏi, Tô Diệp đang cao thấp dò xét hăn, bỗng trở tay không kịp, liền chìm trong đôi mắt đen thâm thúy của hăn, trong lòng khê động, không khỏi lại có chút khẩn trương.

Chưa kịp điều chỉnh cảm xúc, mấy người trước mặt đã đi đến, Tô Diệp để tùy Lý Mi kéo tay cô, nhét cô ngồi xuống bên cạnh người đàn ông đó, trêu đùa: "Bác sĩ Tô, mau, mời ngồi!"

Tô Diệp ngại quá, hăng giọng cười một tiếng, đuôi khóe mắt thoáng nhìn người đàn ông đã ngồi xuống, phảng phất đang quay đầu nhìn nàng,

mặt liền đỏ, không khỏi cảm thấy khẩn trương, nắm chặt hai tay, người cũng trở nên có chút cứng nhắc. Cô cố gắng định thần lại, giương mắt nhìn hướng đối diện Lý Mi, tận lực mà nhìn không chớp mắt, mỉm cười nói: "Ngại quá, đã để mọi người đợi lâu!"

"Không có, là chúng tôi đến sớm!" Cố Tuấn Huy tựa lưng vào ghế ngồi, thái độ nhàn hạ, cười híp mắt nhìn Tô Diệp nói: "Chờ mỹ nữ là vinh hạnh của chúng tôi, thấy tôi nói có đúng không, Dương Nghị?" Câu nói sau cùng lại có ý muốn hỏi người đàn ông bên cạnh Tô Diệp.

Dương Nghị sớm đã điều chỉnh tư thế ngồi, nghe được Cố Tuấn Huy dẫn đề tài đến hẳn, liền đưa tay nhìn đồng hồ một cái, nghiêm trang đáp lại: "Cách thời gian hẹn còn năm phút, cô rất đúng giờ!"

Tô Diệp cũng không hiểu hẳn là đang khen cô hay là đang tổn hại cô, nếu nói là là tự hào, ngôn ngữ cứng nhắc giống như là tin tức thông báo, đúng là không chút nào mang tình cảm sắc thái, nhưng nếu nói là tổn hại, hẳn vốn lại nghiêm trang, ánh mắt sáng quắc, làm cho người ta không phải làm thế nào. Tô Diệp nhất thời bối rối, lúng ta lúng túng, liền đưa mắt nhìn sang Lý Mi, đã thấy cô nàng cúi đầu cắn môi dưới, dùng một tay nâng trán, đang vất vả nén cười, nào còn tâm tư thay cô giải vây? Tô Diệp ngượng ngùng, đúng lúc nhân viên phục vụ tới đây gọi cơm, coi như là giúp cô giải thoát, chỉ là, cô ít khi tới chỗ như thế này, cà phê cũng chỉ biết mỗi Cabo Keno, nhận thực đơn lung tung lật vài tờ, liền làm ra vẻ gọi một ly.

"Mọi người vẫn chưa có chính thức giới thiệu với nhau nhỉ!" Nhân viên phục vụ quay người lại, Lý Mi liền ổn định mặt nghiêm chỉnh cất tiếng nói: "Đây là Dương Nghị, thiếu tá sĩ quan, tốt nghiệp thạc sĩ trường quốc phòng, cùng là bạn học của Cố Tuấn Huy." Lại chỉ vào Tô Diệp: "Đây là bạn học của tôi Tô Diệp, bây giờ là tiến sĩ, thành tích cực kỳ ưu tú, đã viết rất nhiều luận văn, bây giờ còn một mình phụ trách mấy hạng mục, là một nữ cường nhân, tiền đồ rộng mở trước mắt!"

Tô Diệp sợ nhất người khác khen cô như vậy, căn cứ vào kinh nghiệm xem mắt hơn một năm qua của cô, nói như vậy kết quả chính là, sau buổi gặp mặt sẽ không thể có thêm cuộc hẹn nào nữa với người đàn ông này. Nhưng mà cô cũng không thể ngăn lại, bởi vì người ta là đang khen cô, đây là sự thật, trong nội tâm cô tuy không muốn nhưng ngoài miệng vẫn cười nói: "Cậu quá khoa trương rồi, tớ nào có lợi hại như vậy, cũng không phải là cái gì nữ cường nhân, chỉ là một cô gái đơn thuần thôi!"

Lý Mi thì thầm: "Chớ khiêm tốn, khiêm tốn chính là nguy hiểm rồi!"

Tô Diệp cười, khó khăn chuyển chủ đề: "Cậu gần đây như thế nào?"

Lý Mi bĩu môi: "Vẫn vậy, chẳng có gì đặc sắc cả!"

"Thân ở trong phúc mà chẳng biết hưởng! Công việc như vậy thật nhẹ nhàng, người khác mong còn không được, thế mà đến lượt cậu lại than trời than đất, theo ý tớ, cái người làm giám đốc đáng lẽ ra phải hung hăng nghiền ép cậu, cho cậu biết thế nào là vất vả khổ sở." Tô Diệp hài hước.

Cố Tuấn Huy tỏ vẻ đồng cảm, nhìn Tô Diệp liên tiếp gật đầu, Lý Mi liếc mắt, một cái tát vỗ vào phía sau lưng hắn, Cố Tuấn huy không dám trốn tránh, hứng chịu một chưởng này, nghe răng nhếch miệng giả bộ đau.

Dương Nghị bật cười, lộ ra hàm răng trắng bóng, hai mắt tỏa sáng, Tô Diệp lập tức có một loại ảo giác. Hắn ngồi dậy, khoé mắt tràn đầy vui vẻ, không còn vẻ cau có lúc đầu, Tô Diệp ngồi bên cạnh nhìn thấy rõ ràng, không khỏi thầm oán, tuy nói vẻ hơi hợt cũng tốt, chỉ là trông có vẻ hơi già một chút, nhìn không giống 30 mà giống như là bốn mươi tuổi!

"Cậu cũng có hôm nay!" Dương Nghị nhìn Cố Tuấn Huy, nhìn có chút hả hê đắc ý vị.

"Nếu là hôm nay của tôi thì sẽ là tương lai của cậu." Cố Tuấn Huy hữu ý vô ý liếc nhìn Tô Diệp, cười híp mắt nói: "Không cần hâm mộ ghen ghét

tôi, chỉ cần cậu cố gắng, ngày này sẽ sớm đến thôi."

"Hơn nữa sẽ đặc sắc hơn nhiều!" Lý Mi sáng mắt, cười phá lên.

Hai vợ chồng kẻ tung người hứng, phối hợp không chê vào đâu được, rất giống kịch bản biểu diễn, Tô Diệp tuy bị chọc cười, nhưng hết lần này tới lần khác tuy giận mà không thể bộc phát, đành phải cúi đầu giả bộ nghe không hiểu, Dương Nghị giống như là có chút hưởng thụ, bưng cà phê dựa vào thành ghế, yên tĩnh mỉm cười, không nói được lời nào.

Lý Mi ngó ngó Dương Nghị lại nhìn xem Tô Diệp, trong lòng thầm nghĩ, hai người thật thú vị!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 2: Tan Rã Trong Không Vui

Bốn người nói chuyện phiếm một hồi, Lý Mi cùng Cố Tuấn Huy đứng dậy cáo từ, Tô Diệp trong lòng biết rõ, họ đây là đang cho cô cùng Dương Nghị có cơ hội để tìm hiểu nhau.

Lý Mi cùng Cố Tuấn Huy vừa rời đi, Tô Diệp liền đổi đến chỗ Lý Mi vừa ngồi, theo cô thấy, chỉ có tình nhân hoặc là vợ chồng với nhau mới có thể ngồi chung một bên, vai kề vai thuận tiện làm những cử chỉ thân mật, còn với bọn cô thì ngồi đối mặt nhau là thích hợp nhất.

Dương Nghị nhìn Tô Diệp ôm lấy đồ đạc, chuyển sang ngồi ở vị trí đối diện anh, lại đem cái ly từ bên cạnh anh kéo đến chỗ của mình, bất giác có cảm giác mất mát, lại có một chút tức giận: Cô đây là không muốn ngồi cạnh anh? Vội vã muốn giữ khoảng cách với anh!

Đây không phải là lần đầu tiên anh xem mắt, trước đó có rất nhiều người xinh đẹp và có khí chất hơn so với Tô Diệp, nhưng một cô gái chỉ trang điểm qua loa như cô thật đúng là chưa thấy qua, ngược lại anh lại có vài phần thương thức, trò chuyện mấy câu với cô, lại cảm thấy cô là một cô gái thanh tú, đoan trang nhưng cũng rất hoạt bát, tự nhiên, thảnh thơi có hơi rụt rè rất đáng yêu, nhìn có phần hợp mắt, liền muốn cùng cô tiếp tục chung đụng.

Thật không nghĩ đến cô gái này lại không để ý mình, Dương Nghị bực mình, trong lòng lấp đầy cảm giác thất bại.

Tô Diệp chuyển chỗ xong, ngược mắt thấy Dương Nghị đang mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực tay thì quấy ly cà phê, liền tìm chuyện để nói, mỉm cười hỏi: "Anh là ở bộ đội sao?"

Dương Nghị ngẩng đầu, liếc mắt nhìn cô một cái, điều chỉnh tâm tính, sắc mặt nghiêm chỉnh nói: "Tốt nghiệp xong là nhập ngũ, hiện tại đã năm năm rồi!"

Tô Diệp chỉ biết anh là một thiếu tá, nhưng cụ thể làm chức vị gì hay làm công việc gì Lý Mi đều không nói tỉ mỉ, cộng thêm việc cô đối với quân đội biết rất ít, lúc này liền tò mò hỏi: "Vậy anh bây giờ là cấp bậc gì?"

"thiếu tá!"

Tô Diệp cười khê: "Tôi biết, chỉ là muốn hỏi, anh bây giờ là doanh trưởng hay là đoàn trưởng?" Cô có bạn học tốt nghiệp đại học xong được phân đến quân đội, cho nên cũng biết anh hiện tại chắc chắn không phải Đại đội trưởng.

Tô Diệp thật sự cảm thấy thú vị mà quan tâm nhìn chăm chú Dương Nghị, hai mắt bởi vì tò mò mà thoáng trừng lên, ánh sáng bắn ra bốn phía, Dương Nghị nhìn cô, có chút hoang mang, trước kia khi đi xem mắt anh thường đánh giá người ta qua cái nhìn, nên ngay cả kế tiếp cô muốn hỏi điều gì anh tựa hồ cũng có thể đoán được, trái tim Dương Nghị có chút trầm xuống, nhưng vẫn là cố gắng kìm nén lại, chỉ cau mày thản nhiên nói: "Đang là doanh trưởng!"

Tô Diệp trầm thấp "A" một tiếng, ánh mắt xê dịch, lại hỏi tới: "Vậy thì phải mất vài năm mới có thể lên đoàn trưởng hả?" Cô thật ra không phải là để ý chức vụ, đối với danh lợi quyền quý cũng không quá quan tâm, sở dĩ hỏi như vậy, thực sự là muốn biết năng lực học tập và vốn tri thức của người ta.

Dương Nghị cúi đầu, im lặng một lát, lạnh lùng nói: "Sáu năm!"

Tô Diệp tặc lưỡi, thời gian dài như vậy, không bằng cô một năm đã lấy được bằng thạc sĩ!

Dương Nghị không bỏ qua bất kì một biểu hiện nào của Tô Diệp, lúc này trái tim càng lạnh hơn, không có hứng thú, nhưng lại không trực tiếp phẩy tay áo bỏ đi, liền muốn tiếp tục qua loa trao đổi với cô.

Tô Diệp phát hiện Dương Nghị không có hứng thú, nhưng nếu đến để xem mắt thì cũng nên trao đổi với nhau một vài vấn đề chứ.

"Nghe nói anh sang năm muốn đi về Bắc Kinh công tác?" Tô Diệp nghĩ, cô hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất, cô muốn sau khi kết hôn vẫn ở lại Bắc Kinh.

"Có khả năng này!" Lập lời trả lời nước đôi, Tô Diệp có chút mù mịt, đối diện với người đàn ông có mấy phần không quan tâm tới cuộc sống tương lai, thái độ còn càng ngày càng lạnh nhạt, lại đối với cô hoàn toàn không có hảo cảm. Cô mặc dù muốn nhanh chóng kết hôn, thực sự muốn tìm một người thích hợp với mình, đưa hái khi còn xanh thì sẽ không ngọt, đạo lý này cô hiểu.

Tô Diệp giật nhẹ khóe môi, không có ý định hỏi nữa, bầu không khí lạnh xuống dần, bốn mắt nhìn nhau khó tránh khỏi ngượng ngùng, Tô Diệp bưng chén lên uống cà phê, Dương Nghị thấp đầu, bỏ thêm đường vào trong chén, cầm muỗng nhỏ khuấy đều. Quấy đến khi ly cà phê của Tô Diệp sắp thấy đáy rồi, Dương Nghị vẫn cúi đầu không lên tiếng, Tô Diệp không chịu nổi rồi, không muốn như vậy cô chỉ có thể tiếp tục tìm chuyện để nói.

"Nội Mông bên kia điều kiện như thế nào? Có phải là rất khổ hay không?"

Dương Nghị liếc cô một cái, mặt không chút thay đổi nói: "Cũng được!"

Không có cách nào khác, Tô Diệp tốn hơi thừa lời, đổi sang một chủ đề khác.

"Bộ đội bây giờ còn phân phòng ở sao?" Trước kia nghe nói có đài ngộ này, hiện tại không biết có còn hay không.

Dương Nghị triệt để hết hy vọng, ngoắc ngoắc khóe môi, cũng không ngẩng đầu, lạnh lùng nói: "Cứ cho là có đi!"

Giọng điệu không quan tâm! Tô Diệp có chút nén giận, khóe mắt quét qua di động, nhìn thời gian, cảm thấy có thể kết thúc, đang định mở miệng, liền nghe Dương Nghị không mẫn không nhạt hỏi: "Cô học tiến sĩ mấy năm?"

Thật sự là không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Tô Diệp bất đắc dĩ nói: "Năm năm!"

"Bao giờ tốt nghiệp?"

Tô Diệp bối rối, dè dặt không vui thấp giọng nói: "Phòng thí nghiệm không đủ người, giáo sư hướng dẫn thương lượng với tôi, nói muốn kéo dài thời hạn thêm một năm."

Dương Nghị liếc cô một cái, mỉm cười nói: "Ngày nay học lên tiến sĩ đều là vào dễ ra khó, mỗi kì thi tuy không quá khắt khe, nhưng nếu không có năng lực thì chắc cũng khó tốt nghiệp được!"

Tô Diệp trợn mắt há mồm, nửa ngày mới phản ứng lại, tức giận đến nỗi tay có chút run, hung hăng lườm anh một cái, tức giận nói: "Tôi còn có chuyện, đi trước."

Dương Nghị híp mắt, cười hơi hướng nàng gật gật đầu: "Gặp lại sau!"

Tan rã trong không vui!

Tô Diệp tức giận, một đường nguyên rửa trở về ký túc xá. Sư muội cùng phòng tên Chu Hiểu Tô đi dạo phố vừa trở về, trông thấy Tô Diệp liền không thể chờ đợi được hỏi: "Như thế nào? Như thế nào?"

Tô Diệp oán hận, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Một người đàn ông dê tiện!"

Chu Hiểu Tô im lặng, không dám trêu chọc cô, lên đi thu dọn đồ đạc.

Tô Diệp rửa mặt đi ra, liền trông thấy Chu Hiểu Tô túi lớn túi nhỏ, kinh ngạc nói: "Em dọn nhà? Mang nhiều đồ về nhà như vậy làm sao mà lên tàu được!"

Chu Hiểu Tô lạnh nhạt, cũng không ngẩng đầu: "Phòng thí nghiệm nhiều người như vậy, sợ gì không có ai giúp chứ!"

Tô Diệp không nói gì, xoay người đi sân thượng thu quần áo, nghe Chu Hiểu Tô sung sướng hát: "Lão thái thái đừng lo lắng, qua ngày mồng tám tháng chạp chính là năm mới. Cháo mồng 8 tháng chạp, uống vài ngày, tung toé 23, 23 nổi lửa, 24 quét dọn nhà cửa, 25..."

Tô Diệp đi vào nhà hỏi: "Ở chỗ em 24 còn quét dọn nhà sao?"

Chu hiểu tô kinh ngạc: "Dọn nhà ý hả, chả nhẽ ở chỗ chị không làm sao?"

Cả hai bọn họ đều là người Sơn Tây, Tô Diệp đến từ thị trấn Đại Đồng, Chu Hiểu Tô là Hiểu Nghĩa, tiếng phổ thông không đúng tiêu chuẩn, có mang một chút khẩu âm, còn nữa, cô vừa mới trở thành bác sĩ, cùng Tô Diệp ở cùng một chỗ mới hơn một tháng, còn chưa quá thân nhau.

Tô Diệp sững sờ, lắc lắc đầu: "Nơi đó không có như vậy! Rốt cuộc là thành thị, hay thị trấn lớn đều không như vậy." Tô Diệp cảm khái, tiếp tục công việc thu quần áo.

Chu Hiểu Tô mơ màng, ngưỡng cái đầu nói: "Đây là phong tục, cả nước đều giống nhau chứ?"

"Ngày quét dọn trang trí nhà cửa từ bao giờ thành phong tục tập quán rồi hả?" Tô Diệp xoay người.

"Từ trước đến giờ vẫn vậy mà!"

Tô Diệp bất lực, không biết nên trả lời thế nào, giữa hai người xuất hiện chướng ngại, mắt to trừng mắt nhỏ trừng vài giây, liền đều hậm hực quay đầu không nói gì nữa, ai làm việc nấy.

Sáng hôm sau, Tô Diệp đến phòng thí nghiệm, vừa vào cửa, liền trông thấy sư đệ Vương Chí Vĩ đang phát biểu, bị giáo huấn chính là tiểu cô nương Điền Ninh, thạc sĩ năm thứ hai, cách ăn mặc vô cùng mất, không có tâm trạng học tập, học nghiên cứu hoàn toàn chỉ để có cái bằng thuận tiện tìm việc làm.

"Lần trước đưa cho cô phương án thí nghiệm, thế nào vẫn chưa áp dụng." Vương Chí Vĩ nhìn báo cáo thí nghiệm của Điền Ninh, rất bất mãn.

"Thời gian eo hẹp, chưa kịp làm." Điền Ninh giải thích.

Wang Chi Wei ngắc đầu: "Cô trong khoảng thời gian này đang bận gì? Tính đến nay đã ba tuần rồi, một chút tiến triển đều không có! Thời gian eo hẹp của cô ở đâu hả?"

"Vội vàng viết luận văn!" Điền Ninh nhỏ giọng lầm bầm.

"Số liệu thí nghiệm đều không có, lấy cái gì viết luận văn!" Vương Chí Vĩ thở phì phò, hét lên khiến trong phòng thí nghiệm tất cả mọi người đều hướng mắt ra.

Điền Ninh túng quần mặt đỏ bừng, căn môi không nói gì.

"Tôi cho cô biết, cô đừng có lừa dối tôi! Cô bận rộn cái gì tôi cũng không quan tâm, nhưng sai chính là sai, tối thiểu nhất là phải thừa nhận sai lầm, đừng có viện cớ này nọ để biện minh cho mình." Vương Chí Vĩ bộ ngực lên cao rồi lại hạ xuống, hiển nhiên tức giận không nhẹ.

Ánh mắt của mọi người đều tập trung ở trên người bọn họ, Điền Ninh vì thẹn mà hóa giận, lên giọng phản bác: "Tôi không có kiểm cớ, tôi đúng là đang viết luận văn!" Theo quy định, thạc sĩ nếu muốn tốt nghiệp nhất định phải phát biểu một bài luận văn, nếu không sẽ không lấy được giấy chứng nhận, Điền Ninh quả thật không có nói láo, trong khoảng thời gian này cô ta một mực lên mạng tra tư liệu, chỗ này lấy một ít chỗ kia lấy một ít, chẳng nối lại thành một bài luận văn, nhưng sao chép dấu vết tương đối rõ ràng, nên cô ta đang nhờ bạn trai sửa lại cho mình một chút.

Vương Chí Vĩ nuốt vài ngụm nước miếng, chỉ vào Điền Ninh nói: "Cô còn cãi! Cô đối với chuyện này, nghĩ rằng tôi ở phòng thí nghiệm tùy tiện tìm một sư đệ, hỏi hần có xem chưa, hần nói chưa xem, cô nói xem đến người ngu còn biết hần nói dối, lộ liễu lừa gạt người khác!"

Một hồi cười nham nhở vang lên, mấy nam sinh học thạc sĩ chịu hết nổi, ghen cười chạy đi, Điền Ninh ghen hòng trôn trối, sau khi kịp phản ứng, trên mặt hết đỏ lại trắng, cúi đầu không dám nói tiếp!

Vương Chí Vĩ thấy vậy rất hài lòng, đem báo cáo thí nghiệm đưa cho Điền Ninh, vẻ mặt lạnh nhạt phân phó nói: "Trước khi nghỉ tết âm lịch phải làm xong thí nghiệm, cách viết báo cáo thí nghiệm tham khảo Tô sư tỷ!"

Tô Diệp ôm trán. Nhìn một cái, ai bảo cô là sư tỷ của bọn họ cơ!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 3: Cuộc Sống Của Tiến Sĩ

Sau khi nghỉ trưa, Tô Diệp cùng với đồng nghiệp Lưu Hân trở về phòng thí nghiệm, lúc đẩy cửa đi vào liền thấy bạn Đỗ Uy miệng nhai nhồm nhoàm, Lưu Hân cùng với hắn là tiến sĩ, khi học thạc sĩ cũng là bạn học của nhau, quan hệ khá thân thiết, lúc này liền hài hước hỏi: "Vừa tình ngủ là lại ăn!" Nhìn qua trên bàn làm việc của hắn trống trơn, không khỏi kinh ngạc nói: "Ăn cái gì vậy?"

"Cơm!" Đỗ Uy rất bình tĩnh, nhìn không chớp mắt.

Tô Diệp miệng đầy trà phun lên trên màn hình, Lưu Hân vịn cái bàn cười thở không ra hơi, Đỗ Uy ngượng ngùng, ha ha cười hai tiếng, cầm cái ly đi nhanh ra ngoài.

Hơn ba giờ chiều, giáo sư với bộ dạng mệt mỏi, đẩy cửa đi vào, mùi rượu xông vào mũi, Tô Diệp nhú mào, âm thầm châm chọc: Chiều hôm nay đừng hòng làm việc, Lộ lừa đảo lại quyết định bắt đầu diễn giảng rồi!

Lộ lừa đảo là biệt danh mà Tô Diệp đặt cho giáo sư Lộ Nhất Minh, thật sự danh xứng với thực. Giáo sư Lộ tuổi chừng bốn mươi, có tài ăn nói, thông minh tài trí không thể khinh thường, ngày này qua ngày khác dành hết toàn lực cho công việc nghiên cứu khoa học, cả ngày tham gia không biết bao nhiêu hội thảo, học thuật, các buổi đấu thầu, chỉ cần nhắc đến tên thì ai ai cũng biết.

Có lẽ là do trình độ nghiên cứu khoa học của hắn đã đạt tới trình độ nhất định, liền cảm thấy muốn làm việc khác, Lộ Nhất Minh bây giờ đã là giáo sư có tiếng nhất trong giới đào tạo tiến sĩ, không phải bởi vì bằng cấp hay những giải thưởng mà hắn có được, mà là vì, về cơ bản hàng năm hắn đều có thể xin được hơn hai ngàn vạn kinh phí cho nghiên cứu khoa học, con số này có rất nhiều người mơ mà không được. Ngoài ra, hắn còn tự mở một công ty, thực hiện được những hạng mục nghiên cứu khoa học đạt thành quả cao góp phần phát triển kinh tế xã hội, vì thế lợi nhuận của công ty hàng năm là tương đối lớn.

Tô Diệp đối với việc này mặc dù rất khinh thường, nhưng trong lòng vẫn bội phục hắn, thậm chí đã từng một lần coi đây là mục tiêu phấn đấu, chỉ là sau đó mới phát hiện, không phải ai cũng có thể làm kẻ lừa đảo!

Hai nghiên cứu sinh vịn Lộ Nhất Minh ngồi xuống, bên cạnh lập tức đã có người mang nước tới, Lộ Nhất Minh một hơi uống sạch, ngón tay gõ xuống bàn, chậm rãi nói: "Hôm nay là Chủ nhật? Điều nghỉ ngơi?"

Không ai dám nói tiếp, Tô Diệp miễn cưỡng nói: "Thứ hai Hàn Đình Đình cùng Lê Vĩ đi Thượng Hải họp, còn chưa có trở lại, còn có mấy bác sĩ khác đang cùng làm một nghiên cứu, buổi chiều muốn tổ chức họp!"

Lộ Nhất Minh khẽ gật đầu, đưa mắt đảo quanh một vòng: "Báo cáo công việc sắp tới đi."

Vừa dứt lời, ngồi xuống ghế, rót nước, nhìn máy chiếu đã chuẩn bị xong cùng mọi người ai cũng đã ngồi vào vị trí của mình, Tô Diệp cười trộm, nhìn sang bên cạnh thấy Lộ Nhất Minh híp mắt ngủ gà ngủ gật, nghĩ thầm, đây chính là cuộc sống của hoàng đế!

Cũng không phải chướng mắt các sư đệ sư muội khi tỏ ra nhiệt tình, dù sao trước đây cô cũng từng như vậy, mặc người ta sai khiến, đến giờ với

danh sử tử, cô tự nhiên ngồi xuống ghế, quay đầu lại nhìn một cảnh như vậy, chỉ cảm thấy buồn cười.

Mỗi người lần lượt báo cáo công việc sắp tới của mình, Lộ Nhất Minh không cho ý kiến, đợi đến cuối cùng mọi người nói xong, mới dựa lưng vào thành ghế, lạnh lùng nói: "Sợ quang học con cách áp lực truyền cảm khí tiến độ chậm, Vương Chí Vĩ, dưới tay anh hiện tại tổng cộng có năm người, đến giờ còn cần tôi dạy anh cách dùng người như thế nào sao? Một tuần lễ, ngay cả một phương án sửa chữa cũng không có, anh làm ăn kiểu gì vậy? Còn cô Lưu Hân, cái hiệu ứng Kerr này mà cô cũng phải tính mất gần một tháng, tôi không cho cô sử dụng máy vi tính hả? Hay bắt cô tính toán bằng tay?..."

Một đám thanh niên hơn hai mươi tuổi im lặng cúi đầu, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, đến cả thở mạnh cũng không dám.

Tình huống như vậy Tô Diệp nhìn cũng quen rồi, sớm đã không còn sợ hãi, bây giờ cô cũng không còn thuộc lớp nghiên cứu sinh mới nữa, chỉ tập chung tinh thần suy tính xem phải tốt nghiệp như thế nào, lại ngày đêm mong muốn tìm một người đàn ông tín nhiệm nói chuyện yêu đương sau đó kết hôn sinh con, còn những thứ khác đều không quan trọng. Nhìn một lượt trước mặt liền cảm thấy ảo não, Tô Diệp sinh lòng trắc ẩn: Bọn trẻ thật đáng thương, khổ khổ khôn cùng a!

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, miễn là người thì ai cũng biết, Lộ Nhất Minh khi ở trong phòng thí nghiệm yêu cầu rất nghiêm khắc, ngày ngày phải tăng ca thì không nói, tiến sĩ học một năm sáu năm còn không được mở đề là chuyện bình thường, nhưng dù vậy, vẫn có người cứ thích đâm đầu vào. Nói trắng ra là, vì giáo sư Lộ vừa có tiền lại có danh tiếng, điều kiện phòng thí nghiệm tốt, nhận được nhiều hạng mục, bất kể là không lý tưởng hay là thật sự muốn xây dựng thành tựu thì đều có thể thỏa mãn, một khi có thể tốt nghiệp, tìm việc sẽ dễ hơn, tiền đồ cũng không tệ, tổng thể mà nói, vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Tô Diệp thu lại suy nghĩ, giáo sư Lộ đã chấm dứt việc mắng chửi, bắt đầu hoa chân múa tay hăng hái giảng dạy. Tô Diệp bất hạnh, do ngồi ngay bên cạnh giáo sư Lộ nên phải hứng chịu hết từng đợt nước bọt bắn lên mặt, màng nhĩ cũng bị chấn động không ngừng ong ong, cô xoa xoa huyết Thái Dương, mượn cơ hội dùng tay áo che mặt.

Hé mắt nhìn xem xét, đối diện là Vương Chí Vĩ đang cười như không cười nhìn cô, đoán chừng là phát hiện ra hành động của cô, Tô Diệp mím môi, liếc mắt khinh thường, thả tay xuống, ngồi nghiêm chỉnh, tỏ ra vẻ mặt chần tĩnh, cam chịu để giáo sư Lộ đầy vò.

Do vẫn còn tác dụng của rượu, Lộ Nhất Minh đông dặc, hăng hái giảng gần một giờ, lấy lý do không còn hứng thú tuyên bố thảo luận chấm dứt, mọi người ai cũng mang vẻ mặt mệt mỏi ào ra ngoài phòng họp, Tô Diệp trở về vị trí làm việc, từ trong ngăn kéo lôi ra xà phòng cùng khăn mặt, quyết định đi trước rửa mặt.

"Tiểu Diệp, em vào phòng tôi một lát!" Lộ Nhất Minh đứng cạnh cửa gọi cô.

Tô Diệp đem thứ đang cầm trong tay nhét vào ngăn kéo, các sư đệ sư muội ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn chằm chằm vào phòng làm việc của Lộ Nhất Minh, phải biết rằng, giáo sư Lộ gọi học sinh của mình từ trước tới nay luôn là cả tên cả họ, cũng chỉ có mình Tô Diệp thân thiết gọi là "Tiểu Diệp".

"Ngồi đi!"

Tô Diệp ngồi xuống chỗ đối diện, trong lòng tính toán, lỡ như hần trách cứ gần đây làm chậm tiến độ hạng mục, thì mình nên nói như thế nào.

Lộ Nhất Minh đẩy một cốc nước tới trước mặt cô: "Đây, em uống đi!" Lại nhìn Tô Diệp một cái, nói tiếp: "Gần đây có phải gặp khó khăn trong chuyện tình cảm không? Nhìn em không có tâm trạng!"

Tô Diệp đối với giáo sư Lộ vẫn rất tôn trọng, nghe hân ân cần hỏi thăm, lại còn gọi cô là Tiểu Diệp, trong lòng cũng cảm thấy ấm áp, liền nhẹ nhàng nói: "Giáo sư, em gần đây là có chút không chú tâm vào công việc, làm chậm trễ tiến độ hạng mục, thầy hôm nay không có ở trước mặt mọi người phê bình em, cảm ơn thầy!"

Lộ Nhất Minh mỉm cười, nhìn Tô Diệp không nói gì, tựa như đang đợi cô nói tiếp.

Tô Diệp liếm liếm môi, chầm chước nói: "Em theo giáo sư cũng đã hơn năm năm rồi, cũng học được từ giáo sư rất nhiều thứ, thầy vẫn luôn rất chiều cố em, em có thể có ngày hôm nay, có hơn phân nửa là công lao của thầy..."

"Tiểu Diệp, có gì cứ nói thẳng!" Lộ Nhất Minh cười híp mắt.

Nhìn thấy nịnh hót không được, Tô Diệp cười xin lỗi cười, tâm tình khẩn trương hỏi: "Sang mùa thu năm sau em có thể được mở đề không ạ?"

Lộ Nhất Minh tay cầm bút xoay xoay, chậm rãi nói: "Chuyện sang năm, bây giờ nói quá sớm, nhưng em yên tâm, em là học trò tôi tâm đắc nhất, lại là người đầu tiên tôi nhận hướng dẫn làm tiến sĩ, tôi nhất định sẽ cho em một kết quả tốt."

Không có được câu trả lời mà mình muốn, Tô Diệp thất vọng, lại cảm giác không biết tương lai sẽ đi về đâu, trái tim liền treo lơ lửng, tâm trí đã trôi dạt đến tận nơi nào, sắc mặt cũng không được tốt.

Lộ Nhất Minh nhìn cô, âm thầm lắc đầu, cô bé này ngoài học ra, thật đúng là cái gì cũng đều không biết! Đã nói thẳng đến như vậy, cô cư nhiên vẫn không hiểu. Thở dài, chỉ phải tiếp tục ôn tồn nhắc nhở: "Trên tay em hiện tại có ba hạng mục đều đang tiến hành, tất cả đều do một tay em quản lý, nếu em đi rồi, thì cũng cần phải có người tiếp tục những thứ này chứ? Hay là thế này đi, trước tiên em tìm xem trong phòng nghiên cứu có ai có

đủ năng lực để tiếp tục những hạng mục đó, nếu họ chấp nhận làm thay em thì đến mùa thu năm sau em có thể mở đề, như thế nào?"

Tô Diệp nhìn thấy một tia hi vọng, mặc dù điều kiện rất hà khắc, nhưng còn hơn là không thấy được hi vọng, cô trịnh trọng gật đầu: "Được, có thể tự tay hoàn thành hạng mục nào thì em sẽ cố gắng hết sức để làm xong, còn không em sẽ tìm được người tiếp nhận!"

Lộ Nhất Minh đối với Tô Diệp rất hài lòng, khen ngợi gật đầu, lại hỏi thăm một chút tình hình của hạng mục, sau đó phất tay, có ý bảo Tô Diệp đi ra ngoài.

Tô Diệp từ phòng làm việc Lộ Nhất Minh đi ra, ngồi xuống vị trí của mình, thử người nhìn chăm chăm vào máy vi tính, suy nghĩ nên đem hạng mục giao cho ai, càng nghĩ, càng không thấy có ai phù hợp. Ngẩng đầu nhìn một vòng phòng thí nghiệm, người cũng không ít, cũng có vài người có đủ năng lực nhưng ai nấy cũng cầm trên tay vài ba hạng mục rồi, nhận thêm hạng mục của cô, khả năng không lớn.

Đang bần thần, điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Diệp giật mình một cái hoàn hồn lại, xem rõ là Lý Mi điện thoại tới, đoán chừng là dò hỏi xem kết quả thế nào, thực tế lần xem mắt này cũng không có kết quả tốt đẹp nhưng hiện tại đang ở trong phòng nghe không tiện, Tô Diệp từ chối cuộc gọi, bước nhanh ra ngoài một góc ngoài hành lang sau đó mới gọi lại cho Lý Mi.

"Lý Mi, ngại quá, vừa rời ở phòng thí nghiệm, không tiện nghe điện thoại." Tô Diệp xin lỗi trước. Đầu bên kia điện thoại truyền đến tiếng động cơ xe hơi, Tô Diệp suy đoán hỏi: "Cậu vừa tan làm sao?"

"Ừ, đang chuẩn bị về nhà đây! Cậu bây giờ thuận tiện nói chuyện sao?"

Lý Mi giọng mềm mại ôn nhu, cùng với dáng vẻ của người con gái Giang Nam vùng sông nước tạo nên một khung cảnh êm đềm. Tô Diệp không thích lắm thanh âm như vậy, cảm giác như đang làm nũng.

Trong hành lang cửa sổ không có đóng kín, gió lạnh từ bên ngoài thông qua khe hở luồn vào áo lông, Tô Diệp cảm thấy lạnh, rụt cổ lại, vừa lui về phía sau góc tường vừa nói: "Thuận tiện, vừa mới ra khỏi phòng."

"Hai người các cậu như thế nào rồi?"

"Không được tốt lắm." Tô Diệp cười, "Hắn chướng mắt tớ, mà tớ đối với hắn cũng không có cảm giác gì, nhưng, vẫn là cảm ơn cậu!"

"Như vậy hả..." Giọng điệu có mấy phần buồn bã.

"Ai! Không hợp cũng là chuyện bình thường, dù sao vừa thấy đã yêu loại sự tình này không phải ai cũng có thể gặp, tớ không thấy khó chịu gì cả, cậu không phải lo lắng, sau này nếu xung quanh cậu có ai đó tốt thì nhớ giới thiệu cho tớ là được!" Tô Diệp nói giọng thoải mái, nghe được Lý Mi sững sờ.

Trong trí nhớ của Lý Mi, Tô Diệp là một cô gái bảo thủ khô khan, những lời như vậy nói ra từ miệng cô, có vài phần buồn cười không chân thực, Lý Mi cảm thán, tiến sĩ quả nhiên không thể tự tiện đem ra so sánh!

"Vốn cảm giác được các cậu rất hợp thích, đều là người sống đơn giản, không ngờ lại không hợp duyên." Lý Mi tiếc hận nói.

Tô Diệp khước miệng giật giật, cô chính là rất đơn giản, từ trước đến nay vẫn sống một mình đấy thôi.

"Cậu giúp mình để ý người khác là được rồi, lần này phải mời cậu cùng Cố Tuấn Huy ăn cơm để thay lời cảm ơn." Tô Diệp khẳng định không

muốn dây dưa với người ta nữa, nhanh chóng dứt khoát tranh thủ cơ hội tiếp theo.

"Được. Đúng rồi, làm sao cậu biết Dương Nghị không có ý với cậu?"
Lý Mi đột nhiên nhớ tới câu nói trước đó của Tô Diệp, tò mò hỏi.

Tô Diệp cắn răng: "Hắn nói, tớ không thể tốt nghiệp là do không có trình độ!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 4: Thanh Mai Trúc Mã Đến Xem Mắt

"Trong tình huống đó, cậu cảm thấy vấn đề nằm ở chỗ tôi sao?" Dương Nghị đỗ xe xong, tắt máy rút chìa khóa, bỏ tai nghe ra, cầm lấy di động nói: "Cô ta rõ ràng là muốn tìm một người có tiền có danh tiếng, người như vậy tôi nhìn thật chướng mắt!"

Đầu dây bên kia, Cố Tuấn Huy dựa người vào ở ghế sofa, lấy tay sờ sờ nắn nắn mặt Lý Mi, búng nhẹ lên trán cô một cái, lắc đầu thở dài, làm bộ dạng ra vẻ "Em làm việc thật không đáng tin cậy".

Lý Mi dẫu môi, muốn phản bác vài câu, nhưng sự thật phơi bày trước mắt, không phải là cô không thừa nhận, trong lòng không khỏi oán thán: Tô Diệp, cậu cũng không có tương lai rồi, lần đầu tiên gặp mặt mà đã dò xét của cải người ta!

Hai người lại tán gẫu vài câu, Dương Nghị cúp điện thoại, nhảy xuống xe, đi về phía thang máy.

Đại sảnh phòng tập Taekwondo Minh Viễn quán không bật đèn, thứ hai là ngày nghỉ, Dương Nghị đứng bên ngoài cửa thủy tinh, lấy điện thoại di động ra gọi.

"Mình đến rồi, ra mở cửa!"

"Cửa không có khóa, tự mình vào đi!" giọng nam âm trầm nói.

Dương Nghị đẩy cửa đi vào, đèn sáng lên, nhìn một vòng liền trông thấy Tống Minh Viễn đang mỉm cười đi về phía anh, bọn họ đã từng làm việc cùng nhau, hai năm trước Tống Minh Viễn chuyển nghề, mở phòng tập Taekwondo này, chính hân cũng trực tiếp làm huấn luyện viên. Dương Nghị mỗi lần được nghỉ, đều đến đây cùng hân trò chuyện một chút, nhưng bình thường quá nhiều người, cho nên chỉ có thể vào thứ hai khi quán đóng cửa anh mới tới đây, lần này cũng vậy.

"Thế nào? Muốn đánh mấy chiêu trước hay là đợi lát nữa?" Dương Nghị cởi bỏ áo khoác, không thể chờ đợi được.

Tống Minh Viễn đứng ở xa nhếch miệng, tên này nhìn lâu sắp hỏng rồi, cầm bìa huấn luyện tới, cười hắc hắc: "Đừng vội, cậu hoạt động trước một chút đi!"

"Cậu là đang sợ tớ đi?" Dương Nghị liếc xéo hân, thái độ nghiêm túc, nhưng đáy mắt lại không che dấu được vẻ ranh mãnh.

Tống Minh Viễn cười khẽ một tiếng, cũng cởi áo khoác ném xuống đất, hướng Dương Nghị phất phất cánh tay nói: "Được, vậy chơi với cậu trước!"

Gần đây hân vẫn đang bận chuyện khai trương võ quán, căn bản không có luyện tập, còn nữa, hân cũng rất lâu rồi không cùng người khác so chiêu, có chút ngứa tay, bị Dương Nghị kích thích như vậy, thật là có chút hào hứng.

Hai người vào phòng huấn luyện, chuẩn bị tư thế, cùng nhau so chiêu.

Lúc ban đầu còn miễn cưỡng xem như thực lực ngang nhau, dần dần, Tống Minh Viễn liền rơi vào thế hạ phong, rõ ràng không phải là đối thủ của Dương Nghị, mắt thấy anh một quyền đánh tới, chống đỡ không kịp, Tống Minh Viễn nghiêng người tránh thoát, còn chưa kịp quay đầu lại, liền bị Dương Nghị gạt chân té ngã trên đất.

"Một đòn này cũng không đỡ được, còn không biết xấu hổ làm huấn luyện viên, thật là sẽ dạy hư học sinh!" Dương Nghị nhìn Tống Minh Viễn từ dưới đất bò dậy, hé nửa mí mắt trêu chọc.

"Ai có cùng một trình độ với cậu, tớ chỉ có chút tài mọn để kiếm cơm thôi được không hả!" Tống Minh Viễn nhe răng, vẩy vẩy tay, "Không đánh nữa, đi ăn!"

Hai người mặc quần áo chỉnh tề, một trước một sau ra khỏi võ quán, Tống Minh Viễn khóa chặt cửa, xoay người hỏi Dương Nghị: "Năm trước luân chuyển đơn vị sao?"

"Để năm sau đi, ông cụ thân thể không tốt, tớ lần này nghỉ ngơi một tháng, ở nhà bồi ông cụ!"

"Tớ nói này, cậu tốt nhất là chuyển về đây đi, dựa vào năng lực của cậu thì còn sợ ai nói gì. Lão nhân gia cũng lớn tuổi rồi, bên cạnh dù sao cũng phải có người chăm sóc, hơn nữa, cậu cũng trưởng thành rồi, nên lo lắng đến chuyện lập gia đình."

Dương Nghị cười hắc hắc vài tiếng: "Cậu bây giờ nói chuyện càng ngày càng giống mấy vị phu nhân rồi."

Tống Minh Viễn một quyền vung tới, Dương Nghị giơ tay che chắn, cười híp mắt hỏi: "Có bạn gái?"

"Mẹ tớ vẫn đang ra sức tìm kiếm đấy!"

Hai người vào thang máy, Tống Minh Viễn dựa vào vách thang máy phàn nàn: "Cậu xem có phải mẹ tớ không có chuyện gì làm, vì cưới vợ, tự nhiên lấy lí do lúc nhỏ chơi với nhau hợp như vậy để thuyết phục tớ!"

"Thanh mai trúc mã?" Dương Nghị đùa giỡn nói: "Rất tốt mà!"

"Gì mà thanh mai trúc mã, đã mấy chục năm không gặp, đều không nhớ nổi dáng vẻ như thế nào rồi! Chính là lúc nhỏ có một thời gian ở nhờ nhà tớ, dáng vẻ yếu ớt, có con gián trên quần áo thôi cũng có thể khóc."

"Ồi vãi [bad word]! Con dâu nuôi từ bé hả!" Dương Nghị vui vẻ.

Tô Diệp đứng ở hành lang nghe điện thoại, nuốt một cái ực để chuẩn bị tâm lý, cùng mẹ cô thân thiết nói chuyện với nhau.

"Con thử gặp một lần xem, nếu thấy hợp thì tiến tới, không thì cũng coi như có thêm một người bạn!" Mẹ Tô khuyên nhủ.

"Được, vậy mẹ sắp xếp đi, con chắc là hai sáu tháng chạp mới về được, mẹ cùng với dì Diêu cứ bàn bạc rồi báo lại cho con!" Tô Diệp bộ mặt vô cảm, cũng không cảm thấy có gì quá đáng dù sao chỉ là xem mắt thôi mà, ai cũng được, có người đưa đến tận cửa tội gì lãng phí.

"Vậy được, mẹ sẽ bàn lại với dì Diêu."

Vốn tưởng cần nhiều sức lực để thuyết phục cô, thật không nghĩ đến Tô Diệp dễ dàng đáp ứng như vậy, nếp nhăn trên mặt Đường Viện lại hẳn rõ hơn, việc chính đã nói xong, mới bắt đầu quan tâm tới việc học cũng như cuộc sống của con gái, Tô Diệp trả lời, "Phòng thí nghiệm đang thiếu nhân lực, mà nhiều hạng mục người khác không làm được, giáo sư Lộ muốn con ở giúp đỡ, năm nay lại cho con ba vạn. Mẹ đừng lo lắng, con rất tốt, cũng chỉ là muộn một năm thôi mà, cũng không phải không tốt nghiệp, hơn nữa tạo quan hệ tốt với giáo sư cũng giúp con thuận lợi tốt nghiệp hơn!"

Cô không muốn cha mẹ lo lắng cho mình, chỉ muốn trở thành đứa con để bọn họ tự hào.

Đường Viện không ngừng dặn dò, bảo cô chăm chỉ học tập, làm việc, tôn trọng bề trên, tự chăm sóc mình cho tốt, nhưng trọng tâm chính là một

câu cuối cùng: "Tạo mối quan hệ tốt với bạn bè đồng nghiệp, nhờ họ có quen biết người nào tốt thì giới thiệu cho mình."

Cánh tay cầm điện thoại của Tô Diệp run run, liền đổi tay cầm điện thoại: "Con biết rồi, mẹ à không chuyện gì khác thì con cúp máy đây, con đang bận!"

Đường Viên lại đắn đo vài câu nữa mới cúp điện thoại, Tô Diệp để điện thoại vào trong túi áo, nhìn bên ngoài cửa sổ thủy tinh là một mảng đen kịt, liền thở dài, mẹ của cô hiện tại thật sự là có bệnh mới lo tìm thầy, tùy tiện tìm người nhưng đều không có ép buộc cô, hợp nhau thì tốt không thì cũng chẳng sao.

Đối với người tên Tống Minh Viễn này, cô còn nhớ rõ, hằn lớn hơn cô hai tuổi, tính tình rất nghịch ngợm, trèo cây tìm tổ chim, xuống sông mò tôm, phá nhà phá xóm, đánh lộn với người khác, lúc nhỏ Tô Diệp không ít lần bị hằn bắt nạt, còn lừa cô nói nếu không nghe lời sẽ không được về nhà.

Năm cô được bốn tuổi, Tô gia từ nông thôn lên thành thị sống, cùng Tống gia thuê một hộ tứ hợp viện để ở, hai nhà quan hệ vô cùng tốt, lúc ba Tô cùng mẹ Tô ra ngoài làm việc, Tô Diệp được gửi ở Tống gia. Còn nhỏ không hiểu chuyện, thường thích cùng chơi với anh chị lớn hơn mình, Tô Diệp cũng không ngoại lệ, ngày ngày hấp tấp chạy theo Tống Minh Viễn, lúc nào cũng là khi đi thì vui vẻ khi về lại khóc tu tu.

"Tiểu Diệp, sao lại khóc? Ai chọc con?" Diêu Tú Vân vừa lau nước mắt cho cô vừa hỏi.

"Con cùng các anh chơi trốn tìm, khi tìm ra chỗ trốn của anh Minh Viễn thì anh lại chạy đi, hu hu..." Tô Diệp từ nhỏ đã ngốc, lần nào cũng bị trêu chọc.

Chuyện như vậy nhiều vô số kể, thẳng đến khi năm nhất tiểu học, Tống gia chuyển nhà đi, Tô Diệp mới được giải thoát. Không bao lâu, Tô

gia cũng rời tứ hợp viện, hai nhà tuy thỉnh thoảng vẫn qua lại với nhau, nhưng hầu như bọn họ đều phải đi học, lại không học cùng trường, cơ hội gặp mặt cũng ít. Đôi khi nghe được chuyện từ cha mẹ biết, hẳn vẫn khó trị, thành tích học tập không tốt, miễn cưỡng lên cấp ba, sau đó thi trường quân đội, sau khi tốt nghiệp được phân vào bộ đội, không nghĩ tới bây giờ cũng đang ở Bắc Kinh, lại còn mở một công ty!

Tô Diệp bực mình, hiện tại mở công ty liền dễ dàng như vậy sao?

Nhưng chuyện này còn xa, muốn gặp mặt cũng phải chờ sang năm mới, việc trước mắt là phải tìm được người giúp cô phụ trách hạng mục, Tô Diệp thông thả đi về phòng thí nghiệm, ngồi vào ghế bần thần.

Bên này, Đường Viện sau khi cúp điện thoại, liền bấm số gọi điện cho Diêu Tú Vân.

"Lão Diêu, con gái nhà tôi nói đồng ý gặp mặt, cậu xem con trai cậu khi nào trở về?"

"26. Tiểu Diệp lúc nào trở về? Nếu thuận tiện thì để Minh Viễn đem nó về, trên đường có thể tâm sự?" Diêu Tú Vân cười sáng lãng.

"Này! Hai đứa nhỏ thật đúng là duyên phận, Tiểu Diệp cũng phải 26 mới về, cứ quyết định như vậy đi, cậu gọi cho Minh Viễn bảo nó đến đón Tiểu Diệp về." Đường Viện cũng cười.

"Được, không thành vấn đề." Bỗng nhiên nghĩ ra điều gì, nói tiếp: "Sắc giờ cậu đưa số của Tiểu Diệp cho tớ, để tớ gọi điện thoại cho Minh Viễn, bảo nó tự gọi cho Tiểu Diệp, dù sao cũng đều ở Bắc Kinh, lại còn quen biết từ nhỏ, còn đến lượt hai người lớn chúng ta sắp xếp sao, đều là người trẻ tuổi, tự mình liên lạc đi thôi!"

Đường Viện cảm thấy được, nói số điện thoại Tô Diệp cho Diêu Tú Vân, hai người hi hi ha ha nói giỡn một lát nữa, cúp điện thoại, Tô Diệp lại

vẫn chẳng hay biết gì, thật không ngờ cô lại bị mẹ mình đem bán.

Một tuần của Tô Diệp tuần trôi qua rất nhàm chán, cô ở trong phòng thí nghiệm tìm người phù hợp với dự án để bàn bạc, nhưng không có ai đồng ý tiếp nhận, thật sự là không phải là họ không muốn giúp mà là do họ không có thời gian.

Trên tay Tô Diệp có ba cái hạng mục, hai hạng mục là công trình quân sự, đều ký kết hợp đồng ba năm, một cái sớm nhất cuối năm sau hoàn thành, một cái khác hiện tại có hai tiến sĩ đang cùng tham gia, mặc dù năng lực đều không phải quá tốt, nhưng theo tính toán, một hai năm tới có thể hoàn thành. Làm cho cô đau đầu nhất chính là hạng mục quy hoạch của quốc gia kéo dài 12 năm, tuyệt đối không thể chệnh mảng, hạng mục đã triển khai được một thời gian, năm 2015 mới có thể nghiệm thu. Cho tới bây giờ, ngoại trừ cô thì vẫn chưa có tiến sĩ nào vào đề, cho dù tìm từ bây giờ, muốn sang năm có thể mở đề thì trước đó người thay thế cô phải hoàn toàn quen thuộc tất cả hạng mục, có thể một mình đảm đương phụ trách toàn cục, còn phải thoả mãn giáo sư Lộ, quả thực không phải chuyện dễ.

Tô Diệp đầu cũng sắp muốn nổ tung, không thể suy nghĩ gì nữa, mắt thấy cuối năm còn phải đi xem mắt, cô chẳng có tâm trí đâu mà làm việc, quyết định buổi trưa sang tâm thương mại bên cạnh dạo một vòng, sắm ít đồ để chuẩn bị về nhà mừng năm mới.

Hôm nay là ngày hai mươi sáu tháng chạp, sáng sớm Tô Diệp đã thu dọn xong đồ đạc, mang theo rương hành lý đến cửa trường học chờ Tống Minh Viễn.

Ngày hôm qua cô cùng Tống Minh Viễn có liên hệ với nhau, nghe được hân tự giới thiệu thời điểm, Tô Diệp bị dọa cho hết hồn, nếu như không phải hân nói muốn cùng nhau về nhà, Tô Diệp còn cho là mình suy nghĩ quá độ, không ngờ hoảng qua tết âm lịch!

Đứng ở cửa trường học đợi gần 20 phút mới nhìn thấy Tống Minh Viễn, trong điện thoại hẳn có nói hẳn đi xe màu bạc, xe chạy với tốc độ cao, nháy mắt một cái đã đến chỗ cô, bởi vì phanh gấp, lốp xe cùng với mặt đất phát ra âm thanh chói tai.

Tô Diệp ghét nhất là người không có quan niệm về thời gian, huống chi lại phải đứng đợi lâu trong cái thời tiết lạnh như vậy, sắc mặt cực kém, một nửa do lạnh, một nửa do tức giận, cô nghiêng rằng, nhịn xuống cảm xúc muốn mắng chửi người, kéo rương hành lý đi lên phía trước.

"Ngại quá, đột nhiên có việc gấp nên đến muộn!" Minh Viễn xuống xe, giúp cô xách hành lý để phía sau xe.

Tô Diệp thản nhiên nói: "Đã làm phiền anh rồi! Thật ra nếu anh không tiện, sớm có thể gọi điện thoại, tôi có thể tự mình đi."

Cô mặt mày lạnh nhạt, trong lời nói hàm ý giễu cợt rõ ràng, Minh Viễn vẫn chăm rãi giúp cô cất hành lý, đóng cốp xe, quay đầu thản nhiên nói: "Cô đang tức giận sao? So với lúc nhỏ nóng tính hơn đấy!"

Tô Diệp không thèm trả lời, cúi đầu liếc mắt khinh thường, xoay người lên xe.

Tống Minh Viễn nhìn từ Tô Diệp kéo cửa sau xe ra ngồi xuống, không khỏi bật cười, hẳn cũng nhanh chóng ngồi vào ghế lái, thắt dây an toàn, đem kính chiếu hậu chỉnh đến vị trí của Tô Diệp, không ngoài dự kiến, nhìn thấy cô bữu môi lông mày co lại ánh mắt lạnh lẽo. Tống Minh Viễn khẽ cười cười, quay đầu lại nhìn Tô Diệp nói: "Xin lỗi cô, tôi thật sự có chuyện, vốn nghĩ giải quyết nhanh một chút, kết quả vẫn là muộn! Không phải cố ý để cô đợi lâu."

Tống Minh Viễn cười tủm tỉm, nói giọng thành khẩn, Tô Diệp có chút ngượng ngùng, đều nói không đánh người biết hối lỗi, huống hồ bây giờ cô

là đang nhờ vả người ta, lại làm bộ mặt chán ghét, quả thật kỳ cục, Tô Diệp miễn cưỡng cười cười, thấp giọng nói: "Không sao!"

Trên đường không ai nói gì.

Gần tới cuối năm, phương tiện đi lại rất nhiều, còn chưa tới cao tốc Bát Đạt Lĩnh, đã tắc không nhúc nhích được, lại đợi hơn nửa canh giờ, vẫn không có tiến triển gì, Tô Diệp ngồi không yên, đẩy cửa xuống xe, chạy đến ven đường trước sau nhìn quanh.

Tống Minh Viễn châm điều thuốc, tựa lưng vào ghế ngồi xem Tô Diệp chen lẩn trong đám người, khoa tay múa chân nghe tin tức, một lát sau co ro chạy về.

Mở cửa phía trước ra, Tô Diệp không thể chờ đợi được chui vào, trên người là một tầng khí lạnh, nhiệt độ trong xe nháy mắt giảm xuống, Tống Minh Viễn trong miệng ngậm lấy điều thuốc, cười như không cười nhìn cô.

Thật ấm áp a! Tô Diệp thích ý tựa vào lưng ghế mà thư giãn, hai tay chà xát khuôn mặt, bắt đầu thông báo tình hình giao thông: "Phía trước có sự cố, hợp với năm chiếc xe đuổi theo đuôi, cảnh sát giao thông còn chưa tới, chắc phải đợi một lúc lâu nữa mới đi được."

Mùi thuốc lá kích thích khứu giác cô, Tô Diệp nhú mũi ngửi ngửi, rất cục phát hiện người khởi xướng, cô quái dị nhìn chăm chăm vào Tống Minh Viễn, "Anh hút thuốc?"

"Cô lạ hả! Có vấn đề gì sao?" Tống Minh Viễn hỏi ngược lại, ra vẻ bộ dạng không liên quan tới cô.

"..." Tô Diệp há hốc mồm, rồi lại ngậm chặt, không có phát ra nửa tiếng, đối với chuyện này cô không có quyền lên tiếng, đây là xe hăn, mặc kệ hăn làm cái gì, đều không có gì đáng trách.

Minh Viễn bị cô muốn nói mà không thể nói, miệng cứng nhắc, hăn dụi đầu điều thuốc ném vào cái gạt tàn, tiện tay mở cửa sổ.

"Cô học tiến sĩ mấy năm?"

"Năm năm."

"Bao giờ tốt nghiệp?"

Tô Diệp phìền lòng, tại sao ai cũng hỏi vấn đề này!

"Không biết!"

Cắn răng phồng má, Tô Diệp trong lòng hận muốn chết, đủ thể loại mắng người đều dùng cho Minh Viễn.

Minh Viễn cười ra tiếng, nhạo báng hỏi: "Cô có phải là không thể tốt nghiệp?"

Tô Diệp quay đầu, lông mày nhăn lại, mắt hạnh trợn lên, cả giận nói: "Có anh mới không thể!"

Cô như con gà xù lông, toàn bộ lông trên người dựng thẳng, Minh Viễn nhìn không được, cất tiếng nở nụ cười, Tô Diệp càng thêm tức giận, mí mắt giật giật, trong mắt ánh lên sự khinh bỉ, Minh Viễn vui vẻ, người dựa hăn vào ghế ngồi cười ha ha, Tô Diệp hết cách với hăn, đành phải nhẫn nhịn quay mặt đi không thèm nhìn hăn.

"Cô còn nhớ cái chuồng gà trước kia trong viện chúng ta không?"
Cười đủ rồi, Minh Viễn ngồi thẳng lên cười híp mắt hỏi.

Tô Diệp mặc kệ hăn, nhìn ra ngoài cửa xe giả câm giả điếc.

"Cái chuồng gà dựng sát tường, cao hơn một thước, lúc nhỏ, chúng ta thường hay giẫm lên nó bò lên nóc nhà. Có một hôm, trời vừa hết mưa, tôi

rủ vài tên tiểu tử leo lên nghịch." Minh Viễn dừng lại, liếc nhìn cô dò xét, môi khẽ nâng lên nhìn rất đẹp mắt.

Tô Diệp lập tức có loại dự cảm xấu.

"Cô theo ở phía sau, cũng muốn treo lên theo, nhưng cô lúc ấy quá lùn, tay còn chưa chạm được tới mái hiên, liền nhảy dựng lên đưa tay đến trèo. Xung quang chuồng gà vốn toàn bùn, lại bị mưa gội xuống, cô mới nhảy lên vài cái, chuồng gà liền sụp!"

Hắn nghiêng người tới trước, dò xét biểu tình của Tô Diệp: "Sau đó, cô liền rơi vào trong chuồng gà rồi!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 5: Đường Về Nhà Thật Gian Nan

"Sau đó, cô liền rơi vào trong chuồng gà rồi!"

Tô Diệp nhớ ra rồi, quả thật có có chuyện như vậy. Cô còn nhớ rõ, sau khi rơi vào đó cô liền vừa khóc vừa chui người qua một khung cửa của chuồng gà để ra ngoài, đó là nơi dùng cho gà ngồi ngủ, trên người toàn là lông gà, tên hỗn đản Tống Minh Viễn này mang theo một đám con trai, đứng ở trên nóc nhà nhìn về phía cô cười, thật giống như hăn lúc này.

Tô Diệp trừng mắt nhìn hăn, Minh Viễn cúi đầu tựa trên tay lái cười thờ không ra hơi, không dễ gì dừng lại được, thờ phì phò ngẩng đầu, vừa chống lại ánh mắt lạnh lẽo của Tô Diệp, hăn ôm bụng, không còn hơi sức mà hướng Tô Diệp khoát khoát tay: "Đừng trừng, cô có biết bộ dạng cô lúc này thật giống gà mẹ xù lông bảo vệ con, nếu không phải cô vừa rồi cứ trừng mắt nhìn tôi mấy lần thì tôi thật không nghĩ ra chuyện này!"

Tô Diệp dờ khóc dờ cười, đẩy cửa xe ra rồi đóng sầm cửa lại, hờn dỗi xuống xe.

Cô chân trước vừa xuống xe, Minh Viễn chân sau liền theo tới.

"Chỉ đùa một chút đã tức giận rồi sao?"

Tô Diệp quay đầu nhìn sang chỗ khác, yên lặng không lên tiếng. Cũng không thể nói là cô tức giận, chỉ là hăn biết quá nhiều chuyện của cô trước đây, thỉnh thoảng lại cười nhạo trêu chọc cô, cô miệng lưỡi kém cỏi, vốn dĩ

chẳng phải đối thủ của hần, thay vì tự chuốc lấy nhục nhã, không bằng tránh xa hần một chút.

Minh Viễn thấy cô phụng phịu hờn dỗi, liền dấu đi sự vui vẻ, nghiêm mặt nói: "Lên xe đi, bên ngoài lạnh quá, tôi cam đoan không nói hươu nói vượn nữa!"

Tô Diệp nghe được những lời này thì cúi đầu, khóe môi hơi vểnh lên, nhưng vì đang tỏ ra tức giận, mặc kệ lời hần nói là thật hay giả, vẫn giữ nguyên bộ dạng lúc này của mình, không thể vừa nghe mấy lời ngon ngọt mà liền nói gì nghe nấy. Tô Diệp dậm chân một cái, cũng không nhìn hần, thản nhiên nói: "Anh cứ lên xe trước đi, tôi đứng ngoài này một lát, ở trên xe tôi thấy không thoải mái!"

Minh Viễn cười, không nói hai lời, xoay người đi đến chỗ mấy người đàn ông cũng bị kẹt xe bắt chuyện.

Tô Diệp nhùng nhằng một lát, lạnh chịu không nổi nữa, đi như chạy ngồi vào trong xe, từ trong túi lấy ra cuốn tiểu thuyết mượn được lúc ở thư viện, sau đó dở đến chỗ đánh dấu lần trước tiếp tục đọc. Đọc rất nhập tâm, thẳng đến khi kết một tiếng, Tô Diệp giương mắt, Minh Viễn toàn thân mang khí lạnh ngồi xuống cạnh cô, khởi động xe nói: "Có thể đi rồi."

Xe chạy chậm như con bò già kéo cày, đi một bước ngừng ba bước, lại không ngừng phanh xe khiến Tô Diệp đầu óc choáng váng liền thu sách lại, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt thư giãn.

Minh Viễn nhìn sang quyển sách kia, nhếch môi: "Muốn đi Huy Châu chơi?"

Tô Diệp lắc đầu, dạ dày của cô đang rất khó chịu, rất muốn ói. Minh Viễn đang chuyên chú lái xe, loại tình hình giao thông này, hai bên không ngừng chen lấn, không chú ý một chút liền dễ dàng đụng vào nhau, hần

không dám lơ là, thấy Tô Diệp không mở lời, cho rằng cô còn đang giận chuyện vừa rồi, cũng không nói thêm lời nào.

Ước chừng nửa giờ sau đường mới thông, Tô Diệp đã đến cực hạn, một tay túm lấy cánh tay Minh Viễn, một tay che miệng mình, hai hàng lông mày nhú chặt, sắc mặt vàng ố, Minh Viễn sững sờ trong chốc lát, nhanh chóng đánh xe vào lề đường.

Xe còn chưa dừng hẳn, Tô Diệp liền đẩy cửa xe xông ra ngoài, Minh Viễn vội vươn tay níu cô lại, một cước đạp phanh xe.

Tô Diệp dùng sức vung cánh tay, từ trong tay Minh Viễn chạy ra ngoài, vì bước hụt nên vấp một cái, lão đảo vọt tới bên hàng rào, ngược bị đập một cái đau nhức, ngay sau đó từng cơn quặn bụng kéo tới khiến cô ngồi xồm xuống đất bắt đầu nôn.

Minh Viễn đứng ở sau lưng cô, một tay đưa khăn giấy cho cô, tay kia thì vỗ nhẹ nhẹ trên lưng cô, thẳng đến khi Tô Diệp không thể nôn ra gì nữa bắt đầu nôn khan, mới ân cần hỏi: "Sao cô say xe mà không nói sớm, lại còn không uống thuốc chống say là sao?"

Tô Diệp lắc đầu, đưa tay nhận lấy nước Minh Viễn đưa tới súc miệng, ngẩng đầu ngồi trên mặt đất một lát, sau đó mới lão đảo đứng dậy, nhú chặt mày nói giọng khàn khàn: "Không sao đâu, bình thường cũng không say xe, hôm nay cũng không biết làm sao lại vậy!"

"Nếu cô cảm thấy khó chịu, vậy chúng ta nghỉ ngơi một lát."

Tô Diệp làm mấy lần hít sâu, cảm thấy ngoại trừ đau đầu ra không còn chỗ nào khó chịu, liền nói với Tống Minh Viễn: "Không sao đâu, tôi ngủ một lúc là đỡ thôi!"

"Được, nếu cô thấy không thoải mái bất cứ lúc nào cũng có thể bảo tôi đỗ xe lại!"

Trì hoãn một lúc, đến trạm nghỉ đã là mười hai giờ, Tô Diệp đầu vẫn còn đau, nửa tỉnh nửa mê ở trong xe, vì vừa nôn xong không có khẩu vị, liền ở trong xe chờ Tống Minh Viễn.

Minh Viễn mua thuốc say xe, lại nhặt một túi ô mai, mấy chai nước khoáng cùng bánh mì rồi trở lại xe. Tô Diệp tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt lại, nghe thấy tiếng mở cửa lông mi run lên vài cái, cũng không mở mắt ra, chỉ nhẹ giọng chào hỏi: "Anh ăn xong rồi? Sao nhanh vậy!"

"Mua thuốc cho cô, mau dậy uống chút nước, nhân tiện đem thuốc uống luôn, tôi còn mua một chút đồ ăn vặt, cô cố ăn một chút sẽ đỡ khó chịu hơn! Cô xem thích cái nào thì ăn cái đó."

Được người khác quan tâm, Tô Diệp cảm thấy trong lòng thật là ấm áp, cảm kích liếc nhìn hắn, thành khẩn nói cảm ơn. Cô ngồi dậy nhận nước cùng thuốc uống xong, mở gói ô mai ra, nhặt một viên bỏ vào trong miệng ngậm, lại đưa gói ô mai đến trước mặt hắn. Minh Viễn mỉm cười lắc đầu: "Tôi ra ngoài hút điếu thuốc khi trở về chúng ta liền khởi hành, cô đừng chỉ ở mãi trong xe, xuống hít thở không khí một chút."

Tô Diệp gật đầu đáp ứng, theo hắn xuống xe, trong bụng của cô hiện giờ trống rỗng chẳng còn hơi sức lại ngồi lâu ở trong xe, thân thể chưa kịp điều hoà thì gió lạnh thổi qua, không khỏi rung mình một cái. Duỗi tay kéo chặt áo lông, lấy mũ đội lên đầu, hai tay đút vào trong túi áo, bước dọc theo bãi đất trống.

Minh Viễn ngón tay cầm điếu thuốc đứng cách đó không xa, thấy Tô Diệp co đầu rụt cổ, ra vẻ chịu không được rét lạnh, trong lòng không khỏi buồn cười, khẽ lắc đầu.

Tô Diệp chạy vài vòng, bắp chân liền run lên, cô xưa nay yếu ớt, không chịu được khổ, nhanh chóng giống con thỏ chạy về phía xe, vừa vặn Minh Viễn cũng hút thuốc xong thổi ra một hơi khí lạnh thông thả trở về,

hai người không nói với nhau câu nào, buộc chặt dây an toàn, tiếp tục lên đường.

Lên đến đường cao tốc, thấy xe không nhiều, Minh Viễn tăng tốc lên 140km/h, xe phóng như bay tiến về phía trước. Buổi trưa ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ xe, hắt lên người, ấm áp thật là thoải mái. Có lẽ là thuốc say xe đã phát huy tác dụng, Tô Diệp cảm thấy không có khó chịu như vừa rồi, nhắm mắt lại phơi nắng, không bao lâu liền ngủ thiếp đi.

Cũng không biết ngủ bao lâu, khi mở mắt ra ánh sáng đã dần tắt, Tô Diệp xoa xoa cổ, đổi lại tư thế, mắt vẫn còn buồn ngủ hỏi: "Đến đâu rồi hả?"

"Sắp đến nơi rồi!" Minh Viễn hé nửa mí mắt, thẳng tắp mà nhìn chăm chăm về phía trước đường.

"A, thật nhanh nha, mới chạy được một giờ đã gần đến nơi?"

"Đúng, cô ngủ tiếp một giấc, tỉnh lại lần nữa là đến cửa nhà cô rồi!" Minh Viễn nói giọng nghiêm túc.

Tô Diệp xấu hổ, cười khẽ vài tiếng, đến gần hỏi: "Anh có mệt hay không? Nếu không tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút!"

Minh Viễn quay đầu liếc cô một cái: "Cô đang lo lắng cho tôi sao?"

"Không có."

Vốn không ôm nhiều hi vọng, nhưng sau khi nghe được lời cô nói thì cũng có chút thất vọng, Minh Viễn ngồi thẳng lưng, vịn cổ vài cái, tự thấy mình không may.

"Cô mỗi ngày ngoại trừ đọc sách đến trường, còn có làm việc gì khác không?"

Lời này là mang theo một chút đùa cợt, nhưng dù sao Tô Diệp cũng vừa tỉnh ngủ, đại não phản ứng tương đối chậm, hoặc là cô trong lòng còn áy náy, dù sao mình ngủ lâu như vậy, giờ lại ôm bánh mì cùng đồ ăn vặt ăn nhiệt tình, trong khi người đàn ông bên cạnh vẫn còn tiếp tục lái xe. Tô Diệp hiếm khi không tức giận, thái độ hài hoà, hơn nữa còn nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ một hồi lâu.

"Đương nhiên là có, ăn cơm, ngủ, giặt quần áo, vệ sinh, lên mạng xem phim." Cầm lấy cái ly uống miếng nước, "Còn có xem mắt."

Minh Viễn nở nụ cười: "Ngày ngày xem mắt? Cô chắc cũng đi nhiều lần rồi hả?"

"Anh là người thứ ba mươi mốt!" Tô Diệp cắn miếng bánh mì, nhớ tới mẹ Tô trong điện thoại hết lời khen ngợi hãnh, quay đầu hiếu kỳ nói: "Nghe mẹ tôi nói, anh mở một công ty?"

"Không phải là công ty, là võ quán, phòng tập Taekwondo."

Tô Diệp cũng luyện Taekwondo, sau khi thi đại học xong thì bắt đầu học, chủ yếu là để rèn luyện thân thể tránh bị cảm trong mỗi giờ thi thì, nếu không sẽ rất phiền phức! Chỉ là cô không có tập trung luyện tập, học chín năm, năm nay mới miễn cưỡng lên đại lục.

Cô nghiêng người qua, hứng phấn nói: "Anh học Taekwondo? Tôi cũng có luyện, bây giờ là đại lục, còn anh lên đại nào rồi?"

Minh Viễn hiển nhiên không ngờ rằng, cô lại còn luyện Taekwondo, hơi ngạc nhiên liếc cô một cái, nói: "Tôi không có luyện Taekwondo, chỉ là mở võ quán kinh doanh kiếm tiền mà thôi."

Tô Diệp có chút thất vọng, nhưng vì sao thất vọng thì tự mình cũng không nói lên được, gật gật đầu, xoay người tiếp tục gặm bánh mì.

"Nhưng trước kia tham gia quân ngũ thì học qua một chút quyền pháp, hiện tại kiêm chức làm huấn luyện viên!"

Tô Diệp há miệng mở rộng, mở to mắt, nhất thời quên việc mình đang nhai bánh mì, nghe Minh Viễn nói tiếp: "Võ quán ở thôn Trung Quan, tôi đưa cô về thành viên, nếu có rảnh thì ghé qua chơi!"

"Không cần! Cảm ơn." Tô Diệp trả lời có chút nghĩ một đằng nói một nẻo!

Rất nhanh đã đến nhà, Minh Viễn nhìn chăm chăm vào gương chiếu hậu, đánh tay lái, khống chế tốc độ xe nghiêng người về bên phải, tay chân một khắc cũng không rảnh rỗi, ngoài miệng lại hỏi thoải mái: "Cô xem mắt nhiều lần như vậy vẫn chưa vừa mắt ai sao?"

"Người có năng lực thấp tôi xem đều thấy chướng mắt, đàn ông tốt thì đều không đoạt được. Nhưng đa phần những người cùng tôi đến xem mắt, đều là tính cách có chỗ thiếu hụt hoặc có lẽ nhân phẩm có vấn đề." Tô Diệp nói chắc chắn, hoàn toàn quên mất vị bên cạnh này cũng phải nhờ xem mắt mới có thể gặp cô.

"Vậy cô nói xem, tính cách cô có gì thiếu sót, nhân phẩm có vấn đề gì?" Minh Viễn nhạo báng hỏi.

"Tôi là nữ tiến sĩ!" Tô Diệp vo tròn túi đồ ăn vặt thành một cục nhét vào trong túi rác, chán trường thở dài, buồn bã nói: "Không nói tới chuyện tình cảm có chút khó khăn, đến nay vẫn chưa thể tốt nghiệp tiến sĩ!" Có một số chuyện thực tế là như vậy không thể thay đổi, nói ra là tự giễu; để người khác nói ra chính là giễu cợt!

Minh Viễn định tán gẫu vài câu lại bỗng nhiên nghĩ đến chuồng gà, khẽ cười một tiếng lại đem lời nói nuốt vào bụng.

Tô Diệp bóc túi táo mèo sấy khô ra, bất mãn nói: "Anh cười cái gì!"

"Không có gì!"

Tô Diệp chu mỏ, nhả nài giải thích: "Anh đừng nghĩ lung tung, tôi không tốt nghiệp không phải do trình độ của tôi có vấn đề, mà là bị ép buộc! Hơn nữa, hiện tại có nhiều tiến sĩ học một năm sáu năm vẫn không thể tốt nghiệp, năm nay ở Hạ Thiên trên sân thượng của khoa một tiến sĩ nhảy lầu tự sát, tháng mười ở đại học X có hai tiến sĩ cắt cổ tay tự sát, đều là vì giáo sư hướng dẫn bóc lột sức lao động của họ, không cho họ mở đề!"

"Tự sát có thể tốt nghiệp?" Minh Viễn hừ một tiếng, "Chẳng qua là vì chính mình mềm yếu năng lực không có, cô cũng không tốt nghiệp, nhưng có làm theo họ đâu!" Giọng điệu từ chối cho ý kiến!

Tô Diệp tức giận nhìn Minh Viễn liếc mắt khinh thường: "Sao anh lại nói như vậy? Một chút đồng tình đều không có!"

"Vật cạnh thiên trạch (vật đua trời lựa) Thích Giả Sinh Tồn, Darwin hơn một trăm năm trước đã kiểm chứng qua. Người sống, ai không có áp lực? Ai không có chút chuyện sốt ruột? Nếu giống như anh nói những người kia cũng bởi vì lấy không được một tờ giấy chứng nhận liền tự sát, nhân loại sớm đã tuyệt chủng!"

"Đó cũng không phải là đơn giản chỉ là một tờ giấy chứng nhận mà còn là chức vị phải lãng phí thanh xuân cùng cố gắng để đánh đổi. Ví dụ như tôi đi, nếu chừng hai năm nữa tôi vẫn không thể mở đề, vậy thì nghĩa là phải tới khi tôi ba mươi tuổi mới tốt nghiệp, sẽ giống như lúc tôi năm hai mươi hai tuổi, chỉ có một tấm bằng tốt nghiệp khoa chính quy, mà trong tám năm qua tôi bỏ ra, chính là trống rỗng!" Tô Diệp bi phẫn, quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra.

"Tại sao chừng hai năm nữa cô vẫn không thể mở đề?"

"Anh đừng rửa tôi! Tôi chỉ là nói ví dụ thôi!" Tô Diệp trừng mắt.

"Không phải chỉ là bằng cấp thôi sao? Chỉ cần cô có cố gắng cùng nghị lực thì mọi chuyện sẽ tốt thôi!"

"Nói thoải mái! Có người đến công ty cô xin việc, ba mươi tuổi, nói là trình độ tiến sĩ, nhưng cũng chỉ có mỗi tờ giấy chứng nhận học vị, chẳng lẽ cô không cảm thấy hẫng đang gạt người sao? Cho dù cô có lòng tin nhưng trình độ của người này cũng phải giảm đi vài phần?"

"Ừ, nếu cô muốn nói như vậy, tôi thừa nhận, tôi sẽ nghĩ như vậy!" Minh Viễn cười nói: "Nhưng vị giáo sư của cô hẳn là chỉ là muốn cô làm việc cho hắn vài năm mà thôi, cũng không làm khó dễ cô, cô có gì mà phải lo lắng?"

Tô Diệp kinh ngạc, cô nói nhiều như vậy miệng lưỡi khô hốc, người đàn ông này vẫn không hiểu, hoá ra chỉ số thông minh có vấn đề!

"Sao có thể không lo lắng! Giáo sư không cho tôi mở đề, tôi sẽ không thể tốt nghiệp!"

"Bất quá cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn! Nếu như cô thật sự ưu tú có đủ năng lực, nhưng bởi vì giáo sư kéo dài thời gian không thể tốt nghiệp, vậy sau này còn có ai dám ghi danh nhận giáo sư của cô làm người hướng dẫn? Yên tâm đi, loại này là chuyện Tồn Nhân Bất Lợi Kỳ, sẽ có người tin rằng vị giáo sư hướng dẫn này không biết làm việc!"

Đế ý vẫn là đế ý! Tô Diệp cũng không phải không rõ, khó chịu nhất chính là không được làm chủ cuộc sống của mình, mọi người ở bên trong đều nằm trong tay hắn, tựa như vận mệnh của mình bị người khác bóp chặt, thân thể bị tra tấn, trong lòng càng tức giận khó chịu! Nhưng ngược lại không thể làm gì, không dám phản kháng, làm việc gì cũng phải cẩn thận khúm núm, ước lượng lòng dạ con người, xem sắc mặt người khác, sợ nếu không đế ý chọc giận hắn, liền bị phán án tử hình, kể từ đó không còn hi vọng!

Mấy năm này, cô thờ ơ lạnh nhạt, bên cạnh bởi vì không có quan hệ tốt với giáo sư mà không thể tốt nghiệp, đừng nói là tiến sĩ sinh, chính là thạc sĩ sinh đều không hiếm thấy, coi hắt đối với Lộ Nhất Minh minh bạch, Tô Diệp cảm thấy, nếu cô tỏ ra cứng nhắc nóng nảy, sẽ có người động tay động chân sau lưng cô, Lộ Nhất Minh tuyệt đối làm được!

"Còn nghĩ mãi mà không rõ?" Minh Viễn thấy cô không nói gì, liền cười hỏi: "Chuyện này không bày rõ ra sao?"

Trang Tử không phải cá, làm sao biết cá có vui? Tô Diệp chẳng thêm giải thích, có một số việc nếu không phải người trong cuộc, dù cho nói bao nhiêu đi chăng nữa, hẳn cũng chưa chắc sẽ hiểu được!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 6: Kiểm Đại Người Nào Đó Gả Đi

Cuối cùng cũng về đến nhà, những bất mãn cùng khó chịu lúc trước của Tô Diệp đối với Minh Viễn về cơ bản đã không còn, cảm giác đối với hắn không hẳn là tốt, nhưng ít nhất vào lúc này khi Tống Minh đậu xe đứng ở dưới lầu nhà cô, Tô Diệp tỏ ra khách sáo cười.

"Cảm ơn anh hôm nay đã đưa tôi về, nếu rảnh thì lên nhà ngồi một chút! Nghỉ ngơi một lát rồi hẳn đi!"

Mọi người tuyệt đối không nên hiểu lầm, Tô Diệp không phải đang cố ý phát ra ám hiệu hay cố ý quyến rũ anh ta, dù sao đây cũng là địa bàn nhà mình, anh ta cũng có công chở cô về, đạo mời khách là chuyện đương nhiên.

Minh Viễn rất thức thời hoặc có lẽ hẳn đối với Tô Diệp căn bản không có tâm tư gì, tóm lại hẳn cự tuyệt.

"Không quấy rầy cô nghỉ ngơi, hẹn gặp lại!"

"Ừ, hẹn gặp lại!" Tô Diệp nhận rường hành lý, quay đầu đi thẳng vào nhà.

Mở cửa cho cô là cha Tô, vừa giúp Tô Diệp xách đồ, vừa kinh ngạc hỏi: "Con ở dưới lầu không thấy mẹ con sao? Bà ấy xuống dưới đón con mà!"

Tô Diệp đang đổi giày, nghe vậy giật mình, nhanh chóng đẩy cửa đi ra ngoài, cô phải đem mẫu thân của cô trở về!

Vừa đi xuống lầu liền nghe thấy cánh cửa "Két" một tiếng, sau đó là giọng nói và tiếng cười quen thuộc của mẹ cô, ngay sau đó là giọng nam rất quen tai.

"Đứa nhỏ này, đều tới cửa rồi, thế nào lại không lên nhà một chuyến? Tiểu Diệp thật là, chúng ta là chủ nhà chẳng nhẽ lại không đối đãi tốt với khách được chút sao, cháu đừng để trong lòng!"

"Tô Diệp có mời, nhưng cháu sợ quấy rầy gia đình, lại muốn về sớm một chút xem cha mẹ cháu thế nào, cho nên cháu mới không lên!"

Ngục quân tử! Tô Diệp méo miệng.

"Sao con lại ở đây hả! Minh Viễn là khách quý lại có lòng tốt đưa con về, con cũng không biết mời cậu ấy lên nhà ngồi một chút, con nha, bây giờ là càng ngày càng không biết lễ phép rồi!" Còn cách một cầu thang, Đường Viện đã nhìn thấy Tô Diệp, cười trách cứ.

Tô Diệp đứng thẳng người, hai mắt vừa vặn đối diện với Tống Minh Viễn, cô tỏ ra bất lực, hăn thì vẻ mặt ngượng ngùng, bốn mắt nhìn nhau, hai người đều cảm thấy bối rối ngoảnh mặt đi.

Đường Viện kéo Minh Viễn vào trong phòng khách ngồi xuống, hỏi han ân cần, bưng trà rót nước, nói chuyện rất cao hứng. Tô Trung Hoà đưa bao thuốc cho Tống Minh Viễn: "Minh Viễn, hút điếu thuốc?"

Minh Viễn đứng dậy nhận, còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, Đường Viện đã bưng hoa quả tới: "Hai Sáng tới ăn trái cây, đến nhà dì tuyệt đối đừng khách khí!"

"Đều lớn cả rồi, còn gọi Hai Sáng Hai Sáng!" Tô Trung Hoà oán trách.

Tô Diệp phì cười, Minh Viễn cũng nghiêm chỉnh nở nụ cười, nhìn sang Đường Viên bên cạnh đang cảm thấy khó xử, trấn an nói: "Gọi gì cũng được ạ, đều là cháu."

Lão Tống là người thô kệch, đẻ được một đứa con trai thì coi là bảo bối, tên gọi ở nhà cũng phải đặt làm sao cho thật vang. Đến khi sinh đứa thứ hai là Tống Minh Viễn ra thì không còn vẻ nhiệt tình như trước, cũng không mấy quan tâm tới việc đặt biệt danh, trực tiếp dựa theo tên gọi của đứa lớn cùng tập tục ở địa phương, liền gọi là Hai Sáng.

Tô Diệp cảm thấy vui sướng, hai khuỷu tay chống đỡ ở trên đầu gối, tay bụm mặt, bờ vai run lên, Tô Trung Hoà ngồi ở bên cạnh cô, thừa dịp Minh Viễn không chú ý, dùng chân đá cô một cái.

Tô Diệp tuy đã ngừng cười nhưng khóe môi vẫn không kiềm chế được liềm co lại, khóe mắt không giấu được vui vẻ, thừa dịp mọi người tập trung nói chuyện, thỉnh thoảng giương mắt ngó ngó Minh Viễn, há hê nhìn bộ dạng của hắn, dẫn đến Minh Viễn càng khó xử, như ngồi trên đống lửa.

"Trên đường chắc kẹt xe lắm? Cuối năm mọi người đều về ăn tết, chắc không dễ đi hả!" Tô Trung Hoà tỏ ra am hiểu.

"Đúng vậy ạ, có tắc một chút, nếu không giữa trưa là có thể về đến nhà rồi!" Minh Viễn có chút khẩn trương, dù sao hắn và vợ chồng ông Tô đã gần hai mươi năm chưa từng gặp mặt rồi, huống chi còn xảy ra chuyện vừa rồi nên có chút lúng túng.

"Nghe lão Tống nói, bây giờ cháu đang mở công ty?"

"Không phải là công ty đâu ạ, ba của cháu chắc không nói rõ, cháu là mở võ quán Taekwondo!"

"A!" Tô Trung Hoà một lúc vẫn không tiêu hóa được tin này, hai mắt nhìn thẳng Minh Viễn nhưng không hỏi lại, ra vẻ mình đã hiểu, liền tượng

trưng khen vài câu không hồ là con trai lão Tống, tiền đồ vô lượng....

Minh Viễn tỏ ra khiêm tốn, liền nói sang chuyện khác, lễ phép hỏi thăm sức khoẻ của hai người, nhận được câu trả lời chắc chắn cùng lời cảm ơn, hần đứng dậy xin phép rời đi.

Tô Trung Hoà mang theo vợ đi ra cửa tiền, lần nữa biểu đạt sự biết ơn chuyện Minh Viễn không ngại vất vả ngàn dặm xa xôi đưa Tô Diệp về nhà, cũng ngó ý muốn giữ hần ở lại cùng ăn tối, Minh Viễn một mực từ chối, Tô Trung Hoà nể tình hần là một đứa con hiếu thảo sốt ruột trở về nhà, rốt cục cũng không níu lại nữa.

Vừa đóng cửa chính, Tô Trung Hoà liền gấp không thể chờ hỏi Tô Diệp: " Võ quán Taekwondo là gì? Dựa vào gì để kiếm tiền?"

Nghe Tô Diệp giải thích, Tô Trung Hoà cuối cùng cũng đã hiểu, về mặt từ chối cho ý kiến nói: "Thật là! Lão Tống cũng nói quá, ta còn tưởng nó thật sự mở được công ty riêng hoá ra là mở một lớp huấn luyện sao?"

Tô Diệp không nói gì!

Tô gia giàu có, tại trấn này cũng có chút tiếng tăm. Tô Trung Hoà dựa vào kinh doanh bán bát tất nội y lập nghiệp, vừa có khả năng vừa khôn khéo, lá gan lại lớn nên ngoài việc buôn bán nội y còn kinh doanh túi xách, làm cho bên vận chuyển, đầu tư bất động sản, mọi thứ đều làm được thuận buồm xuôi gió. Những năm qua, tuy nói có lợi nhuận có đền, thực sự là thu được không ít tiền. Đương nhiên, cái "Không ít" này nếu mà đem so sánh với bất động sản ở Bắc Kinh giá phòng mấy trăm vạn mà nói, Tô gia vẫn là hơi có vẻ khân trương.

Dù vậy cũng không thể không thừa nhận năng lực của Tống Minh Viễn, nhưng với tư tưởng của một người cũng gần 60 tuổi như Tô Trung Hoà mà nói, mở phòng tập Taekwondo so với mở công ty riêng vẫn có khác biệt rất lớn, sự khác biệt này tựa như, phòng tập là quán nhỏ bé bày bán ven

đường, mà công ty là cửa hàng lớn lắp đặt thiết bị sang trọng giữ độc quyền bán hàng.

Với lối tư tưởng này, Tô Diệp cảm thấy không cần cô nhiều lời nữa, cha mẹ sẽ chủ động từ bỏ Tống Minh Viễn, vì vậy cô vô tư, cả ngày ăn no liền ngủ, tỉnh ngủ xem tv, xem mệt rồi lại tiếp tục ăn, trải qua một loại cuộc sống tốt đẹp. Nhưng mà, cô quên mất cha mẹ của mình cũng phải bày quán ven đường lập nghiệp, cha Tô đối với chuyện này rất kiêu ngạo, ông tự dùng sức mình vất vả cần cù lao động, cuối cùng vượt qua khó khăn để có được cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn, đối với thế kỷ hai mươi mốt ở thành phố mà bày quán ven đường như Tống Minh Viễn, ông lại có cảm giác thân thiết mà Tô Diệp không cách nào hiểu được.

Tô Diệp sống vô lo vô nghĩ mấy ngày liền, thẳng đến ngày đầu năm mới, sáng sớm tinh mơ đã bị mẹ Tô đánh thức, hấp tấp phân phó nói: "Nhanh dậy chuẩn bị một chút, hôm nay nhà chúng ta sẽ tới Tống gia làm khách!"

Tô Diệp lập tức hóa đá, ngây ngốc ngồi ở trên giường nhìn chăm chăm mẹ mình rất lâu sau đó giật mình hoàn hồn, Đường Viên thấy vậy tức giận vô một cái lên lưng cô: "Ngủ đến ngây người rồi! Đã 28 tuổi chứ có nhỏ bé gì, cả ngày chỉ biết ăn với ngủ, tìm bạn trai còn phải để chúng ta tìm cho, thật xui xẻo cho thầy giáo vì đã thu nhận con làm học trò!"

Tô Diệp mới sáng sớm đã bị mẹ căn nhắc, nói cho hoa mắt chóng mặt, không chịu được nữa liền nhanh chóng đứng lên rửa mặt thay quần áo, nửa giờ sau, một nhà ba người ra xe hướng nhà Tống gia.

Diêu Tú Vân nhìn Tô Diệp khó tránh khỏi cảm thấy hài hước, chính là vì mọi người đang kể lại những chuyện thừa ấu thơ của cô và hân, Minh Viễn bắt chéo hai chân, cười hì hì ngồi ở một bên cùng trò chuyện, tiện thể thường thức Tô Diệp mặt đang đỏ lên vì tức giận, đôi khi còn chen vào nói

mấy câu thêm mắm thêm muối vào những chuyện bi thảm lúc nhỏ của Tô Diệp.

Bốn vị gia trưởng vui vẻ hòa thuận, trò chuyện vô cùng cao hứng như đã kết thành thông gia, thành người một nhà vậy. Tô Diệp nổi giận, liền tìm cơ hội muốn ám chỉ cô và Tống Minh Viễn không hợp nhau, không thể tiếp tục phát triển. Nhưng mà, sau một giờ gặp gỡ cộng thêm gần hai giờ ăn liên hoan, Tô Diệp đều không thể đưa ra bất kì ám hiệu nào hay cơ hội để nói cho cha mẹ cô biết cũng không có.

Cho nên nói, gừng càng già càng cay, Tô Diệp vô cùng sa sút tinh thần, lại nhìn Minh Viễn đang chuyện trò vui vẻ, dường như người cùng cô xem mắt vốn không phải hần!

Tô Diệp bình thường trở lại, một cây làm chẳng nên non, hần không vội thì cô việc gì phải vội! Hần nếu muốn kết hôn thì cũng phải được sự đồng ý của cô, hơn nữa Tô Diệp 100% dám khẳng định, hần đối với cô không có tí cảm giác nào!

Hần đưa mắt nhìn cô, ánh mắt mang theo vài phần trêu chọc, vài phần như đang nhìn con vật biểu diễn xiếc. Tô Diệp tuy chưa yêu bao giờ, nhưng cũng đã vài lần ở dưới lầu kí túc xá thấy cảnh ôm ôm ấp ấp khó khăn chia lìa giống như vợ chồng son của mấy bạn học, ánh mắt này tuyệt không giống như vậy!

Bữa liên hoan kết thúc, Diêu Tú Vân kéo tay Tô Diệp, nhẹ nhàng vuốt ve, đôi mắt xếch cũng khom thành hình bán nguyệt.

"Ăn no chưa cháu?"

"No rồi ạ!" Tô Diệp đỏ mặt.

Thấy Diêu Tú Vân trò chuyện với con gái mình, Đường Viện bà cũng quay sang hỏi chuyện Minh Viễn: "Minh Viễn, tính chừng nào đi hả?"

"Ngày mai ạ!"

"Tiểu Diệp, con chừng nào thì đi?" Diêu Tú Vân cầm lấy tay Tô Diệp hỏi câu tương tự.

"Nó cũng ngày mai đi! Vừa đúng lúc thuận đường!" Đường Viện nhanh nhẹn đáp thay.

Tô Diệp đối với mẫu thân nhà mình, hai mắt nháy không ngừng, mới vừa rồi còn phàn nàn kêu cô ở nhà ít hôm nữa! Giờ lại vội vã đem cô đẩy ra ngoài.

"Đồ đạc thu dọn xong chưa? Sáng sớm ngày mai, Minh Viễn đi qua đón cháu."

"Cháu..." Tô Diệp ấp a ấp úng, mắt nhìn mẹ mình, không biết nên trả lời thế nào.

"Mấy giờ thì xuất phát? Con bé này thích ngủ nướng sợ trễ giờ!" Đường Viện toàn quyền giải quyết hộ con gái.

"Tám giờ, tôi tới đón cô!" Minh Viễn hai má đỏ hồng, khẳng định uống cũng nhiều rồi.

Cứ như vậy, Tô Diệp bị ép chuẩn bị cho cuộc hành trình bi thảm lần hai.

Sau bữa cơm chiều, hai mẹ con cùng dọn dẹp bát đĩa, Tô Diệp còn đang tức giận chuyện ban sáng, mặt lạnh không nói gì, Đường Viện vừa rửa bát vừa dặn dò: "Cố gắng duy trì mối quan hệ với Minh Viễn, mẹ cảm thấy được đứa bé kia rất tốt..." Không ngừng lái nhai nói tốt về Tống Minh Viễn.

Tô Diệp vốn không có ý định tiếp lời, nhưng Đường Viện càng nói càng hăng, trong nội tâm cô cảm thấy phản cảm, bất mãn ồn ào: "Mẹ, con

cùng Minh Viễn không có khả năng, lần này cứ kết thúc như vậy đi, từ nay về sau chuyện của con mẹ không cần phải để ý đến."

Đường Viện trố mắt, hờn giận nói: "Mặc kệ được sao? Con cho rằng ta muốn can thiệp hả! Vẫn là sợ con không gả đi được."

"Con cam đoan có thể tìm được người phù hợp, mẹ đừng tìm người lung tung giới thiệu cho con nữa!"

"Gì mà tìm người lung tung! Minh Viễn có chỗ nào không xứng với con?"

"Con không xứng với người ta được không? Dù sao từ nay về sau mẹ đừng để ý!" Tô Diệp ném giẻ lau chén cho bố, xoay người ra khỏi phòng bếp.

Đường viện trong lòng uất ức, nước mắt chực rơi xuống, bôi nước mắt thu thập xong phòng bếp, lại thay Tô Diệp giả bộ một chút trên đường cắt hoa quả cùng hoa quả khô, chờ hết thấy thu dọn thỏa đáng, mới xong cả tâm trạng vào Tô Diệp phòng ngủ.

Tô Diệp tắt máy vi tính, cúi đầu hừ một tiếng: "Hừm."

"Con có phải đã tìm được người thích hợp rồi hả?" Đường Viện thử thăm dò hỏi.

"Không có!"

"Mẹ và cha con đều cảm thấy Tổng gia rất hợp thích, lúc trước còn lo lắng đứa bé Minh Viễn kia, lớn như vậy mà còn chưa có bạn gái, có phải là có vấn đề gì không. Nhưng lần này gặp mặt, chúng ta nhìn đều cảm thấy được, có tri thức hiểu lễ nghĩa, biết ăn nói, không có tính gia trưởng, lại có sự nghiệp của mình, nghe lão Diêu nói, gần đây còn tự mua nhà, điều kiện thật sự là rất tốt." Đường Viện kiên nhẫn khuyên bảo.

Tô Diệp cúi đầu, không nói không rằng.

"Chúng ta không phải dạng người giàu có gì, nhưng nếu có thể gặp được một người có địa vị tốt thì đó là phúc khí của con. Hơn nữa, lão Diêu cùng lão Tống là người rất phúc hậu, con cùng với họ cũng từng chung đụng qua, tình cảm tự nhiên cũng sẽ thân thiết với nhau hơn, tương lai con nếu gả xong, chắc chắn sẽ không bị khinh bỉ, chúng ta cũng có thể yên tâm."

Tô Diệp bật cười: "Mẹ suy nghĩ nhiều quá!"

"Con không biết lo thì mẹ lo, có thể không nghĩ ngợi thêm sao? Con cứ tưởng tượng xem, nếu không có chút gian xảo, nếu đụng phải mẹ chồng lợi hại, nhất định là tức chết!" Dừng một chút, Đường Viện lại nói: "Thật ra mẹ và cha con vẫn luôn muốn con tìm người ở đây, ngày lễ ngày tết có thể cùng nhau trở về, chúng ta gặp con cũng thuận tiện, tương lai các người có con, ta và mẹ chồng giúp con có thể cùng nhau chăm sóc đứa nhỏ, có vấn đề gì cũng tiện nói chuyện rõ ràng. Nếu là gả một người bên ngoài, hai bên ngôn ngữ không thông dễ dàng sinh ra mâu thuẫn thì không nói, sau này có thể về nhà mấy lần mừng năm mới!"

Tô Diệp ghen họng trần trối, không ngờ rằng đối với vấn đề hôn nhân của cô, mẹ lại nghĩ sâu tính kỹ như vậy.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 7: Chàng Vô Tâm Thiếp Vô Ý

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng, đồng hồ gần đến tám giờ, Tô Diệp lại càng bức bối bất an, cô từ trước đến nay không phải là người giỏi che giấu cảm xúc, lúc này sắc mặt không được tốt, môi mím chặt, mày nhíu lại một chỗ, mẹ Tô ngồi bên cạnh trong lòng thầm thở dài.

Còn chưa tới tám giờ, dưới lầu vang lên tiếng còi xe, Tô Diệp buông chén, rút tờ khăn giấy lau miệng, mặc quần áo tử tế mang theo rương hành lý xuống lầu, cha Tô cùng mẹ Tô cũng đi theo xuống dưới, thấy Minh Viễn liền nói cảm ơn, lại dặn dò hai người đi đường cẩn thận. Tô Diệp đẩy đẩy bảo cha mẹ mau vào nhà còn mình tự mở cửa xe ngồi vào, nhìn qua kính chiếu hậu thấy bóng dáng cha mẹ dần nhỏ đi, lại vẫn cố chấp đứng ở trong gió lạnh đưa mắt nhìn bọn họ rời đi, đầu mũi của cô đột nhiên có chút cay cay.

"Không nỡ đi hả?" Minh Viễn chú ý thấy cô đang nhìn chăm chăm vào kính chiếu hậu, suy đoán hỏi.

"Tổng cộng ở nhà cũng chưa tới mười ngày đã phải vội vàng rời đi rồi!" Tô Diệp lầm bầm.

Nói xong, lại cảm thấy không đúng, Tô Diệp nhanh chóng liếc nhìn Tống Minh Viễn, thấy sắc mặt hắn vẫn bình thường, hai mắt nhìn chăm chăm về phía trước cũng không thèm chớp, Tô Diệp âm thầm thở nhẹ một hơi, có thể hắn không nghe thấy.

Xe vừa lên đường cao tốc, Tô Diệp liền nghiêng đầu tiến vào giấc, cô rất dễ ngủ bất kể là đi xe hơi, xe lửa hay là trên máy bay, chỉ cần muốn ngủ thì chưa đến mười phút đã có thể đi tìm Chu công.

Lần này cũng không ngoại lệ, Tô Diệp ngủ rất say đôi lúc còn phát ra tiếng ngáy nhè nhẹ, Minh Viễn lắc đầu thở dài không khỏi cảm khái, cô nương này thật đúng là một cực phẩm!

Đến trạm dừng nghỉ ngơi, Minh Viễn tìm chỗ đỗ xe, khuỷu tay đẩy đẩy Tô Diệp.

"Đừng ngủ nữa, xuống hoạt động một chút!"

Tô Diệp đang ngủ say, mí mắt bất động không thèm nhắc lên, như có như không hừ một tiếng, đổi tư thế tiếp tục ngủ, Minh Viễn bất lực, không quan tâm tới cô nữa, tự mình xuống xe hút thuốc.

Tô Diệp do có chút buồn nôn nên tỉnh giấc, hé mắt xem xét tình hình thấy phía trước là một loạt xe ngoảnh lại phía sau cũng thấy một hàng dài đông như kiến.

"Đừng ngó nghiêng nữa!" Minh Viễn lạnh nhạt nói.

Xa xa đã có thể trông thấy trạm thu phí, Tô Diệp biết đã tới địa phận Bắc Kinh rồi.

Cô nhào dưới xuống hàng ghế sau lấy túi đồ ăn mà mẹ cô chuẩn bị cho, đưa tới cho Minh Viễn một quả táo, sau đó không nói năng gì ngồi im chuyên tâm gặm táo.

"Cô khi nào trở lại trường học?"

Tô Diệp vừa cắn một miếng táo lớn khiến miệng căng phồng, thỉnh thoảng bị hấn hời như vậy có chút trở tay không kịp, hai má bị quả táo chèn ép

cảm thấy đau.

"Ngày mai!" Câu trả lời tưởng chừng nghe không rõ nhưng Minh Viễn lại nghe hiểu.

"Tôi tốt bụng hỏi thăm cô vậy mà cô chẳng có lòng gì cả!" Giọng điệu thản nhiên, Tô Diệp nghe được giật mình, tuy nói cô đối với hân cũng không có ý gì, nhưng từ trong miệng hân nghe được lời này, cô vẫn cảm thấy thất bại.

"Sao anh đến bây giờ vẫn còn độc thân thế?" Tô Diệp nhỏ giọng hỏi, hỏi xong lại cảm thấy lời mình nói ra không rõ ràng, vội vàng bổ sung: "Tôi thấy anh điều kiện tốt như vậy, hân là có rất nhiều cô gái theo đuổi nhưng thế nào mà vẫn độc thân?"

"Tôi cảm thấy chướng mắt, họ không phải hình mẫu lý tưởng của tôi!" Minh Viễn cười nói.

Tô Diệp mím môi nở nụ cười, "Anh cũng đòi hỏi quá cao rồi! Tìm bạn gái quan trọng nhất là cảm thấy hợp, tính cách được, có thể chăm sóc gia đình, những thứ khác đều không đáng quan tâm!"

"Tôi không đòi hỏi cao, cô nghĩ xem thời nay có mấy cô gái toàn mỹ!"

Tô Diệp liếc hân một cái, hèn mọn nói: "Hừ, đàn ông các anh ngoài miệng nói thì dễ nghe, thực ra thì muốn cô gái đó phải xinh đẹp, phải có khí chất, phải biết nghe lời, phải mềm mại, năng lực không thể vượt quá mình..., một đồng điều kiện! Nhưng muốn cũng không có được, nếu thật sự có cô gái vừa xinh đẹp lại có khí chất, gia thế tốt lại mềm mại hiền lành, công việc tầm thường còn có thể chăm sóc gia đình, sớm đã bị người khác cướp đi rồi, còn có thể ở đó đỏ mắt chờ mong mình?"

Minh Viễn cười tủm tỉm, cũng không phản bác, chỉ thản nhiên nói: "Cô hiểu rất rõ đàn ông!"

Tô Diệp gặm hết một trái táo, rút khăn tay vừa lau tay vừa nói: "Những người mà tôi từng xem mắt, phần lớn đều là người như vậy!"

"Xem ra chuyện của chúng ta là cô thấy tôi có đủ năng lực còn tôi thì không chê cô không đủ điều kiện!"

Tô Diệp sững sốt một chút, chợt phản xạ có điều kiện tính gật đầu, trong lòng có chút mừng thầm, rốt cục là mình đã hãnh mà không phải hãnh vì ghét bỏ cô không đủ xinh đẹp không đủ khí chất không đủ tinh tế.

"Vậy tốt rồi! Nếu mẹ tôi có hỏi tôi sẽ nói về cô tốt một chút." Minh Viễn như trút được gánh nặng.

Tô Diệp lập tức nghĩ đến mẹ Tô, nghĩ đến ánh mắt mong đợi của mẹ, lại nghĩ đến mẹ cô sẽ giải thích với dì Diêu rằng Tiểu Diệp của chúng ta đầu óc ngu si, đối với chuyện tình cảm phản ứng rất chậm, tuyệt sẽ không khiến Tống Hai Sáng chướng mắt, chỉ là có chút thẹn thùng với dì Diêu.

"Ấy đừng! Nếu làm vậy, mẹ tôi sẽ ở trước mặt tôi khóc lóc không ngừng! Dù sao anh cũng không vừa ý tôi, có sao nói vậy là được rồi!" Tô Diệp cò kè mặc cả.

"Lúc tôi còn nhỏ bướng bỉnh, tuổi trẻ không hiểu chuyện, cũng không nghe lời ai, cha mẹ tôi quan tâm không ít. Nay lớn tuổi rồi, mới hiểu chuyện nam nữ, lại không muốn cha mẹ phiền lòng, có một số việc tôi không muốn làm trái ý của bọn họ!" Minh Viễn trịnh trọng nói, mắt sáng như đuốc.

Tô Diệp bị quay cho chóng mặt, cân nhắc một lát, mới lấy làm lạ hỏi: "Anh là có ý gì! Thực sự muốn cùng tôi nói chuyện yêu đương hả?"

Minh Viễn chỉ cười nhìn cô không nói.

"Anh muốn báo hiếu cha mẹ thì cũng không nên kéo tôi làm đệm lưng chứ! Đây gọi là lừa gạt người khác!" Tô Diệp thẳng lưng, cứng cổ kêu la.

Minh Viễn cười nhẹ "Được rồi, trêu cô chút thôi! Chuyện này, tôi sẽ nói rõ với mẹ tôi."

Tô Diệp nghi hoặc nhìn hắn, thẳng đến khi Minh Viễn hướng cô trình trọng gặt đầu, lúc này mới yên lòng lại.

Đến ký túc xá đã là hai giờ chiều, Tô Diệp tượng trưng mời: "Tôi mời anh đi ăn cơm!" Lúc nói lời này, cô đã nhận rương hành lý từ tay Minh Viễn kéo về bên cạnh mình, chỉ đợi Tống Minh lắc đầu, cô liền có thể lễ thẳng khí hùng mà bước nhanh rời đi.

"Được a, tôi cũng đang đói!" Minh Viễn sờ sờ cái mũi, sắc mặt đứng đắn.

"..." Tô Diệp chốc lát đơ ra lại lập tức kịp phản ứng, trong bụng nghĩ muốn rút lại cũng không kịp, cái đầu nhỏ ngó nhìn xung quanh, ấp úng nói: "Ừ..., căn tin chắc hẳn còn chưa mở cửa, quán cơm ở bên ngoài trường cũng không biết đã đến giờ làm việc chưa! Ừ..."

Minh Viễn cười nhạt, rút trong túi áo ra tờ danh thiếp đưa cho cô: "Được rồi đừng viện cớ nữa, đã không thành tâm mời khách lại còn ồ ào! Bữa này để sau đi, đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì cần đến tôi thì cứ gọi, tôi sẽ miễn cưỡng coi cô là em gái bé nhỏ để giúp đỡ!"

Tâm tình bị vạch trần, Tô Diệp mặt đỏ tới mang tai, ngượng ngùng gặt đầu, bịt lại nửa bên mặt đưa tay nhận danh thiếp.

"Còn nữa, trên tầng cao nhất của toà nhà Thập Thất Tầng tôi có mở một chi nhánh, vừa khai trương không bao lâu, cô có rảnh thì qua chơi, tôi sẽ bảo người phụ trách ở đó không thu phí cô!"

"Không cần, không cần đâu!" Tô Diệp từ chối: "Chỗ Taekwondo tôi học cũng rất tốt, hơn nữa tôi cũng không có luyện tập nhiều, không cần phiền toái như vậy!"

"Thế tại sao cô lại học Taekwondo?" Minh Viễn kinh ngạc, dò xét Tô Diệp một phen, "Cũng không ai cấm cô học cả, chỉ là tôi thấy cô không có nhiều tài năng lắm trong lĩnh vực này mà cô cũng không cần học nó để phòng lang!"

Thật không thể thích nổi người này, trước khi đi còn không quên chọc tức cô.

Tô Diệp lườm hăn một cái, tức giận: "Có quan hệ gì tới anh!"

Minh Viễn cười khẽ vài tiếng, không trêu chọc cô nữa, quay đầu lên xe hạ cửa kính xuống đối mặt với Tô Diệp nói: "Tôi đi đây, cô lên nhà đi, có chuyện gì thì liên lạc!"

Tô Diệp hướng hăn khoát tay, lời kéo rường hành lý hướng tới ký túc xá đi đến.

Ánh mặt trời từ hàng hiên cuối hắt qua cửa sổ nhỏ chiếu vào, từng mảng sáng tối giao thoa. Tô Diệp đi không nhanh không chậm, giày cao gót đập lên nền đá cẩm thạch phát ra tiếng trong trẻo vang vọng trong hành lang rộng lớn, càng có vẻ cô quạnh.

Đáy lòng bỗng nhiên dâng trào một cổ bi thương, làm cô cảm thấy lo sợ nghi hoặc, tay không tự giác mà nắm chặt thành quyền, hai chân cũng không khỏi nhũn ra, cảm xúc tới quá nhanh, Tô Diệp không kịp ngẫm nghĩ liền bị bao vây trong đó.

Đẩy cửa vào nhà, vẫn giống như lúc cô rời đi, rèm cửa vén một nửa, dép lê tùy ý ném xuống đất, trên giường bày ra vài cuốn sách, thân bút nằm lẩn lóc ở đầu giường còn nắp bút lại lẳng lẳng bị nhét vào cuối giường.

Có thể lâu ngày không có người ở, trong phòng có chút âm lạnh, Tô Diệp kéo màn cửa sổ ra, mặc nguyên bộ quần áo ngã xuống giường, lấy điện thoại bấm gọi cho mẹ cô. Hai mẹ con buồn chuyện vài câu, Tô Diệp đang định cúp máy, lại nghe Đường Viện chần chờ hỏi: Minh Viễn đưa con đến nhà là rời đi luôn hả?"

Tô Diệp ừ một tiếng, đột nhiên cảm thấy đây là thời cơ tốt để ngả bài, lập tức ngồi dậy hăng giọng nói: "Mẹ, mẹ đừng tò mò suy đoán nữa, hần căn bản là không nhìn trúng con!"

"Không đúng! Dì Diêu nói sáng nay nó gọi điện thoại về, nói rõ là rất hợp ý, còn không ngừng hỏi mẹ thái độ của con?" Đường Viện nghi hoặc khó hiểu.

Tô Diệp trong lòng lộp bộp rơi xuống, gò má không khỏi nóng lên, cái cổ cứng đờ, điều chỉnh một lát, mới khắc chế khẩn trương nói: "Có thể là đi Diêu muốn để cho chúng con ở cùng một chỗ, mới nói dối là Tống Minh Viễn cũng đồng ý, ngược lại không có chuyện như hần nói."

Đầu bên kia điện thoại im lặng một lát, hiển nhiên mẹ Tô không ngờ lại có chuyện này.

"Minh Viễn đưa bé kia thật là làm không có nói gì với con sao? Cũng không có tỏ vẻ gì?" Đường Viện dò hỏi thêm.

Tô Diệp thầm than, ba mẹ thật là, nói đến vậy rồi mà vẫn không tin!

"Không có!"

"Có phải hôm nay trên đường về, con nói tới chuyện gì đó không nên nói, hoặc làm chuyện gì không nên làm, khiến Minh Viễn mất hứng không?" Đường Viện vẫn không hết hy vọng.

Tô Diệp mất hứng, quyết định giải quyết dứt khoát.

"Con không có làm gì hết! Nhưng hăn ngược lại toàn nói xấu con trước mặt mẹ hăn." Dừng một chút lại bổ sung: "Hăn còn nói con không đủ tiêu chuẩn làm vợ của hăn." Tô Diệp mặt không đỏ tím không đập, Tống Minh Viễn xác thực là nói như vậy, cô không có nói dối.

"Thằng nhãi này có gì hơn người ta chứ, còn ghét bỏ con gái ta!" Đường Viện có chút tức giận, con gái mình xinh đẹp giỏi giang như vậy, lại còn đang phấn đấu lên tiến sĩ, còn hăn chỉ mở một lớp huấn luyện rõ ràng trèo cao rồi, lại còn dám kén cá chọn canh!

Tô Diệp đau đầu, cảm thấy hơi quá lời, khiến mẹ cô tức giận ngút trời, cũng không thể bởi vì một câu của cô mà làm mối quan hệ giữa hai nhà, đành phải lên tiếng an ủi mẹ rồi lại bận bịu giải thích hơn nửa ngày, mẹ Tô không nói gì chỉ thở dài, Tô Diệp nghe được lòng chua xót, bận bịu an ủi: "Đàn ông tốt nhiều như vậy đâu cứ phải là Tống Minh Viễn. Con yên tâm, mẹ nhất định có thể tìm được người tốt hơn nó!"

Đường Viện không có tâm tình cùng cô trò chuyện chỉ hỏi vài câu rồi cúp máy.

Tô Diệp cũng chẳng còn tâm trạng nghỉ ngơi, đứng dậy dọn dẹp nhà cửa một lúc rồi khóa cửa đi tới phòng thí nghiệm.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 8: Con Đường Xem Mắt Thật Chông Gai

Sau khoảng thời gian nghỉ tết, sân trường liên đầy ắp tiếng nói cười ồn ào còn Tô Diệp cũng bắt đầu công cuộc xem mắt của mình.

Đều nói năm mới khởi đầu mới, Tô Diệp cũng mong vận khí năm nay của mình tốt hơn, nhưng khi bạn học gọi điện tới nói ra tên của đối phương cùng thời gian và địa điểm gặp mặt, Tô Diệp lại cảm thấy đích thị là bị ác ma nguyên rủa, nếu không thế gian này tại sao lại làm khó đường tình duyên của cô như vậy.

"Tên là gì cơ?" Tô Diệp cười hỏi: "Tưởng Can? Nghĩa là "muốn làm" ý hả?"

"Không phải Tưởng Can, mà là Tương Can! Tin tưởng cùng, duy trì đọc thanh bằng, không phải đi tiếng!" Đồng học tức cười nhấn mạnh.

"Không được rồi, buồn cười thật đấy!" Tô Diệp xoa bụng, cười không ngừng.

"Cậu là tìm bạn trai hay tìm tên đẹp hả? Người ta rất tốt, muốn năng lực có năng lực, muốn nhân phẩm có nhân phẩm, cậu không thể vì một cái tên liền đem người ta vợ đũa cả năm, một đòn đánh chết hả!" Bạn học kêu gào.

"Không được, nếu như thành đôi thật đến khi người ta hỏi bạn trai tớ tên gì, chẳng nhẽ tớ lại nói là muốn làm, muốn làm! Người quen biết thì

cũng thôi đi nhưng người không quen lại tưởng rằng tớ làm cái nghề ấy, đang muốn kiếm khách đấy! Cậu bảo tớ sau này phải sống thế nào hả? Hơn nữa, nếu tương lai sinh con, khi con tớ biết gọi ba mà lại gọi muốn làm, muốn làm thì tớ biết làm thế nào đây!" Tô Diệp ba hoa, tâm trạng có chút bế tắc, tức giận thở mạnh một tiếng.

Người bạn học cười thở không ra hơi, hơn nửa ngày mới bình thường lại, sau đó khuyên Tô Diệp: "Cậu để ý nhiều làm gì, chương mắt cũng không có gì tổn thất, nhưng lỡ như thấy người ta tốt, chẳng phải là lời quá rồi sao!"

Tô Diệp yên lặng không nói gì, bạn học thì sốt ruột.

"Nếu không cậu tới đây một chuyến nhìn xem, nếu cậu cảm thấy ưng ý thì tốt không thì coi như đến đây gặp tớ, tớ mời cậu một bữa cơm!"

Tô Diệp ngẫm lại rồi đồng ý. Chuyện xem mắt này chủ yếu dựa vào quan hệ, mặc kệ là có thỏa mãn với đối phương hay không thì cũng phải nể mặt người đã giới thiệu, bằng không làm gì có ai hoàn toàn nguyện ý hao tâm tốn sức tìm đối tượng giúp mình?

Chủ nhật, Tô Diệp đi một chuyến đến viện hàng không vũ trụ, trong văn phòng của bạn học cô gặp được người có cái tên Tương Can..., à không, là Tương Can tiên sinh.

Nói thật thì người này rất tốt, rất chân thành, nghiêm trang, khác hẳn với tên gọi. Nhưng mà Tô Diệp không kiềm chế được buồn cười, khi thì che miệng cười xấu xa, khi thì hé mắt cười trộm, khi thì mím môi nín cười, Tương Can thấy cô cứ cười mãi thì bần khoản lo lắng, da đầu giật giật, tim run lên.

Dù vậy Tương Can vẫn luôn đối tốt với cô, nhất là sau khi biết Tô Diệp vẫn còn độc thân lại càng ân cần quan tâm hơn, nhưng dù có làm kiểu gì thì hai người vẫn có sự chênh lệch rất lớn. Như hiện giờ, Tô Diệp đang

mang giày cao gót sáu phân, lại nhìn chăm chú người bên cạnh thì chỉ có thể đứng đến vai của người ta.

Lại một lần nữa xem mắt thất bại!

Một lần không được thì hai lần! Tô Diệp cũng không tin, cô nỗ lực dành thời gian để xem mắt như vậy mà không thể tìm được người phù hợp!

Lần này đối tượng không phải được người khác giới thiệu mà là Tô Diệp tự tìm được trên diễn đàn kết bạn, người này học ở đại học A hệ tiến sĩ vật lý, học cùng năm với Tô Diệp nhưng đã mở đề, tháng Bảy năm nay tốt nghiệp, trước mắt đã cùng khoa vật lý kí kết ba dự án.

Tô Diệp đối với lần xem mắt này kì vọng rất lớn, bọn họ mặc dù chưa từng gặp mặt, nhưng ở trong diễn đàn lại quen biết đã lâu. Là người đàn ông trí thức lý luận sâu sắc vững chắc, năng lực suy luận tính toán rất mạnh, kinh nghiệm làm thí nghiệm phong phú. Khi cùng Tô Diệp trao đổi về một vấn đề nào đó thường một câu nói trúng đích, luôn có mặt đúng lúc để giải quyết vấn đề của cô. Với trình độ học thuật này, Tô Diệp thật lòng thấy bội phục hẳn, mỗi lời nói bất tri bất giác toát ra vẻ kính nể cùng hâm mộ.

Không giống như mấy tiến sĩ vật lý mà Tô Diệp tưởng tượng, nào là câu nệ hình thức, kiệm lời, khô khan không thú vị, người đàn ông này tư duy linh hoạt, giải thích độc đáo, ngôn ngữ sinh động, khôi hài, nói chung là có thể làm cho người ta có loại cảm giác như tắm gió xuân.

Tô Diệp xoa xoa vành tai có chút đỏ, cô lấy tay vỗ vỗ mặt, lộ ra nụ cười tươi tắn, trong lòng không khỏi cảm thấy vui sướng cùng khẩn trương. Loại tâm tình này luôn bám theo cô từ ngày gặp quen biết đó, Tô Diệp cảm thấy mình thật không có tiền đồ, không phải là lần đầu xem mắt, cũng không phải lần đầu muốn nhanh chóng lập gia đình.

Tô Diệp nghiêm túc chăm chỉ thoa phấn, bôi son dưỡng môi, còn đặc biệt đổi phong cách từ áo phông quần jean thành váy liền nhưng soi gương nửa ngày vẫn thấy không hài lòng, Tuần Hiếu Tô nhìn mà không chịu nổi.

"Sư tỷ tới đây, em giúp chị trang điểm."

Tô Diệp nhanh nhẹn ngồi xuống, nâng khuôn mặt nhỏ của mình lên tùy ý để Chu Hiếu Tô trang điểm.

"Xong rồi, chị nhìn xem." Chu Hiếu Tô đẩy gương tới trước mặt cô, tay đây nấp hộp phấn lại, cười hì hì hỏi: "Chị lại đi xem mắt hả?"

Chuyện Tô Diệp xem mắt không còn mới lạ, lúc này nghe Chu Hiếu Tô hỏi, Tô Diệp liếc nàng một cái gật gật đầu, thần thần bí bí nói: "Lần này là người bạn trên mạng!"

"Không phải chứ! Trước giờ toàn là người khác giới thiệu cho, giờ chị lại tự tìm được hả?" Chu Hiếu Tô vẻ mặt sợ hãi than, "Có đẹp trai không? Đang làm nghề gì?"

Tô Diệp híp mắt, đưa tay đánh một cái lên vai Hiếu Tô, giọng mỉa mai nói: "Rất có tiền đồ! Mà đẹp trai có thể ăn sao? Quan trọng là nội tâm, nội tâm em hiểu không?"

"Hiếu cái đó làm gì? Không xe không có nhà thì cũng chả làm được gì!" Bác sĩ Chu Hiếu Tô là điển hình cho phụ nữ hiện đại, cũng không có tố chất trở thành thứ ba người, sự xuất hiện của cô trong ngành kỹ thuật nghiên cứu là một sai lầm, đơn giản là vì nữ thạc sĩ học ngành này ra đều rất khó xin việc.

Tô Diệp cười làm bộ muốn đánh nàng, Chu Hiếu Tô lách mình né qua, xem Tô Diệp chuẩn bị đi, vội hỏi: "Nếu không em giúp chị làm tóc, suốt ngày kiểu tóc đuôi ngựa không thấy chán hả? Hay là em búi tóc cho chị nhé, cam đoan đẹp mắt!"

Tô Diệp vội vàng lắc đầu: "Búi tóc trông có vẻ già!"

"Không đâu, chị xem trong phim Hàn không phải người ta búi rất đẹp đấy sao? Yên tâm đi, em cam đoan đẹp mắt!"

Tô Diệp không xem phim Hàn nên không biết những cô gái mà Chu Hiểu Tô nói kia đẹp như thế nào, nhưng lòng thích cái đẹp thì ai cũng có, cô có chút động tâm, nhìn sang bên cạnh thấy Chu Hiểu Tô đang rất phát khích liền hạ quyết tâm thử xem, cùng lắm thì lại là xem mắt thất bại thôi.

Chu Hiểu Tô tay rất điệu nghệ, chưa tới hai phút đã vỗ vai Tô Diệp nói "Được rồi, chị soi gương đi, xem có được hay không!"

Tô Diệp nhìn mình trong gương, lòng vui như nở hoa, khóe môi nâng lên lộ ra hàm răng trắng đều, đi đến bên Chu Hiểu Tô vui tươi hơn hớn nói: "Cám ơn em, tối chị sẽ mang pizza về."

Địa điểm gặp mặt là quán ăn nhanh Pizza Hut, bác sĩ Tô tâm trạng sung sướng, hào hứng dạt dào, cười chiếc xe đạp mà không biết đã qua tay bao nhiêu người, bất chấp gió lạnh mà lâng lâng gấp rút lên đường.

Tìm được chỗ để xe tốt, Tô Diệp xem thời gian, cô đến sớm cách thời gian hẹn hơn hai mươi phút!

Đến chỗ hẹn, Tô Diệp tìm vị trí gần cửa sổ ngồi xuống, gọi cho mình một phần bánh ngọt và một cốc trà sữa vừa ăn vừa chờ điện thoại. Ngồi ở sau lưng cô cũng là một cô gái trang điểm lộng lẫy, cách ăn mặc hợp thời, lúc Tô Diệp đi ngang qua có liếc cô gái đó một cái, bộ dáng rất xinh đẹp, mà ngay cả cô thân là nữ nhân còn động lòng.

Hệ thống sưởi mở vừa phải, quanh mình đều là ấm áp, sau lưng nhàn nhạt mùi nước hoa như có như không thoảng qua, thấm vào ruột gan, ánh đèn chiếu sáng cùng âm nhạc êm dịu, khiến người ta không uống mà say.

Tô Diệp ăn xong một phần bánh chocolate và hai ly trà sữa, nhìn lại đồng hồ thấy còn mấy phút nữa. Điện thoại vẫn chưa thấy thông báo nên cô quyết định mang theo túi xách đi vào toilet một chút rồi quay trở lại tiếp tục chờ.

Ngồi thêm một lúc, quay đầu thấy bàn bên cạnh có thêm một người đàn ông ngũ quan đoan chính, sắc mặt trắng nõn, đeo kính đen, bộ dạng hào hoa phong nhã.

"Đã sớm biết cô học lên tiến sĩ thật sự rất lợi hại, nhưng không nghĩ đến lại còn là Đại Mỹ Nữ!" Người đàn ông vui sướng kích động vang lên.

Nữ nhân lại không nói chuyện, chỉ là khanh khách cười khẽ.

Tô Diệp cười thầm, xem ra họ cũng là đến xem mắt, chỉ là thực không nhìn ra, mỹ nữ xinh đẹp cùng với nhân tài học thuật có đôi chút mới lạ. Tô Diệp vẫn luôn cảm thấy, mỹ nữ chắc là không quá quan tâm tới việc học tập, giống như trai đẹp cũng sẽ không đến xem mắt, bởi vì bọn họ đều bận rộn nói chuyện yêu thương.

"Tin nhắn cô gửi lần trước, giống như quyết định chuyển giao hạng mục, có phải là muốn chuẩn bị mở đề?"

Trái tim Tô Diệp nhảy thành thịch, người này cùng nghề với cô hả!

"Ừ, anh là người nơi nào?" Giọng cô gái rất êm tai, trong trẻo uyển chuyển, như tiếng chim hót giữa rừng cây lúc sớm mai.

"Hồ Bắc Nghi Xương! Cô đã quên rồi sao? Lúc chúng ta tán gẫu trên diễn đàn, cô đã hỏi tôi rồi!" Người đàn ông cười.

"Tôi có chút đói, anh thấy sao?"

"Thật ngại quá, vừa vào đã chỉ lo nói chuyện! Nhân viên phục vụ!"

Tô Diệp nghe nữ nhân thủ thủ thì thì, liên tục gọi một đồng món, cuối cùng còn sẵn sóc hỏi người đàn ông: "Anh xem còn có muốn gọi thêm món gì không?"

Tô Diệp che miệng cười trộm, nữ nhân này thật tinh quái, rõ ràng là muốn làm thẹn nam nhân này, nam nhân kia phảng phất cũng không quá cao hứng, qua loa cười cười, liền đuổi nhân viên phục vụ đi.

"Cô rất thích đồ ăn ở đây đi!"

"Anh hãy nói một chút về bản thân mình đi, ví dụ như sở thích, thói quen hàng ngày." Nữ nhân hỏi.

Người đàn ông khoa tay múa chân, nói chuyện rất hài hước, nữ nhân thỉnh thoảng chen vào vài câu, khiến người đàn ông càng tươi cười hơn hở, miệng lưỡi lưu loát, nữ nhân bị chọc cho cười khanh khách không thôi. Tô Diệp che miệng cố kìm nén, sợ nếu không để ý sẽ cười ra tiếng.

Nhưng càng nghe càng thấy không đúng, rất nhiều chuyện cảm thấy quen thuộc, trùng hợp đến mức khó có thể giải thích, Tô Diệp dần nghi ngờ, nhìn xem đồng hồ thấy đã quá thời gian hẹn hơn mười phút, lấy ra điện thoại này giờ vẫn luôn im hơi lặng tiếng, Tô Diệp nghĩ một lúc rồi bấm gọi.

Tiếng nhạc vang lên ở sau lưng, Tô Diệp không tiếp tục nghi ngờ nữa, chỉ là khó diễn tả bằng lời cảm giác lúc này, nghe sau lưng nam nhân cười nói: "Ngại quá, tôi đi nghe điện thoại!"

Vừa mới đứng lên định đi ra ngoài, người đàn ông nhìn thấy trên màn hình nhảy lên hai chữ "Tô Diệp", kinh ngạc không thôi, nhìn đối diện cố gắng không thét lên hỏi: "Cô...? Cô là...? Cô Không phải là Tô Diệp!"

"Không đúng a!" Nữ nhân cười tươi như hoa.

"Sao cô lại cùng tôi trò chuyện lâu như vậy làm gì?"

"Là anh chủ động tới! Tôi có mời anh sao?" Nữ nhân trong nháy mắt liền bộ dạng tức giận, vung tay ném dao nĩa, cầm lấy túi xách đứng dậy rời đi.

"Cô chờ một chút!" Người đàn ông này không ngốc, vội vàng đứng dậy kéo cô gái lại, chỉ vào một mảnh hỗn độn trên bàn: "Cô chịu trách nhiệm đi!"

Tô Diệp cũng đã tới, lạnh lùng quát: "Trịnh Mẫn!"

Người đàn ông đứng im không nhúc nhích, cô gái kia âm thầm mỉm cười, thừa dịp lúc hai người trừng mắt lạnh lùng nhìn nhau nhanh chóng rời đi.

Kết cục không nói cũng biết được.

Tô Diệp bị tổn thương sâu sắc, thề kể từ bây giờ sẽ không lên diễn đàn nữa. Chuyện xảy ra đã mấy ngày rồi nhưng khi nghĩ lại Tô Diệp vẫn tràn đầy tức giận. Phụ nữ xinh đẹp đàn ông ai cũng thích, không gì đáng trách! Nhưng tối thiểu nhất hẳn ta cũng nên hỏi tên trước khi đến gần chứ, chẳng nhẽ tự cho rằng cô có hình dáng như vậy!

Nói đi cũng phải nói lại, nếu cô vẫn độc thân thì cái chuyện nọ hôn đầu bao giờ mới có đây!

Tô Diệp không có chút hào hứng, ỉu xìu như trái cà héo. Sau lần đó thì tiếp tục là một người học tiến sĩ khoa toán đại học B và một người là tiến sĩ khoa công nghệ thông tin đại học Hòa Trung sau khi nghe qua giới thiệu về cô thì đều uyển chuyển từ chối, nói rõ với người tiến cử rằng cô quá thanh cao, tính cách có chút quái dị, không thích hợp chung đụng.

Chỉ trong một tháng ngắn ngủi mà thất bại bốn lần, Tô Diệp thật sự là cảm thấy mệt rồi, thể xác và tinh thần đều mệt mỏi.

Đường tình duyên thì trắc trở, công việc ở phòng thí nghiệm cũng không thuận lợi! Trong khoảng thời gian này, cô dùng toàn bộ tâm tư và thời gian vào việc xem mắt, công việc nghiên cứu khoa học thì rối tinh rối mù, Lộ lừa đảo chỉ cây dâu mắng cây hòe nói cô hai lần, Tô Diệp biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, năm nay sáu tháng cuối năm mở đề là chuyện không thể.

Để có đạt được thành tựu to lớn thì cần phải có thời gian, Tô Diệp quyết định đánh trống thu binh, tạm thời dừng lại việc xem mắt, dành thời gian để nghỉ ngơi dưỡng sức, nhân tiện tranh thủ tạo mối quan hệ tốt một chút với Lộ lừa đảo tính tình cuồng bạo.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 9: Gặp Được Ý Trung Nhân

Mùa xuân tháng ba, cỏ xanh tươi mọc trải khắp xen lẫn những chiếc lá vàng úa rơi rụng xuống. Những chú chim sẻ cách bay lượn trên bầu trời xanh, cùng những tia nắng ấm áp chiếu xuống xua tan bớt gió lạnh.

Những cây liễu cũng bắt đầu vẽ lá và hoa mùa xuân cũng bắt đầu nở rộ. Tầng băng trong hồ nước cũng dần tan chảy, giống như một cô gái không thể chờ thêm nữa mà nhanh chóng loại bỏ lớp quần áo mùa đông nặng nề, thay vào một chiếc váy trong sáng và đầy màu sắc làm nổi bật tuổi trẻ.

Tô Diệp có chút sợ lạnh nên tự bọc mình trong lớp áo bông ra đường, giương mắt nhìn bên cạnh thấy các cô gái trẻ trung mặc váy ngắn mỏng tan, không khỏi rung mình một cái.

"Tiểu Diệp, phía bên cô chuẩn bị như thế nào rồi?" Lộ Nhất Minh hôm nay đột nhiên đi làm đúng giờ, lúc này đang dựa người vào bàn của Tô Diệp, biểu hiện nghiêm túc.

"Mọi thứ dự định mang đi đều đã được tính toán và sắp xếp vào cùng một chỗ, chỉ chờ câu trả lời từ bên kia đến là có thể đóng gói lên đường rồi!" Tô Diệp đứng thẳng lưng báo cáo, thấy biểu tình Lộ Nhất Minh không có gì thay đổi, liền nói tiếp: "Tất cả các thiết bị và vật tư dễ bị hư tổn đều có đủ để dự phòng, nguồn ánh sáng laser và thiết bị hàn như máy hàn... Bọn em cũng đã kiểm tra chặt chẽ phần mềm và dữ liệu liên quan đến cuộc thử nghiệm rồi sao lưu nó ra hai bản, em cùng Đỗ Uy mỗi người giữ một

bản để đề phòng rủi ro. Trước khi thiết bị thử nghiệm được phân loại, chúng em đã làm thử nghiệm một lần cuối, và không thấy có gì khác như những gì em đã đưa cho thầy xem trước đây."

Lộ Nhất Minh gật đầu, ngón tay tùy ý gõ xuống bàn Tô Diệp, cúi đầu muốn suy nghĩ một lát, Tô Diệp không dám cắt đứt, chấp tay đứng tại chỗ chờ hần lên tiếng.

"Tiếp tục triển khai, nói ít làm nhiều, nghĩ kỹ rồi hần làm, không thể làm việc theo cảm tính!" Lộ Nhất Minh nhìn chăm chăm vào Tô Diệp, mỗi chữ mỗi câu mà dặn dò.

Tô Diệp giật mình, gật đầu đáp ứng, trong lòng lo sợ cùng khó hiểu, không biết vì sao đột nhiên hần lại nói như vậy.

Đây là một dự án quân sự được sử dụng để bảo vệ đường biên giới quốc gia, hệ thống quang điện được ký ba năm trước và được thực hiện bởi Lộ Nhất Minh. Tô Diệp là người phụ trách thực hiện toàn bộ hạng mục, lần này cô muốn dẫn sư đệ Đỗ Uy cùng đi đến khu vực đồn trú không xa đường biên giới để đánh giá thực địa, nếu như kết quả là đúng, bọn họ phải hướng dẫn cho quân đội hoàn thành việc lắp đặt toàn diện, đến cuối tháng mười hai là có thể kết thúc hạng mục. Ngày hôm qua cô đã trao đổi cùng người phụ trách bên quân đội lần này, nói rõ cho bọn họ về trình tự tiến hành và một số yêu cầu phục vụ cho thí nghiệm, hi vọng đối phương có thể hết sức phối hợp, cũng có thể đảm bảo cung cấp hậu cần tương ứng, hiện tại chỉ còn chờ đối phương đồng ý là cô sẽ lao tới tiền tuyến ngay.

Trong nửa tháng này, cô dốc hết toàn bộ sức lực vào công việc, tu thân dưỡng tính, hiệu quả tuy không dám nói hài lòng, nhưng cũng có chút khởi sắc. Nên sáng hôm nay, cô đã đáp ứng đi xem mắt một người đồng hương của Chu Hiểu Tô. Lo lắng cuộc chuyển đi có thể kéo dài một hai ngày vì vậy Tô Diệp muốn Chu Hiểu Tô sắp xếp thời gian gặp mặt vào ngày Quốc

tế Lao động, dù cho khi công việc bên đó chưa hoàn thành thì cô cũng có thể trở lại.

Nhưng mà, kế hoạch vĩnh viễn biến hóa khó lường, quân đội bên kia rất nhanh báo tin đến, khảo thí sẽ đẩy lùi đến tháng năm. Lý do rất đơn giản, thời tiết rét lạnh, băng tuyết chưa tan, không thể đào đất để vùi cáp quang được nên cuộc khảo sát không cách nào tiến hành!

Nếu hạng mục đã bị hoãn lại, vậy thì tiện đi xem mắt luôn!

Tô Diệp cũng nghĩ thông suốt, xem mắt nha, nói trắng ra cũng chỉ là hai người nam - nữ vốn không quen biết nhau, bởi vì cùng lý tưởng mà đi đến giúp nhau đỡ buồn chán sao? Loại này rất dễ gây chán ghét, phát tác nhanh, kéo dài trong thời gian ngắn, biểu hiện bệnh rất ít, tác dụng phụ mỗi người khác nhau, chẳng hạn như nôn mửa, tinh thần không phấn chấn, sinh lý hỗn loạn, đau đầu choáng váng, không còn chút sức lực nào.

Tô Diệp nở nụ cười, này chẳng phải giống tác dụng của thuốc tránh thai sao! Chu Hiểu Tô nói tạo dựng mối quan hệ như vậy không khác gì một loại phản ứng hoá học, dù sao tương lai một ngày nào đó cũng sẽ gặp phải, Tô Diệp cũng không ngại từ giờ trở đi liền bồi dưỡng kháng thể.

Vì vậy, bác sĩ Tô lại tái xuất giang hồ rồi!

Tô Diệp quan sát người đàn ông ngồi đối diện cô, người này diễm đạm nho nhã, sạch sẽ và tươi mới, nước da trắng nõn, gò má hơi gầy, đôi môi mỏng, mũi nhỏ, ngoại trừ cặp mắt to tròn có thần, còn lại ngũ quan không chỗ nào không thanh tú.

"Anh bao nhiêu tuổi?" Tô Diệp hiểu kỳ.

Trần Thần cười khẽ, nụ cười kia nhẹ nhàng không xa cách, ôn hòa nhưng không thân cận, giống như ngọn núi xanh lơ mờ trong sương mù, rõ ràng gần trong gang tấc nhưng không sao chạm tới được. Ánh sáng pha lê

trên đỉnh đầu bị đập tắt trong mắt anh, dường như nó được bao phủ bởi nước, ánh sáng và bóng tối, rực rỡ đến chói mắt, rung động lòng người, Tô Diệp nhìn đến ngây dại.

"Tám mươi ba tuổi, hai mươi chín tuổi, nhìn không giống phải hay không?"

Tô Diệp mờ mịt lắc đầu.

"Dáng dấp của tôi có phải là rất quái dị?" Trần Thần cười nghịch ngợm.

Tô Diệp lúng túng, vội cúi đầu nói: "Không phải..., ừ, thực xin lỗi!"

"Không sao đâu!" Trong tay hắn cầm muống nhỏ quấy coffee, thông thả ung dung không nhanh không chậm nói: "Khuôn mặt của tôi khá trẻ con nên hay bị người khác nhầm lẫn là sinh viên đại học."

"Mặt trẻ con có sao đâu! Anh xem Lâm Chí Linh, Từ Nhược Tuyên..." Tô Diệp dừng lại, những người này đều là nữ minh tinh, mà đối phương lại là đàn ông, nói như vậy phảng phất như đang bỏ đá xuống giếng.

Trần Thần nhìn cô cười, chậm rãi nói: "Hiểu Tô nói cô tính tình thẳng thắn, xem ra thật đúng là không lừa người!"

Tô Diệp bật cười, cái này nên đánh giá ngược lại thì thích hợp hơn.

"Cô chưa mở đề sao?" Trần Thần ôn hòa hỏi.

Tô Diệp xấu hổ, thấp đầu nói: "Ừ, có thể trong năm nay, giáo sư hướng dẫn xem như đã đồng ý rồi!"

"Lời này cô đừng nên quá tin tưởng, tôi cũng bị gạt hai năm rồi."

Tô Diệp xem như gặp được tri âm rồi, một loại cảm giác hiểu nhau không cần nói từ đáy lòng tự nhiên sinh ra, hơi rướn người về phía trước, mở to hai mắt nhìn, cười nhẹ nhàng với Trần Thần: "Không thể nào? Nhìn anh thế nào lại không hề có chút sốt ruột? Tôi thì vội muốn chết, anh học mấy năm? Không phải nói nếu như trong vòng bảy năm không thể tốt nghiệp thì sẽ không lấy được chứng chỉ sao?"

"Đúng là có người nói như vậy, nhưng đều có biện pháp, vội vàng cũng chẳng làm được gì, còn không bằng mở lòng sống một cuộc sống tốt đẹp hơn." Trần Thần nói với giọng thông thả ung dung, phối hợp với cử chỉ tự nhiên nhàn hạ, toát ra một hương vị khác.

Tô Diệp hâm mộ hẳn có thái độ như vậy với cuộc sống, nhưng cô tự nhận mình làm không được.

"Tôi lại không thể giống như anh!" Cô tự giễu nói.

"Tôi là bị buộc phải bước ra. Cô nên từ từ từng bước, không cần phải bắt ép mình."

...

Trò chuyện với nhau thật vui! Đến thời điểm này, sau khi tiếp xúc một thời gian, Tô Diệp thấy không có trở ngại gì. Tô Diệp thật sự thích hẳn, không kể đến dung mạo hay gia cảnh, quan trọng nhất là bọn họ có thể cùng nhau chia sẻ nền tảng tư tưởng cùng kinh nghiệm, hơn nữa hẳn có tri thức, được hưởng nền giáo dục tốt, cách ăn nói cùng khí chất làm cho Tô Diệp bị thuyết phục.

Huống chi cô cần một người như vậy, bình tĩnh và vững chắc, trưởng thành và hiểu lý lẽ, có thể hiểu được sự nhầm lẫn, rắc rối của cô ấy, sẵn sàng soi sáng và giúp cô. Bởi vậy, đối mặt với Chu Hiểu Tô đang ân cần tò mò hỏi thì Tô Diệp thoải mái nói: "Rất tốt, nếu hẳn có ý, chị cảm thấy có thể tiến tới."

Một ngày nợ Tô Diệp hiếm có lúc không bất an lo lắng, gần như tất cả thời gian đều bồn thần, trong đầu đều là ánh mắt của Trần Thần ở buổi gặp mặt, động tác cùng biểu hiện của hắn như một thước phim cứ chiếu đi chiếu lại, cô cảm thấy mình đích thị là bị ma nhập rồi, nếu không tại sao mới chỉ gặp nhau có một lần mà lại khiến cô luôn ngày đêm mong nhớ.

Mặt trời dần lặn xuống, trong phòng thí nghiệm từng tốp từng tốp người cùng nhau rời đi, dần dần chỉ còn lại một mình Tô Diệp. Nhàm chán một mối, Tô Diệp gục xuống bàn ngấm hoàng hôn, phở xá cũng vừa lên đèn, nửa là tự thương hại nửa là mất mát.

Vừa vặn chuông điện thoại di động vang lên, Tô Diệp chớp chớp mắt, miễn cưỡng đưa tay với lấy ở góc bàn, nhìn cũng không nhìn, cứ thế đưa lên nghe.

"Tô Diệp?" Giọng nói rất quen thuộc.

"Là tôi, xin hỏi ai vậy?"

"Tôi là Tống Minh Viễn, cô còn nhớ hay không?"

Tô Diệp đứng lên, gượng cười vài tiếng: "Nhớ rõ, nhớ rõ! Có chuyện gì sao?"

Có thể không nhớ rõ sao? Mỗi lần trong nhà gọi điện thoại tới, mẹ Tô đều muốn ở bên tai cô lắng nghe rất lâu, còn cố ý khuyên bảo cô nên chủ động, người đàn ông tốt như vậy có biết bao cô gái muốn mà không được còn cô có mà không biết tận dụng. Tô Diệp đối với vấn đề này không nói gì, nếu thật sự tốt như vậy thì còn đến lượt cô cùng hắn xem mắt?

"Cô còn nợ tôi một bữa cơm đấy! Lúc nào có thể thực hiện đây?"

"Anh da mặt dày thật đấy, tôi nợ anh bữa cơm bao giờ!" Cũng đã hơn một tháng không có liên lạc với nhau, hắn cũng không có chủ động muốn

tiến thêm bước nữa, Tô Diệp đơn phương cho rằng bọn họ đã không còn khả năng phát triển thành người yêu, bởi vậy chỉ xem hần là một người đồng hương bình thường kiêm "gà mờ ngựa tre", nên nói chuyện cũng có chút tùy tiện hơn.

"Quyết nợ hả? Lần trước tôi đưa cô trở lại, cô nói là muốn mời tôi dùng cơm!"

Keo kiệt, có chút chuyện cón con đấy thôi mà hần gọi điện thoại tới để vợ vét tài sản của cô, Tô Diệp không kiên nhẫn, đổi một tay cầm điện thoại, tay kia tắt máy vì tính: "Được thôi, chờ khi nào anh rảnh rồi tới đây, tôi mời khách!"

"Tôi hôm nay rảnh, hiện giờ cũng gần đến trường học của cô rồi, tôi đến đâu đón cô đây?" Minh Viễn cười.

Tô Diệp hận đến nghiêng răng, quăng con chuột đi, tức giận reo lên: "Làm sao vậy hả! Muốn tới cũng không nói sớm một chút!" Nhưng cô đúng là vẫn còn chút lương tâm, ngừng một lát liền đem địa chỉ nói cho hần, còn nhiệt tình chỉ đường cho hần.

Cúp điện thoại, mới phát hiện có một cuộc gọi nhờ, mở xem hoá ra là Trần Thần.

Tô Diệp mừng rỡ, tim đập cũng nhanh hơn mấy nhịp, cô uống miếng nước để kìm nén cảm xúc, nhấn điện thoại gọi lại.

"Này, Tô Diệp?"

"Ừ..., ừ, là tôi." Tô Diệp toàn thân khô nóng, trong lòng bàn tay đều đổ mồ hôi, nói chuyện cũng có chút lộn xộn: "Vừa rồi gọi điện thoại, à không, là người khác gọi tới, không nhận được điện thoại của anh. Có phải là có chuyện gì không?"

Đầu bên kia phát ra tiếng cười nhẹ, Tô Diệp xấu hổ cực kỳ, nhưng lại âm thầm may mắn, may mắn khi gọi điện thoại lại.

"Không có chuyện gì, chỉ là muốn hỏi cô đã ăn cơm chưa? Có muốn cùng tôi ra ngoài ăn không, tôi ở dưới lâu chờ cô?"

"Được thôi!" Tô Diệp tâm trạng kích động, cười tươi như hoa.

"Vậy được, cô chờ tôi năm phút, tôi đến nơi sẽ gọi lại, lúc ấy hãy đi xuống."

"Được, được!"

Tô Diệp cười miệng cũng muốn chuột rút rồi, tung tăng nhảy nhót quanh bàn thí nghiệm hai vòng rồi mới nhớ tới, hẹn cô cùng nhau ăn cơm còn có một người khác.

"Minh Viễn, tôi là Tô Diệp!" Thanh âm của cô không kiềm chế được vui vẻ, âm cuối nâng lên vui sướng thoải mái, Minh Viễn căn bản có thể đoán được vẻ mặt của cô lúc này, miệng thì ngoác ra cười còn mặt thì trông rất đần.

"Tôi đến khiến cô cao hứng như vậy sao? Ở thôn Trung Quan thôn có chút tắc, cô đợi thêm lát nữa!" Minh Viễn tâm tình rất tốt.

"Không phải, tôi buổi tối có chuyện, để hôm nào khác tôi mời anh ăn cơm, anh quay về đi!" Tô Diệp không thêm câu nệ.

"Cô là có ý gì? Có chuyện sao vừa nãy không nói sớm!"

"Vừa rồi hoàn toàn không biết! Có người mời tôi ăn cơm, nhưng lúc ý đang nói chuyện điện thoại với anh, ngắt máy thì tôi mới biết!"

"Cô như vậy là không được! Chúng ta đều đã thoả thuận rồi, cô hẹn người ta hôm khác đi!" L Minh Viễn tức giận trong lòng, lớn tiếng nói.

"Vậy không được! Tôi không dễ gì gặp được một người phù hợp, đâu thể vì một bữa cơm với anh mà làm trễ nãi! Anh để hôm khác đi, dù sao từ nay về sau còn rất nhiều cơ hội!" Tô Diệp vẫn quyết không thoả hiệp.

Thăng gấp, suýt chút nữa tông vào đuôi xe, Minh Viễn đưa tay giật nhẹ caravat, kinh ngạc nói: "Gì mà phù hợp? Cô lại đi xem mắt hả?"

"Bạn học giới thiệu, giờ không thể nói nói rõ với anh được, dù sao anh cũng đừng tới đây, lần sau mời anh ăn một bữa thịnh soạn!"

"Mới không được bao lâu, cô tích cực thật đấy?"

"Đúng, cứ vậy đi, lần sau mời anh, thật ngại quá!" Tô Diệp không nói một lời cúp điện thoại.

Minh Viễn tức giận, điện thoại ném sang bên ghế phụ, dựa lưng ghế nhắm mắt lại trầm tư, giây lát liền nghe được tiếng còi xe vang lên, ánh đèn chói mắt đánh vào kính chiếu hậu hắt vào trong xe, chiếu sáng khuôn mặt nghiêm nghị của hần.

Minh Viễn nhanh chóng khởi động xe, dần dần tăng tốc, đến ngã tư đường thì quay đầu.

Tổng Minh Viễn một tay nắm lấy tay lái, tay kia sờ trong túi lấy ra điều thuốc, lại móc ra cái bật lửa, châm thuốc rồi hít sâu một hơi, khói thuốc bay lượn lơ, hít thêm mấy hơi mới cảm thấy khá hơn một chút.

Đúng ra hần không nên tức giận, cô cùng hần không có quan hệ gì, chia tay đã gần hai tháng, hai người ngay cả một cú điện thoại cũng không có, người ta dựa vào cái gì mà không thể đi xem mắt tìm bạn trai hả? Nhưng trong lòng của hần vẫn thấy buồn bực, không dễ gì có thời gian rảnh đến gặp cô, hai bên đã đồng ý gặp nhau rồi, cư nhiên lại bị mời đi về, càng nghĩ càng tức giận, hần là chưa từng bị người khác đối xử như vậy!

Mắt nhìn chăm chăm vào điện thoại, ma xui quỷ khiến, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý nghĩ xấu xa, khóe môi bất giác nâng lên, cười vào sự trẻ con của mình.

Nhưng nó không còn quan trọng nữa, hiệc giờ hăn đang rất khó chịu, đứng ngồi không yên, ánh mắt bất giác liếc nhìn chiếc điện thoại bên cạnh, ánh sáng phát ra từ vỏ ngoài làm bằng hợp kim chống rỉ trên ghế ngồi làm bằng da thật, giống như một đôi mắt cười đang khiêu khích hăn. Minh Viễn thở dài, đưa tay với lấy điện thoại di động.

Tô Diệp đang ra sức đạp chiếc xe đạp của mình đến quán cà phê nơi Trần Thần hẹn, bỗng nhiên nghe thấy chuông điện thoại vang lên, bài hát "bởi vì yêu" đã hát gần nửa bài.

Cô nhanh chóng dừng lại, một chân chống trên mặt đất, một chân để trên bàn đạp, xoay người tìm điện thoại trong túi, đợi nhìn rõ ràng là Tống Minh Viễn điện tới, không khỏi tức giận, ngay cả xưng hô cũng tiết kiệm, trực tiếp hùng hổ hỏi: "Gọi gì nữa?"

"Mặc kệ nha, quan tâm một chút xem cô cùng người bạn trai tương lai tiến triển thế nào, thuận lợi hay không thuận lợi." Minh Viễn cười hề hề.

"Anh ăn no rồi việc rồi hả! Không có chuyện gì thì cúp máy, tôi đang lái xe đây!" Tô Diệp làm bộ muốn dập máy.

"Hả, hăn không phải đang theo đuổi cô sao? Thế mà hăn lại không đến đón cô còn để cô phải tự đi!"

"Mắc mớ gì tới anh!" Tô Diệp rống, rống xong rồi vẫn không hết hận, lại ác ngôn ngoan ngoan mắng: "Biến thái!"

"Này tiểu cô nương nói lời thô tục không tốt đâu, cẩn thận người ta sợ mà chạy mất đấy!" Đầu bên kia điện thoại một tràng tiếng cười truyền đến.

Tô Diệp liếc nhìn xem xét Trần Thần, hẩn đứng cách cô không xa, bên khóe miệng thoáng hiện nụ cười nhẹ nhàng, đang nhìn chăm chăm dòng người đi lại.

Cô rộng to như vậy, cách mười mét đều có thể nghe được, huống chi là hẩn, Tô Diệp rầu rĩ, giảm thấp âm lượng nói: "Anh nói xong chưa? Cũng chỉ là thất hẹn với anh mà tôi đã hứa sẽ đền bù rồi, anh đừng quấy rầy tôi nữa."

"Nói thoải mái! Lần trước tôi đến muộn nửa tiếng, cô đã mặt mày nhăn nhó, hôm nay thế mà lại bị cô cho leo cây! Đổi lại cô thử xem!"

Tô Diệp tự biết đuối lý, không có phản bác lại, cũng không có tâm tình cùng hẩn dây dưa quấy nhiễu, liền hạ giọng nói: "Vậy anh muốn thế nào?"

Minh Viễn sững sờ, thật ra là không có ý gì cả, chỉ là cảm thấy không có cam lòng, muốn trút giận. Tô Diệp hỏi như vậy, giọng điệu mềm oặt mang theo bất lực cùng buồn khổ, hẩn lại cảm thấy như mình đang cố tình gây sự.

"Thôi, hôm nay không so đo với cô, hôm nào tôi cho cô một cơ hội chuộc tội." Lời nói tuy uất ức nhưng trong lòng lại cảm thấy thỏa mãn.

"Được." Tô Diệp thầm mắng một câu, nói tiếp: "Gặp lại sau!"

Cũng không chờ hẩn nói chuyện nữa, nhanh chóng cúp điện thoại, xuống xe đi đến bên cạnh Trần Thần, cười làm lành nói: "Đi thôi!"

Hai người tiếp tục sóng vai đi về phía trước, Trần Thần cười hỏi cô: "Người mới vừa rồi là ai mà khiến cô tức giận như vậy hả?"

"Một người nhàm chán!" Tô Diệp bĩu môi, vẻ mặt oán hận.

"Người đó đang theo đuổi cô sao?" Trần Thần cười hài hước.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 10: Tư Xuân

"Người đó đang theo đuổi cô sao?" Trần Thần hài hước.

Tô Diệp kinh hãi, nóng vội muốn giải thích, động tác có chút lộn xộn, tay chân lỏng ngóng đứng không vững. Mắt thấy Tô Diệp chuẩn bị ngã sấp xuống, một tay Trần Thần giữ xe của cô, tay kia dùng sức kéo cô lại, Tô Diệp cứ nhiên được Trần Thần ôm vào lòng.

Mới vào đầu xuân, thời tiết vẫn còn lạnh, Tô Diệp lúc này cảm nhận được sau lưng mình là một nguồn nhiệt ấm áp, hơi thở nam tính phảng phất bên gò má cô, có thể ngửi thấy thoang thoảng mùi trà xanh thơm ngát, làm cho lòng người ngất ngây. Tô Diệp có chút hoảng hốt, vội vàng nghiêng người muốn thoát ra, khó khăn lắm mới lui được một bước nhỏ, liền phát hiện tay Trần Thần đang tự nhiên mà nắm cánh tay cô.

Theo quán tính Tô Diệp đầu hơi ngẩng, vừa nhấc mắt, lại vừa vặn đối diện với đôi mắt đen như mực của Trần Thần, trong đó nhìn ra được sự ân cần cùng khẩn trương, tim Tô Diệp run lên, trong nháy mắt thần thờ nhìn Trần Thần gần trong gang tấc, đầu óc trống rỗng mờ mịt, hỗn độn, không phân biệt được phương hướng.

Trong màn đêm đen kịt, màu vàng ấm áp của ngọn đèn đường chiếu sáng, cây bạch quả cao ngất bên đường cạnh một con hẻm, người đến người đi rộn ràng, vui đùa âm ỉ, Tô Diệp lại giống như không nghe không nhìn thấy gì, hai mắt chỉ chăm chú nhìn Trần Thần, đến khi một tiếng ôn hòa ân cần thăm hỏi vang lên ở bên tai, mới đột nhiên giật mình.

"Cô không sao chứ?"

Khuôn mặt Tô Diệp bị lấp trong bóng tối, Trần Thần cũng không phát giác sự khác thường của cô, giúp cô đứng vững, thấy cô vẫn chỉ nghiêng đầu trần trối nhìn mình, không khỏi kinh ngạc, chẳng lẽ tức giận rồi?

"Tôi chỉ đùa chút thôi, cô đừng để ý!" Trần Thần nhìn cô giải thích.

Tô Diệp ý thức được hành động của mình, mặt đỏ lên, mà ngay cả vành tai nhiệt độ cũng dần tăng lên, cô cúi thấp đầu, không dám nhìn Trần Thần nữa, đôi tay được ủ bên trong găng tay làm bằng lông dê thấm ướt mồ hôi, lòng bàn tay trơn trượt và ngứa ngáy, rất khó chịu. Cô cố gắng định thần lại, dựa vào thân xe đứng vững, giơ tay lên giả bộ đang chỉnh lại tóc che dấu vẻ bối rối, thấp giọng nói: "Tôi không tức giận!"

Trần Thần nhẹ nhàng thở ra, lại hỏi: "Có bị thương ở đâu không?"

Tô Diệp lắc đầu, chợt nhớ tới vẫn chưa cảm ơn hẳn, lúc này nghiêm mặt nói: "Cảm ơn anh!"

"Đừng khách sáo!"

Mắt thấy căng tin ở ngay đằng kia, hai người không có ý định đi xe, liền chậm rãi dắt xe sóng vai nhau đi về phía trước.

Yên lặng không nói gì, Tô Diệp không được tự nhiên, vụng trộm liếc mắt nhìn hẳn, đã thấy Trần Thần thần sắc nhạt nhẽo, nhìn chằm chằm con đường phía trước. Trước đó hẳn không có vẻ mặt này! Trong lòng Tô Diệp bồn loạn, ngẫm lại chuyện vừa rồi, cô phản ứng có hơi quá khích, hẳn sẽ không suy nghĩ nhiều chứ? Có nên giải thích một chút không? Tô Diệp do dự, cô không biết mở miệng thế nào?

"Tôi vừa rồi cùng người ta cãi nhau, anh đều nghe thấy được?" Tô Diệp dò xét.

"Ừ, nghe thấy cô mắng người rồi!" Trần Thần quay đầu lại nhìn cô một cái, khóe môi cong lên, giọng điệu thoải mái, như đang nói đùa. Tô Diệp lại ngượng ngùng, cảm thấy hắn đang cười nhạo cô.

Cô không biết nói dối, giờ nghĩ xem phải nói như thế nào để che lấp, nhưng vẫn là không sao làm được, đành phải có sao nói vậy: "Là một người bạn bình thường, tối tìm tôi cùng nhau ăn cơm, tôi nói có việc, hắn liền cố ý gọi điện thoại tới trêu tôi, tôi nói không lại hắn nên thấy tức giận, liền mắng lại mấy câu."

"Ngại quá, tôi không biết là buổi tối cô có hẹn với người khác!" Trần Thần dừng chân, quay đầu nhìn Tô Diệp nói: "Nếu không hôm nay cô cứ đi gặp bạn cô trước, chúng ta hẹn lần sau vậy!"

Tô Diệp sốt ruột, cô là muốn giải thích hiểu lầm vừa rồi thế sao lại càng nói càng loạn!

"Tôi từ chối người ta rồi! Cũng đã hẹn hắn lần sau sẽ bù lại!"

Cô nâng âm lượng lên cao hơn, giọng điệu có chút oán trách, lại có chút làm nũng nịnh nọt cùng đặc ý, mày nhíu lại lộ rõ vẻ lo lắng, Trần Thần thấy vậy, trong lòng ấm áp, không hiểu sao cảm thấy hân hoan.

"Nếu cô đã sắp xếp ổn thoả thì tốt rồi, tôi chỉ sợ làm ảnh hưởng tới tình cảm của bọn cô."

Tô Diệp mím môi, có chút uất ức.

"Vậy chúng ta đi tiếp chứ?"

"Đi đi! Tôi cũng đói rồi."

Hai người tăng tốc độ đi đến căn tin, tìm được chỗ cất xe, sau đó một trước một sau vào căn tin, mỗi người tự lấy một khay chọn đồ ăn.

Tô Diệp bưng khay đồ ăn đã chọn xong rồi quay lưng tìm bàn trống ngồi, chờ một lúc mới nhìn thấy Trần Thần bưng khay đồ ăn đi ra, nhìn chung quanh tìm cô, Tô Diệp vội vàng đứng lên, vẫy tay ra hiệu cho hắn.

Tô Diệp đối với người đàn ông này luôn có chút chờ mong, hôm nay quyết định làm dáng một chút, ra vẻ thực nữ ăn nói nhỏ nhẹ. Thời điểm Trần Thần ăn xong bát mì của mình thì khay đồ ăn của Tô Diệp vẫn còn thừa một nửa.

"Đừng gấp, từ từ ăn!" Trần Thần hơi cười.

Bị hắn nhìn chăm chăm, Tô Diệp càng cảm thấy không được tự nhiên, miễn cưỡng ăn thêm vài miếng, sau đó dứt khoát để đĩa xuống không ăn nữa.

"Đi thôi!"

"Cô ăn no chưa?" Ánh mắt hắn đánh giá, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa.

Liếc nhìn đĩa cơm thừa, Tô Diệp nuốt nước miếng, trong lòng thở dài, ăn chưa no cũng kệ đi! Buổi tối trở về ăn tạm cái gì đó vậy, chỉ là đáng tiếc cơm hôm nay rất ngon, có đậu hập cách thủy, thịt hầm rất mềm có chút cay cay, thật đúng là hiếm khi căng tin có một bữa ngon như vậy!

Từ trong phòng ăn đi ra, Trần Thần đề nghị đi dạo quanh sân trường, Tô Diệp gật đầu đồng ý. Cô cũng muốn hiểu thêm về hắn, dù sao cả hai người tuổi cũng không còn nhỏ, nói yêu đương chính là hướng tới kết hôn. Có đôi khi, qua miệng của người làm mối nói người này tốt đẹp bao nhiêu nhưng khi gặp mặt rồi qua lại mới biết được không phải như vậy. Để thực sự biết đối phương là quân tử hay là tiểu nhân dù sao cũng phải tự mình đánh giá, nếu không sẽ bị lừa.

Hai người giữ khoảng cách đi cạnh nhau, khoan thai dọc theo sân trường tản bộ, câu được câu không nói chuyện phiếm về những việc thường hay làm trong ngày. Tháng ba ở Bắc Kinh, ngày ẩm đêm lạnh, Tô Diệp lại là người chịu lạnh kém, cô rụt cổ lại, kéo chặt áo khoác ngoài, không còn dáng vẻ hùng hổ như ban nãy.

"Lạnh sao?"

"Ừ." Giọng nói nhẹ nhàng kèm theo chút run rẩy.

"Quay về thôi! Buổi tối vẫn là rất lạnh, mấy ngày này mặc nhiều chút, coi chừng cảm lạnh đó!"

Tô Diệp trong lòng ấm áp, nhanh chóng liếc nhìn hắn, ánh mắt chạm nhau, Tô Diệp đỏ mặt, ngượng ngùng cúi thấp đầu.

Trần Thần đưa Tô Diệp đưa đến dưới lầu phòng thí nghiệm rồi chào tạm biệt. Tô Diệp khóa kỹ xe, quay đầu lại vẫn thấy hắn đứng ở phía sau, suy đoán hắn có thể có chuyện muốn nói, không khỏi một hồi khẩn trương.

"Tô Diệp, tối mai sáu giờ, tôi ở chỗ này đợi cô, cùng nhau ăn cơm, có thể chứ?" Hắn nói cực kì uyển chuyển.

Tô Diệp sững sờ, gật đầu.

Trần Thần lấy lại thần sắc tự nhiên, mỉm cười nói: "Cô đi lên đi, ngày mai chờ điện thoại của tôi!" Nói xong nhấc chân quay đầu rời đi, chớp mắt đã cách xa vài mét.

Hắn đây là đang theo đuổi cô sao?

Trên đường trở về phòng thí nghiệm Tô Diệp vẫn luôn cười khúc khích, đến khi ngồi vào bàn làm việc vẫn còn cảm thấy gò má nóng hừng hực, khóe môi cũng không chế không nổi mà cong lên, khuôn mặt rạng rỡ

vui mừng, khiến cho các sư đệ sư muội trong phòng thí nghiệm một hồi kinh ngạc.

"Sư tỷ, em mới viết xong luận văn, có thể phiền chị giúp em xem một chút được không?" Khả năng quan sát của Điền Ninh có phần tăng lên, thấy Tô Diệp tâm trạng tối liền tiến lại gần, khom người ở bên tai cô nhỏ giọng dò hỏi.

Tô Diệp quay đầu, ngạc nhiên nói: "Sao em không tìm Vương Chí Vĩ? Cái hạng mục kia của bọn em quả thực chị không nắm rõ, không có cách nào cho em ý kiến được."

Điền Ninh trong mắt tỏ ra khó xử cùng thất vọng, liếc mắt nhìn Vương Chí Vĩ, cố nặn ra nụ cười tự nhiên, hạ giọng, gần như cầu xin nói: "Sư tỷ, phiền chị trước giúp em một tay, em sợ nếu trực tiếp đưa cho Vương sư huynh, sẽ bị anh ý mắng!"

Tô Diệp bỗng nhớ tới sự việc không lâu trước đây, âm thầm buồn cười, lại xem xét khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Điền Ninh, hiện giờ đang nhăn lại thành một nắm, mặt mũi tràn đầy sầu khổ, trái tim liền mềm nhũn, mím môi cười cười, hướng Điền Ninh gật gật đầu, đáp ứng chuyện này.

Điền Ninh lông mày nhướn lên, trên mặt liền tràn đầy vui vẻ, đôi mắt sáng ngời trong suốt, ánh lên niềm vui sướng, cong cong hình bán nguyệt, hướng về Tô Diệp gật đầu nói cảm ơn.

"Bây giờ em gửi tài liệu vào mail cho chị, chị xem trước một chút, không chắc có giúp được nhiều cho em đâu!" Tô Diệp bảo thủ nói.

"Được, em làm ngay đây!" Điền Ninh chạy một mạch về vị trí của mình.

Tô Diệp mở máy vi tính, thấy một nửa tài liệu buổi chiều chưa làm xong, chuẩn bị tiếp tục nghiên cứu. Những mô tả trừu tượng và phức tạp của các đối số được nhìn thấy trong mắt, như gió như mây mà bay đi không để lại dấu vết, chỉ còn lại ánh mắt sáng ngời của Trần Thần, nét mặt ân cần cùng khăn trương, thỉnh thoảng đáy lòng có chút run rẩy. Tô Diệp một tay chống cằm, khóe môi chứa đựng ý cười, nhìn chăm chăm vào màn hình máy vi tính, mặt mũi tràn đầy niềm vui và say mê, như thể cái cô đang nhìn không phải tài liệu nghiên cứu khoa học, mà là sự khao khát nhớ thương cái người kia.

Cửa phòng thí nghiệm cứ mở ra lại đóng vào, Tô Diệp cuối cùng cũng định thần lại, đảo mắt nhìn toàn bộ gian phòng, mọi người đều đang làm công việc của mình, có người vùi đầu vào nghiên cứu, có người đang nghỉ giải lao, căn bản không có ai chú ý tới cô. Tô Diệp cũng quay lại với công việc, nhìn vào cái đầu nhỏ của con ruồi qua kính hiển vi, chỉ nhìn thấy một màu đen sì đầy mê hoặc, tâm trí cô lại sắp bay đi rồi. Tô Diệp buồn bực, dứt khoát tắt nguồn điện, tiện tay cầm quyển sách đến xem.

Nhưng vẫn không thể tập trung được, Tô Diệp chỉ mơ màng nhớ lại ánh mắt của Trần Thần, mỗi một động tác, mỗi một cử chỉ, từng câu nói, hận không thể đem từng cái ra phân tích, hẳn đối với cô rồi cuộc có thích hay không.

Hắn nói "Cô nên mặc nhiều chút, coi chừng cảm lạnh đó", "Tôi tại chỗ này đợi cô", "Ngày mai chờ điện thoại tôi"...

Nụ cười của Trần Thần ôn hoà, gần gũi hẳn, Tô Diệp nhớ lại nhiều lần vẫn thấy chưa đủ! Cả buổi tối, cô như người mất hồn, tâm trạng lúc nào cũng mơ mơ màng màng, không thể tự kiềm chế.

Sự mập mờ giữa nam nữ thường rất khó giải thích, hi vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều. Đạo lý này, người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng suốt hơn, nhưng một khi đã dẫn thân vào, lại khó tránh khỏi bị lạc trong đó.

Tô Diệp xuân tâm nảy mầm, dĩ nhiên bị lạc, không giữ được lý trí, lại nói trước giờ chưa từng trải qua chuyện yêu đương, trong giây lát gặp được một hiểu mình, đối phương lại vô ý phát ra hành vi thân mật, ở trong mắt cô lại một loại ám hiệu nào đó.

Hoặc có lẽ nói, cô là đang tương tư!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 11: Mỗi Tình Đầu

Tô Diệp thấy dường như mình yêu rồi! Phát hiện này khiến Chu Hiểu Tô không khỏi kinh hãi.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Tô Diệp trước giờ đều rất quy luật. Cô thức dậy lúc 7:30 sáng, rời khỏi ký túc xá lúc 8:00, trở lại lúc 12:30 và nghỉ trưa một giờ, 1:30 chiều quay lại phòng thí nghiệm, sau bữa cơm chiều, thường khoảng 6:30 cô sẽ trở lại. Dành một giờ đồng hồ trong phòng để thư giãn như đọc tiểu thuyết, lên mạng, đến phòng thí nghiệm lúc 7:30 và quay lại lúc 9:30.

Nhưng gần đây, sau bữa cơm chiều cô không về phòng, buổi tối cũng về muộn hơn, Chu Hiểu Tô hỏi thăm, Tô Diệp đáp: Phải tới thư viện tra tư liệu!

Nhưng thư viện mười giờ liền đóng cửa nha? Chu Hiểu Tô tiếp tục tra hỏi thì Tô Diệp nói: Phải ở lại làm thí nghiệm!

Chu Hiểu Tô vốn chẳng muốn làm khó người khác, trong lòng tuy hồ nghi nhưng cũng không hỏi nữa. Cho đến một ngày, vào buổi tối bắt gặp cảnh Tô Diệp cùng Trần Thần sóng vai nhau đi trên đường, lúc này Chu Hiểu Tô mới hiểu, thì ra là thế!

Nhớ lại ngày đó, sau lần đầu tiên hai người họ gặp mặt nhau, Chu Hiểu Tô lấy thái độ nhiệt tình có trách nhiệm, từng tự mình gọi điện thoại hỏi cảm giác của Trần Thần, nào ngờ thái độ của hắn như chẳng để tâm, trả

lời qua loa một câu: "Cũng bình thường, không có cảm giác gì đặc biệt." Chu Hiểu Tô dựa vào kinh nghiệm của bản thân cùng với cảm xúc của hai bên liên kết luận: Buổi xem mắt giữa Tô Diệp và Trần Thần kết quả định trước là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình. Xét thấy lúc ấy sự tự tin của Tô Diệp mới khôi phục không lâu, Chu Hiểu Tô không dám tùy tiện đem sự thật nói ra, vốn định âm ờ suy nghĩ tìm thời cơ nói cho cô biết, nhưng ai ngờ sau đó Tô Diệp cư nhiên cũng không có hỏi tới, vì thế, cô âm thầm cảm thấy may mắn.

Nhưng mà, một màn trước mắt này là sao?

Chu Hiểu Tô sửng sốt một lúc lâu mới hoàn hồn, kinh ngạc nhìn Trần Thần, lại nhìn Tô Diệp, ánh mắt đụng nhau, Tô Diệp cảm thấy có chút ngượng ngùng liền cúi đầu tránh đi.

Chu Hiểu Tô theo bản năng dời mắt khỏi Tô Diệp, cúi đầu xuống đột nhiên phát hiện, trước mặt mình hai người này lại còn nắm tay!

Sự lẳng mạn ngầm đã bị phá vỡ! Đây là phản ứng đầu tiên của Chu Hiểu Tô, trong đầu nhanh chóng nhớ lại những bất thường gần đây của Tô Diệp, lập tức, tất cả những điều không hợp lý đều được giải quyết dễ dàng, Chu Hiểu Tô hiểu được, thì ra hai người này đã sớm qua lại bí mật.

Ngẩng đầu lên lần nữa, ánh mắt của Chu Hiểu Tô có thêm vài phần ranh mãnh, cười híp mắt nhìn Trần Thần, dùng ngữ điệu trêu chọc nói: "Ngày nào thì mời tôi ăn cơm đây?"

"Chủ nhật đi!" Trần Thần ngược lại thẳng thắn vô tư, không một chút xấu hổ.

"Được, quyết định vậy đi!" Chu Hiểu Tô mặt mày tỏa sáng, đối với Trần Thần lộ ra nụ cười thật tươi, lại nghiêng người chuyển đến bên Tô Diệp, đưa tay khoát lên trên vai cô, nhón chân lên thì thầm bên tai, ý vị

thâm sâu nói: "Sư tử, các người cứ tiếp tục "Làm thí nghiệm", em đi trước đây!"

Tô Diệp mắc cỡ mặt đỏ tới mang tai, đầu cúi xuống càng thấp, hận không có cái lỗ để chui vào, hai tay bất giác nắm chặt, nhưng vừa dùng lực, lại phát giác tay của mình đang được Trần Thần nắm trong tay, đầu ngón tay lạnh sượt qua, có một lớp mồ hôi rịn ra trong lòng bàn tay, cũng không biết là mồ hôi của ai, ướt nhèm nhẹp mà dính lấy tay của hai người.

Cảm giác được tay của cô đang động, Trần Thần buông lỏng tay, cười nói: "Không có chuyện, mọi người sớm muộn gì đều sẽ biết, lại không có gì phải giấu diếm, không cần phải thẹn thùng như vậy."

Đây là thừa nhận quan hệ của hai người rồi hả? Tô Diệp trong lòng ngọt ngào vui sướng, trái tim cũng bất giác mà nhảy loạn, trong giây lát tâm tư xao động, ngẩng đầu cười dịu dàng hỏi: "Biết cái gì?"

Trần Thần sững sốt, chợt cười ra tiếng, hỏi ngược lại: "Em nói xem là cái gì?"

"Tôi không biết, cho nên mới hỏi anh."

Tô Diệp tỏ ra khó hiểu, Trần Thần trong lòng biết cô là cố ý trêu đùa, muốn nghe mình nói ra quan hệ của hai người, nhưng hai chữ kia đến bên miệng, lại vô luận như thế nào lại không nói nên lời, ngừng trong chốc lát, lại vòng vo đổi chủ đề.

"Hạng mục của em tìm được người thích hợp chưa?"

Tô Diệp thất vọng, trong lòng bất giác không được tự nhiên, qua lại với nhau đã một tháng, hẳn chưa từng nói một câu khen ngợi hoặc ái mộ mà ngay cả bày tỏ tình cảm của mình cũng không có.

"Tô Diệp, anh đối với em cảm giác rất tốt, muốn hẹn hò với em, em đồng ý chứ?"

Đây là lần đầu tiên Tô Diệp được một người đàn ông thổ lộ, hơn nữa, còn là người mà cô thích, mặc dù lời nói có chút thẳng thừng, nhưng cô vẫn cảm thấy xấu hổ, mặt đỏ, tim đập loạn xạ, có chút choáng váng, toàn thân bay bổng, như lọt vào trong sương mù mà mất đi lý trí, thẹn thùng e lệ gật đầu, giọng thấp thỏm chừng không thể nghe thấy được nói: "Em đồng ý!"

"Em yên tâm, tôi sẽ đối xử thật tốt với em!"

Như là một câu hứa hẹn! Tô Diệp tâm trạng kích động, còn có một chút cảm động, không khỏi ngẩng đầu, ánh mắt thâm tình nhìn hắn. Dưới ánh mặt trời, Trần Thần cười khế, thần thái sáng lạn, khí chất hiên ngang, phong độ lịch lãm, giống như một vị thần vậy. Trái tim Tô Diệp đập càng lúc càng nhanh, não bộ có chút không theo kịp, bị ánh nắng giữa trưa chiếu vào có hơi hoa mắt, gần như đứng không vững.

Tô Diệp cứ như vậy say đắm mà nhìn Trần Thần, nụ cười nhẹ nhàng nở trên môi. Cô chờ anh nói điều gì đó hoặc làm điều gì đó, vào lúc đó, trái tim cô tràn ngập niềm vui và hy vọng.

Nhưng Trần Thần chỉ tự nhiên nắm lấy tay cô, ôn hòa nói: "Đi ăn cơm đi!"

Tô Diệp có chút mất mát, cô tuy đã qua tuổi 28, nhưng không khác gì một cô thiếu nữ ngây thơ, cộng thêm đây là mối tình đầu của cô nên cô kỳ vọng rất cao, cho dù không được như tiểu thuyết ngôn tình hay những bộ phim kinh điển, nhưng ít nhất hắn cũng phải tỏ ra thâm tình cùng chân thành mà nhìn cô, nói cảm ơn cô đã tiếp nhận hắn, cũng hứa sẽ chăm sóc cô một đời một...

Nếu vẫn không được thì cũng phải tỏ ra vui mừng, nói một vài câu bày tỏ cảm xúc chứ?

Nhưng hắn cái gì cũng không có, chỉ mỉm cười nói: "Đi ăn cơm đi!"

Sau đó, hắn mang cô đến căn tin nơi cô thường đến, đề cử cho cô món bánh Ấn Độ, nói là rất đủ tiêu chuẩn, nhưng đến cùng phải hay không, Tô Diệp không biết. Bữa cơm này, cô thấy thật tẻ nhạt và vô vị, nhai đồ ăn mà như nhai sáp nển, không chỉ vậy, đến khi thanh toán, hắn chỉ trả tiền phần của mình.

Tình yêu không nên dùng tiền tài để cân nhắc, nhưng mà, một người đàn ông, nếu như ngay cả tiền mời cơm cũng không muốn trả, vậy hắn đối với cô có chút nào thật tâm?

Tô Diệp bực mình nhưng không muốn nói ra, đành phải nuốt vào bụng, tự mình an ủi: Những người đàn ông trong ngành kỹ thuật, phần lớn tư tưởng đều có khiếm khuyết, không hiểu lãng mạn, không đủ chu đáo, hướng chi, hắn còn là một tiến sĩ, đôi khi cũng sẽ như đại đa số tiến sĩ khác, đôi lúc sẽ gặp phải một số sai lầm.

Nhưng Trần Thần là người tốt, có tu dưỡng, có khí chất, có bằng cấp, tướng mạo thì khỏi bàn, khó khăn nhất chính là hai người rất hợp nhau, Tô Diệp gấp gáp, nóng nảy, vội vàng hay xao động, hắn lại phẩm tính ôn hòa, thanh tao, lịch sự, lạnh nhạt, lại biết ăn nói, thành ra bổ sung cho nhau.

Tuy hai người đã xác nhận quan hệ yêu đương, nhưng Tô Diệp lại cảm thấy không chân thực, trái tim treo lơ lửng giữa không trung, xách lên không nổi bỏ xuống cũng không xong. Trần Thần quá mức lý trí, như đã thoát khỏi thế tục, đơn độc đứng một chỗ, mặc cho gió Đông Nam Tây Bắc thổi tới, vẫn yên lặng đứng bất động.

Tô Diệp không đi vào được thế giới nội tâm của hắn, chỉ có thể đứng ngoài lưu luyến bồi hồi, khi thì nhìn mũi chân, khi thì trèo vách tường vịn tường nhìn xem, càng thấy không rõ, trái tim càng ngứa ngáy khó chịu muốn tới gần. Cô tuy có một chút ngờ nghệch, nhưng cũng không ngốc, có

khi, bắt được sơ hở trong lời nói của Trần Thần, liền mượn đề tài để nói chuyện của mình, thám thính ra một ít điều mình muốn biết, giống như hôm nay vậy.

Nhưng hắn không mắc câu, Tô Diệp bực mình, dẫu môi mắt trợn trắng.

"Nghĩ gì thế?" Trần Thần buồn cười.

"Không có gì! Anh vừa rồi hỏi gì vậy?" Tô Diệp sắc mặt nghiêm chỉnh.

"Em lần trước nói tới hạng mục 12 năm, tìm được người thích hợp để tiếp nhận chưa?"

Tô Diệp phiền lòng, lắc lắc đầu, "Không có!"

"Đừng gấp, từ từ rồi sẽ tìm được thôi." Trần Thần trấn an nói: "Tháng sau cũng bắt đầu đợt báo danh học tiến sĩ, hiện tại có hai thực sĩ đang theo hạng mục này, em không nghĩ đem bọn họ phát triển thành tiến sĩ sao?"

Chuyện tưởng chừng như được bao phủ bởi màng sương mù dày đặc kín không kẽ hở, đột nhiên bị xuyên thủng, tia sáng yếu ớt chiếu qua khe hở, lại đủ để chiếu sáng toàn bộ bóng tối.

Tô Diệp hô lên một tiếng: "Biện pháp này được nha! Em làm sao lại không nghĩ ra? Ai nha, anh thật là thông minh!"

Trần Thần từ chối cho ý kiến cười cười, không có nói tiếp.

Tô Diệp hoàn toàn quên mất vừa rồi mình còn không thoải mái, chỉ một lòng suy tính xem ngày mai nên thuyết phục hai vị sư đệ như thế nào, nên cũng không nói nữa, hai người lặng lẽ dọc theo bên hồ đi một đoạn, Trần Thần nhìn cô bộ dạng đầy tâm sự, liền cười hỏi: "Nghĩ gì thế?"

"Suy nghĩ làm thế nào để nói chuyện này cho hai sư đệ." Tô Diệp buồn khổ: "Anh nói xem, nếu thực sự bọn họ muốn học lên tiến sĩ, nhưng tương lai nhờ đâu lại giống như chúng ta, sáu bảy năm đều không thể tốt nghiệp, vậy chẳng phải là hại người ta sao."

"Em chỉ là đưa ra cho họ một đề nghị, cũng không phải bắt ép, quyền quyết định thuộc về chính bọn nó, hơn nữa, chuyện tương lai ai có thể nói trước được, nhờ đâu bọn họ đều có thể đúng hạn tốt nghiệp cũng không chừng!"

Tô Diệp lắc đầu: "Tuy vậy nhưng khó nói, từ trước đến nay chưa có thực tập sinh nào được giáo sư Lộ hướng dẫn mà có thể đúng hạn tốt nghiệp tiến sĩ đâu."

"Chẳng nhẽ mấy anh chị khoá trước cũng vậy sao?" Trần Thần nghi hoặc.

"Em là người đầu tiên được giáo sư Lộ hướng dẫn, năm đó cùng em học lên tiến sĩ còn có một nam sinh, năm ngoái sau khi bị kéo dài thời hạn, trong cơn tức giận liền xin học trao đổi sinh với trường đại học bên Singapore, tháng mười năm nay trở về, lần trước có trò chuyện với hắn trên MSN mới biết được cho dù trở về, năm nay cũng không thể mở đề, sớm nhất cũng phải sang năm!" Tô Diệp thở dài.

MSN (viết tắt từ tên tiếng anh The Microsoft Network) là một tập hợp các dịch vụ internet cung cấp bởi Microsoft, trong đó có dịch vụ nhắn tin nhanh MSN Messenger

"Tại sao em không đi?" Trần Thần khẽ cau mày nhìn cô.

"Đi đâu?" Tô Diệp khó hiểu.

Trần Thần quay đầu nhìn đường phía trước, ra vẻ thoải mái nói: "Xuất ngoại đó? Tại sao em không xin làm trao đổi sinh?"

"Trước kia cũng nghĩ qua, sau đó cảm thấy không cần thiết, dù sao đi ra ngoài rồi lại trở về, còn trì hoãn thời gian tốt nghiệp."

Trần Thần dừng bước xoay người lại, nhìn thẳng Tô Diệp nói: "Vậy nếu như là ra nước ngoài học? Ý anh là ra nước ngoài học tiến sĩ!" Hắn nói cực kì nghiêm túc, gần như gắp từng chữ.

Tô Diệp sững sờ, nghĩ một lát rồi mới hỏi ngược lại: "Thế còn học vị bên này làm sao bây giờ? Không muốn nữa? Mất bao năm để học chẳng lẽ thành công cốc sao?"

Trần Thần mỉm cười, có chút miễn cưỡng.

"Anh chỉ tùy tiện hỏi thôi mà em đã đưa ra nhiều vấn đề như vậy, em không cần tin những gì anh vừa nói là thật đâu."

Bóng đêm mờ lung, Tô Diệp cũng không có phát hiện Trần Thần khác thường, cũng chỉ miễn cưỡng nở nụ cười.

"Thật ra, nếu thật sự là như vậy, cũng không hẳn là chuyện xấu, bên nước ngoài bây giờ cũng có rất nhiều trường đại học, chế độ tiến sĩ đều rất tốt, cũng đủ tự cấp, hơn nữa có lẽ tương lai còn có thể lưu lại ở nước ngoài, so sánh với trao đổi sinh có lợi thế hơn nhiều, chỉ là, sợ là xin không được!" Tô Diệp cười dịu dàng, như là lầm bầm lầu bầu.

Trần Thần lông mày nhíu lại, khóe môi hơi kéo ra, không nhìn ra Tô Diệp đã trước suy tính trước một bước.

Trần Thần đưa Tô Diệp đến dưới lầu kí túc xá, hai người chào tạm biệt nhau, Tô Diệp từ trong tay hắn rút tay về, lại ngẩng đầu nhìn hắn một cái, khẽ mỉm cười, xoay người rời đi.

"Tô Diệp!"

Trần Thần giọng nói trầm thấp ôn nhu, trong màn đêm tịch mịch không một tiếng động trong nghe thấy, lại thêm vài phần thâm tình, Tô Diệp trái tim như căng lên, đứng nguyên tại chỗ nghiêng đầu nhìn hắn.

Thần sắc hắn nhu hòa, khóe môi nở nụ cười băng quơ toan tính, chậm rãi cúi thấp đầu xuống, che đi ánh sáng trên đầu cô, Tô Diệp khó hiểu, nhìn hắn càng lúc càng tiến lại gần mặt mình, tâm hoảng ý loạn, không khỏi tròn tròn hai mắt, hô hấp hỗn loạn.

Môi của hắn hơi lạnh, hôn lên trán của cô như chuồn chuồn đập nước, Tô Diệp đang cao hứng lại thấy thất vọng, chán trường thở ra, đỏ mặt cúi đầu xuống không dám nhìn hắn.

"Trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chờ điện thoại anh."

"Ừ." Tô Diệp gật đầu, đi hai bước lại quay đầu dặn dò: "Anh cũng mau trở về đi thôi! Nghỉ ngơi cho khỏe!" Nói xong, mặt lại càng đỏ hơn.

Trần Thần hướng cô khoát khoát tay, xoay người đi, Tô Diệp chậm rãi bước đi thông thả trở về phòng ngủ, vừa mở cửa, liền thấy Chu Hiểu Tô vén chăn chồm dậy, ngay ngắn quỳ gối trên giường, trừng mắt cười nói: "Sư tử, nhanh như vậy đã làm xong hết thí nghiệm?"

Tô Diệp đối sự khiêu khích của Chu Hiểu Tô không chút nào để ý, bỏ túi xách lên bàn, hừ Tiểu Tô rồi xoay người vào toilet rửa mặt. Chu Hiểu Tô làm sao dễ dàng bỏ qua như vậy, không quan tâm hình dạng của mình bây giờ trông như thế nào, liền chạy đến cửa phòng vệ sinh, nghiêng người dựa vào cánh cửa hóng hớt.

"Hai người đến với nhau từ khi nào vậy? Ngay cả em là bà mai mà hai người cũng giấu, quá kỳ cục rồi!"

"Tuần trước mới xác định quan hệ, cũng không tới hai ngày nha, mà hiện giờ chị cũng bận quá, chưa kịp nói cho em biết!" Tô Diệp âm ờ trả lời,

bắt đầu đánh răng.

"Tiến triển đến bước nào rồi hả?" Chu Hiếu Tô hai mắt tỏa sáng, "Đã hôn môi chưa?"

Tô Diệp mắt tròn trăng, hướng cô bé đá một cước, Tuần Hiếu Tô cười né tránh, vừa trốn vừa trêu đùa: "Như thế nào? Hãn kỹ thuật cùng trình độ có cao hay không?"

Tô Diệp nổi giận, nhả sạch bọt kem đánh răng trong miệng ra, súc miệng, xoay người một tay túm lấy cánh cửa, một tay không ngừng đẩy Chu Hiếu Tô đi ra.

"Ai, chị đừng như vậy, em còn chưa có hỏi xong đâu!" Chu Hiếu Tô cố sống cố chết bám chặt cửa không buông, trong miệng rửa thầm, cười hì hì đưa tay để ngăn cản Tô Diệp, hai người náo loạn một hồi, Chu Hiếu Tô đột nhiên nghiêm mặt nói: "Đúng rồi, thiếu chút nữa quên nói cho chị biết, hôm nay có một tên Tống Minh Viễn gửi cho chị một món đồ."

Tô Diệp nhú mày hoảng sợ hỏi: "Ai cơ?"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 12: Trái Tim Chàng Như Biển Sâu

"Tổng Minh Viễn!" Chu Hiểu Tô bật lấy lỗ tai, vỗ về trái tim bé nhỏ, ra vẻ bị hoảng sợ, nhìn Tô Diệp đầy ai oán nói: "Chị hét lên làm gì, tính hù chết em hả!"

Tô Diệp vẫn còn chưa hết kinh ngạc cùng nghi ngờ, chẳng quan tâm trấn an bác sĩ Chu, vội hỏi: "Vật gì? Ở đâu?"

Chu Hiểu Tô chu cái miệng nhỏ nhắn lên, hướng góc tường phía cuối giường, chỉ chỉ cái túi nhựa nói: "Ở đó."

Tô Diệp vượt qua Chu Hiểu Tô, vội vàng đi qua mở ra xem xét, lại là một túi đậu phụ khô cùng đậu phụ! Thứ này, hình như là đến từ quê cô đi.

Tô Diệp nhớ ra rồi, mấy ngày hôm trước Tổng Minh Viễn có gọi điện cho cô, nói phải về nhà một chuyến, hỏi cô có cần giúp mang đỡ món đồ gì về không. Lúc ấy Trần Thần cũng vừa thổ lộ tình cảm với cô, Tô Diệp đang chìm đắm trong hạnh phúc, thuận miệng biểu đạt hết lòng biết ơn sau đó liền đem việc này ném ra sau ót, hiện tại xem ra, hẳn là mẹ Tô nhờ hẳn gửi món đồ này cho cô, về phần ý nghĩa đằng sau, Tô Diệp mơ hồ hiểu được, cũng không có ý định đào bới.

Nhìn lại, Chu Hiểu Tô đang nằm sấp ở bên giường, ánh mắt dò xét về phía bên này, Tô Diệp ra vẻ bình tĩnh, nói: "Là mẹ của chị nhờ anh ta mang tới chút đồ, toàn là đặc sản ở quê, em muốn nếm thử chút không?" Nói xong liền cầm một túi đậu phụ khô đưa tới.

Bác sĩ Chu không thèm câu nệ, nhận lấy xé ra liền ăn. Tô Diệp ngồi ở bên cạnh, thừa dịp Tiểu Tô đang mải ăn nên không để ý đến cô nữa, vươn tay qua lấy một miếng bỏ vào trong miệng, vừa ăn vừa hỏi: "Hắn làm sao tìm được em?"

"Điện thoại di động của chị tắt, anh ta gọi mãi không được, liền gọi tới số ở trong phòng, vừa vặn em có ở nhà, liền thay chị nhận." Chu Hiểu Tô miệng nhai liên tục, thờ dãi nói: "Ăn ngon thật!"

Tô Diệp nghi hoặc: "Chuyện xảy ra khi nào? Hắn làm sao biết được số điện thoại phòng chúng ta?"

"Gọi tới vào giờ cơm tối, số điện thoại không phải chị nói cho anh ta biết sao?" Chu Hiểu Tô nói lời này ngay cả đầu cũng không ngẩng lên, ngón tay linh hoạt ở trong túi nhựa bốc một miếng đậu hủ bỏ vào trong miệng, quai hàm hoạt động hết công suất.

Tô Diệp từ trong túi lấy điện thoại ra, ấn tay lên màn hình nhưng không sáng đèn! Cô đoán chắc là sau khi hết pin máy đã tự động tắt nguồn, cô lấy bộ sạc để trong ngăn kéo tủ cạnh giường ra, cắm nó vào rồi đứng dậy đi rửa mặt.

Vừa dùng nước rửa mặt, trong đầu vừa nỗ lực hồi tưởng lại nội dung cuộc nói chuyện trước đó, cô chắc chắn là không có nói cho Tống Minh Viễn số điện thoại phòng! Người đàn ông này, thật đúng là Thần Thông Quảng Đại.

Tô Diệp nhú mi tâm, suy tính xem có nên gọi điện thoại nói một tiếng cảm ơn.

Tiện tay dùng khăn lau mặt rồi xoay người trở về giường cầm điện thoại di động, khởi động máy tìm số của Tống Minh Viễn, Tô Diệp không chút do dự bấm gọi. Rất nhanh, điện thoại liền thông, chỉ là, mới đây còn

âm ã với nhau nên Tô Diệp không vui, điện thoại cũng để cách xa lỗ tai hơn.

"Tô Diệp?" Tống Minh Viễn đợi mãi không thấy Tô Diệp nói gì, bèn lên tiếng trước.

"Ừ, hôm nay anh tới tìm tôi?" Tô Diệp biết rõ còn cố hỏi, "Điện thoại tôi hết pin, không biết là anh gọi tới."

"Cô đợi một lát, tôi ra ngoài tìm chỗ nói chuyện."

Ước chừng đợi một phút đồng hồ, Tô Diệp nghe được hản nói: "Được rồi!"

"Tôi nhìn thấy túi đồ kia rồi, là mẹ tôi nhờ anh mang tới đúng không?"

"Đúng, ngày mai tôi phải đi Thượng Hải, sợ để lâu đồ sẽ hỏng, cho nên liền vội vàng đem tới, kết quả là không liên lạc được với cô, đành phải gọi điện thoại hỏi mẹ cô số điện thoại trong phòng, may mắn có người ở đó cho nên tôi giao cho cô ấy."

"Cảm ơn!" Tô Diệp thành tâm thành ý nói.

"Không cần khách khí, lần sau cô mời tôi một bữa là được rồi!" Tống Minh Viễn cười, "Giờ cô thiếu nợ tôi hai bữa cơm, cũng chủ động trả nợ đi."

Tô Diệp ngại quá: "Vậy khi nào anh trở về thì báo với tôi một tiếng, tôi mời anh ăn cơm." Nói xong lại cảm thấy chưa đủ thành ý, liền nâng giọng điệu bổ sung: "Lần này nhất định mời, tôi hứa!"

"Được! Tôi sẽ cố gắng về sớm!"

"Không cần, anh..." Tô Diệp không nói gì, không biết nên biểu đạt tâm ý của mình thế nào, nếu nói là không cần phải gấp, chậm chút cũng không

sao, phảng phất cô không có lòng mời khách, chỉ là lừa gạt ứng phó hăn; nếu thuận miệng đáp ứng, muốn hăn sớm ngày trở về, lại có vẻ ái muội một chút! Thực là nói thế nào cũng không đúng, Tô Diệp dứt khoát ngậm miệng.

"Không cần?" Tống Minh Viễn tâm trạng vui vẻ, tiếp tục trêu chọc cô: "Cô không muốn tôi trở về sớm? Xem ra là không muốn mời khách hả!"

Tô Diệp ôm trán, bất đắc dĩ giải thích: "Không phải, anh đừng hiểu lầm."

"Vậy tôi nhất định sẽ về sớm để cùng cô ăn cơm!" Tống Minh Viễn cười, lái sang chuyện khác, hỏi: "Cô với cái người xem mắt kia tiến triển thế nào rồi?"

Tô Diệp lập tức nhớ tới nụ hôn vừa rồi, trong lòng rung động, nhu tình tỏa ra, mặt không khỏi đỏ lên, giọng nói nhẹ nhàng mang vài phần ảm áp, thấp giọng nói: "Rất tốt."

Tống Minh Viễn mày nhíu chặt, nụ cười có chút cứng ngắc, hăn thay đổi chủ đề, rảnh rồi nói thêm vài câu.

"Cứ như vậy đi!" Tô Diệp hỏi một câu đáp một câu, rõ ràng không có tâm trạng, hăn cũng chẳng còn hứng thú mà tiếp tục.

"Ừ, không quấy rầy cô nghỉ ngơi nữa, gặp lại sau!" Tô Diệp tâm hồn bây giờ vẫn còn đang treo ngược cành cây, chỉ thuận miệng đáp lại một câu rồi cúp máy.

Để điện thoại xuống, kéo gối làm đệm dựa lưng vào tường, vừa nhấc mắt, đã thấy Chu Hiểu Tô cười như không cười nhìn mình, khóe môi hơi nhếch lên, biểu cảm này giống như bác thợ săn ôm cây đợi thỏ, đột nhiên phát hiện không những đâm chết tiểu bạch thỏ, mà trúng cả con nai béo bở.

Chu Hiểu Tô lúc này thật giống Bạch Cốt Tinh đang chuẩn bị hại người, đáy lòng Tô Diệp phát lạnh, cố ý dời ánh mắt không dám nhìn thẳng.

Chu Hiểu Tô dịch người ngồi sát bên cạnh Tô Diệp.

"Sư tỷ, là người gửi đồ cho chị hả? Em thấy người ta rất là đẹp trai nha! Quan hệ của ai người là như thế nào?"

Tô Diệp hãi hùng, mắt Tiểu Tô có phải có vấn đề gì không? Mà dù có đẹp thì cũng không đẹp trai bằng Trần Thần nhà cô.

"Đồng hương."

"Thật sao? Không còn quan hệ khác?" Bác sĩ Chu dần dần hướng dẫn.

"Không có!" Tô Diệp chém đinh chặt sắt.

Chu Hiểu Tô cười giảo hoạt, "Nghe không giống nha!"

Tô Diệp đau bụng, tức giận: "Em chớ đoán mò, chính là đồng hương, giúp chị mang tới vài thứ, trước chị có đi nhờ xe của hân về quê, vì muốn cảm ơn cho nên mời hân ăn một bữa cơm."

"Oh." Xem ra đồng hương Trần Thần của mình không có bị uy hiếp, Chu Hiểu Tô yên lòng, hai mắt nhìn thấy Tô Diệp đang tính rời đi, cười tủm tỉm nói: "Sư tỷ, chị cùng Trần Thần tiến triển đến bước kia rồi hả?"

Vòng vo một hồi lại quay đi trở về điểm xuất phát, Tô Diệp xấu hổ, cười mắng: "Cút!"

Ban đêm nằm ở trên giường Tô Diệp lật qua lật lại, trong đầu đều là một màn trước khi chia tay, đưa tay sờ sờ trán, phảng phất có thể cảm nhận được một loại cảm giác lạnh lạnh rồi lại ngọt ngào, trong lòng thầm tự mắng mình một câu, rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Một ngày lại một ngày trôi qua, Trần Thần vẫn như thường lệ mỗi ngày cùng cô đến căng tin ăn cơm, ăn xong thì cùng nhau tản bộ trong sân trường, buổi tối trước khi chia tay, Trần Thần sẽ hôn tạm biệt ở trên trán hoặc ở gò má, không có động tác nào dư thừa. Tô Diệp tùy ý đi theo tiết tấu của hắn, một tình yêu thuần khiết, giống như nước canh xương vậy. Trong lòng Tô Diệp khó tránh khỏi mất mát, tình yêu không phải là rất oanh liệt sao? Tại sao với cô nó lại sóng êm biển lặng như vậy!

Trong nội tâm cô khó tránh khỏi có chút nghi hoặc: Hắn không thích cô?

Nhưng hắn lại là chủ động hứa hẹn, trước ánh mặt trời chói chang, rực rỡ: Anh sẽ đối tốt với em!

Lại cần thân suy nghĩ lại, hắn đối với cô quả thật không có gì không tốt, duy nhất "Không tốt" đại khái chính là hắn không có gấp gáp trong việc cùng cô ôm hôn sau đó lên giường, chắc không phải sinh lý có chỗ thiếu hụt đâu nhỉ? Tô Diệp bị cái ý nghĩ này dọa cho hết hồn, thì ra không ngờ cô lại có loại suy nghĩ thiên cận này!

Vội vàng bình tĩnh tĩnh lại, Tô Diệp không ngừng lặp đi lặp lại: Trần Thần là thanh niên tốt, phẩm chất cao quý, giữ mình trong sạch, tư tưởng thuần khiết..., trong thế kỷ hai mươi mốt này, không phải không tồn tại người như Liễu Hạ Huệ, cô không nên hoài nghi, mà nên tôn trọng tình yêu.

Sau khi chỉnh đốn lại tư tưởng của mình, Tô Diệp lại tiếp tục hưởng thụ cảm giác về mối tình đầu này, cả người từ trong ra ngoài tản ra ánh hào quang, giống như mùa xuân ấm áp, cơn gió nhẹ nhàng vờn quanh, như cây hoa đào nở rộ sắc hồng, rực rỡ đến chói mắt. Cô yêu anh bằng cả trái tim, quan tâm cuộc sống của anh, chú ý đến sở thích của anh, thuận theo ý nguyện của anh. Khi hai người ở cạnh nhau, trong mắt trong lòng cô chỉ có anh, khi anh không ở bên cạnh, cô luôn nhớ tới anh.

Yêu say đắm làm cô ngất ngây, bị trìm đắm trong đó.

Kỳ nghỉ tháng Năm sắp đến, Tô Diệp lòng tràn đầy vui mừng, sớm đã bắt lên kế hoạch du lịch, nhưng trình độ của cô có hạn, không thể tổ chức các hoạt động đi chơi xa, chỉ có thể ở nán lại ở ngoại ô Bắc Kinh.

Tô Diệp rất hào hứng mong đợi, Trần Thần lại không mấy quan tâm, chỉ cười nói: "Cái đó cũng được, em xem rồi lên kế hoạch đi, nhưng gần đây anh hơi bận, chỉ có thể đi trong ngày, hơn nữa, cũng đừng đi quá xa, lãng phí thời gian ở trên đường."

Tô Diệp hơi tiếc nuối, nhưng vẫn hào hứng lên mạng tra xét các điểm du lịch, kết hợp với những yêu cầu vừa rồi của Trần Thần và sở thích của hần, tìm tới tìm lui, cuối cùng chọn một vài nơi như Di Hoà viên, vườn bách thảo, Hương Sơn cùng Bát Đại Xử, sau đó đưa cho Trần Thần lựa chọn.

"Vườn bách thảo đi!" Trần Thần chớp chớp mắt, im lặng một hồi nói: "Lúc này vừa vặn đi ngắm hoa."

Tô Diệp trầm ngâm, lúc này, trong vườn thực vật quả thật có rất nhiều loại hoa, hơn nữa, cô cũng đến đây nhiều lần rồi, trong phòng thí nghiệm mỗi lần tổ chức hoạt động chào đón tân sinh viên, Lộ lừa đảo sẽ tổ chức chuyển đi trong ngày tới vườn thực vật, bởi vì giá vé rất rẻ.

Nhưng Trần Thần đã nói như vậy, cô cũng không muốn phản bác, do dự một chút, liền hờn hờ nói: "Được, vậy đi vườn bách thảo."

Đi đâu thật ra không quan trọng, quan trọng nhất là người đi cùng mình là ai, Tô Diệp trong lòng tưởng tượng tới cảnh trên cao là trời xanh mây trắng, dưới là thảm cỏ xanh mướt, cô cùng hần thâm tình đối mặt, sau đó, hần nâng mặt của cô lên, nhẹ nhàng hôn lên trán sau đó di chuyển xuống phía dưới...

Mới nghĩ thôi mà mặt đã đỏ, tim đập loạn xạ, đối với lần đi chơi này càng mong đợi.

Cực khổ lắm mới đợi được đến kì nghỉ, Tô Diệp sáng sớm tinh mơ đã thức dậy, tính tự mình trang điểm nhưng một lần, lại một lần... cô đều không hài lòng, cứ vẽ rồi lại tẩy đi, cũng không biết giăng co bao nhiêu lần, thẳng đến khi chỉ còn phân nửa lọ sữa rửa mặt, lúc này mới thôi.

Từ trước đến nay, khuôn mặt của Tô Diệp đều được Chu Hiểu Tô chăm sóc, chỉ có ngày nghỉ cuối tuần thì cô tự mình giải quyết. Bởi vì, bác sĩ Chu muốn đi gặp người yêu, không rảnh phục vụ cô. Thế mà vào một ngày đẹp trời như hôm nay, thật không may, Tô Diệp đã tự biến mình thành kẻ khuyết tật. Cô nhìn mình trong gương thấy một bên mắt rõ bụi, mắt kia thì nhỏ xíu, kêu rên một tiếng, ném chì vẽ mắt, gục xuống bàn giả chết.

Thế nào lại khó như vậy hả! Tô Diệp oán hận không thôi, mắt thấy sắp đến giờ hẹn, đành phải lết người đứng dậy, vào phòng tắm rửa mặt. Sau khi bôi kem lót tiếp tục thoa phấn làm tăng độ sáng của da, bôi son nước, xịt nước hoa, cuối cùng hoàn thành việc nâng cấp bản thân.

Chạy nhanh xuống dưới lầu, đã thấy Trần Thần đứng đó, Tô Diệp xin lỗi cười cười: "Anh chờ lâu không? Đã ăn sáng chưa?"

"Anh vừa mới tới, đã ăn rồi, còn em thì sao?" Trần Thần kéo tay cô.

"Em ăn rồi." Tô Diệp nói dối, cô thật sự không còn mặt mũi nào nói là sớm tinh mơ đã rời giường, nhưng những trang điểm đến tận bây giờ, lại còn chưa ăn sáng.

"Vậy chúng ta đi thôi." Trần Thần nắm tay Tô Diệp đi đến trạm xe bus gần đó.

Tô Diệp trong lòng ngọt ngào, bước chân cũng nhẹ nhàng, ngẩng đầu ưỡn ngực theo Trần Thần đến trạm xe bus, nhìn dòng người xô đẩy nhau

lên xe, cửa xe khó khăn mở ra, bất chấp hình tượng của mình, mỗi người đều dùng hết toàn lực liều mạng chen chúc nhau, ngay lúc đó xe khởi động, tiếng gầm rú của động cơ, tiếng kèn, tiếng thét chói tai, tiếng la mắng, tiếng kêu của người bán vé, tất cả đều trộn chung một chỗ, khiến lỗ tai ong cả lên.

Một chiếc xe xuất trạm, đoàn người cũng nhanh chóng tản đi, trên mặt mỗi người đều là vẻ uể oải, lo lắng không kiên nhẫn. Rất nhanh một chiếc xe nữa chạy nhanh tới, chỉ nghe thấy có người hô lớn một tiếng: "Xe bus đến rồi!", Tô Diệp còn chưa kịp di chuyển, liền thấy một đám người chạy ra ngoài, chốc lát đã vây kín cửa xe.

Tô Diệp đứng ở trạm đón xe, nhìn đám người trước mặt cứ hết chạy ra lại chạy vào, đột nhiên cười ra tiếng.

"Em cười cái gì?" Trần Thần kinh ngạc.

Tô Diệp toét miệng, nhìn đám người cười ha hả nói: "Anh xem tình hình này, không giống cảnh một bầy hươu tránh được sói xám lớn sao?"

Trần Thần khóe miệng giật giật, quay đầu lại nhìn xem cách đó không xa có rất nhiều người đang chen lấn nhau để lên xe, bỗng cau có.

"Nếu không thì thuê xe đi!"

Tô Diệp đưa tay chỉ về một hướng: "Thuê xe càng khó, anh nhìn xem, cả một hàng người dài như vậy đều là đến thuê xe."

Trần Thần nhíu mày, đôi môi mím chặt, vẻ mặt mệt mỏi vì lo lắng, trong một khoảnh khắc, đột nhiên quay đầu hướng Tô Diệp nói: "Nếu không chúng ta đi xe đạp?"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 13: Là Phúc Hay Hoạ

Tô Diệp bị dọa sợ!

Trong lòng không khỏi run lên một cái, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Trần Thần, nào hăn bị úng nước hay sao mà lại đề nghị đi xe đạp đến vườn bách thảo! Nuốt nước miếng một cái, Tô Diệp kinh ngạc nói: "Đi xe đạp đến vườn bách thảo?"

Trần Thần tràn đầy tự tin, thậm chí có chút kiêu ngạo, mỉm cười gật đầu, thấy Tô Diệp vẻ mặt hoảng sợ, liền lo lắng nói: "Anh không thành vấn đề, em thì sao?"

Tô Diệp bị khí thế Trần Thần làm cho sợ ngây người, một tay ôm ngực, khoé miệng mở rộng, mắt không chớp mà nhìn hăn hồi lâu, đến khi thấy Trần Thần sắc mặt ửng hồng, lúng túng cười.

"Có vẻ hơi xa một chút!" Trần Thần một tay lau trán, cảm khái nói.

Thân ái, không phải là hơi xa, mà là rất xa!

Tô Diệp không nói gì, sáng nay cô không có ăn sáng, bụng đang rất đói nếu thật sự phải đạp xe đến vườn bách thảo, chắc chắn nửa đường sẽ ngất đi vì đói, còn nữa, cô đối với loại vận động này không có hứng thú, khi đạp xe quá trình hô hấp sẽ tăng lên, lại hít phải rất nhiều khói bụi, quả thực rất không có lợi cho sức khoẻ.

Để tránh cho Trần Thần đề cập đến vấn đề này một lần nữa, cũng để giúp cô khỏi bị xấu hổ, Tô Diệp đau lòng hạ quyết tâm, dù có sao đi nữa nhất định phải chen lên được xe bus!

Cô thẳng lưng ưỡn ngực nhìn về phía trước, mắt thấy một chiếc xe bus hướng Hương Sơn lái tới, Tô Diệp kéo tay Trần Thần, xung trận xông về phía trước, chỉ tiếc đồng chí Trần Thần không quá phối hợp, còn chưa tới được gần xe bus, hai người đã bị một đoàn người đẩy lùi về phía sau. Trong lúc bối rối, có người ở phía sau đẩy Tô Diệp một cái, lại bị người bên trái xô tiếp, có người còn đạp lên chân cô, đã thế còn là giày cao gót.

"Aaaa...." Tô Diệp kêu thảm thiết.

Cô gái đạp phải quay đầu lại liếc qua, vừa xông về phía trước vừa nói vọng lại: "Thực xin lỗi!" Đảo mắt đã chôn vùi trong đám người.

Tô Diệp đau đến nỗi miệng méo xệch, nước mắt trực trào trên khoé mắt. Trần Thần dìu cô, chậm rãi đi đến trên sân ga, tìm chỗ ngồi xuống, Tô Diệp cởi giày, xoay người xem xét, nước mắt lập tức không cầm được chảy xuống.

Tất chân màu da đã bị rách, da đầu ngón chân cũng bị toác một mảng lớn, có thể nhìn thấy lớp thịt hồng lộ ra bên ngoài, xung quanh thì thâm tím, nhìn có chút dọa người. Tô Diệp chỉ cảm thấy đầu ngón chân mình càng ngày càng đau, cổ họng càng chua chát và ngọt ngọt, nước mắt không cầm được, chính xác là như chuỗi ngọc bị đứt, rơi xuống đất, rơi trên vạt áo cô, trong nháy mắt liền ướt một mảng lớn.

Trần Thần ngồi xổm cạnh cô, nhìn cô khóc lên khóc xuống, không đành lòng, ôn nhu nói: "Đau thì cứ khóc đi, khóc ra thành tiếng, sẽ đỡ đau hơn."

Tô Diệp hai mắt nhắm lệ mơ màng, đầy bụng uất ức, vốn là cố gắng để không khóc nữa, Trần Thần nói như vậy, cô liền oà khóc nức nở.

Trần Thần cảm thấy hơi buồn cười, hắn chỉ vừa nói như vậy, cô gái này cứ nhiên tưởng là thật, hơn nữa còn lập tức liền khóc! Vốn cũng chỉ là một vết thương nhỏ, nhưng nhìn tình hình bây giờ, không đi bệnh viện một chuyến đoán chừng là không được. Trần Thần khẽ nhếch môi, vì không thể tra mà lắc lắc đầu, có chút bất đắc dĩ hỏi Tô Diệp: "Đau như vậy sao? Nếu không anh đưa em đến bệnh viện?"

Tô Diệp gật đầu, cảm kích nhìn hắn.

Trần Thần bất lực, đành phải giúp cô đứng dậy, một tay nắm lấy cánh tay, một tay ôm eo cô. Tô Diệp cẩn thận đi lại giày, nhờ sự giúp đỡ của hắn, khập khiễng mà chậm rãi tiến về phía trước.

Tô Diệp yếu ớt, sợ bất cẩn động đến vết thương, bởi vậy chỉ dấn bước từng bước nhỏ về phía trước, bên chân bị thương cũng chỉ dám đặt nhẹ bàn chân xuống đất sau đó lập tức nâng lên, khi đi khó tránh khỏi lảo đảo, Trần Thần sợ cô ngã, bất giác đứng sát lại gần cô, lực trên tay cũng lớn hơn rất nhiều.

Phía sau, lưng Tô Diệp dán sát vào lồng ngực Trần Thần, sức nặng của cơ thể hơn phân nửa dựa vào trên người hắn, gần như bị hắn ôm vào trong ngực, hết sức thân mật. Tay của hắn cách một lớp vải bông mỏng nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, Tô Diệp thậm chí có thể cảm giác được trong lòng bàn tay hắn chảy ra một tầng mồ hôi ẩm ướt, nghe được tiếng thở hỗn hển càng lúc càng tăng nhanh, cảm nhận được nhịp đập trái tim trong lồng ngực hắn, cùng với nhịp đập trái tim cô, tạo nên một bản hoà âm tuyệt vời.

Hơi thở nam tính phun ở sau tai, Tô Diệp bị bao vây trong đó làm cho cho say, trái tim bất giác cảm thấy ngọt ngào, hơn hắn kẹo đường, dọc theo tứ chi chậm rãi chảy xuôi, lan vào mọi góc ngách trong cơ thể.

Ánh nắng ấm áp, chiếu vào lòng dạ con người, Tô Diệp trong lòng vui mừng, chân mày khóe mắt đều là vui vẻ, trong khoảng thời gian ngắn liền

quên đi đau đớn, chỉ hy vọng con đường trước mặt có thể dài hơn một chút!

Đáng tiếc giây phút ấy không kéo dài được bao lâu, Tô Diệp dựa vào thân cây, nhìn về phía chiếc xe đạp trong bãi đỗ xe, ánh mắt liền có chút u oán, Trần Thần dắt xe tới vừa vặn nhìn thấy biểu cảm này của cô, trong lòng kinh ngạc, đây là có ý gì?

Trần Thần chở cô đến phòng y tế của trường học, đỡ cô xuống xe xong liền tìm chỗ để xe rồi quay trở lại. Thấy cô đang dựa người vào lan can, Trần Thần tiến tới nói: "Đi thôi!" Nói xong một tay đã đỡ lấy eo cô.

Tô Diệp vui vẻ trở lại, mặt mày giãn ra, có chút không kìm được cảm giác vui sướng, Trần Thần ở bên cạnh thoáng nhìn cô vẻ mặt hạnh phúc thỏa mãn, khóe môi nhếch lên, vốn là đôi mắt long lanh ngấn nước lúc này lại ánh lên niềm vui. Trong lòng Trần Thần càng buồn bực, tại sao cô ấy lại cao hứng như vậy? Kế hoạch đi du lịch bị phá hỏng, hơn nữa còn bị thương, mới vừa rồi còn nước mắt dằn dụa, làm sao chỉ trong chớp mắt lại có thể thay đổi nhanh như vậy, từ trong ra ngoài đều là cảm giác vui mừng.

Tô Diệp hơi cúi đầu chậm rãi đi về phía trước, cảm thấy Trần Thần đang nhìn mình, bèn quay đầu lại nhìn hắn, đôi mắt cô ướt át, long lanh như nước mùa thu, dịu dàng tràn đầy nhu tình, Trần Thần trong lòng chấn động, trong lúc đó liền hiểu ra tâm ý của Tô Diệp. Thấy vẻ mặt Trần Thần hết kinh ngạc lại vui vẻ, Tô Diệp khó hiểu, nghi ngờ hỏi: "Anh làm sao vậy?" Thanh âm phát ra êm dịu, ngay cả bản thân cô cũng ngạc nhiên.

Trần Thần dè xuống suy nghĩ trong lòng, cười gượng, đỡ cô ngồi xuống ghế, ôn nhu nói: "Em ở đây chờ, anh đi đăng ký."

Hiếm khi Trần Thần tỏ ra dịu dàng với cô như vậy, Tô Diệp đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền mừng rỡ, liên tục gật đầu đáp ứng.

Phòng y tế của trường không nhiều người lắm, chỉ đợi vài phút, Trần Thần đã quay trở lại, Tô Diệp theo hắn đi rửa sạch và băng bó vết thương,

sau đó lại chờ Trần Thần giúp cô đi lấy thuốc tiêu viêm.

Trần Thần ôm một túi thuốc đến trước mặt cô, hai người nhìn nhau cười, Tô Diệp đang muốn mở miệng nói cảm ơn, đã nghe được Trần Thần nói: "Để anh công em!"

Ngoại trừ ông Tô, chưa có một người đàn ông nào khác công cô, tuy nói trước đó đã cùng Trần Thần xác định quan hệ yêu đương, nhưng vẫn chỉ dừng lại ở mặt tinh thần, nhưng hôm nay lại liên tiếp có những cử chỉ tiếp xúc da thịt, đối với Tô Diệp mà nói, quả nhiên là xưa nay chưa từng có. Trong nội tâm cô vui mừng, tim đập bang bang, dồn dập và mạnh mẽ, gò má bất giác cũng có chút nóng lên, Tô Diệp khẳng định là cô đang đỏ mặt!

Tô Diệp không dám ngẩng đầu, sợ Trần Thần trông thấy cô đang bối rối, chỉ khép mi mắt nhìn xuống sàn đá cẩm thạch dưới chân, run rẩy vịn thành ghế đứng dậy, ôm lấy đầu hơi gật gật, xong rồi mới đột nhiên ý thức được, Trần Thần đã đưa lưng về phía cô ngồi xổm xuống căn bản là không nhìn thấy, vội vàng thu lại vẻ xấu hổ mà nói: "Cảm ơn anh!"

Trần Thần quay đầu, khẽ cười cười, nói: "Không cần khách khí như thế, lên đây đi!"

Tô Diệp hai tay đặt lên vai hắn, ngực không dám tựa vào lưng hắn, liền có cảm giác kheo chân bị xiết chặt, ngay sau đó, hai chân rời mặt đất, bởi vì trọng lực không cho phép, lại sợ bị rơi xuống, nên cô không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng ôm lấy cổ, nằm sấp trên lưng hắn.

"Không nhìn ra em lại nặng thế này!" Trần Thần cười giỡn nói.

Tô Diệp xấu hổ, cô tại sao không phải gầy như que củi? Tại sao trước đó không nghĩ tới việc giảm cân? Cư nhiên khiến người trong lòng khổ cực như thế, thật sự là nghiệp chướng nặng nề mà!

"Nếu không anh thả em xuống, em có thể tự đi được!" Tô Diệp nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Không sao đâu, cũng sắp đến nơi rồi!" Trần Thần có chút thở hển.

Tô Diệp vừa nhắc mắt, nhìn thấy chiếc xe đạp ở trong bãi đậu xe, hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt hung hăng, bên tai liền nghe được giọng nói Trần Thần.

"Đến rồi, em đứng ở đây, anh đi lấy xe."

Trần Thần đứng lại, nghiêng đầu sang đây xem cô, mặt hai người liền sát lại, có thể cảm nhận rõ hô hấp của nhau, ánh mắt của hắn trong vắt, toả ra ánh sáng mơ hồ, dựa theo tầm nhìn của Tô Diệp, thấy cô đang nhìn chằm chằm về phía chiếc xe đạp với ánh mắt u oán, trong lòng nhất thời hiểu ra, bất giác thấy tức cười, khóe môi hơi cong lên.

Tô Diệp thấy hắn nheo mắt nhìn thẳng cô, nét mặt cười như không cười, không khỏi lúng túng, lại có một chút tâm hoảng ý loạn, cúi thấp đầu, âm thầm đoán rằng nét mặt vừa rồi của mình đã bị hắn nhìn thấy, nghĩ như vậy, trong bụng lại lo sợ, lại vụng trộm hướng hắn liếc mắt nhìn, nhưng không dám đối mặt với ánh nhìn của Trần Thần, mang theo trêu tức, cười nói: "Còn không mau xuống?"

Tô Diệp xấu hổ không chịu nổi, vội vàng hấp tấp từ trên lưng hắn nhảy xuống, nào biết không để ý lại đụng phải vết thương ở đầu ngón chân, cô khẽ kêu lên một tiếng, cong người xuống, Trần Thần vội vàng xoay người tóm lấy nàng, hỏi: "Có phải là đụng vào vết thương rồi không?"

Tô Diệp bị hắn ôm trong ngực, càng ngượng ngùng, lại vừa vui sướng, lông mi dài xoắn như cánh bướm nay lượn nhảy múa, nhưng vẫn không dám giương mắt nhìn hắn, trên gò má cô nhuộm một lớp màu hồng phấn,

tăng thêm vài phần xinh đẹp, như hoa đào thán tứ, trái tim Trần Thần đập thình thịch, cố gắng dời ánh mắt, không dám nhìn nữa.

"Anh đi lấy xe! Em đứng đây chờ anh một lát."

Cảm xúc ấm áp mơ hồ đột nhiên biến mất, Tô Diệp nhìn bóng lưng Trần Thần, vẻ mặt như bị mất sổ gạo, lặng lẽ tự an ủi bản thân: Đừng lo lắng, hẳn nhất định sẽ công mình trở về phòng ngủ. Vừa nghĩ tới phòng ngủ, lại nhớ tới buổi sáng lúc đi ra ngoài trên bàn vẫn bày la liệt các loại mỹ phẩm, chăn gối còn chưa gấp lại tử tế, đôi tất ngày hôm qua còn ném ở góc giường....Tô Diệp trên mặt liền hiện ra một tầng đỏ ửng, hô hấp có chút khó khăn, nhìn trộm liếc liếc thấy Trần Thần đàn mở khoá xe, trong lòng rối rắm, lỡ như hẳn thực sự yêu cầu, cô có nên đáp ứng không?

Nếu là hôn, vậy thì giả bộ từ chối đi! Tô Diệp mặc dù rất muốn, nhưng cũng không nên quá lỗ mãng, không bằng lấy lui làm tiến, biết thời biết thế, cũng có thể khiến quan hệ của hai người nâng cao một bước.

Nhưng nếu là trên giường? Tô Diệp cắn môi, giây dựa một lát, phải biết quý trọng bản thân mình nếu không sẽ bị thiệt, vẫn là chờ một chút đi!

Bên này vừa dứt khoát quyết định, bên kia Trần Thần đã đạp xe tới, Tô Diệp vịn eo của hắn ngồi lên ghế sau, quy củ đặt một tay trên chân mình, tay kia nắm lấy yên xe đạp.

Suốt dọc đường đi vẫn là không kiềm chế được nghĩ ngợi lung tung, Trần Thần phải gọi cô lần thứ hai, Tô Diệp mới hồi phục tinh thần.

"Hả? Gì cơ?"

"Em nghĩ gì thế?" Trần Thần cười khẽ.

Tô Diệp nào dám có sao nói vậy, đành phải tránh nặng tìm nhẹ:
"Không có gì, anh vừa rồi hỏi gì vậy?"

"Không phải em muốn đi Nội Mông sao? Thế này thì sao đi được?"

"Không có đâu, hai ngày trước người phụ trách bên kia liên lạc tới, hẳn nói thời tiết vừa mới ấm lại, sớm nhất cũng phải giữa tháng năm mới có thể qua đó, cụ thể là ngày nào thì vẫn chưa biết."

"Ừ thế thì tốt rồi, còn chuyện của hai sư đệ em tính như thế nào?"

"Một người không đồng ý, còn người kia thì đang lưỡng lự." Tô Diệp cau mày, có chút phiền lòng.

"Vậy chính là có mong muốn được học lên? Em cố gắng thuyết phục cậu ta, có lẽ là được."

"Có ổn không?" Tô Diệp chần chờ, "Lỡ như hại người ta thì sao?"

Trần Thần phảng phất nở nụ cười, không nói gì nữa.

Phòng y tế của trường cách chỗ kí túc xá của Tô Diệp không xa, đạp xe rất nhanh liền đến, Trần Thần đỡ xe dìu Tô Diệp xuống, nhìn cô không có ý định bước đi, liền hỏi: "Có cần anh dìu em đi không?"

Tô Diệp chớp chớp mắt, tưởng mình nghe nhầm, hẳn không có ý định lại công cô lên lầu hả! Nghĩ như vậy, nhưng đến miệng lại nói "Ừ", trong lòng vừa thấy thất vọng lại vừa ngượng ngùng, biểu tình trên mặt cũng cực kỳ phức tạp.

Trần Thần nhìn mặt đoán ý, liền mỉm cười nói: "Hay để anh công em lên!"

Không dễ gì đạt được mong muốn, Tô Diệp lòng tràn đầy vui mừng, nào biết vừa mới đi vào đại sảnh, liền bị cô quản lý ký túc xá ngăn lại.

"Hai cô cậu làm gì ở đây! Đây là ký túc xá nữ, ai cho cậu đi vào?" Khí phách hùng hồn nói một câu, hai người đều giật mình, Tô Diệp từ trên lưng

Trần Thần trượt xuống, chỉ vào bên chân bị băng vải bọc lại, đỏ mặt bèn giải thích: "Cháu bị thương ở chân rồi, không tiện đi lại, nên nhờ anh ý đưa cháu lên, được không ạ?"

Người trông nom kí túc là một người phụ nữ trung niên hơn 40 tuổi, mặt lạnh đem hai người từ đầu đến chân xem kỹ một lúc, đặc biệt liếc nhìn chân Tô Diệp, khinh thường nói: "Chẳng phải bị thương mấy đầu ngón chân thôi sao? Cũng không phải gãy chân, tự mình đi lên đi!"

Tô Diệp nổi giận, không cam lòng, muốn giải thích vài câu, lại nghe Trần Thần nói: "Nếu vậy thì em cẩn thận một chút."

Trái tim Tô Diệp như hoa tàn bị dẫm dưới chân, chịu đựng đau lòng, cắn răng gật gật đầu, cố gắng mỉm cười nói: "Được, hôm nay cảm ơn anh."

"Không cần khách sáo, em về nghỉ ngơi đi, anh đi trước." Trần Thần hơi cười, xoay người đi.

Tô Diệp bất lực, đành phải tự mình leo lên cầu thang, trước khi đi lại không có cam lòng mà hung hăng liếc nhìn cô quản lý, đối phương ánh mắt kiêu ngạo, bộ dạng bất khả xâm phạm, Tô Diệp có chút chột dạ, run run, không dám trừng lại, lập tức thu ánh mắt, khép khiễng mà bước lên lầu.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 14: Thông Báo

Sau khi tạm biệt Tô Diệp, Trần Thần đi ra khỏi ký túc xá nữ, đến dưới lầu chỗ để xe đạp, vừa nhắc chân tính bước đi, thì dừng lại xem xét một vòng, có chút do dự, cảm giác mờ mịt không biết nên đi về nơi đâu.

Trần Thần bụng đầy tâm sự, nhất thời không biết nên làm thế nào để giải sầu, liền một mình đạp xe dạo vài vòng quanh sân trường.

Đang trong kỳ nghỉ, sân trường rất ít sinh viên, nhưng lại có rất nhiều du khách, phần lớn là một nhà ba người, đều là mang theo đứa nhỏ đến cảm nhận không khí và tham quan trường học danh tiếng, Trần Thần dừng lại ở dưới gốc cây, chống một chân xuống đất, đưa mắt nhìn phía trước cách đó không xa, bọn họ đang vui đùa ầm ĩ, muốn chụp ảnh lưu niệm bọn nhỏ. Bọn họ thật đơn giản và hạnh phúc, Trần Thần nhìn có chút hâm mộ, có chút phiền muộn, mặc dù biết rõ thời gian một đi sẽ không trở lại.

Thở dài một tiếng, Trần Thần cho xe chạy tiếp.

Trên đường, bánh xe một vòng lại một vòng chuyển động, trước mắt phong cảnh cứ lần lượt trôi qua, mặc dù chỉ toàn hoa là hoa, nhưng để cho cảnh xuân tươi đẹp hơn thì cũng có một chút biến hoá nho nhỏ, đình đài lầu các khắp nơi không giống nhau, mỗi chỗ đều có một diện mạo riêng. Chỉ là, khi đôi mắt không thật sự chú ý, trái tim cũng đang ngăm nhìn phương xa, vẫn là mong mỗi cảnh tượng lúc này phải thật rực rỡ, con người luôn là lòng tham không đáy, được voi đòi tiên, mà sống, không phải là để không ngừng tiến về phía trước hay sao? Bởi vì muốn theo đuổi một điều gì đó,

cho nên mới có thể kiên trì mà đi tiếp, mới có thể đột phá, mới có thể tồn tại. Trần Thần nghĩ rằng, những việc hiện giờ hắn đang làm, bất kể là xin học ở nước ngoài, hay là hẹn hò cùng Tô Diệp, đều không sai.

Hắn đã bỏ ra sáu năm để đợi chuyển ngạch lên tiến sĩ, mùa thu năm nay có lẽ có thể được mở đề, có lẽ không, ai biết được? Hắn sớm đã không còn quan tâm, năm ngoái sau khi được báo sẽ bị kéo dài thời hạn thì hắn cũng đã buông tha cái ý niệm trong đầu. Có rất nhiều con đường để tới Rome, sao phải khổ sở bám víu trên một thân cây!

Mùa đông năm ngoái, hắn bắt đầu chuẩn bị tư liệu để xin ra nước ngoài học, tháng ba vừa rồi nộp hồ sơ, đợi một tháng, lại chờ mãi mà không thấy hồi âm, gọi điện thoại đến hỏi, người quản lý bên đó đều báo rằng đang xét duyệt, hắn đoán rằng có thể là điều kiện của mình không đủ.

Ngày đó ở thư viện đụng phải đồng hương Chu Hiếu Tô lâu rồi không gặp, hàn huyên vài câu, liền hỏi tới chuyện tình cảm của hắn, lúc ấy hắn và cô gái tên Lưu Ly đã chia tay nhau hơn nửa năm rồi, Chu Hiếu Tô nghe hắn nói xong nguyên do liền vụng về an ủi vài câu, chợt nhớ tới gì, vui vẻ ra mặt nói muốn giới thiệu bạn gái cho hắn.

Sau đó thì gặp Tô Diệp, một người đơn giản thẳng thắn, hiền lành sáng lãng, hắn không cảm thấy chán ghét, nhưng cũng không hắn là thích, hắn đã không còn ở cái tuổi vì thích nên yêu, không còn thờ phụng tình yêu cao thượng như mấy thanh niên mới lớn, cuộc sống cùng hiện thực đã làm hắn sáng tỏ, chỉ khi có ý thức trách nhiệm cùng tình nguyện, mới là chân chính thích hợp ở bên nhau lâu dài.

Mỗi ngày, Trần Thần đều hẹn Tô Diệp cùng nhau ăn cơm tản bộ, cùng cô nói chuyện về cuộc sống và nghiên cứu khoa học, mặc dù không thú vị nhưng cũng không quá buồn chán, cũng làm cho hắn hiểu thêm về cô. Nếu như nói Lưu ly là một bức tranh sơn dầu tươi sáng và đầy màu sắc, thì Tô Diệp lại giống một bức tranh phong cảnh tươi mát và đẹp đẽ, mặc dù quan

niệm về nghệ thuật không khác nhau lắm, nhưng lại sinh động và đẹp hơn, và còn nhiều sở thích khác nhau.

Vì vậy hần quyết định thổ lộ, dù sao thời gian quá ngắn, hần nói cực kỳ kín đáo, mang theo ý tứ thăm dò, thật không nghĩ đến cô không hề nghĩ ngợi liền đồng ý, Trần Thần có chút kinh ngạc, nhớ năm đó hần theo đuổi Lưu ly, nào là tặng hoa, mời đi ăn, đồ ngon đồ ngọt, bưng trà đưa cơm, đi theo làm tùy tùng hơn nửa năm, Lưu ly mới tha cho hần. Hiện tại, quen nhau chưa tới một tháng, hần đối với Tô Diệp ngay cả câu lãng mạn mờ ám hoặc có lẽ ánh mắt thâm tình đều không có, ấy thế mà cô không cần nghĩ ngợi liền đáp ứng!

Trần Thần tự đánh giá, cảm thấy tình hình như vậy, chỉ có hai lý do có thể giải thích, một là Tô Diệp đối với hần vừa thấy đã yêu, yêu say đắm sâu đậm, hận không thể đem hết tất cả những gì mình có cho hần; hai là cả cô và hần đều cùng một loại người, bởi vì đã từng trải qua chuyện tình đau thương, giờ trái tim đã nguội lạnh, không quá hy vọng vào tình yêu, thậm chí chỉ cần tìm một người thích hợp làm bạn cùng nhau.

Tô Diệp là một nhà nghiên cứu khoa học ưu tú, ngày ngày vui mình vào một đống các lý luận tính toán cùng các dụng cụ công nghệ cao, không kể đến mối quan hệ giữa hai người, ngay cả sau khi đã được xác định, Tô Diệp cũng không có nói rõ ràng là mình thích hay ái mộ hần, mặc dù đôi lúc cô sẽ lộ ra vẻ thẹn thùng, vui sướng khi ở cùng hần, nhưng không phải cô gái nào cũng sẽ như vậy sao? Trần Thần tin rằng, hành vi của Tô Diệp tuyệt đối không thuộc loại thứ nhất.

Trần Thần có loại cảm giác như trút được gánh nặng, chuyện hần xin ra nước ngoài học vẫn luôn giấu bạn học cùng người thân, mà ngay cả Tô Diệp cũng bị hần lừa mà chẳng hay biết gì, mặc dù trước mắt không có tin tức gì, nhưng cũng không có thông báo bị từ chối. Hơn nữa, hần đã hạ quyết tâm, cho dù năm nay không thành, tương lai cuối cùng vẫn sẽ đi, nếu Tô Diệp quá chìm đắm vào cuộc tình này, đến lúc thật sự muốn tách ra, bất

kể là yêu xa tóm lại cũng sẽ có chút phiền phức. Quan hệ giống như bây giờ rất tốt, mặc dù mang theo lý trí nói chuyện yêu đương thật sự không đủ tuyệt vời, lại nói, nó rất dễ bị phá vỡ, hoặc bị hỏng.

Nhưng ông trời lại không theo ý hần, hần tuyệt đối không ngờ Tô Diệp lại nhanh như vậy động tình, hoặc có lẽ cô sớm đã chọn hần là người mình chung sống cả đời, chỉ vì hần ngay từ đầu đã mang ý nghĩ như vậy, mới có thể xem nhẹ tình cảm của cô, tất cả đều do mình đơn phương cho rằng cô cũng như hần.

Từ lúc hẹn hò đến nay, hai người cũng đã đi đến rất nhiều chỗ, một đoạn rồi một đoạn hiện ra như một thước phim ở trong đầu hần, đáng vẻ cô vui mừng luống cuống, lúc cô thẹn thùng không thôi, lúc cô liếc mắt đưa tình, hay lúc cô muốn nói lại thôi, đều khiến cho hần cảm thấy thỏa mãn, nhưng cũng tràn đầy cảm giác có tội.

Đầu tuần, người bên trung tâm giới thiệu liên lạc tới, nói trường đại học bên Mỹ đối với hần cảm thấy rất hứng thú, sắp tới sẽ gọi điện thoại tới mời phỏng vấn, đồng thời cũng hi vọng hần có thể cung cấp nhiều tư liệu có sức thuyết phục hơn, không những gia tăng được cơ hội, mà đối với việc xin học bổng cũng rất có lợi. Bốn ngày trước, hần đặc biệt đi một chuyến tới trung tâm giới thiệu kia, gặp người phụ trách cho hần, tên là Trình tiên sinh, cùng nhau tán gẫu. Ông ấy nói rằng cơ hội vẫn còn khá lớn, để hần không cần phải gấp, kiên nhẫn chờ đợi.

Sau khi quay trở về, Trần Thần đã từng do dự, không biết có nên nói chuyện này cho Tô Diệp không, sau đó ngẫm lại vẫn là thôi, dù sao nói sớm hay nói muộn cũng không quá khác nhau, hơn nữa, nghe ý của cô đêm đó, đối với chuyện này cũng không bài trừ, không bằng chờ khi có thông báo chính xác rồi nói cho cô biết cũng được, tránh cho thất bại lại bị cô trêu đùa.

Nhưng bây giờ, hăn hối hận, hăn là trước khi hai người xác định quan hệ thì hăn nên nói cho Tô Diệp biết mới phải, nếu như vậy, mặc kệ cô lựa chọn như thế nào, hăn đều là không thẹn với lòng, còn bây giờ, mặc kệ hăn giải thích thế nào, tóm lại đều là lừa hăn gạt cô.

Trần Thần thật sự đau đầu, không có tâm trạng tiếp tục đi dạo, vừa vặn phía trước có cái sân cỏ, dứt khoát dừng lại, đem xe ném ở ven đường, bước tới tìm một cái ghế trông có vẻ sạch sẽ ngồi xuống, nhắm mắt lại phơi nắng.

Tô Diệp đi ba bước lại dừng lại nghỉ năm bước, không để gì mới về được phòng ngủ, lục tìm trong tủ lấy ra một chút đồ ăn vặt, vừa ăn vừa móc ra điện thoại di động ra xem, mới bỗng nhiên phát giác, đã mười một giờ, trong lòng liền đoán rằng, một lát nữa Trần Thần có thể hay không mua cơm trưa đem tới cho cô? Cẩn thận hồi tưởng lại nét mặt trước khi rời đi, kết hợp với tác phong làm việc trước sau như một của hăn, Tô Diệp cảm thấy khả năng không lớn, liền có chút khổ sở, lại cảm thấy uất ức, hăn thật là không đủ nhiệt tình!

Vuốt ve điện thoại trong lòng bàn tay, Tô Diệp hơi nghiêng người, bình tĩnh nhìn chăm chăm vào thanh La Mã treo rèm cửa, suy tính xem có hay không nên gọi điện thoại đi qua nhắc nhở hăn một chút.

Ngơ ngác suy nghĩ cả buổi, vẫn là lắc đầu bất lực, trời sinh phụ nữ rụt rè, bên cạnh lý trí mách bảo cô, tình yêu mà phải van xin mới có được sẽ không lâu dài, nhưng vô số tiểu thuyết ngôn tình cũng như phim thần tượng lại nói, trong tình yêu, nữ giới lại là bên chủ động.

Tô Diệp rất là rối rắm, không biết nên làm cái gì bây giờ, điện thoại cầm lên lại buông, chậm chậm không quyết định được.

Thật ra đàn ông nếu là thật sự quan tâm đến bạn, tự nhiên sẽ có hành động, như trong tình huống này, mặc dù cái gì cũng không nói, gì cũng

không làm, hắn cũng sẽ an bài thỏa đáng; nhưng trong lòng của hắn nếu không có cô, cho dù có lao tâm khổ tứ, sợ cũng chỉ là ảo tưởng.

Mẫu chốt trong chuyện này cô không phải không rõ, chỉ là người phụ nữ một khi đem trái tim giao phó cho người đàn ông, sẽ luôn ngày đêm mong nhớ tới họ, cho dù họ có làm gì sai, hay nói gì đó không phải, bất quá cũng chỉ là bạch ngọc vi hà, trong lòng hắn, luôn có thể tìm ra lý do thích hợp để che dấu, giống như Mục Niệm Từ đối với Dương Khang, Hà Hồng Được đối với Hạ Tuyết Nghi, đều là như vậy.

Bạch ngọc vi hà: Hòn ngọc trắng có một vết trầy nhỏ, chỉ người hoàn toàn tốt đẹp, chỉ có một lỗi lầm nhỏ.

Tô Diệp không quá để tâm vào vấn đề này, tuy có chút mất mát cùng uất ức, nhưng nhất quyết cho rằng Trần Thần đến với cô chắc hẳn là vì tình yêu, nếu không phải vậy, hắn tại sao lại thổ lộ với cô? Tại sao lại giúp đỡ cô? Tại sao lại cùng cô xem mắt?

Tô Diệp cuối cùng vẫn không có dũng khí để gọi cú điện thoại kia, thờ dãi, đứng dậy lấy ra trong tủ đầu giường gói mì ăn liền, lại thấy Chu Hiểu Tô đang lấy ra một túi bánh bao, quyết định vừa được thông qua liền dừng lại.

Trần Thần ngồi im gần nửa giờ, mới miễn cưỡng cử động thân thể, phờn nằng khiến cho gò má hắn đỏ lên, hai tay phủ lên, cảm giác lạnh lẽo thấm qua da thịt chậm rãi qua từng lỗ chân lông, thật là dễ chịu.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, một mảnh xanh rộng lớn, Trần Thần cười cười, trong lòng thầm quyết định. Tốt nhất là nên thẳng thắn đối mặt, bất luận là sớm hay muộn, nói ra càng sớm thì càng thoải mái, giữ lâu thành ra lại tự dày vò bản thân.

Thời điểm chuông điện thoại vang lên, Tô Diệp đang nhét miếng mì tôm vào miệng, khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn điện thoại, trong nội tâm cô

tràn đầy mong đợi.

Quả nhiên là Trần Thần! Tô Diệp tùy tiện nhai hai cái rồi nuốt xuống, liền trợn mắt vì ghen.

"Tô Diệp, tí anh qua đưa em đi ăn cơm, em chờ anh một lát!"

"Được..." Tô Diệp nắm cổ, nét mặt vô cùng khổ sở.

"Em làm sao vậy?" Trần Thần kinh ngạc, nghe được Tô Diệp ở đầu dây bên kia đang rất thống khổ.

"Không có chuyện gì, anh mau tới đi, em chờ anh."

Điện thoại bị dập máy, Trần Thần cảm thấy rất là khó hiểu, vội như vậy sao?

Rất nhanh đến dưới lầu ký túc xá của Tô Diệp, xa xa đã trông thấy cô đứng trên bậc thang hết nhìn đông lại nhìn tây mà mong ngóng trông chờ, Trần Thần trong lòng trầm xuống, cảm thấy tình thế không mấy lạc quan.

Tô Diệp cũng nhìn thấy hắn, vẫy tay ra dấu, trên mặt tràn đầy niềm vui sướng, Trần Thần kiên trì chống đỡ, giả bộ điềm nhiên như không có việc gì nói: "Lên đi, chúng ta đi ra ngoài ăn."

Tô Diệp sững sờ, cổ nhân nói, gặp họa ắt sau này sẽ được hưởng phúc. Thật đúng là không nói láo, cô bị thương hai đầu ngón chân, đổi lấy được sự ân cần, chăm sóc của hắn, giờ lại được mời đến nhà hàng lãng mạn dùng bữa, thật sự là quá đáng giá!

Tô Diệp hưng phấn, nhanh chóng ngồi lên chỗ phía sau xe đạp, tận hưởng đón gió mát, hạnh phúc mà mỉm cười.

Nhưng hạnh phúc tới quá ngắn ngủi, chỗ Trần Thần muốn đưa cô tới lại là một cái cửa hàng nhỏ sau cổng trường, điều kiện vệ sinh bình thường,

giá cả lại phải chằng, chất lượng cũng đảm bảo, nên rất được hoan nghênh, mười bàn lớn đã trật kín chỗ ngồi, Tô Diệp đứng sau lưng Trần Thần, nghe bên tai âm ỉ tiếng gọi tiếng la thất thanh, thoáng nhúu mày.

Nơi này, thật sự là không có chút lãng mạn nào.

Chờ một lát mới có chỗ, hai người ngồi đối mặt nhau, Trần Thần thuận miệng gọi vài món, lại hỏi Tô Diệp muốn ăn cái gì, có kiêng ăn gì không, Tô Diệp lắc đầu, chỉ nói tùy ý, Trần Thần liền quay đầu phân phó nhân viên phục vụ nói: "Cứ như vậy đi, làm nhanh một chút."

Nhân viên phục vụ lại lặp lại một lần tên đồ ăn, xác nhận không sai, sau đó quay người rời đi.

Tô Diệp ở nhà nấu mì tôm quá mặn, lúc đi ra lại chưa kịp uống nước, lúc này lại cảm thấy khát nước, không ngừng liên tục rót trà, trà vừa mới ngâm vào nước, có chút nóng, cô liền uống từng ngụm nhỏ.

"Tô Diệp, có chuyện anh cần phải nói với em."

Trần Thần khép mi, cúi đầu, Tô Diệp không nhìn thấy nét mặt của hắn, vừa nghe được trong lời nói hắn có một chút không yên, trong lòng bất giác khẩn trương, có loại dự cảm xấu.

"Anh đã nộp đơn xin vào trường Đại học công nghệ bên Mỹ, ngôi trường anh rất muốn vào trước khi học tiến sĩ."

Không phải là hắn không thích cô! Tô Diệp nhẹ nhàng thở ra, thuận miệng nói tiếp: "Ừ, như vậy thật tốt!"

Trần Thần ngạc nhiên, ngẩng đầu nhìn cô, trước mắt nghi hoặc.

Tô Diệp bị hắn nhìn có chút sợ hãi, yên lặng nghĩ lại những gì hắn vừa nói, hô hấp cứng lại, mở to hai mắt nhìn chăm chăm hắn.

"Bao giờ đi?"

"Nếu thuận lợi, hẳn là tháng mười năm nay sẽ đi, nhưng, bên đó trước mắt vẫn chưa có hồi âm, cũng không chắc được nhận." Trần Thần không dám nhìn cô, ánh mắt nhìn vào tay cô đang cầm chén trà, xin lỗi nói: "Thực ra, anh đã sớm muốn nói với em, nhưng anh đã xin mấy lần rồi mà vẫn không có hồi âm, cảm thấy hi vọng rất xa vời, nên mới dấu em tới bây giờ."

"VẬY..., anh đã nhận được thông báo rồi sao?" Tô Diệp miệng khô khốc lên tiếng.

"Vẫn chưa có, nhưng người bên trung tâm giới thiệu nói hy vọng vẫn còn khá lớn, hơn nữa, anh thấy lần này chắc sẽ được, nên anh không thể tiếp tục giấu em nữa." Trần Thần nói thành khẩn, cuối cùng đưa mắt chuyển qua trên mặt cô, "Nếu em không thể tha thứ cho anh, hoặc cảm thấy rằng chúng ta không thích hợp để tiếp tục, vậy thì chúng ta chia tay; nếu như em muốn đi cùng anh sang bên đó, hoặc là đợi anh tốt nghiệp xong quay về, anh cũng đồng ý, dù có thế nào, anh đều tôn trọng lựa chọn của em."

Tô Diệp trong lòng mê man, sau đó hẳn nói cái gì cô căn bản không nghe thấy, trong lòng chỉ không ngừng nghĩ: Hẳn muốn đi, mình nên làm gì bây giờ?

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 15: Lựa Chọn

Chia tay?

Tô Diệp trong lòng như bị kim châm, một mũi lại một mũi đầy đau đớn.

Cô không muốn, không cam lòng, xem mắt cùng đã hơn một năm, không dễ gì mới gặp được một người vừa ý, chỉ vì chuyện này, chẳng lẽ lại quay về vạch xuất phát, bắt đầu lại từ đầu?

Hoặc có lẽ rơi vào cảnh hai người ở riêng?

Tô Diệp lập tức bỏ đi ý nghĩ này, ở xa nhau còn nguy hiểm hơn là bị người thứ ba xen vào!

Hoặc có thể để hấn đi trước, còn mình chờ tốt nghiệp xong thì đi tìm hấn?

Tô Diệp do dự, cô bao giờ tốt nghiệp còn chưa biết, có lẽ sang năm, có lẽ năm sau, nếu cô nguyện ý chờ, hấn có thể đảm bảo sao? Cho dù hấn nguyện ý, nhưng hai người ở xa nhau như vậy, không biết bao giờ có thể gặp lại nhau, thì tình cảm có còn vẹn nguyên hay không? Cô không có nắm chắc.

Hoặc có lẽ từ bỏ việc học, đi cùng hấn?

Tô Diệp mờ mịt, cô dành hơn hai mươi năm, bỏ quên cuộc sống tốt đẹp nhất của tuổi thanh xuân, không phải hy vọng có thể lấy được học vị bác sĩ sao? Huống chi, việc mở đề bây giờ đã không còn là hy vọng xa vời, lúc này lựa chọn từ bỏ, quá không sáng suốt rồi.

Cô nên làm cái gì bây giờ?

Tô Diệp cắn môi dưới, hai tay nắm chặt để một chỗ, cúi đầu không nói lời nào, Trần Thần đợi đã lâu, thấy cô vẫn chẳng mảy may nhúc nhích. Lúc này, nhìn trên bàn thức ăn không ngừng được bưng lên, sắc mặt Trần Thần ngưng trọng, chau mày, làm như che giấu vô vàn tâm sự.

"Ăn cơm trước đi, chờ ăn xong rồi nói." Trần Thần trong lòng áy náy, ngữ điệu mang vẻ rầu rĩ.

Tô Diệp không có khẩu vị, Trần Thần đưa tới đôi đũa, cô chỉ tùy tiện gấp vài miếng bỏ vào miệng, lại cảm thấy tê nhạt vô vị, chậm rãi nhấm nuốt vài cái, nhìn món gà xào cay yêu thích chỉ còn lại tia chua sót.

"Anh bắt đầu xin từ lúc nào?"

"Khoảng mừng 10 tháng ba."

Lúc đó, cô đang bận bịu cùng một đám đàn ông xem mắt, vậy mà hẳn đã tìm cách xuất ngoại.

"Nếu đã nhất định phải đi, tại sao không nói cho em biết?" Thái độ cùng giọng điệu của Tô Diệp cũng không kịch liệt, thậm chí có thể nói là sóng yên biển lặng, chỉ là trong mắt đầy ai oán u sầu, tiết lộ tâm tư của cô lúc này.

"Là anh không đúng, chuyện này vốn không có người khác biết, anh lại cảm thấy hi vọng không lớn, cũng sợ lỡ như không được bị em chê cười,

cho nên mới không nói cho em biết, thực xin lỗi." Trần Thần nói khẩn thiết, chỉ mong có thể đánh động Tô Diệp, chớ để cô trách cứ, oán hận hăn.

"Hiện tại cũng chưa có thông báo chính thức? Tại sao đột nhiên muốn nói cho em biết?"

"Trong lòng anh cảm thấy như bị vật gì đó đè nặng, rất mệt mỏi, hơn nữa, em cũng có quyền được biết."

"Vậy thời điểm chúng ta xác định quan hệ, tại sao anh không nói?"

"Anh lúc ấy không có nghĩ nhiều như vậy, không phải mới vừa giải thích qua sao?"

Tô Diệp không nói gì, cứ nhìn chăm chăm hăn. Trần Thần thẹn ở trong lòng, không dám cùng cô đối mặt, liền cúi đầu tránh né.

Ánh mắt của hăn trốn tránh, lời nói lập lờ, dẫn xuống đáy lòng mất mát cùng hoài nghi đang không ngừng tuôn trào, Tô Diệp bất chấp rứt rề, thẳng thắn nói ra nghi vấn cất giấu trong lòng bấy lâu: "Anh... Thật sự thích em sao?" Cô vốn muốn hỏi hăn yêu hay không yêu, lại cảm thấy một chữ "yêu" cũng chứa tải quá nhiều điều, khó có thể mở miệng, liền tạm thời vòng vo, hỏi hăn có thích cô hay không.

Trần Thần ngẩn người, Tô Diệp dĩ nhiên hiểu rõ, cô hơi nhếch môi, mày nhíu lại, chậm rãi cúi đầu.

Trần Thần cảm thấy đè nén, trong lòng có phần không cảm xúc, hăn chưa từng muốn làm cô bị tổn thương, càng chưa từng nghĩ muốn lừa gạt tình cảm của cô, hôm nay sự tình phát triển thành cục diện này, thực sự không phải hăn cố ý. Hăn thở dài, để đầu xuống, cúi đầu nghĩ rồi cẩn thận nói: "Tô Diệp, em còn nhớ rõ ngày đó chúng ta xác định quan hệ, anh đã nói với em như thế nào không?"

Tô Diệp chậm rãi gật đầu, trái tim lại một hồi đau nhói.

"Anh tự nhận mình không phải là một người đàn ông ngay thẳng, nhưng quyết không đùa bỡn tình cảm của người khác, anh ngày đó nói với em, sẽ đối với em thật tốt, là thật lòng thật dạ! Anh lựa chọn qua lại cùng với em, cũng phải nghiêm túc lo lắng suy nghĩ, không phải nhất thời cao hứng, em hãy tin anh!" Giọng nói vô cùng thành khẩn, Tô Diệp cảm thấy toàn thân có chút ấm áp, không còn cảm giác rét lạnh như vừa rồi nữa.

Nhưng vẫn cảm thấy không đủ rõ ràng, giống như nhìn ngắm cảnh vật qua một tấm lụa, mờ lung mờ ảo, nhìn không rõ, làm cho người ta khó hiểu. Tô Diệp suy nghĩ đơn giản, xưa nay luôn thích nói thẳng nói thật, cách nói chuyện vòng vo của Trần Thần khiến cô thực sự không thích, huống chi lúc này trong lòng cô rất lo lắng, bộ não cũng giống như hóa thành một đồng hồ dán, nghĩ không ra được cái gì. Trần Thần nói lời này để trấn an cô, nhưng cuối cùng lại không thể làm cô thoải mái.

"Anh... Không thích em?" Tô Diệp do dự một lúc, vẫn là hỏi ra miệng.

Trần Thần thở dài, cảm thấy không biết nên làm thế nào, nếu là có sao nói vậy, ngay lúc này, khả năng hắn trở thành kẻ lừa đảo tình cảm là 89%, còn Chu Hiểu Tô là người giới thiệu, sợ cũng sẽ bị Tô Diệp hiểu lầm, nhưng nếu làm trái lương tâm, nói thích cô, chỉ sợ về sau lại càng khó xử hơn.

Suy nghĩ một hồi, Trần Thần vẫn là quyết định tránh nặng tìm nhẹ.

"Anh thật lòng muốn ở bên cạnh em, tuyệt đối không có lừa gạt, chuyện ra nước ngoài học này, là anh không suy nghĩ chu đáo, anh nhận lỗi với em, xin em tha thứ!"

"Anh hãy trả lời vấn đề của em!" Hắn càng là trốn tránh, cô lại càng muốn nghe chính miệng hắn trả lời, Tô Diệp nói chắc như đinh đóng cột, vẻ mặt lộ rõ sự kiên quyết.

Trần Thần có chút ngoài ý muốn, Tô Diệp đối với hắn từ trước tới nay vẫn luôn là thái độ ôn hoà, cho dù có bất mãn, cũng chỉ là dẫu môi nhúu mào, im lặng không nói gì, thậm chí không cần hắn dỗ dành, cô sẽ tự mình điều chỉnh tâm trạng, nhưng bộ dạng hôm nay của cô, hắn là lần đầu tiên thấy.

"Anh không hề cảm thấy khó chịu khi ở cùng em, nhưng để nói có thích hay không, anh không nói lên được, dù sao chúng ta mới chỉ qua lại với nhau nửa tháng."

"Vậy tại sao anh muốn qua lại với em?" Tô Diệp có chút tức giận, ngữ khí có phần sắc bén hơn.

Bốn phía đều là ánh mắt dò xét, vô tình hay cố ý mỉm cười đợi xem kịch vui, Trần Thần ngượng ngùng, trong lòng bức bối, mất kiên nhẫn. Hắn giải thích nhiều như vậy, cũng đã xin lỗi, nói rõ lý do cùng lời cam đoan, nói đến miệng lưỡi khô khốc, cô không tha thứ còn chưa tính, đã thế còn hỏi không dứt, khiến hắn như một tên tội phạm đang bị tra khảo vậy!

Sắc mặt hắn trầm xuống, giọng điệu cũng không còn nhu hoà như trước nữa.

"Cái gì nên nói anh cũng đã nói rồi, nếu em cảm thấy không chấp nhận được, vậy thì chia tay đi!"

Nước mắt nhịn từ lâu giờ theo gương mặt lăn xuống thành hàng, cô không chớp mắt nhìn chăm chăm Trần Thần, thấy sắc mặt hắn trầm tĩnh, từ đầu đến cuối đều không liếc cô lấy một cái, trái tim liền lạnh đi. Thời gian từng giây từng phút trôi qua, niềm kiêu hãnh và sự bướng bỉnh trong cô trở dậy, tiếp thêm sức mạnh, đưa tay lau nước mắt, vịn vào bàn đứng lên, quay đầu đi ra ngoài.

Mắt thoáng nhìn hắn vẫn ngồi ngay ngắn, ngay cả mắt cũng không chớp cái nào, Tô Diệp trái tim càng lạnh hơn, nước mắt lại muốn trào ra, cô

không dám ở lâu, sợ sẽ không kiềm chế được khóc ra thành tiếng, tránh để mọi người chê cười, bất chấp chân đang bị thương, liền ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Vừa rồi cô khóc rất nhiều, mắt đã sưng đỏ lên rồi, không dám ngẩng đầu, sợ người khác nhìn thấy, liền thấp đầu bước nhanh trên đường, Trần Thần từ phía sau đạp xe đuổi theo, Tô Diệp không có phát hiện ra, phải đến khi xe của hắn chắn ngang trước mặt, bắt được cánh tay cô thì mới biết.

"Anh đưa em về."

Tô Diệp lắc đầu, rút tay ra vượt qua hắn đi lên phía trước.

Trần Thần đẩy xe vượt qua cô, lần nữa kéo tay cô lại.

"Cho dù không thể làm người yêu, cũng đâu thể coi như người xa lạ. Em..." Hắn bất lực thở dài, mềm giọng khuyên nhủ: "Em đang bị thương, để anh đưa em về!"

Tô Diệp giãy tay, lắc đầu nói: "Hiện tại tôi muốn ở một mình, anh mặc kệ tôi!"

Trần Thần nghe cô nói kiên quyết như vậy, cũng không kiên trì nữa, chần chờ một lát, gật đầu nói: "Vậy em nhớ cẩn thận, nếu cần giúp đỡ gì thì gọi điện thoại cho anh."

Tô Diệp mũi cay xè, nước mắt lại chảy dài, cô không muốn khóc trước mặt hắn, liền cúi đầu xoay người đi về hướng khác.

Đi được vài bước, nghe thấy sau lưng có tiếng động, trái tim Tô Diệp xiết chặt, suy đoán có lẽ là hắn đuổi theo, liền cố ý đi chậm lại, chờ giây lát, không có chuyện gì xảy ra, cũng không nghe thấy tiếng động nào, cô quay đầu nhìn lại, sau lưng không có một ai, trước đó còn có một người một xe đứng ở đầu đường giờ đã không thấy đâu nữa.

Hai mắt nhắm lẹ, trái tim cũng đau không chịu nổi, Tô Diệp chậm rãi xoay người, cúi đầu cúi thủ đi về phía trước.

Đầu óc rối loạn, trái tim cũng rất loạn, nghĩ không ra cái gì, Tô Diệp cũng không biết mình rốt cuộc là muốn như thế nào, cô vốn dĩ không muốn chia tay, nói bằng quơ vài ba câu liền chọc giận hẳn, hai chữ kia nhẹ nhàng từ trong miệng hắn nói ra, lại nặng nề ném vào trong lòng cô.

Tô Diệp đi dạo không có mục đích, đi một liên tục tìm một chỗ ngồi xuống, ngồi một lúc liền tiếp tục đi, đi một chút lại ngừng, thẳng đến khi hoàng hôn buông xuống, sắc trời bắt đầu tối, giương mắt nhìn bốn phía, mới phát hiện cô cách vườn trường khá xa.

Dừng lại, mới phát giác bụng sôi cồn cào, hai chân mềm nhũn, không thể nhúc nhích được nữa, đau nhức trầm trọng, vết thương ở đầu ngón chân đã không thể cảm nhận được đau đớn, giống như trong lòng cô bây giờ, tuy có hàng ngàn hàng vạn mũi tên đâm vào, lại không cảm giác được, chảy không ra nước mắt.

Đưa tay vẫy một chiếc xe, báo với bác tài địa chỉ trường học, rồi ngồi thẩn thờ trong xe.

Một ngày của cô thật đặc sắc, trong suốt 28 năm chưa bao giờ trải qua, hoảng sợ, mừng rỡ, thất vọng, uất ức, lo sợ nghi hoặc, khổ sở, thay nhau tra tấn cô, tâm trạng trầm bổng phập phồng như ngồi trên tàu lượn, mắt thấy sắp tới điểm cao nhất, tương lai rộng mở, nhưng ngay sau đó lại bị rơi xuống, lao nhanh xuống dốc.

Cuối cùng đã tới điểm kết thúc, tàu lượn vĩnh viễn dừng ở dưới thung lũng, sẽ không chở cô bay lên những đám mây, tất cả kích động cùng vui sướng trong nháy mắt trở thành kí ức.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 16: Duyên Tận Tình Đoạn

Lúc Chu Hiểu Tô trở lại cũng đã là tối ngày hôm sau, cô nàng từ trên xe bước xuống, đứng trước cổng tòa nhà ôm người bạn trai, hai người thủ thỉ tâm tình, lưu luyến không rời, ngọn đèn mờ đem bóng dáng của họ kéo dài trên nền đất, chồng lên nhau, khó phân biệt là của ai.

Cứ như vậy một lúc mới tách ra, Chu Hiểu Tô nhìn theo bạn trai lái xe rời đi, xoay người ngẩng đầu nhìn về phía phòng ngủ, một mảng đen kịt, nghĩ chắc Tô Diệp đi hẹn hò còn chưa về. Lại quay đầu nhìn xe của bạn trai, sớm đã đi mất, Chu Hiểu Tô đột nhiên cảm thấy buồn vô cớ, lại có một chút hâm mộ Tô Diệp, bản thân không thể ngày ngày nhìn thấy bạn trai như cô ấy!

Đẩy cửa ra vào phòng, tiện tay mở đèn lên, vừa quay đầu, thành linh liền thấy một bộ dạng tóc tai bù xù nằm trên giường, nét mặt uể oải, ánh mắt không có tiêu điểm, tuy là nhìn Tiểu Tô, nhưng cảm giác như đang nhìn một cái gì đó rất xa vời.

"Đã về rồi đấy à?" Giọng nói mềm mại vô lực, hơi nghi ngờ chán chường.

Tô Diệp vừa mới mở miệng, Chu Hiểu Tô càng kinh sợ hơn, vội vàng buông túi xách trong tay, chạy tới trước giường Tô Diệp, trừng mắt hỏi: "Chị làm sao vậy? Bị bệnh hả?"

"Chị thất tình rồi." Tô Diệp nói rất chậm, gần từng chữ rõ ràng, không chỉ là nói cho Chu Hiểu Tô nghe, mà như đang muốn nói cho chính mình nghe, chặt đứt tất cả những ảo tưởng xa vời, bỏ lại hết tất cả tình cảm từ trước đến nay.

Chu Hiểu Tô lắp bắp kinh hãi.

"Chị nói đùa gì kì vậy? Hai người không phải đang rất tốt sao? Thế nào đột nhiên lại nói chia tay?"

"Hôm qua hần mời chị ra ngoài ăn, liền nói với chị muốn ra nước ngoài học! Hần đã nộp đơn từ lâu rồi, chỉ là vẫn luôn giấu chị, hiện tại có một cơ hội, hần mới nói rõ cho chị biết, xem ra nhất định sẽ đi, chị..." Nói ra lời này Tô Diệp thật sự khó khăn, như nghẹn ở cổ họng, mỗi một chữ nói ra chính là một hồi đau đớn, càng về sau, giọng điệu càng nghẹn ngào, nói không được.

"Là hần đề nghị chia tay?"

Tô Diệp gật đầu, dừng một chút, rồi lại chậm rãi lắc đầu.

Chu Hiểu Tô giật mình, kinh ngạc nói: "Vậy là ý gì? Đến cùng có phải hay không?"

Chia tay xác thực là hần nói ra, chỉ là lúc này lại liên quan tới một vấn đề khác, nếu nói là hần vì phải ra nước ngoài học mà đòi chia tay, thực sự không hần vậy, Tô Diệp nhất thời cũng không biết là nên lắc đầu hay gật đầu.

Chu Hiểu Tô trong lòng tức giận, nếu đã sớm có ý nghĩ xuất ngoại, vậy thời điểm mình muốn giới thiệu bạn gái cho hần, tại sao không nói rõ, sau đó cư nhiên còn mặt dày thổ lộ với Tô Diệp! Hôm nay muốn đi, mới nói muốn chia tay? Thật sự là khinh người quá đáng!

Càng nghĩ càng giận, lại càng oán hận, một người tưởng chừng rất chân thành và trung thực sao có thể trở thành như vậy!

"Sư tỷ, chị đừng buồn, hắn trở thành một người như vậy, không đáng để chị phải đau khổ, sớm chia tay có khi lại tốt, để tránh sau này hối hận!" Chu Hiểu Tô trong lòng hối tiếc, cảm thấy có lỗi với Tô Diệp, dù sao mình cũng là người làm mối cho hai người họ, trước đó mà hỏi cho rõ thì tốt rồi.

"Hắn..." Tô Diệp biết Chu Hiểu Tô hiểu lầm, muốn giải thích, lại không biết nên bắt đầu từ đâu. Cô thở dài, suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói: "Hắn nói muốn chị lựa chọn, nếu như chị muốn đi theo hắn qua đó, hắn cũng đồng ý chờ chị, nếu chị muốn chia tay, vậy thì chia tay!"

Chu Hiểu Tô nhẹ nhàng thở ra, nét mặt có chút hòa hoãn, xem ra Trần Thần vẫn còn chưa đến mức quá tuyệt tình, nghĩ như vậy, Chu Hiểu Tô khó tránh khỏi liên cho rằng là Tô Diệp tự mình quyết định chia tay với Trần Thần.

"Vậy là chị không thể chấp nhận việc hắn lừa dối chị, trong lòng cảm thấy khổ sở, cho nên muốn chia tay."

"Hắn lừa gạt chị, trong lòng rất khó chịu, cũng không muốn xuất ngoại, nhưng những điều này không phải trọng điểm, quan trọng nhất là hắn căn bản không thích chị!" Một câu cuối cùng, Tô Diệp gằn giọng lớn tiếng.

Chu Hiểu Tô sững sờ, nhướn mày hỏi: "Là tự hắn nói?"

"Ừ!"

"Hắn tại sao lại nói như vậy, chị nói rõ ra xem nào!" Chu Hiểu Tô đẩy đẩy Tô Diệp, vẻ mặt mong chờ.

Tô Diệp đem hết chuyện ngày hôm qua lặp lại một lần, vừa nói sơ lược qua khoảng thời gian hai người qua lại, cuối cùng, cười tự giễu, nói: "Em nói xem, chị có phải là rất ngốc không, rõ ràng cũng hoài nghi rồi, vậy mà không kiềm chế được thích hăn."

Chu Hiểu Tô không phản bác được, loại chuyện tình cảm này, không giống hệ thống cung cấp nước, nói mở van liền mở van, nói đóng van là đóng lại được, thôi thì để họ tự quyết định đi!

"Sư tỷ, chị đồng ý chia tay?"

Tô Diệp trong lòng đau đớn, khẽ gật đầu, muốn cười lại cười không nổi, mặt mày cứng ngắc không thể cử động.

"Hăn đã nói như vậy, chị lại mặt dày mà níu kéo, không phải rất mất mặt sao?"

"Nếu em nói, hăn thật ra không muốn chia tay, có thể chỉ là nhất thời sốt ruột mới hờn dỗi nói một câu như vậy, huống chi hăn còn nói nếu chị muốn đi cùng hăn, hăn cũng sẽ chờ. Chị nói hăn không thích chị, em thấy không hăn vậy, trước đó không phải hăn chủ động thổ lộ với chị sao? Nếu thật sự hăn đối với chị một chút cảm giác đều không có, vậy còn muốn qua lại với chị làm gì, để giờ phải gánh tội danh lừa gạt tình cảm? Hơn nữa, hai người chỉ mới chính thức qua lại với nhau có nửa tháng, tình cảm chưa có sâu nặng, chị tự hỏi lòng mình xem, có thật sự quan tâm tới hăn không? Hay chỉ muốn tìm một người đàn ông để kết hôn cho xong chuyện? Cho nên, em cảm thấy không cần thiết phải nói chia tay, nếu chị thật sự muốn ở bên hăn, cũng đừng nghĩ nhiều như vậy, hai người chung sống hoà thuận với nhau, thời gian còn dài, hăn tự nhiên sẽ yêu chị!"

"Nếu là em, em sẽ làm gì?" Tô Diệp ngẩng đầu, hai mắt có chút sưng vù, nhưng con ngươi lại rất sáng.

"Trước tiên sẽ không chia tay, tiếp tục chung đụng, dù thế nào đi nữa chuyện hãn xuất ngoại vẫn chưa xác định, nếu như không thành, vậy chẳng phải không có chuyện gì nữa sao? Cho dù hãn thật sự muốn đi, cũng còn tận mấy tháng nữa, trong khoảng thời gian này, hãn lại nảy sinh tình cảm với chị thì sao."

"Nếu hãn vẫn không thích chị?"

"Vậy thì chia tay thôi."

Tô Diệp cười cay đắng: "Tóm lại là vẫn phải tách ra, vậy thì cần gì phải chờ đến lúc đó! Hôm nay chia tay, cũng đã đau lòng khổ sở, đợi thêm mấy tháng nữa, chẳng phải là đau muốn tê tâm liệt phế, càng khó dứt bỏ?"

"Đây là kết quả xấu nhất. Nếu như cho hãn một chút thời gian, hãn có lẽ sẽ yêu chị, nhưng hiện tại chị chọn chia tay, tương lai sẽ không hối hận chứ?"

"Chuyện tương lai ai có thể biết trước? Hãn có yêu chị hay không, không phải chuyện chị có thể quyết định, chị không thể đem tình cảm của mình ra đánh cược, như vậy, đối với chị không công bằng." Tô Diệp nhìn Chu Hiểu Tô, chậm rãi nói: "Chị quản không được chuyện của hãn, cho nên chỉ có thể lựa chọn bảo vệ mình, để tránh không bị tổn thương!"

Cô nói tuy chậm, nhưng lại lộ ra vẻ kiên định, Chu Hiểu Tô không biết nên tiếp lời thế nào, đành phải lặng im không nói.

Trong phòng nhỏ yên tĩnh lặng lẽ, hai người đều có tâm sự, đợi một lát, Chu Hiểu Tô thở dài, bực mình nói: "Sư tỷ, thật ra yêu hay không yêu không có quan trọng như vậy, rất nhiều cặp vợ chồng già lúc còn trẻ chưa hãn xuất phát từ tình yêu, hay như một số đôi lúc đầu yêu nhau đến chết đi sống lại nhưng đến cùng lại không có kết quả, tình yêu không thể bảo đảm hôn nhân, nhưng ý thức trách nhiệm của một người đàn ông là rất quan trọng. Thời điểm em và Kiến Minh vừa mới quen nhau, em cũng không quá

thích anh ấy, nhưng em biết, anh ấy sẽ đối tốt với em, là người có trách nhiệm, thích hợp để kết hôn sinh con, chị xem chúng em bây giờ, bình yên sống qua ngày không phải rất tốt sao? Em biết Trần Thần đã nhiều năm, đối với cách làm người của hắn cũng biết ít nhiều, người khác không nói, nhưng là đồng hương với nhau, không có ai nói hắn không tốt, bằng không, lúc trước cũng sẽ không đem hắn giới thiệu cho chị."

Tô Diệp thừa nhận, Chu Hiểu Tô nói rất có lý, bất kể là phân tích tình yêu, hay là đánh giá Trần Thần, đều là lời tâm huyết, nếu ngày hôm qua không có phát sinh chuyện như vậy, cô cũng cho rằng như thế.

Nói đạo lý thì ai cũng hiểu, nhưng được mấy ai có thể làm được?

Hai con người cô đơn tìm đến tình yêu; trong quá trình tìm hiểu thì luôn mong muốn được nhìn thấy đối phương; khi yêu nhau rồi, ngày qua ngày, tình yêu sẽ dần biến mất trong những điều tầm thường của cuộc sống; lúc này lại chông mong vào tình yêu không lụi tàn, một tình yêu trường tồn với thời gian; nhưng nếu đó thật sự là tình yêu vĩnh cửu, lại cảm thấy không có hứng thú, quá nhàm chán, con người a, thật sự là không bao giờ hài lòng!

"Hiểu Tô, chị cùng Trần Thần đi đến bước này, nãy tiếp tục cũng không có ý nghĩa gì nữa. Đối với chị, tương lai có quá nhiều biến số, thay vì cố bảo vệ một hy vọng xa vời không nắm chắc, thì thà buông tay nhau rồi bắt đầu lại. Chị có cũng được mà không có cũng không sao, mất đi tuy đáng tiếc, nhưng nhờ đâu sau này có thể gặp được người tốt hơn thì sao. Hơn nữa, có chuyện này chần ngang sẽ làm bọn chị rất khó xử, nếu lại tiếp tục chung đụng, chị sẽ lúc nào cũng nghi ngờ hắn vô căn cứ, nghĩ xem mỗi lời hắn nói là thật hay giả, hắn có thể vì vấn đề này mà ngày càng chán ghét chị, không cần biết hai người có thực sự yêu nhau hay không, nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy, nó có thể kéo dài bao lâu?"

Chu Hiểu Tô kinh ngạc nhìn chăm chăm vào Tô Diệp, nói không ra lời.

"Chị không có vĩ đại như vậy, có thể bất chấp kết quả để đi yêu một người. Chị chỉ là một người bình thường, bình thường đến không thể bình thường hơn, cũng giống như những người phụ nữ khác, khao khát được yêu thương, che chở, chị cảm thấy hạnh phúc khi có ai đó nguyện ý cùng chị chia sẻ những chuyện khó khăn, sẵn sàng bảo vệ chị, nguyện ý để chị tùy hứng bướng bỉnh phát giận. Trần Thần lại làm không được những thứ này, trong lòng hẳn không có chị, tự nhiên cũng không để chị vào mắt. Có lẽ bây giờ chị thích hẳn, nên có thể chịu được, nhưng sau này thì làm sao bây giờ?"

"Đã nói chia tay, không muốn tiếp tục nữa, nhưng mỗi lần nhớ tới hẳn, trong lòng vẫn là cảm thấy khổ sở, uất ức. Đây là lần đầu tiên nói chuyện yêu đương, lần đầu tiên chân chính mà thích một người đàn ông, lần đầu tiên toàn tâm toàn ý mà yêu một người, những lần hẳn đưa chị về, chị còn nghĩ có nên cùng hẳn ôm, hôn..." Chết lòng lạnh lạnh nhỏ xuống tay Chu Hiểu Tô, Tiểu Tô ngẩng đầu, lại trông thấy Tô Diệp đang cười, trong nụ cười toàn là giễu cợt ai oán.

"Đừng khóc!"

Chu Hiểu Tô cảm thấy an ủi Tô Diệp có chút dư thừa, cô đã sớm quyết định, hôm nay, chỉ là muốn thổ lộ hết mà thôi.

"Hiện tại ngẫm lại, thật sự là buồn cười! Vốn cho là có được tình yêu đẹp, kết quả lại là tự mình đa tình, hẳn luôn miệng nói sẽ tôn trọng quyết định của chị, nhưng từ hôm qua đến giờ, hẳn một tin nhắn đều không có gửi đến, chị còn có thể lựa chọn thế nào?"

"..."

"Thật ra, muốn trách cũng chỉ có thể trách chị quá mức khinh suất cùng lỗ mãng, mới xảy ra chuyện như ngày hôm nay, nói cho cùng, chẳng qua chỉ là mua dây buộc mình, tự làm tự chịu, thôi bỏ đi!"

"Đừng nói như vậy, loại chuyện như thế này, làm gì có đúng sai, có lẽ là do hai người không có duyên phận."

Tô Diệp lau nước mắt, cười khổ một tiếng.

"Đúng vậy, không có duyên phận, nên chia tay thôi!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 17: Đi Tìm Hạnh Phúc Mới

Tô Diệp gặp lại Trần Thần, là vào tối ngày hôm sau, cô chủ động hẹn hăn ở quán ăn gần trường học.

Hăn vẫn thanh tao lịch sự lạnh nhạt, lúc Tô Diệp nhìn thấy hăn lần đầu tiên, trái tim không kiềm chế được nhói một cái.

Suốt bữa cơm thật sự không có gì đáng nói, Tô Diệp dùng giọng điệu hết sức chân thành cảm ơn hăn mấy ngày này đã giúp đỡ cô, cũng mong hăn có thể thuận lợi xin đến đại học công nghệ bên Mỹ học tiến sĩ, cũng hi vọng hăn có thể tìm được người trong lòng.

Trần Thần cười, ôn hòa nói: "Cảm ơn em, Tô Diệp!"

Lúc tính tiền, Trần Thần kiên quyết muốn trả, Tô Diệp không tranh với hăn, nhưng vì không kìm nén được cảm xúc của mình, muốn cùng hăn nói chuyện, buột miệng nói một câu: "Hay chúng ta giống như trước kia đi, mỗi người trả một nửa!"

Trần Thần sững sốt, mặt đỏ bừng, gãi gãi đầu.

Tô Diệp biết mình lỡ miệng, thẳng muốn tự vỗ vào miệng mình một cái, chia tiền thì nói chia tiền, cần gì phải nhắc đến ngày xưa?

Lời nói ra khỏi miệng như bát nước đổ đi, như cuộc sống trôi qua quãng thời gian tươi đẹp, không thể quay trở lại.

Trần Thần dù thế nào cũng không chịu để Tô Diệp trả tiền, hai người đưa đẩy một lúc, Tô Diệp đành chịu thua, hậm hực cất ví tiền về trong túi quần, lại nghĩ lại, cũng tốt, mời cơm thì cũng là hân mời mới phải.

Hai người đạp xe về trường học, một đường yên lặng không nói gì, đến trước toà nhà thí nghiệm, Trần Thần dừng xe, quay đầu nhìn cô. Tô Diệp đoán rằng hân có thể sẽ nói "Chúc em hạnh phúc", "Từ nay về sau vẫn là bạn bè"..., nhưng không nghĩ hân sẽ nói với cô: "Tô Diệp, em đừng hận anh!"

Tô Diệp sửng sốt, chợt nở nụ cười. Cô không hận hân, thật sự, không hề, việc hân lừa gạt cô, tuy làm cô rất đau lòng, nhưng cũng không đến mức hận thù.

"Anh suy nghĩ nhiều rồi, tôi chưa từng nghĩ muốn hận anh!"

Trần Thần bình tĩnh nhìn cô, trong bóng đêm, Tô Diệp thấy không rõ nét mặt của hân, chỉ cảm thấy đôi mắt hân sáng ngời trong suốt, sáng đến chói mắt.

"Cảm ơn em!" Dừng một chút, hân thấp giọng nói: "Anh đi đây."

Tô Diệp trong lòng trống rỗng, mờ mịt nói: "Hẹn gặp lại!"

Trần Thần đạp xe lướt qua trước mặt cô, Tô Diệp sức nhớ đến cái đêm lần đầu tiên bọn họ cùng nhau đi dùng cơm, hân đưa cô về, cũng là tư thế như thế này, hân ngồi trên xe, một chân để trên bàn đạp, một chân chống trên mặt đất, cười dịu dàng hỏi cô ngày mai có thể cùng nhau ăn cơm không, cô vui vẻ đáp ứng, hân vui sướng rời đi, để lại bóng lưng hơi gầy chuyển động trong đêm tối, mỗi lúc xa dần, giống như lúc này.

Lời nói còn văng vẳng bên tai, nhưng người đã đi xa.

Tô Diệp nhìn theo bóng dáng của hân biến mất sau khúc cua, xoay người chậm rãi đi vào, đến chỗ thang máy thì dừng bước, suy nghĩ một lúc, vẫn là quay người đi ra khỏi toà nhà.

Tô Diệp rất lâu rồi không có tập võ, lâu đến nỗi cô còn không nhớ phòng tập Taekwondo buổi tối thứ tư không mở cửa. Cô đứng trước cánh cửa đóng chặt, bất đắc dĩ xoay người, sở thích của cô rất ít, lúc này, thật sự là nghĩ không ra nên làm cái gì để giải sầu. Vừa đi vừa đẩy xe đạp, Tô Diệp nghĩ xem ở gần đây còn có phòng tập Taekwondo nào khác không?

Tự nhiên, cô nhớ tới Tống Minh Viễn.

Lúc gọi điện thoại, Tô Diệp còn có chút không yên, vậy mà khi đầu bên nhận điện thoại, cô lại cảm thấy toàn thân được thả lỏng.

"Cô gọi là muốn mời tôi ăn cơm hả?" Tống Minh Viễn cười hì hì hỏi, ngay cả xưng hô đều tiết kiệm, "Hôm nay cô không có cơ hội rồi, sáng mai tôi rất hân hạnh được đón tiếp!"

"Lúc nào cũng ăn!" Tô Diệp nhỏ giọng lầm bầm.

"Gì?"

"Cái võ quán của anh nằm ở toà nhà nào trên đường Trung Quan? Tôi muốn qua đó xem một chút." Tô Diệp nâng giọng lên.

"Không phải đã đưa cô danh thiếp sao?" Tống Minh Viễn kinh ngạc, "Tầng trên cùng toà nhà Thập Thất."

"Ừ, cảm ơn, anh làm việc tiếp đi!"

"Này, đừng cúp máy, cô bây giờ muốn qua đó sao?" Tống Minh Viễn vội la lên.

"Đúng!"

"Vậy cô qua đó trước, tôi xong việc ở đây sẽ tới sau!"

Tô Diệp cau mày nói: "Không cần! Anh tới làm gì? Tôi chỉ tùy tiện đến đó xem một chút, không cần anh tiếp đãi!"

"Được rồi, đừng nói nhảm, nhanh chóng đi thôi!"

"Không..." Cúp điện thoại, Tô Diệp nắm xe đạp, dùng sức rung vài cái.

Nhân viên phục vụ ở võ quán Minh Viễn Taekwondo sau khi nghe cô tự giới thiệu, thái độ cực kỳ nhiệt tình, Tô Diệp ngại quá, không ngừng giải thích cô chỉ tới xem một chút, sẽ không thay quần áo, Tổng Minh Viễn một lát nữa sẽ qua đây, Tô Diệp sợ bị hăn giễu cợt, tâm trạng muốn tập lúc trước liền không cánh mà bay.

"Tổng Tổng đang trên đường tới, chắc hẳn phải nửa giờ nữa mới có thể tới đây, anh ấy trong điện thoại có nói cô sẽ tới, dặn cứ để cô đi tham quan, rồi vào phòng tập khởi động trước, chờ anh ấy đến sẽ đi tìm cô." Một cậu thanh niên mặc màu sơmi màu lam nhạt nói.

Tô Diệp nghĩ cũng phải, liền theo hăn đi thay quần áo, vào phòng huấn luyện.

Phòng tập này toàn những học viên đại lục, Tô Diệp không biết là trùng hợp hay là do Tổng Minh Viễn nhớ tới lời nói trước đây của cô mà sắp xếp.

Huấn luyện viên đang giảng về một số động tác, sau đó kêu một cậu con trai đứng ở hàng trước lên làm mẫu mấy lần, sau đó chia làm hai nhóm tự luyện tập.

Tô Diệp phần lớn không bắt được trọng điểm của động tác, phản ứng lại chậm, lực cũng không đủ, chưa tới hai chiêu, đã bị một cậu thiếu niên

khoảng mười bốn mười lăm tuổi đánh ngã trên đất, mông đau nhức. Mặt cô đen lại, cúi đầu chập vạt từ dưới đất bò dậy, cậu thiếu niên lại không ý thức được cô đang bối rối, đứng thủ thế, rồi nhìn chăm chăm vào cô.

Thời điểm Tô Diệp lần thứ tư nằm trên mặt đất, mệt muốn chết rồi, nếu đứng dậy kết quả chính là một lần nữa bị đánh cho không còn mặt mũi nào mà nằm sấp trên đất. Tô Diệp đứng lên, động tác rất chậm, cùng pha quay chậm trên TV không khác là bao. Lúc này, cậu thiếu niên chắc hẳn cũng e ngại vì trình độ của cô, chắp tay đứng hơi nghiêng người, nhìn xung quanh một vòng, chung quanh vài cặp đang đấu với nhau rất hăng hái, lại cau mày nhìn Tô Diệp, vẻ mặt phiền chán không kiên nhẫn.

"Tô Diệp!"

Rõ ràng đã cố gắng che dấu tiếng cười nhưng không được, Tô Diệp vô thức quay đầu lại, thấy được Tống Minh Viễn đang đứng ở cửa cười toe toét.

Tô Diệp mặt càng nóng, không biết là do mệt mỏi hay xấu hổ, tóm lại là mặt đỏ như ánh bình minh.

Cô cực kì xấu hổ, hướng cậu thiếu niên nói xin lỗi không thể luyện tiếp, cậu thiếu niên nheo hai mắt, lòng vui rạo rực mà nói: "Được", rồi nhanh chóng xoay người chạy về phía huấn luyện viên.

Tô Diệp từ trong phòng huấn luyện đi ra, cúi đầu liếc nhìn Tống Minh Viễn, ánh mắt vừa mới chạm nhau liền lập tức thu về, ha ha gượng cười hai tiếng, mặt dày hỏi: "Đến rồi hả?"

Tống Minh Viễn dựa tường, vui tươi hơn hở mà nói: "Cô còn tự nhận mình đại lục, là con cá chết thì có!"

Tô Diệp then quá hóa giận, lông mày dựng đứng, ngẩng mặt lấy khăn bông trong tay ném lên người hắn, trách mắng: "Anh mới con cá chết đấy!"

Lời còn chưa nói hết, lại không kiềm chế được cất bật cười.

Hai gò má cô ửng hồng, tiếng cười lạnh lạnh, sóng mắt lưu chuyển, cô bây giờ trông thật năng động và xinh đẹp, mái tóc mềm mại buộc lỏng ở sau ót, vài sợi tóc rủ xuống hai bên tóc mai, theo động tác của cô, nhẹ lay động, cảnh đẹp ý vui, càng nhìn càng thấy xinh đẹp. Tống Minh Viễn nhìn đến thất thần, nhất thời quên cả trốn tránh.

Tô Diệp cười vài tiếng, không thấy hấn nói gì, ngẩng đầu đã thấy ánh mắt của hấn sáng ngời, đang nhìn mình chăm chăm, bất giác nghi hoặc, đưa tay sờ mặt, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Thật ra cô nhìn cũng rất đẹp mắt, sao trước kia không có phát hiện ra nhỉ."

Sắc mặt hấn vẫn bình thường, giọng điệu bình tĩnh, giống như nói thời tiết hôm nay thế nào, tuy là khen ngợi nhưng lại làm cho người ta không có chút cảm giác xấu hổ nào, Tô Diệp trong lòng vui lên, ngược khuôn mặt nhỏ lên, đặc ý nói: "Đó là đương nhiên, là anh không có mắt nhìn!"

Tống Minh Viễn mỉm cười.

Tô Diệp đi theo hấn đến phòng làm việc của quản lí, nhận lấy chén trà trong tay hấn đặt lên bàn, nhìn chung quanh mà quan sát bố cục bày trí trong phòng, thỉnh linh nghe hấn nhạt nhẽo hỏi: "Sao hôm nay không thấy bạn trai cô đến cùng?"

Tô Diệp chán nản, đưa tay ôm lấy hai vai vô lực nói: "Bọn tôi chia tay rồi."

Tống Minh Viễn đang đứng ở tủ hồ sơ tìm đồ, nghe vậy giật mình, động tác trên tay ngừng lại, xoay người nhìn cô.

"Hai người chẳng phải mới xác định quan hệ sao?"

"Chia tay rồi!" Tô Diệp mất kiên nhẫn gầm nhẹ.

"Tại sao?"

"Không tại sao cả." Tô Diệp tức giận, dừng một chút, lại nói: "Có quan hệ gì tới anh không?"

Tống Minh Viễn yên lòng, nhìn bộ dạng của cô lúc này không quá đau buồn, ít nhất còn có tâm tư cùng hăn đấu võ mồm, nghĩ đến chắc đoạn cảm tình này cũng không có sâu đậm.

"Không có quan hệ gì, nói ra tôi giúp cô phân tích." Hăn xoay người đi đến sau bàn làm việc ngồi xuống, cười híp mắt nhìn Tô Diệp.

Tô Diệp lườm hăn một cái, tức giận: "Không cần anh phải động tay, tôi sớm đã phân tích rõ ràng rồi!"

"Vậy sau này có tính toán gì không?"

"Còn có thể tính thế nào? Lại tiếp tục xem mắt thôi!" Tô Diệp nằm sấp ở trên bàn làm việc, tay trái nắm thành quả đấm đỡ lấy cằm, tay phải đưa tới nghịch ống đựng bút trên bàn, hai mắt không chớp nhìn chăm chăm về phía bức tranh sông Thanh Minh trên tường, không tim không phổi, dừng dừng nói.

Tống Minh Viễn dờ khóc dờ cười, giơ ngón tay cái lên trước mặt cô, thờ dài nói: "Có chí khí!"

Tô Diệp trừng mắt liếc hăn một cái, đứng lên nói: "Tôi đi đây, anh làm việc đi!"

Tống Minh Viễn cũng đứng lên tiến về phía cô, "Để tôi đưa cô về!"

"Không cần, tôi đi xe đạp tới, ở Trung Quan này rất nhiều trộm cắp, xe đạp mà để dưới lầu cả đêm thế nào ngày mai cũng mất, vẫn là tôi nên đạp

xe về."

Tống Minh Viễn không phản bác lại được, sóng điện não của hắn và Tô Diệp dường như không cùng một tần số.

"VẬY CŨNG ĐƯỢC." Tống Minh Viễn nhìn đồng hồ, mới chín giờ, lúc này trên đường vẫn còn nhiều người đi lại, hơn nữa, trường học của cô cách đây không xa, xung quanh đây cũng đều là trường đại học và cao đẳng, rất an toàn, hắn từ trong túi rút ra một tấm thẻ màu vàng rực đưa tới trước mặt Tô Diệp, nói: "Đây là thẻ hội viên VIP của võ quán, cầm đi, bất cứ lúc nào cô cũng có thể tới đây."

Tô Diệp lắc đầu, "Trình độ của tôi anh cũng nhìn thấy rồi, từ nay về sau không muốn đến đây để tự ngược đãi bản thân nữa."

Tống Minh Viễn toét miệng cười, làm như vô ý mà đem thẻ nhét vào trong túi cô, vừa đẩy cô đi ra ngoài vừa nói: "Đi đường cẩn thận!"

Tô Diệp bị hắn tóm một tay đẩy ra ngoài cửa, vội dừng bước lại, cúi đầu lấy cái thẻ ở trong túi ra, muốn trả lại cho hắn.

Tống Minh Viễn cau mày, không vui nói: "Không được phép trả lại, cho thì cô cầm đi!"

Tô Diệp môi anh đào hé mở, thu lại lời từ chối, miễn cưỡng cười nói: "Cảm ơn! Lần sau mời anh ăn cơm!"

Tống Minh Viễn giơ ba ngón tay lên trước mặt cô, đùa giỡn nói: "Ba bữa!"

Tô Diệp ngại quá, khuôn mặt tươi cười xin lỗi nói: "Biết biết biết, nhất định sẽ mời."

"Cô định bao giờ hả? Tôi hiện tại rất bận, phải hẹn trước!"

"Vậy tôi phải liên hệ với thư kí của anh trước, đúng không?" Tô Diệp trêu chọc.

"A...." Tống Minh Viễn gật đầu, cười nói: "Thông minh!"

Tô Diệp tốn hơi thừa lời: "Vậy anh cứ chờ đi nhé!" Quay đầu liền rời đi.

Phía sau là tiếng cười của Tống Minh Viễn, Tô Diệp không có quay đầu lại, giơ lên tay phải lên vẫy vẫy.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 18: Quanh Co

Thứ hai đầu tuần, Tô Diệp được người phụ trách quân đội bên phía Nội Mông thông báo, công tác chuẩn bị đã sẵn sàng, cô có thể tiến hành thử nghiệm bất cứ lúc nào.

Hai ngày này cô đều bận rộn thu dọn đồ đạc, kiểm tra thiết bị thí nghiệm, kiểm kê lại danh sách dụng cụ vận chuyển tới Nội Mông, để đề phòng rủi ro, cô cùng Đỗ Uy đã làm thử nghiệm một lần nữa, thăm tra đối chiếu độ chặt chẽ, cố gắng đạt tới kết quả tốt nhất.

Lộ Nhất Minh trùng hợp đang có cuộc họp tại Thượng Hải, sau khi nghe Tô Diệp báo cáo qua điện thoại xong, im lặng một lúc rồi nói: "Còn nhớ rõ những lời tôi nói với em lần trước không?"

Tô Diệp nghĩ nghĩ, có một chút ấn tượng, nhưng không rõ ràng.

"Cũng lâu quá rồi, em không nhớ rõ lắm." Tô Diệp nhỏ giọng nói.

Lộ Nhất Minh tăng hắng một tiếng, phân phó nói: "Trước khi làm việc gì cũng phải nghĩ cho kỹ, không được hành động theo cảm xúc, chú ý lời nói, gặp phải vấn đề gì, phải liên lạc với tôi ngay!"

Tô Diệp đáp ứng mỗi lời hăn nói, nhớ mang máng ngày đó hăn cũng dặn dò qua, nhưng lúc này, hăn lại một lần nữa nhắc tới, cô vẫn cảm thấy khó hiểu, chẳng qua chỉ là đi làm thử nghiệm mà thôi, thành công tất nhiên mọi người đều vui vẻ, cho dù thất bại, cũng không phải là vấn đề lớn, cảm

về tiếp tục nghiên cứu sửa chữa, có chuyện gì ghê gớm đâu, sao Lộ lão bản lại bận tâm dấn dò cô như vậy?

Tô Diệp không để ở trong lòng, ngược lại cảm thấy Lộ lão bản chuyện bé xé ra to, là không tin tưởng vào năng lực của cô.

Trước khi đi hai ngày, Tô Diệp mời Tống Minh Viễn đi ăn hải sản, cũng nói luôn, một bữa cơm này bằng ba bữa cô nợ hắn, sau ngày hôm nay, coi như không ai nợ ai nữa. Nào biết Tống Minh Viễn giáo hoạt, gọi một bàn toàn những món sơn hào hải vị, Tô Diệp khổ sở không nói được, đành phải ôm hận cam chịu, một bữa cơm khiến cô đau lòng không thôi, chỉ cảm thấy thứ mình ăn vào không phải cơm, mà là những tờ tiền màu hồng phấn. Lúc tính tiền, cô cầm lấy tờ hoá đơn mà lòng đau như cắt, khóc không ra nước mắt, hung hăng liếc mắt cười hề hề với Tống Minh Viễn, khuôn mặt nhỏ tái nhợt, hai tay run run cầm thẻ tín dụng của mình đưa tới để thanh toán.

"Để tôi trả đi!" Tống Minh Viễn lương tâm trời dậy, cười híp mắt nhìn nhân viên phục vụ nói.

Người bán hàng cầm lấy thẻ chuẩn bị quẹt thì bị Tô Diệp nhanh tay rút trở về, không kìm được vui sướng nói: "Được!"

Tống Minh Viễn buồn cười, chế nhạo nói: "Lần này tôi mời, lần sau cô mời lại tôi, như vậy tính ra, cô nợ tôi bốn bữa cơm rồi!"

Tô Diệp chợt cảm thấy đau bao tử.

Từ trong nhà hàng đi ra, Tống Minh Viễn đưa Tô Diệp về trường học, dọc đường đi thuận miệng hỏi một câu: "Gần đây có đi xem mắt không?"

"Bạn quá không có thời gian, hai ngày nữa tôi còn phải đi khu bộ đội ở Nội Mông làm thí nghiệm."

"Chỗ nào cơ?" Tống Minh Viễn trợn mắt, vể mặt kinh ngạc.

Tô Diệp nói lại địa điểm, nhìn nét mặt Tống Minh Viễn từ kính ngạc đến bất ngờ vui vẻ, hai con người loé sáng, khóe miệng mang ý cười.

"Trước kia tôi vào quân đội, chính là đi lính ở nơi đó, năm kia hết hạn thì chuyển nghề, tổng cộng ở đó sáu năm."

Ngừng một lát, lại dặn dò Tô Diệp: "Chỗ kia ở bên ngoài Nội Mông, khí hậu khắc nghiệt, bây giờ, nhiệt độ ở đó không khác gì nhiệt độ ở Bắc Kinh hồi tháng ba, chênh lệch nhiệt độ trong ngày khá lớn, cũng nhiều bão cát, cô mang nhiều quần áo một chút, uống nhiều nước, mang thêm mấy loại thuốc thường dùng như thuốc cảm, thuốc chống viêm... để khi cần còn có mà dùng. Không có chuyện gì thì đừng chạy lung tung, chỗ đó gần biên giới, kiểm tra rất nghiêm ngặt, nếu thật sự cần ra ngoài, nhất định phải được sự đồng ý của phía quân đội."

Tô Diệp đã quen hăn xưa nay nói năng ngọt xớt, đôi lúc lại giễu cợt trêu đùa, lúc này nghe hăn cẩn thận dặn dò, lại cực kỳ chu đáo giống như nói với người yêu trước khi đi xa, trong lòng hơi mất tự nhiên.

"Tôi biết rồi, cảm ơn anh!"

"Ngày mai tôi gọi điện cho người chiến hữu bên đó, bảo anh ta chiêu cố đến cô một chút." Tống Minh Viễn mắt nhìn thẳng, nói rất tự nhiên.

Tô Diệp luống cuống, hăn nói như vậy, giống như giữa hai người họ có mối quan hệ mập mờ nào đó, cái người chiến hữu mà hăn muốn thông báo kia, sợ là cũng sẽ nghĩ như vậy.

"Không cần đâu, như vậy sẽ làm phiền người ta, lần này tôi đi, cũng chỉ là làm một thí nghiệm nho nhỏ, quân đội bên đó có người phụ trách, bọn họ nhất định sẽ chuẩn bị chu đáo, hơn nữa, nếu thuận lợi thì chỉ cần ở

đó vài ngày, không cần phải kinh động đến chiến hữu của anh." Tô Diệp vội vàng từ chối.

"Tôi và người chiến hữu kia quan hệ rất thân thiết, chút chuyện như vậy cũng không tính làm phiền hã, cô không cần phải để ý."

"Thật sự không cần, tôi có tay có chân, chỉ số thông minh cũng không thấp, không cần người khác chiếu cố. Bản thân mình có thể tự chăm sóc được, không cần anh quan tâm." Tô Diệp thấy hã kiên quyết như vậy thì sốt ruột.

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Tống Minh Viễn dừng xe, quay đầu lại nhìn cô một cái, ánh mắt sâu xa, mặt đen lại, có chút không vui, Tô Diệp đang rất nôn nóng nên không chú ý tới.

"Vậy cũng được, nhưng nếu xảy ra chuyện gì, nhớ phải gọi điện thoại cho tôi." Hã nhìn chăm chăm vào Tô Diệp, nghiêm túc nói.

Tô Diệp nghe hã đáp ứng, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng đáp xuống, chỉ qua loa gật đầu.

Đèn xanh bật sáng, Tống Minh Viễn quay đầu lái xe, không nói thêm gì nữa, Tô Diệp ngồi bên cạnh liếc hã vài lần, thấy đôi môi hã mím chặt, lông mày hơi nhíu lại, sắc mặt nặng nề, dường như đang có tâm sự, cô không dám làm phiền, biết điều ngồi im lặng không nói gì.

Đến dưới cửa ký túc xá, Tô Diệp quay sang nói cảm ơn hã, đang muốn xuống xe, lại nghe thấy hã hỏi: "Ngày mai cô đi bằng gì?"

"Ngồi xe lửa, có vài dụng cụ tương đối quan trọng, tôi sợ gửi vận chuyển xảy ra vấn đề, muốn đích thân mình mang đi, cho nên chỉ có thể ngồi xe lửa."

"Nhà ga nào?"

"Nhà ga phía tây Bắc Kinh." Tô Diệp kinh ngạc, hẩn hoi cái này làm gì?

"Máy giờ đi?"

Tô Diệp nghi hoặc nhìn hẩn, có chút đề phòng.

Hai mắt nhìn nhau, Tống Minh Viễn cười cười: "Nghĩ gì thế? Một đồng đồ như vậy, cô đem đi kiểu gì? Tôi đưa cô đi."

Tô Diệp ngại quá, cảm giác mình là một kẻ tiểu nhân.

"Không cần, anh cứ làm việc của anh đi, sẽ có hai người nữa trong phòng thí nghiệm đưa chúng tôi đi, không cần làm phiền anh!"

Tống Minh Viễn miệng cười khổ, đưa tay xoa mi tâm.

Tô Diệp nhìn hẩn không nói thêm gì nữa, liền nói: "Tôi đi đây, anh cũng mau về đi, gặp lại sau!"

Tống Minh Viễn quay đầu nhìn cô một cái, khẽ mỉm cười, gật đầu nói: "Nhớ kỹ lời tôi nói, trên đường chú ý an toàn."

Tối chủ nhật, Tô Diệp cùng Đỗ Uy mang theo hành lý của mình, cộng thêm một túi lớn đựng dụng cụ thí nghiệm, leo lên xe lửa, đến nơi thì trời mới vừa tờ mờ sáng, Tô Diệp thu dọn đồ đạc xong, ngồi ở trong nhà ga chờ Đỗ Uy đi tìm người bên phía bộ đội cử tới đón.

Theo Đỗ Uy trở về là hai cậu thanh niên trẻ tuổi mặc quân trang, trong đó có một người cô biết, là người phụ trách việc liên lạc với bọn cô, tên Tuần Đông Dương, Tô Diệp trước đó cùng cậu ta trao đổi qua điện thoại hai lần, cảm thấy là một người rất nhiệt tình, lúc này vừa trông thấy, liền chứng minh những gì cô suy đoán là đúng. Còn cậu kia là tài xế Tiểu Lý, là

người Hán, tầm mười tám mười chín tuổi, vẻ ngây thơ lộ rõ trên mặt, trông thấy Tô Diệp thì có chút xấu hổ.

Tuần Đông Dương cùng Tô Diệp chào hỏi, hàn huyên vài câu, liền đi lên phía trước cùng Đỗ Uy kéo hành lý, Tiểu Lý một tay kéo túi hành lý của Đỗ Uy, một tay hướng Tô Diệp, cúi đầu nói: "Để tôi cầm giúp cho!"

Tô Diệp ngại quá, cô tuy nhiều tuổi hơn cậu ta, nhưng không thể cậy già lên mặt khi dễ người trẻ, khéo léo từ chối: "Không cần đâu, hành lý của tôi rất nhẹ, tự mình mang được."

Tiểu Lý ở nhà ga tìm được một xe kéo hàng đẩy tay, liền đem toàn bộ hành lý xếp lên, đẩy ra ngoài. Ra tới xe, bốn người nhanh chóng tìm một quán đơn giản ăn lót dạ, sau đó đi tới doanh trại bộ đội.

Mặc dù thị trấn nằm giữa Sơn Tây và Nội Mông, nhưng Tô Diệp chưa bao giờ vượt qua ranh giới của tỉnh, đây là lần đầu tiên cô tới thảo nguyên, trong lòng khó tránh khỏi có chút hưng phấn, đây chính là Hồi Hột, cô dán mặt vào cửa kính xe, nhìn ngắm cảnh vật lướt qua.

Hồi Hột đôi khi còn viết thành Huhehot hay Huhhot, là một thành phố tại Khu tự trị Nội Mông Cổ. Tiếng Trung còn ghi tắt là 呼市 (Hô thị) hay 青城 (Thanh thành). Đây là thủ phủ đồng thời là trung tâm hành chính, kinh tế và văn hóa của khu tự trị Nội Mông Cổ.

Tô Diệp biết đến thảo nguyên chủ yếu qua bài "Sắc Lặc Xuyên" ở tiểu học. Từ lúc xuống xe lửa, Tô Diệp luôn nghĩ tới cảnh bầu trời cao rộng lớn, cỏ không đến đầu gối, và dê bò cừu thì vô số. Nhưng nào biết, cô tới không đúng lúc, bầu trời cao rộng lớn vẫn ở đó, nhưng không thấy gió thổi, cũng không có đàn gia súc thả trên đồng cỏ, đập vào mắt là một hoang sơ, bụi cỏ thưa thớt khô cằn, và điều khiến cô ngạc nhiên chính là, ven đường lại có những mảnh ruộng lớn, vài người đang cày cấy.

Nhìn ngắm hơn nửa giờ, Tô Diệp không thể kiềm được nữa, liền hỏi Tiểu Lý đang chuyên tâm lái xe: "Đây không phải thảo nguyên ư? Vậy sao còn có người cày ruộng?"

"Việc cày cấy đã có từ lâu rồi, chăn thả gia súc chi phí cao, nhiều rủi ro, thu nhập lại ít, cuộc sống của người dân chăn nuôi rất khó khăn, mặc dù việc trồng trọt không tốt bằng, nhưng đủ để sống qua ngày, mùa đông còn có thể ra ngoài kiếm việc làm, so với chăn thả tốt hơn nhiều rồi. Nhưng, mấy năm này đất canh tác cũng ít dần, không phải chính phủ đang có chủ trương khôi phục hệ sinh thái vùng thảo nguyên sao? Rất nhiều đồng ruộng đều bị thu hồi để trồng cây và cỏ nuôi gia súc, hiện tại cũng chỉ có thừa thớt vài đồng cỏ để ngắm thôi."

Tô Diệp giật mình, trong lòng buồn bã, nhìn thêm chút nữa nhưng không còn cảm thấy hào hứng như ban đầu, cô liền thu người lại nhắm mắt ngủ.

Đến nơi, Tô Diệp cùng Đỗ Uy được sắp xếp ở nhà khách, sau khi Tuần Đông Dương đem bọn họ đi dạo một vòng, liền phân phó hai người đi ăn cơm nghỉ ngơi trước, buổi chiều cùng nhau tới chỗ chiến sĩ hỗ trợ bố trí thí nghiệm.

Bộ đội hiệu suất làm việc cao, Tô Diệp sớm có nghe qua, hôm nay tận mắt chứng kiến, vẫn là có chút giật mình, cái hố dùng để chôn sọt quang học được đào rất hoàn hảo, cô không kiềm chế được muốn vỗ tay khen ngợi.

Tô Diệp rất hài lòng, sau khi tán thưởng, lại hướng Tuần Đông Dương biểu đạt lòng biết ơn, cũng mong cậu ta giúp mình nộp đơn xin được cấp một gian nhà trống để làm phòng thí nghiệm, thuận tiện để điều chỉnh nếu xảy ra lỗi.

"Cái này cần trao đổi với người phụ trách, hay là thế này, dù sao hai người buổi chiều cũng không có việc gì, chúng ta cùng đi, nhân tiện cô nghĩ xem còn có yêu cầu nào cần bọn họ giúp không, lúc đó cô tự mình nói rõ với họ, tôi không hiểu biết về mấy thứ chuyên môn này, lỡ như truyền đạt sai hoặc xuyên tạc ý của hai người, lại làm trễ tiến độ."

Cậu ta nói có lý, Tô Diệp vui vẻ đáp ứng.

Buổi chiều, ba người cùng nhau đi, đến trước cửa, Tuần Đông Dương đưa tay gõ, Tô Diệp nghe được một giọng nam mạnh mẽ vang lên: "Vào đi!" Lại thần thờ cảm thấy có chút quen thuộc.

Đẩy cửa đi vào, liền thấy hai bàn làm việc, vị trí bên tay trái không có ai, bên tay phải có một người đang ngồi ngay ngắn, lưng thẳng tắp, cúi đầu viết báo cáo, nghe thấy tiếng động, ngẩng đầu nhanh chóng nhìn lướt qua, ánh mắt đưa tới trên người Tuần Đông Dương, khẽ gật đầu, sau đó liền cúi xuống tiếp tục viết.

Tô Diệp đi theo Tuần Đông Dương vào phòng, ngồi xuống ghế sofa, lại nhìn lướt qua người đàn ông đang ngồi trước bàn làm việc, cảm thấy người này nhìn có chút quen mắt, nhất thời không nhớ ra đã gặp nhau ở đâu, đang suy tư ngẫm nghĩ, bỗng nghe được tiếng giày da, cô nhanh chóng định thần lại, theo Tuần Đông Dương cùng Đỗ Uy đứng dậy, nhìn về phía người đàn ông đang đi tới.

Người nọ liếc cô một cái, có chút ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền khôi phục như thường.

"Ngồi đi, lão Lý ra ngoài có chút chuyện, tôi thay mặt lão Lý tiếp đón các vị!"

Tuần Đông Dương giới thiệu sơ qua cho Tô Diệp cùng Đỗ Uy biết, sau đó, lại chỉ vào người đang ngồi phía đối diện hai người bọn họ nói:

"Đây là doanh trường chỗ chúng tôi, Dương Nghị, các vị từ nay về sau có chuyện gì thì có thể tìm anh ấy!"

Tô Diệp đầu hạ thấp, máu xông thẳng lên, khuôn mặt trong nháy mắt biến thành màu gan heo.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp

"Doanh trường Dương, bác sĩ Tô muốn mượn một căn phòng để làm phòng thí nghiệm, tôi mang bọn họ tới để cùng doanh trường thương lượng một chút." Tuần Đông Dương khách khí nói.

"Có thể, tôi lập tức cho người chuẩn bị, cô còn có yêu cầu gì thì nói đi!" Dương Nghị nhìn Tô Diệp mặt đỏ tới mang tai, vô cùng bối rối, trong lòng buồn cười nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ thản nhiên, bộ dạng nghiêm túc giải quyết vấn đề.

"Ừ..., muốn, tôi muốn có thêm hai cái máy tính, còn có..., ừ..., một cái bảng viết, còn có..." Tô Diệp nói năng lộn xộn, thấy Dương Nghị vẫn đang nghiêm túc nhìn mình chăm chăm không chớp mắt, Tô Diệp vừa thẹn vừa lo lắng, trán thấm ra một tầng mồ hôi lạnh, trước khi đến đây, trong đầu cô đã sớm chuẩn bị ổn thoả, nhưng lúc này lại quên sạch, cô ngượng ngùng đưa mắt nhìn sang Đỗ Uy, xin sự trợ giúp từ cậu ta.

Đỗ Uy kinh ngạc, khó hiểu, bình thường Đại Sư Tỷ làm việc rất dứt khoát, tại sao hôm nay đột nhiên nói cà lăm vậy!

Tô Diệp vẻ mặt lo lắng mất tự nhiên, không ngừng chớp mắt ra hiệu, Đỗ Uy không kịp nghĩ nhiều, tiếp lời Tô Diệp nói ra một vài yêu cầu về thí nghiệm.

Tô Diệp cúi đầu im lặng, trách mình vừa rồi không nhận ra người đàn ông này! Thật ra, lúc trước cô cùng Dương Nghị chỉ gặp mặt nhau một lần,

mặc dù ấn tượng để lại rất sâu, nhưng đã nửa năm không gặp lại, cộng thêm anh hôm nay mặc quân phục, so với hôm xem mắt khí chất quả thực là khác nhau một trời một vực, Tô Diệp mới đến, lại không có chú ý, lúc này trở tay không kịp.

Giật mình hoàn hồn, Đỗ Uy vẫn đang vừa giải thích vừa nói ra vài yêu cầu của hạng mục thí nghiệm, tại sao phải như vậy, phải chú ý những thứ gì, cụ thể muốn làm như thế nào... Tô Diệp ngồi bên cạnh hai người nghe được liên tiếp gật đầu, thỉnh thoảng chen vào vài câu, hỏi một chút vấn đề hoặc đưa ra vài ví dụ, ba người trò chuyện rất sôi nổi.

Tiêu điểm dời đi, trái tim Tô Diệp liền bình ổn lại, đầu óc cũng dần thanh tỉnh, nghe Đỗ Uy nói trật tự rõ ràng, thậm chí một số điểm quan trọng được cậu ta giải thích một cách độc đáo, khiến cô phải thay đổi cách nhìn, âm thầm tán thưởng, cũng có khi gật đầu, đôi khi chen vào một hai câu bổ sung.

Trong lúc vô tình quay đầu, Tô Diệp thấy Dương Nghị đang nhìn mình, ánh mắt liếc xéo, mang theo một chút giễu cợt, khóe môi như có như không mà nhếch lên, ý muốn đùa giỡn. Tô Diệp sực nhớ đến lần xem mắt trước đây giữa hai người, lại nghĩ tới sự bối rối của mình vừa rồi, ngược lại gián tiếp chứng minh cho những lời anh đã nói, nhưng nếu không phải vì anh, cô cũng không đến nổi một chút chuyện con con này cũng không làm được. Tô Diệp càng nghĩ càng giận, lại nhìn Dương Nghị cười như hồ ly, càng oán hận, híp mắt hung hăng liếc nhìn.

Dương Nghị cười thâm, khóe môi cong lên.

Cuộc trao đổi này quả thật không dễ dàng, Tuần Đông Dương dẫn đầu đứng dậy, hướng Dương Nghị nói rời đi, Tô Diệp đi theo sau lưng Tuần Đông Dương, cúi đầu nhìn xuống sàn nhà, chỉ mong có thể nhanh chóng kết thúc cuộc đối thoại này, đi ra ngoài hít thở không khí.

"Bác sĩ Tô cùng tiến sĩ Đỗ, nếu trong công việc hoặc trong sinh hoạt có yêu cầu gì, hai vị cứ tới tìm tôi, tôi nhất định sẽ giúp đỡ hết sức." Dương Nghị nói.

Nguy biện! Tô Diệp hèn mọn, trong lòng không ngừng mắng tiều nhân.

Đỗ Uy thấy Tô Diệp không có ý muốn trả lời, vội nói: "Cảm ơn doanh trưởng Dương, chuyện công việc từ nay về sau khó tránh khỏi phải làm phiền ngài, còn về việc ăn uống ngủ nghỉ, chúng tôi cảm thấy rất tốt, cảm ơn ngài đã sắp xếp chu đáo!"

Dương Nghị mỉm cười, bắt tay với Đỗ Uy, xong lại đem bàn tay đến trước mặt Tô Diệp, mỉm cười nhìn cô. Tô Diệp do dự một chút, đưa tay phải ra nắm lấy, lòng bàn tay vừa chạm nhau, hai người liền nhanh chóng thu về.

Ra khỏi khu văn phòng, Tô Diệp ngửa đầu, hít một hơi thật sâu, cảm thấy có chút thoải mái, Đỗ Uy cười nhìn cô, hỏi: "Sư tỷ, chị vừa rồi làm sao vậy?"

Tô Diệp ra vẻ bình tĩnh.

"Khẩn trương!"

"Lần trước báo cáo hạng mục 12 năm, bị hơn một trăm chuyên gia nhìn, chị vẫn mặt không đổi sắc chậm rãi nói, hôm nay làm sao lại khẩn trương?"

Đỗ Uy trong lòng nghi hoặc, Tuần Đông Dương cũng tò mò nhìn chăm chăm vào cô, Tô Diệp bối rối, không biết nên trả lời thế nào, cười khan hai tiếng, lấp liếm nói: "Doanh trưởng Dương khí thế mạnh mẽ, áp lực quá lớn, chị không chịu được!"

Đỗ Uy cùng Tuần Đông Dương nhìn nhau, thấy được từ trong mắt nhau là sự hoài nghi, hai người lại đem ánh mắt dò đến trên người Tô Diệp, Tuần Đông Dương suy đoán hỏi: "Có phải hai người quen nhau từ trước không?"

Thấy hấn hỏi như vậy, Đỗ Uy cũng có chút đồng tình, cười hì hì cầm tay Tô Diệp không ngừng gật đầu, trên mặt mang vài phần ranh mãnh, bộ dạng ra vẻ đợi xem kịch vui.

Tô Diệp hất tay Đỗ Uy ra, trừng mắt cắn răng phủ nhận: "Đừng nói nhảm, tôi không quen nhau anh ta!"

Đỗ Uy từ lúc vào phòng thí nghiệm, tới nay đã được hai năm, vẫn luôn đi theo Tô Diệp, hấn bản chất thật thà, đơn giản, Tô Diệp là người chân thành, lại không có ra vẻ đàn chị, quan hệ của hai người vô cùng tốt, xưa nay nói chuyện vui đùa cũng không có kiêng kị gì lớn.

"Vậy sao chị nghe xong tên anh ta lại đỏ mặt? Còn cà lăm!"

Tô Diệp vừa xấu hổ vừa giận dữ, đưa tay đánh cậu ta một cái.

Đỗ Uy cười né tránh, lại cợt nhả dựa sát vào người cô, hài hước nói: "Sư tỷ, có phải chị nhìn trúng doanh trưởng rồi không?"

Tô Diệp chợt dạ, bị hấn náo loạn như vậy, trong lòng có chút khẩn trương, mặt lại đỏ lên, cúi đầu không dám nhìn cậu ta, lúng túng không biết nói gì.

Tuần Đông Dương thấy Tô Diệp bối rối, liền đi ra hoà giải: "Chỉ là nói đùa thôi, đừng coi là thật." Lại hướng Đỗ Uy nói: "Chỗ ở cũng đã sắp xếp ổn thoả rồi, bây giờ vẫn còn sớm, nếu không có việc gì, tôi đưa hai người đi dạo."

Đỗ Uy gật đầu đồng ý.

Tô Diệp vốn tưởng mọi thứ đã kết thúc, trong lòng đang suy tính xem ngày mai nên bố trí phòng thí nghiệm như thế nào, Dương Nghị thân là lãnh đạo tối cao, chắc hẳn không thể ngày nào cũng qua chỗ cô được, phụ trách liên lạc chính là Tuần Đông Dương, cũng không có gì đáng ngại. Nhưng cô chưa từng nghĩ, cho dù có tính toán bao nhiêu đi chăng nữa, cũng không bằng Tuần Đông Dương chỉ nói một câu, liền phá tan mộng đẹp của cô.

Tô Diệp do dự cả buổi, vẫn là quyết định hỏi cho rõ.

"Buổi tối ăn cơm, Dương Nghị có đi cùng không?"

Tuần Đông Dương kinh ngạc, vẫn chưa kịp phản ứng, chợt nghe bên cạnh Đỗ Uy bật cười nghiêng ngả, lại nhìn Tô Diệp, gò má ửng đỏ, mày cau lại, ánh mắt xấu hổ, ra vẻ muốn ngừng mà không được, bộ dạng muốn nói lại thôi, Tuần Đông Dương nén cười, lắc đầu.

Tô Diệp thở phào một cái, trái tim đang treo lơ lửng cũng hạ xuống, cô không phải lo lắng về vấn đề này nữa, tâm trạng liền vui vẻ, cũng không thèm so đo với hai người kia, giả vờ như không có chuyện gì.

Dương Nghị sau khi tiễn mấy người bọn họ đi liền quay trở lại bàn làm việc ngồi xuống, cầm bút lên tiếp tục viết báo cáo, đang viết liền nghĩ tới bộ dạng của Tô Diệp lúc nãy, tức giận rồi lại ầm nhẫn không dám nổi giận, trong lòng cảm thấy thoải mái, khéo môi bất tri bất giác nâng lên thật cao, lúc chính trị viên Lý Hải Phong tiến vào, vừa hay nhìn thấy bộ dạng này của anh.

"Có chuyện gì mà cao hứng như vậy hả?"

Dương Nghị ngẩng đầu, sắc mặt đã khôi phục như thường, nhưng đáy mắt còn lưu lại ý cười vui vẻ.

"Nhớ tới chuyện buồn cười thôi, cậu bên kia thế nào rồi? Sắp xếp ổn thoả rồi chứ?"

"Xong hết rồi, Phương Húc đã gửi công văn đến từng nơi, tối hôm nay tất cả sẽ nhận được, ngày mai tân binh sẽ đến học tập, tôi tự mình đứng giảng."

"Tối nay có tiệc, anh đi không?"

"Không đi, chẳng phải chỉ là hai sinh viên thôi sao, còn đến lượt tôi đi!"

Dương Nghị trầm ngâm, ngừng một lát nói: "Hay là đi đi, hai sinh viên này ngược lại không sao cả, nhưng Tuần Đông Dương là người viên nghiên cứu phái tới, lại có quan hệ với Vương tham mưu, bữa cơm này nếu chỉ để mình Phương Húc tiếp khách, e là không hay lắm."

Lý Hải Phong hừ lạnh một tiếng: "Phiền nhất những người này, năng lực thì không có, lại bắt người khác phải cung phụng, tôi không đi, hẳn có thể làm gì được!"

Dương Nghị đứng dậy vỗ bả vai hắn, "Đừng giận, đi thôi! Tôi cũng đi, đi qua lộ mặt một chút, cũng không cần để ý đến hắn, chỉ cần không đắc tội với người ta là được, nhân tiện ngày mai có thể bỏ nhiệm vụ đi tuần tra, đợi đến khi mọi người có mặt đông đủ, chúng ta ngồi lại đó một lát rồi rút lui."

Lý Hải Phong vẫn có chút bất mãn, oán trách vài câu.

Cơm tối ăn ở nhà khách, lúc mấy người Tô Diệp đi vào, ngoại trừ Lý Hải Phong và Dương Nghị, còn lại đều đến đông đủ, nhìn thấy bọn họ đi vào, mọi người đều đứng dậy nghênh đón. Tô Diệp nhìn lướt qua một lượt, chỉ thấy một phòng toàn đàn ông, trên mặt mỉm cười, ánh mắt đồng loạt nhìn chăm chăm vào cô, không chút kiêng dè, nhìn đến nỗi bắp chân cô run lên.

Phương Húc trước tiên giới thiệu các vị chỉ huy có mặt ở đây, sau đó lại giới thiệu Tuần Đông Dương cho bọn họ. Tô Diệp thế mới biết, thì ra người đàn ông nhìn không có chút thu hút nào lại là nhân viên của viện nghiên cứu, cấp bậc Thượng úy. Bởi vì quan hệ giữa các hạng mục, Tô Diệp có biết một ít về viện nghiên cứu này, hiểu được bọn họ đòi hỏi rất cao, không phải tiến sĩ không nhận, nhưng dù vậy, vẫn phải dùng tiền và quan hệ mới có thể vào. Cô thấy Tuần Đông Dương tuổi còn trẻ, chắc cũng chỉ giống cô lúc ở tuổi này lấy được bằng thạc sĩ, không nghĩ hẳn lại có thân phận như vậy, đúng là người có bối cảnh, trong nội tâm cô kinh ngạc, khó tránh khỏi nhìn hẩn vài lần.

Tuần Đông Dương không để ý đến ánh mắt Tô Diệp, hẩn cười giới thiệu Tô Diệp và Đỗ Uy, dùng giọng thương lượng đối Phương Húc nói: "Đều ngồi đi?"

Tô Diệp nhanh tay, kéo Đỗ Uy đang đi phía trước lại, để Phương Húc ngồi bên cạnh Tuần Đông Dương, lại dùng ánh mắt ra dấu Đỗ Uy ngồi vào bên cạnh Tuần Đông Dương, còn mình thì kéo ghế bên phải Đỗ Uy ngồi xuống. Thật ra, cô từ lúc tiến vào đã nhìn qua, năm người có mặt tại đây đều ngồi cạnh nhau, bây giờ cô ngồi ở vị trí này, bên tay trái là Đỗ Uy, người một nhà! Bên tay phải không có ai, rất tốt! Tô Diệp cười trộm, cảm thấy mình thật thông minh.

Mấy nam nhân đang nói chuyện về quân đội, Tô Diệp không có quyền lên tiếng, yên lặng làm người nghe, một tay bưng trà, một tay chống cằm, ngửi mùi thơm từ thức ăn.

Món ăn liên tiếp bưng lên, nhưng không thấy ai động đũa, Tô Diệp đang buồn bực, liền thấy cửa bị kéo ra, Lý Hải Phong cùng Dương Nghị một trước một sau đi vào.

Tất cả mọi người đứng dậy chào, Lý Hải Phong khoát khoát tay, sải dài bước chân đi vào, tiện tay vỗ vỗ cái ghế bên cạnh Tô Diệp, hướng

Dương Nghị nói: "Cậu ngồi ở đây đi!"

Tô Diệp trợn mắt há mồm, trơ mắt nhìn Dương Nghị ngồi xuống bên cạnh cô, điềm nhiên như không nhìn cô một cái, Tô Diệp đột nhiên giật mình, lập tức quay đầu nhìn chăm chăm vào bát đũa trước mặt giả bộ làm lơ.

Tuần Đông Dương ngạc nhiên, hẳn không ngờ Lý Hải Phong cùng Dương Nghị sẽ đến, có chút ngẩn người, rất nhanh kịp phản ứng, vội vàng đứng lên chào, rồi giới thiệu Tô Diệp và Đỗ Uy cho hai người.

Tô Diệp nghe được tên của mình, ngẩng đầu nhìn Lý Hải Phong, miễn cưỡng nở nụ cười, xem như chào hỏi, Đỗ Uy lại đứng dậy đưa tay phải ra nói: "Xin chào ngài chính trị viên, xế chiều hôm nay có đến văn phòng nhưng không thấy ngài, từ nay về sau còn rất nhiều chuyện phải làm phiền ngài hỗ trợ."

Lý Hải Phong đứng dậy bắt tay Đỗ Uy, gật đầu cười: "Nói hay lắm."

Lúc ngồi xuống, Lý Hải Phong liếc nhìn Tô Diệp, đã thấy cô cúi đầu, hai gò má ửng đỏ, lông mi dài run run, dường như có chút khấn trương, nghĩ thầm chắc là cô đang ngại ngùng, không giống con gái nhà mình, nghịch ngợm chẳng khác gì con trai.

"Ăn đi!" Dương Nghị phát lệnh.

Tô Diệp đưa tay lấy đũa, gần như đồng thời, Dương Nghị cũng duỗi tay ra, không may, bàn tay to lớn của anh nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé trắng nõn mảnh khảnh của cô.

"Thực xin lỗi!" Dương Nghị nhanh chóng rút tay về.

Tô Diệp ngượng ngùng, mặt ửng hồng như quả hồng chín.

"Sư tử, bên này còn một đôi, chị cầm lấy!"

Đỗ Uy cứu nguy, Tô Diệp cảm kích nhìn lại, đã thấy cậu ta đang không ngừng nháy mắt với cô, cười mờ ám, Tô Diệp lập tức hiểu ra, then quá hóa giận, dưới mặt bàn hung hăng véo một cái lên cánh tay cậu ta.

"A...!" Đỗ Uy không có phòng bị, kêu thảm thiết một tiếng.

Mọi người đều đưa mắt nhìn qua, Tô Diệp lập tức ngồi nghiêm chỉnh, Đỗ Uy ngượng ngùng tăng hăng một tiếng, bèn giải thích: "Bị đập tay vào bàn, ngại quá!"

"Mọi người ăn đi!" Lý Hải Phong đánh vỡ cục diện bế tắc.

Tô Diệp tùy tiện ăn hai miếng, tay nắm chặt chiếc đũa cân nhắc nên tìm lý do gì để rời đi, đang mải suy nghĩ, lại nghe Dương Nghị hỏi: "Thức ăn không hợp khẩu vị sao?"

"Không có." Tô Diệp nhỏ giọng trả lời.

"Vậy thì ăn nhiều một chút."

Như là ra lệnh, Tô Diệp trong lòng run rẩy, càng muốn rời đi.

"Hai người biết nhau hả?" Lý Hải Phong nghi hoặc, Dương Nghị không phải loại người sẽ tùy tiện quan tâm tới việc con gái người ta ăn no hay không no.

"Biết."

Tô Diệp hoảng sợ, tròn tròn mắt nhìn Dương Nghị, sợ hãi nói ra lý do.

"Vợ bạn học của tôi là bạn học của cô Tô, trong hôn lễ có gặp qua!" Dương Nghị tỏ ra tự nhiên, không nhanh không chậm nuốt thức ăn trong

miệng, nhìn cũng chưa từng nhìn Tô Diệp, thản nhiên nói.

Tô Diệp nhẹ nhàng thở ra.

"Hai người thật sự quen biết nhau hả?" Đỗ Uy ngạc nhiên, hai mắt nhìn chăm chăm vào Tô Diệp: "Không phải chị nói..." Tô Diệp lập tức quay đầu, ánh mắt như dao, Đỗ Uy lập tức đem nửa câu sau nuốt vào bụng.

Mới nói được một nửa liền dừng lại, khiến mọi người càng tò mò, tưởng tượng ra đủ thứ linh tinh, hết ngó Tô Diệp rồi lại nhìn Dương Nghị, trên mặt đều nở nụ cười, ý vị sâu xa.

Dương Nghị cũng quay đầu, khẽ cau mày, nghi hoặc nhìn Tô Diệp.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 20: Hiếu Lành

"Cũng qua lâu rồi, không nhớ rõ, vừa rồi nghe anh nói như vậy, tôi nhớ ra rồi, hình như chúng ta gặp nhau lần đó." Trống ngực đồn dập, Tô Diệp muốn choáng váng, nhưng trước mắt bao người, lời nói dối bị vạch trần, cô không thể giả câm giả điếc, đành phải lấy cớ nhỏ giọng giải thích.

Đỗ Uy thấp đầu, giả bộ nghiêm túc, Tuần Đông Dương làm bộ đưa tay phải lên sờ đầu, đưa mắt nhìn Dương Nghị cùng Tô Diệp, cười lấp liếm, bờ vai nhẹ run lên, Phương Húc cùng hai liên đội trưởng ngồi bên cạnh cũng nhìn hai người họ chăm chú.

Dương Nghị sắc mặt trầm tĩnh, mắt không chớp nhìn Tô Diệp, không biết đang nghĩ gì.

"Ừ, nửa năm rồi!"

Anh quay đầu, nhìn biểu hiện phong phú của mọi người trong phòng như đang xem kịch vui, lông mày nhú lại: "Ăn cơm!"

"Ăn cơm thôi ăn cơm thôi, cậu quát lên làm gì!" Lý Hải Phong cười tủm tỉm, hẳn không sợ Dương Nghị, trước mắt một màn này, rõ ràng có chuyện xưa, cơ hội tốt như vậy, sao có thể bỏ qua?

"Nói vậy, hai người quả thực rất có duyên nha, uống một ly!"

Tô Diệp ngượng ngùng, liên tục xua tay: "Không, tôi không biết uống! Mọi người uống đi!"

"Uống chút thôi, không có chuyện gì đâu!"

Tô Diệp thấy hân cầm bình rượu xoay người tới đây, hân là muốn thay cô rót rượu, vội vàng dùng hai tay che cái ly, đầu lắc cùng lắc trống không khác nhau lắm.

"Tôi thật sự không uống được, trước kia chưa từng thử qua!"

Dương Nghị một tay đoạt lấy bình rượu trong tay Lý Hải Phong, một tay kéo hân ngồi lại ghế.

"Cậu muốn uống phải không? Vậy tôi uống với cậu, uống....uố...ng!"

"Cậu uống với tôi làm gì? Bác sĩ Tô từ xa đến đây, cậu lại quen biết với cô ấy, chẳng phải cậu nên bồi cô ấy sao!" Lý Hải Phong nhấn mạnh từ "bồi".

"Đùa quá trốn rồi đó!" Dương Nghị cảm thấy da mặt mình nóng lên, nhưng may là da anh có chút ngăm đen nên mọi người không nhìn ra.

Cả bàn mọi người cười ha ha, Tô Diệp xấu hổ vô cùng, hai tay xoắn chặt góc áo run nhẹ, chỉ cảm thấy đi cũng không được ở lại cũng không xong, như ngồi trên đồng lửa.

Dương Nghị cũng không ngờ sẽ như vậy, hân bất cần cầm phải tay Tô Diệp, vốn là ngoài ý muốn, không có gì lớn, nhưng Tô Diệp phản ứng quá mức kịch liệt, đỏ mặt tía tai khiến người ta không muốn nghi ngờ cũng khó, lại nhìn biểu hiện của mọi người, Dương Nghị khẳng định có người hiểu lầm. Anh nghĩ nếu như nói hai người thông qua bạn bè của nhau mới quen biết, mấy vị này chắc sẽ không suy đoán lung tung, nhưng ai biết, nửa

đường nhảy ra một Trình Giảo Kim, một câu kia của Đỗ Uy lại khiến mọi người càng tò mò.

Bây giờ chỉ có thể nói sang chuyện khác, sau đó sớm rút lui.

"Trình Huy, ngày mai cậu mang theo vài người, giúp bọn họ chuẩn bị phòng thí nghiệm, cụ thể bố trí như thế nào, nghe Đỗ Uy an bài." Dương Nghị nhìn một cậu thanh niên mày rậm mắt to phân phó.

Trình Huy sắc mặt nghiêm chỉnh, lập tức đứng thẳng dậy, cất cao giọng nói: "Rõ!"

Dương Nghị khoát khoát tay, quay đầu đối với Đỗ Uy nói: "Đây là Trình Huy, vừa rồi chắc cũng đã giới thiệu qua? Những yêu cầu lúc trước, cậu nói lại với Trình Huy để cậu ta tranh thủ chuẩn bị cho tốt! Từ nay về sau nếu có chuyện gì, cậu cứ trực tiếp tìm Trình Huy là được!"

Đỗ Uy có chút khó xử, hắn đến là để hỗ trợ Tô Diệp, nhưng bây giờ Dương Nghị lại coi hắn là người phụ trách hạng mục này, hắn thấy rất ngại, gật đầu đáp ứng đồng thời liếc nhìn Tô Diệp.

Tô Diệp đang chìm đắm trong ảo tưởng, nghĩ mình là mục phù thủy, một tay cầm con búp bê làm bằng vải coi nó là Dương Nghị, một tay cầm mũi kim đâm liên tục lên con búp bê, miệng thì không ngừng lặp đi lặp lại câu thần chú gì đó.

Đỗ Uy nhìn cô rủ mi xuống, không nói lời nào, nghĩ rằng cô không vui, trong lòng bất an, đúng lúc Trình Huy hỏi hắn ngày mai cần mấy người, Đỗ Uy quay sang Tô Diệp nói: "Sư tỷ, chị thấy thế nào?"

"Hả?" Tô Diệp mờ mịt.

"Đội trưởng Trình hỏi chúng ta cần mấy người hỗ trợ bố trí phòng thí nghiệm?"

Tô Diệp cân nhắc một lát, nhìn Trịnh Huy nói: "Cậu và một người nữa, cộng thêm tôi và Đỗ Uy, bốn người vậy là đủ rồi, nhưng phải thật cẩn thận, chôn cất quang nếu bị uốn cong hoặc xảy ra bất kì vấn đề nào khác, đến khi kiểm tra độ, chính xác sẽ giảm đi rất nhiều."

"Cẩn thận, khéo léo hả!" Trịnh Huy lộ vẻ khó xử.

"Để Đại Bằng và Dương Chí đi!" Dương Nghị nhắc nhở.

"Được!"

"Lão Lý, chúng ta đi thôi!" Dương Nghị đứng dậy, "Mọi người cứ tiếp tục, nhưng đừng muộn quá, ngày mai còn phải làm việc!"

Lý Hải Phong có chút không muốn rời đi, hẳn có ấn tượng tốt với Tô Diệp, vả lại cô còn quen biết với Dương Nghị. Lúc nghe nói hai người họ biết nhau, nghĩ lại mỗi lời nói, hành động của Dương Nghị hôm nay đối với cô nương này cũng có chút ý, liền muốn làm ông tơ bà nguyệt.

"Còn chưa ăn no nữa, cậu gấp làm gì hả!"

Dương Nghị không nói gì, nhưng anh không thể không cho Lý Hải Phong mặt mũi, đành phải ngồi xuống.

"Cậu ăn no rồi?" Lý Hải Phong cười hỏi Dương Nghị, "Ăn no rồi thì mời Bác sĩ Tô đi ăn món gì đó đi, cậu xem, cô ấy suốt bữa ăn chẳng thấy động đũa, đến tối chắc chắn sẽ đói bụng, đây là địa bàn của mình, nếu có người đói bụng, trách nhiệm này là của doanh trường."

"Trách nhiệm của cậu, cậu là chính trị viên!" Dương Nghị không cam lòng yếu thế.

"Tôi là người đã có gia đình, chăm sóc cho một cô gái có chút không thích hợp! Ở đây chúng ta có mấy người, tôi thấy cậu là thích hợp nhất!"

Có người tán thành, vừa mới nói một tiếng, đã bị Dương Nghị trừng mắt cảnh cáo.

Tô Diệp không thể kiềm chế được nữa, mặt lạnh đứng lên nói: "Tôi đi về trước, các người từ từ ăn đi!" Vừa nói xong liền đẩy ghế đi ra ngoài.

Vài người quay mặt nhìn nhau, không ngờ cô phản ứng mạnh mẽ như thế, Lý Hải Phong khó xử, nắm tay lại đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng, dùng khuỷu tay đẩy đẩy Dương Nghị: "Giận rồi? Nếu không cậu đi xem sao?"

"Cậu náo đủ chưa? Đi thôi!" Dương Nghị cầm lấy mũ, nhìn Đỗ Uy nói: "Cậu trở về nói với bác sĩ Tô là chúng tôi rất xin lỗi, vừa rồi chỉ là nói đùa mà thôi, không có ác ý gì!"

"Được, Tô sư tỷ tính tình thẳng thắn, doanh trưởng Dương cùng chính trị viên Lý cũng chớ để ý!"

Dương Nghị khẽ cười, không nói gì, kéo Lý Hải Phong đi ra ngoài.

Tô Diệp thở phì phò trở về gian phòng của mình, ngửa mặt ngã xuống giường, tóm lấy cái gối dày xéo một trận, chờ đến khi nó bị vụn cho nhăn nhúm lại, vẫn không hết hận, lại đứng dậy lấy chân giẫm lên, dùng sức đạp mạnh mấy cước.

Khi cơn giận hạ xuống, mới phát giác bụng đang réo lên âm ỉ, Tô Diệp nhớ tới trong túi còn ít bánh quy lúc ngồi xe lửa ăn chưa hết, liền nhảy xuống giường, từ trong túi nhựa lấy ra gói bánh, rót một ly nước lọc, mở ti vi vừa xem vừa ăn. Có lẽ bởi vì chỗ này ở rất xa, có rất ít kênh, Tô Diệp chuyển kênh liên tục, cảm thấy không có hứng thú, tắt TV, thuận tay đem điều khiển vứt sang một bên, tính lên giường đi ngủ.

Điện thoại đột nhiên vang lên, Tô Diệp liếc mắt nhìn, không hiểu sao có chút phiền lòng, gần đây tên người này xuất hiện trên màn hình điện

thoại rất nhiều, cách hai ngày liền gọi điện quấy rầy cô một lần.

"Alo."

"Làm gì đó?" Tống Minh Viễn dựa vào ghế sofa, vừa hút thuốc vừa gọi điện thoại.

"Xem TV, anh có chuyện gì sao?"

"Không có việc gì thì không thể tìm cô hả?" Tống Minh Viễn hỏi ngược lại: "Như thế nào? Ở đây đã quen chưa?"

Tô Diệp thở dài, đang định kể khổ, sức nhớ đến ở đây còn có chiến hữu của hắn, hơi do dự, sửa lại ý "Cũng tạm ổn!"

"Nhớ mặc nhiều một chút, chăm sóc tốt bản thân, lát nữa tôi gọi điện cho chiến hữu, bảo họ chiếu cố cô một chút."

Tô Diệp giật mình ngồi dậy, lạnh lùng nói: "Không cần! Anh đừng lo lắng vớ vẩn!"

"Làm sao vậy? Tôi đắc tội cô hả?" Tống Minh Viễn không rõ vì sao mình bị quát.

"Không cần là không cần, chuyện của tôi, tự bản thân mình có thể chuẩn bị cho tốt, không cần anh phải quan tâm, anh nếu còn dám gọi điện thoại, chúng ta liền tuyệt giao!"

"Không nghiêm trọng đến mức đấy chứ? Rốt cuộc làm sao vậy?"

"Không sao cả! Cứ như vậy đi!" Tô Diệp dứt khoát cúp điện thoại, trong lòng không khỏi mắng thêm một câu, khó trách hắn cũng không biết điều, hóa ra là cá mè một lứa!

Tống Minh Viễn đáng thương, năm không cũng trúng đạn!

Tống Minh Viễn ở bên kia không biết Tô Diệp cùng Dương Nghị lại chạm mặt nhau, lúc này chỉ cảm thấy trong người khó chịu, hẳn cố ý gọi điện thoại quan tâm cô, cô không cảm kích thì thôi đi, lại còn tức giận với mình, hẳn gọi lại lần nữa, Tô Diệp sống chết không chịu nghe điện thoại, đến nước này, chỉ còn cách nhắn tin.

"Đừng giận nữa, tất cả làm theo ý cô, được chưa? Nghỉ ngơi sớm đi, ngày mai tôi gọi lại cho cô!"

Tô Diệp không được tự nhiên, giọng điệu cùng với nội dung câu nói có chút áy náy, hẳn vậy là có ý gì? Cô bối rối, tim có chút đập nhanh hơn, cố gắng lấy lại bình tĩnh, lập tức đem ý nghĩ vừa xuất hiện ném ra khỏi đầu, tự mình đa tình lần đầu tiên vẫn có thể bỏ qua, dù sao cũng không có kinh nghiệm, có chút nóng lòng, nhưng nếu là lần thứ hai, vậy thì thật sự là chỉ số thông minh cùng EQ có vấn đề.

Tô Diệp nghiêm túc hồi tưởng lại từ lúc bọn họ quen biết đến nay đã phát sinh những chuyện gì, tổng kết như sau: Hẳn đối với cô có chút quan tâm, phần lớn vì hai người là đồng hương cũng là bạn nối khố, đồng thời nể mặt cha mẹ cha mẹ hai bên quen biết nhau từ lâu, nếu cô có việc gì nằm trong phạm vi năng lực của hẳn, hẳn sẵn sàng giúp đỡ, ngoài ra không còn chuyện gì khác, nghĩ như vậy, Tô Diệp an lòng.

Tống Minh Viễn một đêm này lại là trằn trọc, khó ngủ, Tô Diệp so với đầu gối còn khó trị hơn, nếu nói trước đó là hẳn không tích cực theo đuổi, nhưng gần đây có mấy lần ra ám hiệu, cô vẫn luôn là bộ dạng thờ ơ! Hoặc có lẽ trong lòng cô không có hẳn, vừa chia tay đã đi xem mắt, không phải là bằng chứng rõ nhất sao? Tống Minh Viễn lật người, hẳn chỉ thăm dò hỏi thử một câu, liền khiến cô hoảng hốt, vội vàng từ chối, không có nửa phần vui sướng hay mắc cỡ, như thế xem ra hẳn là đơn phương yêu thích cô.

Tiếp tục tiến lên hay là biết khó mà lui?

Tống Minh Viễn phiền lòng, đưa tay xoa huyết Thái Dương. Từ bỏ? Hẳn có chút không cam lòng, cô cũng không hẳn vô tình, đôi khi cô sẽ có một số hành động và biểu cảm vụng về, khiến lòng hẳn ngửa ngáy, lúc nào cũng nghĩ về cô, để hẳn từng bước lún sâu vào, không dứt ra được.

Vậy thì dứt khoát làm rõ đi! Từ chối thì từ chối, thân là một người đàn ông, chẳng nhẽ lại không chịu được sự đả kích này? Tống Minh Viễn quyết định, sau đó tự hỏi làm như thế nào để thổ lộ, nếu nói qua điện thoại thì có chút tùy tiện quá, nói trực tiếp sẽ tốt hơn, Tống Minh Viễn đau đầu, vậy chờ cô trở lại hay là tự mình qua đó một chuyến?

Võ quán đạo này làm ăn rất tốt, đầu năm hẳn lại mới mở thêm hai chi nhánh nữa, mỗi ngày đều bận đến sứt đầu mẻ trán, chỉ ước mình có thuật phân thân. Tống Minh Viễn suy nghĩ, quyết định vẫn là chờ Tô Diệp trở về đi, dù sao, bây giờ cô ngốc đang ở nơi đó, rất an toàn!

Được và mất, chỉ có thể chọn một.

Ngày thứ hai, khi thấy Tô Diệp thì Tuần Đông Dương cùng Đỗ Uy mấy người bọn hẳn đều không hẹn mà cùng lựa chọn mất trí nhớ, Tô Diệp lúc đầu còn có chút bận tâm, quan sát một lát, thấy mọi người tỏ ra bình thường, tựa như tối hôm qua không có chuyện gì, lúc này mới an tâm làm việc.

Mọi việc tiến hành rất thuận lợi, chỉ trong một buổi sáng phòng thí nghiệm đã bố trí xong, sau khi ăn cơm trưa, Tô Diệp và Đỗ Uy mang theo Đại Bảng cùng Dương Chí đi chôn sọt quang học, thẳng đến tối mới kết thúc công việc.

Nhóm Tô Diệp được sắp xếp ăn ở căng tin, bữa sáng và ăn trưa đều không nhìn thấy Dương Nghị cùng Lý Hải Phong, Tô Diệp thoải mái không ít, nhưng đến cơm tối thì cách vài cái bàn, Tô Diệp nhìn thấy Dương Nghị,

anh đang cúi đầu lùa cơm vào miệng, tưởng ăn quả thật không hợp với vẻ tao nhã lúc trước, Tô Diệp chẹp miệng, trong lòng một hồi khinh thường.

Lý Hải Phong thấy mấy người Tô Diệp đi vào, dưới mặt bàn chân đá đá Dương Nghị, nhỏ giọng nói: "A, cô gái kia đã tới, cậu không tới chào hỏi sao?"

"Đủ rồi đấy!" Dương Nghị cũng không ngẩng đầu.

"Tôi là vì tốt cho cậu! Cậu nói, nếu cậu không phải có ý đối với cô ấy, vậy sao hôm qua còn nhất quyết lôi kéo tôi đi tới bữa tiệc?"

"Đó là vì Tuần Đông Dương, không liên quan gì tới cô ấy!"

"Lừa gạt ai đó, Tuần Đông Dương chỉ là viện cớ! Hẳn ta không phải chưa từng tới chỗ chúng ta, lại nói bối cảnh của Tuần Đông Dương, vậy những lần đó cậu có tự mình đến tiếp đãi? Ngày hôm qua tôi lại đang buồn bực nữa, vậy mà cậu đột nhiên tích cực như vậy, dùng mọi biện pháp để thuyết phục tôi tham gia, quanh đi quẩn lại, hóa ra là kéo tôi đi làm đệm lưng cho cậu! Còn có, chiều hôm qua lúc tôi về phòng làm việc, thấy cậu đang tủm mỉm cười, nếu tôi đoán không sai, lúc ấy bác sĩ Tô hẳn là mới từ phòng làm việc đi ra ngoài đi? Buổi tối vừa nghe cô nói không nhận ra cậu, sắc mặt liền đen lại chẳng khác gì Bao Công, muốn nói cậu đối với người ta không có ý gì, chẳng ai tin đâu!"

Dương Nghị ngẩng đầu, trừng mắt nhìn Lý Hải Phong.

"Cậu trừng tôi làm gì? Trừng cũng vô dụng, tôi nói cậu nghe, cậu còn không thừa nhận, tối hôm trước sờ tay cô ấy, sợ cô ấy ăn không đủ no, lại thay cô ấy ngăn cản rượu, còn cả biểu hiện hôm đó của cậu nữa, coi tôi mắt mù hả?"

"Cậu có để cho người khác ăn cơm hay không?" Dương Nghị không kiên nhẫn, xụ mặt gầm nhẹ.

"Chột dạ hả?" Lý Hải Phong vỗ vỗ bả vai anh, dần dần nhích người lại bên cạnh, thân thiết nói: "Lão đệ, không phải tôi nói cậu, nếu coi trọng người ta thì chủ động chút, chẳng nhẽ cậu đang đợi con gái người ta theo đuổi? Lúc này cô ấy vẫn chưa có đối tượng, lại đang làm việc ở nơi xa xôi này, cậu có điều kiện thuận lợi như vậy, muốn phát triển cũng khá dễ dàng, cậu..."

Dương Nghị đẩy Lý Hải Phong ra, bưng bát mỳ đi ra ngoài, sau lưng Lý Hải Phong cười nói: "Này, tôi còn chưa nói xong, cậu vội gì chứ hả!"

Tô Diệp nghe tiếng động, quay đầu nhìn lại, chống đỡ ánh mắt trêu chọc của Lý Hải Phong, trong lòng rung lên một hồi chuông cảnh báo, trực giác mách bảo chuyện này có liên quan tới cô!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 21: Bước Ngoặt

Có ít người, muốn gặp nhau nhưng lại luôn để lỡ, dù có làm cách nào cũng không thể gặp; nhưng lại có một số người, càng muốn tránh, lại càng trông thấy nhau, giống như đã bày sẵn âm mưu, không thể chối cãi.

Tô Diệp không muốn gặp Dương Nghị, trong ngày chắc chỉ có lúc ăn cơm mới có thể gặp được, nếu anh cứ đúng giờ đi ăn cơm, vậy cô sẽ đến muộn hoặc sớm hơn một chút, như vậy sẽ không thể chạm mặt nhau?

Nhưng sự thật chứng minh, kế hoạch luôn biến hóa khó lường.

Giờ ăn buổi sáng, Tô Diệp cố ý đến trễ, lúc các chiến sĩ từ trong phòng ăn nổi đuôi nhau đi ra thì cô, Tuần Đông Dương cùng Đỗ Uy ba người cúi đầu đi vào, vừa ngược mắt lên liền nhìn thấy Dương Nghị đem cặp lồng đi tới, không cách nào khác đành phải ngồi chung một bàn vậy! Tô Diệp thầm nghĩ, buổi trưa vẫn là nên đến sớm một chút.

Vì để hai người kia khỏi nghi ngờ, mới hơn mười giờ, Tô Diệp đã bắt đầu kêu đói, cho nên thuận lợi hoàn thành mục tiêu ăn cơm trưa sớm, đến căn tin xem xét, không có một bóng người, Tô Diệp trong lòng mừng thầm, lại nghe Tuần Đông Dương sau lưng nói: "Doanh trưởng Dương, ngài cũng đến ăn sớm vậy sao? Cùng đi đi!" Tô Diệp khóc không ra nước mắt.

Suy nghĩ cả buổi chiều, Tô Diệp không cách nào quyết định được cơm tối nên đến sớm hay là đến muộn, cô cũng không ngốc, cân nhắc một chút, liền hiểu được Dương Nghị cũng muốn tránh mặt cô, nhưng trời xui đất

khiến thế nào lại luôn đụng nhau, nếu anh cũng có ý tránh mặt cô, vậy cô cứ việc ngồi mát ăn bát vàng thôi.

"Ngồi mát ăn bát vàng" ở đây muốn nói Tô Diệp cứ giờ bình thường mà đi ăn cơm vì đã có anh Nghị cố ý tránh mặt rồi:)))

Cơm tối, Tô Diệp một lần nữa nhìn thấy Dương Nghị cách mình một lối đi, Tô Diệp tràn đầy tức giận, âm thầm mắng câu thô tục: Đéo đỡ được! Có phải hay không tâm ý tương thông như vậy!

"Tâm ý tương thông": Hai người cùng chung một cách nghĩ

Không thể tiếp tục như vậy được nữa! Tô Diệp cảm thấy, tốt nhất là nên thương lượng với anh một chút về thời gian đi ăn cơm.

Bên này, Dương Nghị cũng không thể chịu được việc Lý Hải Phong cứ liên tục nháy mắt ra hiệu ở bên cạnh, Tô Diệp để đũa xuống, bước nhanh đuổi theo.

Tuần Đông Dương cùng Đỗ Uy trao đổi ánh mắt, trong lòng thầm hiểu mỉm cười.

"Dương Nghị." Tô Diệp hô một tiếng, bước nhanh lên chặn trước mặt anh, Dương Nghị cứng ngắc dừng bước.

"Chuyện gì?" Dương Nghị nhìn Tô Diệp đứng trước mặt mình, mí mắt giật giật.

"Chúng ta cần thương lượng một chút về thời gian ăn cơm, tránh để lúc nào cũng chạm mặt nhau!" Tô Diệp đi thẳng vào vấn đề.

Bàn tay Dương Nghị để trong túi quần nắm chặt thành quyền, trong lòng có một loại cảm xúc gọi là oán giận xông tới, cô vậy mà không thích anh? Mặc dù anh cảm thấy gặp mặt có chút ngượng ngùng, muốn tìm cách

tránh đi, nhưng cô cũng không thể dứt khoát như vậy? Dù sao cũng phải chừa anh chút mặt mũi chứ!

"Cô muốn đến lúc nào thì đến!" Dương Nghị nhú mày nhìn về phía doanh trại, nghĩ thầm, cùng lắm thì từ nay về sau sang căng tin đại đội kiếm cơm ăn.

"Không được! Lỡ như hôm đó lại trùng hợp đụng phải, bọn họ lại nói này nói nọ, anh không sợ phiền hà? Không thì anh cứ đứng giờ đến ăn cơm, tôi sẽ đến muộn hơn, anh thấy có được không?" Tô Diệp tôn trọng thái độ của chủ nhà, tỏ ra thiện ý muốn cùng anh thương lượng.

Dương Nghị quay đầu nhìn cô, sắc mặt đã hòa hoãn hơn, hai con ngươi nặng nề, Tô Diệp không hiểu sao khẩn trương, cúi đầu né tránh.

"Cô cứ theo giờ bình thường mà đến đây ăn, một ngày tôi có khá nhiều việc phải làm, có thể ăn sớm hoặc ăn muộn!"

"Được, cảm ơn!" Tô Diệp nhỏ giọng nói: "Vậy không làm phiền anh nữa!"

Cô không nhiều lời, nói xong liền quay người bước nhanh chạy về căn tin, vừa mới bước vào cửa, nhìn thấy tình hình bên trong, cô bỗng cảm thấy hối hận, chi bằng cứ ở luôn bên ngoài cùng Dương Nghị nói chuyện thêm chút nữa!

"Tiểu Tô!" Lý Hải Phong cười hòa ái, gọi cũng thân thiết, vẫy tay về phía Tô Diệp.

Đỗ Uy cùng Tuần Đông Dương đầu hơi cúi xuống, Tô Diệp nhìn sang, thấy khoé miệng của hai người này cong lên thành hình bán nguyệt. Cô kiên trì chống đỡ, ngồi xuống chỗ lúc nãy của mình, miễn cưỡng cười cùng Lý Hải Phong chào hỏi: "Chính trị viên Lý!"

"Aiya, xin chào xin chào! Từ nay về sau không cần phải khách khí như vậy, tôi và Dương Nghị là anh em, cô cũng là bạn hân, vậy cũng là bạn của tôi." Lý Hải Phong cười túm túm, Tô Diệp lại cảm thấy khắp cả người phát lạnh, đầu ngón tay lạnh buốt, ngay cả chiếc đĩa đường như cầm không nổi.

"Vừa nãy đi tìm Dương Nghị hả?" Lý Hải Phong giọng điệu không giống như là quan tâm, mà giống xui khiến hơn.

Tô Diệp không biết nên trả lời thế nào, đành phải giật giật khoe miệng, bưng chén lên nhanh chóng nhét cơm vào miệng.

"Đừng ngại! Tất cả mọi người có thể hiểu được, đúng không?"

Đỗ Uy và Tuần Đông Dương nén cười, gật đầu phụ họa: "Đúng vậy, đúng vậy!"

Tô Diệp càng ăn nhanh hơn!

"Ánh mắt của cô cũng khá lắm, trong quân đội toàn là đàn ông tốt! Dương Nghị nha, lớn lên đẹp trai thì khỏi nói rồi, trẻ trung lại có triển vọng, chăm chỉ làm việc, có trách nhiệm, rất có năng lực, cả quân khu ai ai cũng biết đến! Nhưng, hân ta lại là một tên đầu gối, ăn nói có chút vụng về, phụ nữ ắt hẳn sẽ không thích."

Tô Diệp lại cảm thấy anh không phải đầu gối, lúc anh nói móc châm chọc nhìn cô, có thể nói là miệng lưỡi sắc bén, đầu óc nhanh nhẹn, cô tự nhận mình bị lép vế trước anh. Cô buông chén, cúi đầu nói: "Tôi ăn no rồi, mọi người cứ từ từ nói chuyện, tôi đi trước!"

"Đừng đi vội, ở lại chúng ta tâm sự, một mình cô ở trong phòng làm gì!" Lý Hải Phong túm tay áo cô, ra dấu ngồi xuống.

Tô Diệp hơi giãy giãy, đỏ mặt nặng nề ngồi xuống.

"Tôi là người thô kệch, nói chuyện sẽ không quanh co lòng vòng, nếu tôi nói gì không hay, cô cũng đừng nóng giận, coi như nghe câu chuyện cười, được chứ?" Hân cũng không chờ Tô Diệp trả lời, lại nói tiếp: "Tâm tư của cô, tôi cũng đã nhìn ra, hơn nữa ấn tượng của tôi đối với cô cũng rất tốt, tôi cảm thấy cô cùng Dương Nghị rất xứng đôi, nguyện ý giúp cô một tay."

Đỗ Uy bật cười một tiếng, Lý Hải Phong liếc hân một cái, Đỗ Uy lập tức nín cười cúi đầu.

Tô Diệp mặt đỏ bừng, nhanh chóng khoát tay, lắc đầu nói: "Không phải, ngài hiểu lầm rồi, tôi thật sự không có tâm tư gì cả!"

"Cô không cần ngại, trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chẳng phải rất bình thường sao!" Lý Hải Phong có chút bất mãn, cô nương này thế nào lại già mồm cãi láo hả!

"Không phải, thật sự không phải như ngài nghĩ đâu, tôi mới chỉ gặp qua Dương Nghị một lần, anh ta cũng không có ý gì với tôi cả!" Trên trán Tô Diệp đổ một tầng mồ hôi.

"Hân chính là như vậy, miệng lưỡi kém cỏi, lại rất ngốc, chắc chắn sẽ không biểu đạt ra, trong lòng thích muốn chết nhưng ngoài miệng lại nói không nên lời, bằng không, cũng không tới phiên tôi thay hân quan tâm."

"Không phải, ngài không biết rồi, anh ta đối với tôi không có ý gì, chính miệng anh ta nói vậy!" Tô Diệp vội vã phủi sạch quan hệ, cũng sắp đem sự thật nói ra.

Đỗ Uy cùng Tuần Đông Dương đều kinh ngạc, cùng nhau ngẩng đầu nhìn cô.

"Hân nói?" Lý Hải Phong miệng mở rộng, kinh ngạc nói: "Cô vừa đi tìm hân, hân nói vậy với cô?"

"Không phải, lúc trước anh ta nói!" Tô Diệp cúi đầu xuống, đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Còn lại ba người quay mặt nhìn nhau, đều cảm thấy kinh ngạc, Lý Hải Phong không ngờ, cô nương này thật hào phóng, trời vừa sáng liền thổ lộ, thật đúng là nhìn không ra, nhưng trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là Dương Nghị cự tuyệt!

"Không thể nào? Tôi thấy hắn rất quan tâm cô mà?" Lý Hải Phong bán tín bán nghi, "Cô đừng vội, tôi đi hỏi lại hắn!"

Lý Hải Phong nói đi là đi, Tô Diệp ngay cả cơ hội mở miệng cự tuyệt đều không có. Chỉ có thể giương mắt nhìn bóng lưng hắn rời đi.

Tuần Đông Dương cảm thấy ngượng ngùng, tăng hằng một cái: "Tôi còn có chút việc, đi trước."

Đỗ Uy gật đầu chào tạm biệt, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Diệp: "Sư tỷ?"

"Mau quay trở lại làm việc thôi!" Tô Diệp thở dài, cô bây giờ rất rối, chỉ muốn mong chóng kết thúc thí nghiệm, sớm ngày rời khỏi đây.

Đỗ Uy có chút không vui, vốn tưởng rằng rời phòng thí nghiệm có thể thoải mái một chút, nào ngờ còn phải tăng ca! Nhưng đề nghị của Tô Diệp hắn không dám phản bác, đành gật đầu đáp ứng.

Lý Hải Phong sau khi từ căn tin đi ra, trong lòng suy tính xem nên hỏi Dương Nghị như thế nào, nếu Tô Diệp nói thật, hắn sẽ tốt bụng giúp hai người họ một tay làm chuyện xấu. Hắn một đường đi tới phòng làm việc, đẩy cửa đi vào, thấy Dương Nghị đang cầm điện thoại di động gọi điện thoại, trên mặt cười nói, nụ cười có chút giả tạo.

"Được! Làm phiền anh rồi, chờ tôi trở về sẽ hậu tạ!"

Dương Nghị liếc Lý Hải Phong ngồi ở trên bàn làm việc trước mặt anh, đang rất vui vẻ, ngừng vài giây rồi nói tiếp: "Ừ, được, vậy anh cứ làm việc đi, có gì sẽ liên lạc lại sau."

"Có chuyện gì sao?"

Dương Nghị vừa cúp điện thoại, Lý Hải Phong không thể chờ được hỏi.

"Ừ, gần như vậy!"

"Khi nào lệnh đến?"

"Tháng tám!" Dương Nghị cầm điều thuốc trên bàn, ném cho Lý Hải Phong, lại từ trong túi rút ra cái bật lửa, đưa đến trước mặt hắn, nhìn tàn thuốc bay ra khói xanh lượn lờ, lúc này mới rút tay về, tự mình châm lửa.

"Trở về đi! Lão gia tử nhà cậu đang trong tình huống kia, cậu lại là đứa con trai duy nhất, nên ở bên cạnh tận hiếu, hơn nữa, trình độ bằng cấp của cậu cũng không kém, có thể làm việc ở chỗ tốt hơn." Dừng một chút, lại có một chút đau xót, buồn bã nói: "Hai năm qua, chỗ chúng ta cũng có không ít người rời đi, lần này không biết ai sẽ đến thay thế chỗ của cậu!"

Dương Nghị tâm trạng cũng đang rất xấu, mày nhăn lại, hít một hơi thật mạnh rồi lại chậm rãi nhả ra, cả người đều chìm trong màn khói, bình tĩnh nhìn bầu trời đêm đầy sao bên ngoài cửa sổ thủy tinh.

"Khụ! Không nói những thứ này, tôi hỏi cậu, cậu và Tô Diệp rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Hai người yên lặng không nói, Lý Hải Phong dẫn đầu phá vỡ im lặng.

"Không có việc gì! Nếu có cũng không liên quan gì tới anh." Dương Nghị dụi tàn thuốc.

"Gì mà không liên quan, tôi hỏi cậu, cô nương kia nói cậu từ chối cô ấy, có thật vậy không?"

Dương Nghị giật mình, "Cô ấy nói cho anh biết? Vậy anh còn hỏi gì nữa? Cô ấy đã nói cho anh biết những gì rồi?"

Lý Hải Phong choáng váng, vội hỏi xảy ra chuyện gì, Dương Nghị băng quơ vài ba câu nói ra chân tướng, liền không có ý định tiếp tục đề tài này, mở văn kiện trên bàn ra, cầm bút viết.

"Có phải cậu suy nghĩ nhiều quá không? Cô nương kia vừa nhìn đã biết là một người thẳng tính, đơn thuần, có thể cô ấy chỉ là thuận miệng hỏi một chút, hơn nữa khi đi xem mắt, cô nương nào chả muốn biết rõ tình hình nhà trai? Cậu không thể lấy nó làm lý do được!" Lý Hải Phong lắc đầu.

"Tôi không chấp nhận như vậy."

"Vậy cậu muốn cái dạng gì? Một người lơ lửng, ngoài miệng nói một đằng trong lòng lại một bụng tâm tư khó dò..." Lý Hải Phong bĩu môi: "Tiểu Dương, mẫu người của cậu thật đặc biệt!"

Dương Nghị sau khi tốt nghiệp được phân đến đây, lúc ấy cũng đã hai mươi lăm tuổi, Lý Hải Phong lớn hơn anh sáu tuổi, tự nhiên gọi anh là Tiểu Dương, làm chung với nhau lâu đôi lúc gọi lão Dương, nhưng hẳn đã quen gọi như vậy, không đổi được.

Dương Nghị ném bút trong tay, "Anh gần đây có phải rất rảnh rồi, cả ngày quan tâm những thứ vô dụng này!"

"Tôi là chính trị viên, quan tâm cuộc sống của doanh trưởng là một phần của công việc, làm sao lại coi là rảnh rồi?" Lý Hải Phong thông thả ung dung, không nhanh không chậm mà nói: "Hơn nữa, hai chúng ta lại là anh em, tôi dù sao cũng phải giúp cậu một tay, không thể trơ mắt nhìn cậu như vậy mà không ai thèm ngó tới!"

"Đang rửa tội hả!" Dương Nghị cầm lấy cặp văn kiện trên bàn đập tới.

Lý Hải Phong cười tóm được, để ở một bên, cúi người nói: "Chuyện đó bỏ qua một bên, bây giờ tôi hỏi cậu, cậu đối với cô Tô rốt cuộc có ý gì hay không? Tốt nhất là cậu nên trả lời một câu rõ ràng, bác sĩ Tô vẫn còn đang chờ đấy!"

Dương Nghị nắm lấy bả vai hắn, xoay người hắn dùng sức đẩy một cái: "Cút!"

Lý Hải Phong xoay một vòng liền trở lại, Dương Nghị đau đầu, cười khổ nói: "Để tôi yên đi! Tôi không quan tâm tới cô ấy, cô ấy cũng không có quan tâm tới tôi, anh đừng quấy rầy hai người bọn tôi nữa!"

Lý Hải Phong giật mình: "Thật sao? Hai người thông đồng nhau diễn kịch, tính chơi bọn tôi hả?"

"Là anh sức tưởng tượng phong phú, không có quan hệ gì với tôi!"
Dương Nghị vừa nói vừa bước ra khỏi phòng làm việc.

Cánh cửa ở phía sau nhẹ nhàng đóng lại, Dương Nghị chợt cảm thấy yên tĩnh hơn hẳn, ngẫm lại bộ dạng Lý Hải Phong nhe răng nhếch miệng về mặt hận thù, cảm thấy buồn cười. Anh chỉnh lại quần áo, dọc theo hàng cây dương thụ ở hai bên đường của doanh trại chậm rãi đi về phía trước, ánh đèn ấm áp, mềm mại chiếu vào trên người anh, tạo ra một cái bóng trên mặt đất, theo bước tiến của anh, lúc gần lúc xa, lúc đậm màu lúc nhạt nhẽo.

Chiến sĩ làm nhiệm vụ tuần tra nhìn thấy anh đi tới, đứng nghiêm hành lễ, Dương Nghị đưa tay chào kiểu nhà binh, thuận miệng hỏi vài câu, rồi gật đầu nghe những gì anh lính kia báo cáo, lúc quay người lại đột nhiên nhìn thấy Tô Diệp đứng sau khung cửa sổ thủy tinh đang sáng đèn.

Đầu cô hơi cúi, đứng bất động, ánh mắt cực kỳ chuyên chú, ánh đèn sáng ngời hắt lên mặt, trong màn đêm đen tối, trong suốt trắng nõn, giống

như một dòng chảy mờ nhạt của ánh sáng, khung cửa sổ làm bằng nhôm, như một khung màu đen, đem cô khảm trong đó, giống như một bức tranh chân dung tĩnh.

Dương Nghị nhớ tới lời nói của Lý Hải Phong, trong lòng bối rối, ngừng bước chân, đứng yên lặng nhìn về phía cửa sổ nhỏ cách xa vài mét, thẳng đến khi cô quay đầu xoay người, biến mất ở trước cửa sổ, mới bừng mình thở dài, xoay người đi trở về.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 22: Đấu Khẩu

Mấy ngày trôi qua, Tô Diệp cảm thấy rất thoải mái, khảo nghiệm tiến hành rất thuận lợi, chuẩn bị kết thúc, ăn cơm lại không có đụng phải Dương Nghị, Lý Hải Phong thay đổi hình tượng trước đó từ bà tám thành một người nho nhã lễ độ, mà ngay những cơn gió nơi đây cũng dần dần nhỏ, không còn thổi mạnh khiến má cô đau rát, ngược lại mang vài phần ấm áp, một mùa xuân với những đám mây trắng bầy lơ lửng trên bầu trời cao, sắc xanh tươi mát của hoa lá cây cỏ. Tô Diệp đột nhiên cảm thấy không cần phải tăng ca, nếu như có thể nán lại mấy ngày cũng không phải không tốt.

Tống Minh Viễn vẫn gọi điện thoại rất đúng giờ, nội dung cũng không có gì đặc biệt, chỉ là nói vài chuyện tào lao, Tô Diệp càng ngày càng hoài nghi, nhưng không dám hỏi, đành buồn bực giả ngu, lừa mình dối người.

Khảo nghiệm vừa kết thúc, Tô Diệp liền gọi cho Tuần Đông Dương, để trình bày về kết quả và độ chính xác.

"Trước kia bên các anh cung cấp điều mục thử nghiệm cùng phương pháp khảo sát, chúng tôi đã nghiêm khắc dựa theo đó để tiến hành, kết quả thí nghiệm và kiểm tra độ chính xác đều ở trong này, tôi đã làm một vài so sánh, thấy hoàn toàn phù hợp với yêu cầu, anh kiểm tra xem đi." Tô Diệp đem báo cáo khảo thí trên bàn đưa cho Tuần Đông Dương.

Tuần Đông Dương mở báo cáo trong tay ra, "Số liệu hơi nhiều, tôi có thể mang về xem được không?"

"Có thể, vốn là chuẩn bị cho anh mang về xem."

"Vậy tôi sẽ đem báo cáo này về đối chiếu với những yêu cầu về độ chính xác trước đó, nếu như không có vấn đề, có thể báo cáo cho cấp trên, sau khi đã chắc chắn chúng ta có thể quay trở về."

Tô Diệp tâm trạng dễ chịu, gật gật đầu đáp ứng, lần này kiểm nghiệm là tự cô làm, báo cáo thí nghiệm giao cho Tuần Đông Dương trước đó, cô cùng Đỗ Uy cũng đã thẩm tra đối chiếu qua kết quả, bảo đảm chính xác, Tuần Đông Dương nếu không yên lòng, muốn một lần nữa kiểm tra lại, Tô Diệp cũng để tùy hãn.

Sáng ngày hôm sau, ba người gặp nhau ở căn tin, Tuần Đông Dương sắc mặt như thường, cười tủm tỉm chào hỏi bọn họ, Tô Diệp vừa ăn vừa hỏi: "Anh xem xong rồi sao? Không có vấn đề gì chứ?"

"Số liệu không có vấn đề, nhưng tôi không thấy dữ liệu kiểm tra mức độ ảnh hưởng của môi trường."

Tô Diệp khó hiểu: "Có mà, thử nghiệm cuối cùng không phải là loại bỏ sự can thiệp của môi trường và phát hiện báo động giả sao?"

"Quá sơ sài, chúng tôi hi vọng bên cô có thể cung cấp dữ liệu kiểm tra toàn diện và chi tiết hơn, hệ thống này được dùng cho tuyến phòng thủ biên giới ở các khu vực khác nhau, có địa phương sức gió lớn, có địa phương sức gió nhỏ, nhiều chỗ có mưa, nhiều chỗ lại có tuyết, vì vậy việc xác định báo động giả cần chi tiết và đúng mục tiêu hơn. Còn có, đối với những khả năng có thể ảnh hưởng đến báo động giả, cô vẫn chưa suy xét đủ mọi mặt, thực tế rất phức tạp, nó không phải đơn giản chỉ là sự kết hợp đan xem của một vài yếu tố độc lập, dù cho không thể làm đến mức hoàn hảo, thì cũng phải cố gắng đưa ra càng nhiều khả năng càng tốt, đem công dụng của thiết bị này phát huy đến mức tối ưu. Cho nên tôi cảm thấy còn rất nhiều chỗ cần phải chỉnh sửa để hạng mục này được hoàn thiện."

Hắn nói cũng không phải là không có lý, Tô Diệp cúi đầu chốc lát, nói: "Đối với vấn đề thứ nhất của anh, chúng tôi quả thật không có nghĩ tới, một là điều kiện thí nghiệm không đủ, hai là vì lúc trước ký hợp đồng cũng không có xác định cụ thể khu vực lắp đặt, nhưng nếu như các anh cần, chúng tôi có thể cung cấp một phương án sửa đổi, nhưng cần phải sửa lại hợp đồng, hơn nữa kéo dài thời gian và tăng thêm chi phí cho hạng mục. Đối với vấn đề thứ hai, anh vừa rồi cũng nói, tình hình thực tế rất phức tạp, mà chúng tôi đối với từng khu vực biên phòng lại không hiểu nhiều, quả thật không có cách nào để phòng rủi ro, cho nên chỉ có thể chờ phía các anh căn cứ tình huống thực tế đưa ra yêu cầu cụ thể, chúng tôi sẽ có phương án phù hợp để giải quyết."

"Yêu cầu chẳng phải bên chúng tôi đều đã cung cấp cho các cô rồi sao? Ý của tôi là cô không thể chỉ đơn giản kết hợp một vài yếu tố để xem xét, mà cần phải xem xét nó một cách toàn diện và suy nghĩ linh hoạt hơn!"

"Anh có thể đưa ra ví dụ cụ thể không?" Tô Diệp hoang mang, đối với hạng mục này, tổ thí nghiệm đã cùng Lộ lão bản họp thảo luận qua rất nhiều lần, đã tận lực đưa ra tất cả các loại khả năng rồi, vậy mà Tuần Đông Dương lại cảm thấy chưa đủ, Tô Diệp rất muốn biết suy nghĩ của hắn còn có thể linh hoạt đến mức nào.

"Ví dụ như, nếu như có người cố ý bắt chước động vật đi qua đường biên giới, dựa theo thiết lập hiện tại của hệ thống, sẽ được đánh giá là báo động giả, vậy đó không phải lỗi sai sao?"

Đỗ Uy đang ăn cháo đột nhiên bị sặc, ho khan không ngừng, Tô Diệp cũng thấy buồn cười, nhưng cố kìm nén, bất lực giải thích: "Anh có thấy ai bắt chước động vật đi đường lại có thể bắt chước được cả tần số và độ chấn động không?"

"Tôi chưa thấy qua, nhưng có rất nhiều người ra vào đường biên giới, có thể có ai đó làm được."

Tô Diệp không biết nên nói gì, rất muốn hẳn tìm được người như vậy đưa đến trước mặt cô để xem đó là thần thánh phương nào.

Đỗ Uy dừng lại ho khan, nói tiếp: "Nếu quả thật có người có thể làm được như vậy, chỉ cần thể trọng khác biệt, thiết bị vẫn là sẽ đưa ra cảnh báo bình thường."

"Thể trọng của người khác biệt rất lớn, thể trọng của động vật khác biệt cũng rất lớn, khả năng trùng hợp không phải là không có."

Tô Diệp buồn bực, thẳng nhai này tới để bởi móc sao? Bên tai nghe được Đỗ Uy có chút bất mãn nói: "Nào có trùng hợp như vậy? Người đi bằng hai chân, động vật đi bằng bốn chân, cứ cho là sức nặng tương đương, nhưng tần số chắc chắn không thể giống nhau được!"

"Vậy nếu nó là động vật đi bằng hai chân? Cậu không cần nhìn tôi như vậy, tất cả mọi khả năng đều có thể xảy ra, cho nên phải xem xét một cách toàn diện."

"Vậy làm phiền anh nói cho chúng tôi biết, với tình huống này, làm thế nào mới tính là chu toàn?" Tô Diệp có chút tức giận, giọng bất mãn, âm điệu có chút cao, "Theo như anh nói, chúng ta phải bắt toàn bộ các loài động vật vào phòng thí nghiệm, đo cân nặng, sau đó nghiên cứu từng bước đi của chúng so với con người, anh cảm thấy việc này có thể sao?"

Tuần Đông Dương nhìn cô một cái, cũng có chút không vui, thản nhiên nói: "Bác sĩ Tô, tôi chỉ muốn cùng các cô thảo luận để hoàn thiện thử nghiệm, mong cô chú ý thái độ!" Một câu cuối cùng âm vang có lực!

Tô Diệp trong lòng tức giận, hai hàng lông mày khẽ nhíu, "Vậy cũng mời anh giữ thái độ, đưa ra vấn đề khả thi một chút, đừng nói những điều điên rồ!"

Tuần Đông Dương cảm thấy Tô Diệp nghi ngờ trình độ chuyên nghiệp của hắn, từ xấu hổ thành giận dữ, hắn dựa vào quan hệ để vào viện nghiên cứu, vốn là chột dạ, vẫn luôn tìm mọi cách để rửa sạch. Lần này trước khi đến đây, hắn đã nghiêm túc nghiên cứu qua yêu cầu hạng mục, cố gắng tìm ra những chi tiết không được đề cập trước khi kiểm tra, cơ hội khó có được, hắn không muốn bỏ qua, thừa dịp tối qua báo cáo kết quả khảo nghiệm, liền đem ý nghĩ của mình nói cho lãnh đạo. Giám đốc đối với bối cảnh của hắn hiểu rất rõ, không có trực tiếp bác bỏ, nhưng cảm thấy người tuổi trẻ đầu óc linh hoạt lại có trí tiến thủ nên cũng cố gắng động viên hỗ trợ, liền để hắn nói chuyện với hai vị tiến sĩ của đại học A trước, xem xem khả năng của hắn như thế nào, nếu như dự án thành công, ông vui còn không kịp, nếu như không được, vậy cũng không có gì tổn thất. Tuần Đông Dương nóng lòng muốn lập công, lại được lời khích lệ từ phía lãnh đạo, mới có buổi sáng hôm nay cùng Tô Diệp trao đổi.

"Xin anh chú ý cách dùng từ! Câu hỏi của tôi có vấn đề gì sao?" Tô Diệp chọc vào tử huyệt của hắn, Tuần Đông Dương trừng mắt, xanh cả mặt, "Cô trình độ có hạn không giải quyết được vấn đề có thể nói thẳng, không nên lấy tôi ra trêu đùa!"

Tô Diệp học tiến sĩ năm năm, trong phòng thí nghiệm ngoại trừ Lộ Nhất Minh ra thì cô chính là lão đại, các sư đệ sư muội đối với cô đều rất kính trọng, thỉnh thoảng cô thay mặt phòng thí nghiệm đi tham gia các hoạt động học thuật cũng thường hay được các vị giáo sư và chuyên gia tán thưởng khen ngợi. Cô tự nhận mình không phải có năng lực phi phàm, nhưng nhất quyết không phải kẻ chỉ biết nói láo, vậy mà ngay lúc này, trước mặt bao nhiêu người, bị một sinh viên đang học thạc sĩ hoài nghi trình độ kiến thức của mình đúng là lần đầu tiên, trong nội tâm cô xấu hổ, đầy căm giận, mặt đanh lại, ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào Tuần Đông Dương, hận không thể chém cho hắn vài nhát, băm thành nhân thịt nhồi bánh.

Đỗ Uy cũng thấy Tuần Đông Dương có chút quá đáng, một bên nói giúp vào: "Đông Dương, anh không thể nói như vậy, vấn đề anh đề cập tới là thiếu cơ sở!"

"Hừ, đó là vì cậu thiếu hiểu biết!"

Tô Diệp giận quá thành cười: "Anh học nhiều hiểu rộng! Kiến thức phong phú! Vậy anh làm thử dáng đi của động vật cho tôi xem!"

Tuần Đông Dương "Vụt" một tiếng đứng lên, trợn mắt tròn xoe: "Tô Diệp, cô có ý kiến có thể nói, chớ mắng người!"

Lý Hải Phong cùng Phương Húc đã sớm nghe được cuộc cãi vã ở bên này, cứ nghĩ là bọn họ chỉ vì ý kiến bất đồng mới nổi lên tranh chấp nên cũng không có ý can thiệp, nào ngờ nháy mắt chiến tranh bùng nổ, lần này, bọn họ không có cách nào đành phải xen vào.

Tô Diệp cũng đứng lên, oán hận nói: "Anh đừng ngậm máu phun người! Tôi mắng chửi anh cái gì!"

Đỗ Uy ở ngay bên cạnh kéo cô, không ngừng khuyên bảo: "Thôi, sự tở, không cần thừa lời với hắn!"

"Tiểu Dương, có chuyện gì từ từ nói, đối với con gái la lớn như vậy làm gì? Khoe giọng mình khoẻ sao? Sợ người khác không biết mình là đàn ông!" Lý Hải Phong phụng phịu, quay đầu lại dạy dỗ Tô Diệp: "Bác sĩ Tô, cả cô nữa, nếu có ý kiến gì thì lựa lời nói, nói khó nghe như vậy làm gì? Cô là có học, phải chú ý hình tượng..."

Tô Diệp khổ sở muốn chết, bị một người không quen giáo huấn như vậy cô thật đúng là lần đầu gặp, xấu hổ và giận dữ không chịu nổi, lại cảm thấy rất uất ức, hốc mắt liền đỏ, giống như có một miếng bánh bột lọc nghẹn trong cổ họng, phun không ra lại nuốt không trôi, khiến cô cực kì khó chịu.

Dương Nghị đứng lúc tiến vào, nhìn qua liền thấy tình hình như vậy: Một đồng người vây một chỗ, Tuần Đông Dương sắc mặt xanh mét, Đỗ Uy trên mặt không cam lòng, Lý Hải Phong hai tay bắt chéo để sau lưng đang tận tình khuyên bảo, Tô Diệp quay đầu nhìn ra cửa, vẻ mặt quật cường, hốc mắt ươn ướt, cổ nhịn để không rơi xuống, mặt cũng đỏ bừng, ngực phập phồng dường như tức giận không nhẹ.

"Làm sao vậy?" Dương Nghị đi đến bên cạnh Lý Hải Phong, nhìn Tô Diệp hỏi.

"Không có chuyện gì, chỉ là một chút tranh chấp nhỏ thôi." Lý Hải Phong nhìn Tô Diệp và Tuần Đông Dương nói: "Hai người đều nên nhường nhau lùi một bước, có vấn đề gì chúng ta ngồi xuống bình tĩnh nói, được không?"

Tô Diệp cúi đầu không lên tiếng, sợ mới mở miệng nước mắt sẽ rơi xuống.

"Nếu ngài chính trị viên đã nói như vậy, nể tình anh, hôm nay việc này cứ như vậy đi, tôi cũng không muốn nói gì nữa. Cuối cùng tôi nhắc lại, bác sĩ Tô, trước mắt kết quả thử nghiệm như vậy chúng tôi không hài lòng, cũng nhất quyết sẽ không chấp nhận, mời các cô mau chóng đưa ra phương án sửa chữa có thể làm chúng tôi hài lòng. Dựa theo quy định của hợp đồng, hạng mục sẽ nghiệm thu vào tháng 12 này, nếu như trước đó, các người không thể cung cấp thiết bị phù hợp với yêu cầu cũng như lắp đặt đúng chỗ thì tự gánh lấy hậu quả!" Tuần Đông Dương hướng Dương Nghị cùng Lý Hải Phong nhẹ gật đầu, quay người rời đi.

Tô Diệp giận đến run người, đầu ong ong, dùng sức cắn môi dưới, mới nhìn xuống xúc động không có mở miệng trách mắng. Đỗ Uy cũng tức giận, mặt lạnh lùng, nhìn bóng lưng Tuần Đông Dương hừ một tiếng.

"Trước xin bớt giận, ngồi xuống nói chuyện." Dương Nghị nhìn Tô Diệp, ôn nhu nói.

Lý Hải Phong liếc mắt nhìn anh, trong bụng cười thầm: Lúc trước mình hỏi thì nhất quyết phủ nhận không có tình cảm, không nghĩ sẽ có hôm nay, không nhìn nổi người ta bị uất ức, đuôi cáo không dấu nổi nữa liền bị lộ ra rồi! Hắn vỗ vai Dương Nghị, cười nói: "Cậu khuyên cô ấy một chút, ta còn có việc, đi trước đây." Vừa nói còn vừa hướng Dương Nghị chớp mắt vài cái.

"Được!" Dương Nghị trong lòng hiểu rõ, chỉ là cố tình làm như không nhìn thấy.

Lý Hải Phong gọi Phương Húc rồi rời đi, Dương Nghị nhìn Đỗ Uy hỏi: "Nói rõ ràng một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Đỗ Uy nói rõ đầu đuôi ngọn ngành chuyện vừa rồi, cuối cùng còn cảm giận bất bình nói: "Hắn nói như vậy không phải là cố tính bới móc sao? Nếu cảm thấy phương án thử nghiệm có vấn đề, lần gặp nhau bàn bạc vào năm ngoái ở Bắc Kinh sao không nói? Phải đợi đến lúc nghiệm thu kết quả mới lấy ra? Rõ ràng là cố ý!"

"Chỉ có chuyện này? Không có vấn đề gì khác?"

Dương Nghị giọng điệu thoải mái, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, Đỗ Uy bị hỏi giật mình, có chút nhụt chí, rủ lông mi nhẹ gật đầu.

"Nếu cảm thấy hắn vô lý, cậu còn cùng hắn nói dóc làm gì? Hạng mục này kết quả cuối cùng là do Tuần Đông Dương quyết định sao? Hay là cậu quyết định?" Dương Nghị nhìn Tô Diệp, có chút không muốn nói, "Nếu không ai làm được, vậy đem vấn đề giao cho có người có quyền quyết định xử lý đi, cậu cùng Tuần Đông Dương ở đây cãi nhau, ngoại trừ kiến bản thân tức giận, đối với hạng mục này có ích gì không?"

Tô Diệp chợt nhớ tới lời dặn dò của Lộ Nhất Minh trước khi đi, liền từ trong túi lấy điện thoại ra, tìm số điện thoại của hắn.

Dương Nghị nhìn cô cầm lấy điện thoại di động đứng lên đi lướt qua anh, ánh mắt đảo qua, lại làm như không đếm xỉa gì đến, âm thầm buồn cười, khẽ lắc đầu.

"Ăn cơm trước đi, về sau có gặp Tuần Đông Dương, cứ tỏ ra giống như trước kia, đừng bày sắc mặt." Dương Nghị giọng điệu bình thản, cười dặn dò Đỗ Uy.

Đỗ Uy gật gù đầu, nhưng nào còn tâm trạng ăn cơm, nói chuyện với anh vài câu, liền kiếm cớ chạy ra tìm Tô Diệp.

Tô Diệp đứng ở dưới gốc cây ven đường, yên lặng cất điện thoại di động vào túi áo, quay người lại đã thấy Đỗ Uy đang mắt không chớp nhìn mình, vẻ mặt bất an.

"Anh ta nói như thế nào? Có phải đã mắng chị không?"

Tô Diệp mím môi lắc đầu, "Không có, chỉ nói chúng ta thăm tra đối chiếu lại báo cáo thí nghiệm, chỉnh sửa lại rồi gửi qua cho anh ta một bản, sau đó chờ."

"Phải đợi bao lâu nữa? Chẳng lẽ thật sự muốn sửa lại phương án!"

"Chị không rõ, nhưng nghe ý tứ của anh ta không giống như là muốn sửa."

"Vậy hôm nay chúng ta làm gì?"

"Nghịch!" Tô Diệp ngẩng đầu, híp mắt, nghiêng răng nghiêng lợi.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 23: Thổ Lộ

"Đi chỗ nào nghịch?" Đỗ Uy có chút vui sướng, từ khi đến đây mỗi ngày ngoại trừ làm việc và làm việc ra thì so với hoà thượng trong miếu còn buồn chán hơn, tốt xấu gì hẳn cũng là lần đầu tới thảo nguyên, đâu thể không thấy gì đã trở về?

Tô Diệp liếc mắt khinh thường, tức giận: "Phòng thí nghiệm!"

"Phòng thí nghiệm có gì hay để nghịch? Lại không thể lên mạng!" Đỗ Uy nhụt chí, cảm thấy Tô Diệp thật là nhàm chán.

"Không muốn đi thì về phòng ngủ, nhưng trước đó phải làm xong báo cáo thí nghiệm!"

"Mỗi người một nửa?" Đỗ Uy cò kè mặc cả, "Nếu không sư tỷ, chị giỏi hơn em có phải nên phụ trách nhiều hơn không?"

Tô Diệp liếc Đỗ Uy một cái, "Mơ mộng hão huyền!"

Nói là nghịch, nhưng thực chất lại bận bịu đến hơn hai giờ chiều mới làm xong, ngay cả cơm trưa, cũng là Đỗ Uy đem từ nhà ăn về phòng thí nghiệm, đương nhiên, nguyên nhân chính vẫn là Tô Diệp không muốn nhìn thấy Tuần Đông Dương.

Tô Diệp rút USB ra, giao cho Đỗ Uy, "Cậu đi đi!"

Tạm thời phòng thí nghiệm không có Internet, nếu muốn gửi mail phải đi đến phòng làm việc của cán bộ trong doanh trại, Tô Diệp sợ nhìn thấy Dương Nghị, liền đẩy Đỗ Uy đi.

"Sau khi làm xong việc, em sẽ về thẳng phòng luôn." Đỗ Uy thu dọn đồ đạc xong, liền nói với Tô Diệp.

"Được, gửi mail xong thì gọi về báo cho chị một tiếng."

"Ừ, chị không về sao?"

"Giờ mà về phòng thì cũng chỉ thui thui quanh bốn bức tường, không như nơi này sáng sủa ấm áp, ăn cơm tối xong chị sẽ về."

"Em đi đây."

Tô Diệp đuổi cái lưng mới như, mở phần tiểu thuyết tải trên mạng về lúc trước ra xem, tình tiết sớm đã nhớ kỹ trong lòng, chỉ đọc một đoạn ngắn đã không còn hứng thú, cô nhào người trên bàn nằm một lát, thật sự nhàm chán, liền mở game đào mìn ra chơi.

Đang chơi hăng say, chợt thấy trên đỉnh đầu chụp xuống một bóng người, Tô Diệp đột nhiên giật mình, dừng lại động tác trong tay ngửa đầu nhìn, hoá ra là Dương Nghị!

Anh cúi người xuống, một tay chống đỡ thành ghế, một tay từ trong tay cô cầm lấy con chuột, nét mặt ôn hòa, khóe môi hơi vênh, có chút ý cười, nhìn cô ngửa đầu, liền đáp lại ánh mắt cô, bốn mắt nhìn nhau gần trong gang tấc, trái tim Tô Diệp đập thành thịch, vội vàng đứng dậy né tránh.

Cô mới dịch chuyển một chút, tay trái đang đặt ở thành ghế của anh liền đặt trên vai cô, hơi dùng sức, Tô Diệp cứng đờ, theo bản năng rút vai về phía sau, Dương Nghị phát giác, lập tức thu tay về, Tô Diệp không biết

anh có dụng ý gì, ngồi yên cúi đầu xuống, không dám cử động nữa, tim đập thành thịch, mặt cũng càng ngày càng đỏ, bên tai nghe được âm thanh trong trẻo của anh truyền đến, giống như tiếng suối reo trong rừng.

"Không cần phải ngồi dậy, tôi đứng được rồi, dù có đứng thì tốc độ của tôi vẫn nhanh hơn!"

Tô Diệp không kịp nghĩ nhiều, thần thờ mà nhìn anh chơi, một màn lại một màn, con chuột di chuyển liên tục, làm cô không kịp nhìn, đại não trong nháy mắt rơi vào trạng thái đình trệ, hoàn toàn không theo kịp suy nghĩ cùng tiết tấu của anh.

"Đừng" một tiếng nổ nhẹ vang lên, Dương Nghị đứng thẳng lên, xoay người ngồi xuống vị trí đối diện Tô Diệp, thần sắc tự nhiên, thản nhiên nói: "Lâu rồi không có chơi, trình độ giảm xuống không ít, thành tích này coi như tạm được."

Tô Diệp không thể tin nhìn vào con số "86" đỏ chót trên màn hình, thấy anh mặt không đỏ tim không đập mà khoe khoang, trong lòng vừa có cảm giác kính nể trong nháy bị dập tắt.

"Những người chơi giỏi cái trò chơi này đều là những người rảnh rỗi không có chuyện gì làm, còn tôi cả ngày bận bịu, chân không chạm nổi đất, thành tích sẽ không tốt!" Tô Diệp nhớ rõ buổi sáng bị anh giáo huấn, mặc dù những lời anh nói quả thật rất có đạo lý, hơn nữa cũng có chút thiên vị cô, nhưng Tô Diệp vẫn cảm thấy, anh không có tư cách để giáo dục cô.

Dương Nghị khẽ cười, "Công việc giải quyết sao rồi?"

"Không sao, giáo sư nói để thầy đến xử lý, kêu hai chúng tôi ở đây đợi thông báo." Tô Diệp cúi đầu xuống, âm thanh phát ra không còn hùng hổ như vừa rồi nữa mà có chút ủ rũ.

"Sau nay nếu gặp phải loại chuyện này, nói ít đi một chút, thay vào đó nên suy nghĩ nhiều hơn, nếu không còn cách nào để nói chuyện rõ ràng thì trước hết nên bỏ qua, chờ nghĩ thông suốt lại rồi hẵng tranh luận."

Tô Diệp gật gật đầu, trong lòng âm thầm kinh ngạc, anh vô duyên vô cớ đột nhiên chạy tới, đầu tiên là thể hiện kỹ năng quét mìn, lúc này lại tỏ ra vẻ mặt ôn hoà trấn an dạy bảo cô, không giống mấy ngày trước, bộ dạng lạnh lùng hờ hững, cứ như là hai người khác nhau vậy, khiến cho người khác khó hiểu. Tô Diệp nghi hoặc liền có một chút đề phòng, nghĩ nghĩ, quyết định trước nên yên lặng theo dõi tình hình.

Im lặng trong ba phút, Dương Nghị trầm thấp tăng hắng một tiếng.

"Tháng tám tới tôi được điều về Bắc Kinh công tác."

"A, chúc mừng anh!" Tô Diệp nhanh chóng liếc anh một cái, ánh mắt cuối cùng rơi trên cúc áo thứ ba trước ngực anh, thần sắc bình tĩnh không chút gợn sóng, nhìn không ra chút thành ý nào, Dương Nghị bất lực, đưa tay xoa mi tâm.

"Điều đến XX sư đoàn 376 làm việc, cấp bậc không thay đổi, chức vụ chờ bên đó sắp xếp."

Đôi mi thanh tú cau lại, vẻ mặt Tô Diệp khó hiểu, anh nói cô những thứ này làm gì?

"Bên doanh trại theo chế độ có cấp nhà ở hai phòng ngủ, một phòng khách, nhưng cách nội thành khá xa."

Tô Diệp không giữ nổi bình tĩnh, hoang mang nói: "Có quan hệ gì tới tôi sao?"

"Năm trước trong buổi xem mắt không phải cô đã hỏi sao?" Dương Nghị thản nhiên nói, "Hiện tại tôi đưa cho cô câu trả lời thuyết phục."

Tô Diệp kịp phản ứng lại, sau đó lại cảm thấy có chút buồn cười, đều đã qua nửa năm rồi, anh còn nhớ rõ ràng như vậy, cô cười vài tiếng, lại phát giác Dương Nghị mắt không chớp nhìn chăm chăm vào mình, có chút xấu hổ, Tô Diệp thu lại nụ cười, nghiêm mặt nói: "Được rồi, nếu như vậy, tôi cũng thành thật với anh, tôi vẫn chưa tốt nghiệp, không giống như anh nghĩ là vì trình độ kém, mà bởi tôi còn ba hạng mục phải chịu trách nhiệm nhưng lại không thể tìm được người thích hợp để tiếp quản, tôi hy vọng trong vòng sáu tháng cuối năm này có thể mở đề." Nói xong, ngẩng mặt lên cười dịu dàng nhìn anh.

Dương Nghị bật cười, "Vậy chúng ta xem như hoà giải rồi hả?"

Tô Diệp chớp chớp mắt, gật đầu cười.

"Vậy em đồng ý tiếp tục chung đụng với tôi chứ?" Im lặng một lát, Dương Nghị lấy hết dũng khí, tràn ngập mong đợi hỏi.

Tô Diệp tính tình thẳng thắn, quanh co lòng vòng cô nghe không hiểu, lúc này cũng không nghĩ nhiều, thấy anh thận trọng hỏi mình, còn có chút buồn cười, chỉ cười hơi gật gật đầu. Dương Nghị nhướn lông mày, khoe môi vênh lên, bờ vai đang căng cứng cuối cùng cũng được thả lỏng.

"Em còn nhớ số di động của tôi không?"

Tô Diệp nhớ trước đây anh có đưa mình một dãy số, liền tìm trong danh bạ gọi tới, một tiếng "Tĩnh" vang lên sau đó cúp điện thoại, Dương Nghị nhanh chóng lưu số cô vào điện thoại.

"Quan hệ của chúng ta tạm thời giữ bí mật, thời gian đi ăn cơm vẫn giống trước đây, nếu em có việc gì thì trực tiếp gọi điện cho anh, hạn chế đến phòng làm việc." Dương Nghị nhìn Tô Diệp, không nhanh không chậm nói.

"Được." Tô Diệp đáp ứng, nhưng trong lòng thấy khó hiểu: "Quan hệ của chúng ta không phải mọi người đều biết sao? Còn có bí mật nào nữa?"

Dương Nghị nhú mày, cảm thấy trao đổi cùng Tô Diệp có chút khó khăn.

"Ý anh là quan hệ trước mắt và tương lai của chúng ta!"

"...?"

"Quan hệ người yêu!" Dương Nghị bị vẻ mặt mê man của Tô Diệp làm cho bất lực, muốn đập người, nhưng lại không thể làm gì, đành phải cố nén bực bội, lên tiếng nhắc nhở.

Tô Diệp hời hững, chuyện này từ khi nào vậy?

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trong chốc lát, Tô Diệp liền hiểu được, xem ra là bị bốn chữ "Tiếp tục chung đụng" gây họa, cô và anh suy nghĩ không giống nhau, nói chuyện rõ ràng có vấn đề.

"Anh có phải đã hiểu lầm ý tôi rồi không, tôi nói tiếp tục chung đụng ở đây chính là tiếp tục làm bạn chứ không có ý tứ gì khác." Tô Diệp giải thích.

"..." Dương Nghị đầu như muốn nổ tung, cảm giác không nói lên lời, lại có một chút ngượng ngùng, đây không phải là gián tiếp từ chối sao? Nhưng, anh xưa nay đều là dám nghĩ dám làm, hành động dứt khoát, nếu đã quyết định làm thì phải làm đến cùng, tránh để sau này hối hận.

"Là tôi biểu đạt không rõ, nhưng tôi với vấn đề này là nghiêm túc, tôi đối với em ấn tượng rất tốt, muốn tiếp tục phát triển, hi vọng em suy nghĩ lại một chút."

Tô Diệp bỗng nhiên nghe thấy "Đùng" một tiếng, như là tường rào sụp xuống đổ, khiến cô trở tay không kịp, không biết làm sao, biểu hiện trong nháy mắt cứng ngắc, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hé mở, ngây ngốc nhìn Dương Nghị, não bộ liên trì độn.

Dương Nghị càng ngượng ngùng, không dễ gì lấy hết dũng khí ra thổ lộ, bây giờ liền mất sạch, hai tay để trong túi quần rịn ra một tầng mồ hôi, ướt nhèm nhẹp rất khó chịu. Anh mở lòng bàn tay ra, nắm lấy lớp vải lót trong túi quần véo chặt, nhưng nó không giúp được gì, ngược lại cảm thấy lớp vải bông mỏng như đang bị anh vắt ra nước.

"Chuyện này là tôi có chút lỗ mãng, em không cần phải gấp gáp trả lời, nghĩ kỹ rồi quyết định." Dương Nghị đứng lên, nhìn Tô Diệp nói.

Tô Diệp đã tỉnh hồn lại, cũng không biết nên nói cái gì, cố gắng tránh đi ánh mắt của anh, cúi đầu nhìn mũi chân mình.

"Em làm việc tiếp đi, tôi đi đây." Dương Nghị đợi mãi không thấy cô có thái độ gì, cảm thấy rất thất vọng, nếu đợi tiếp cũng không có ý nghĩa, liền nhanh chóng rời đi.

Tô Diệp nghe tiếng bước chân của anh xa dần, trái tim đang nhảy loạn cũng bình ổn lại, những lời anh vừa mới nói kia, khiến cô vừa mừng vừa lo. Cô không bài xích việc hẹn hò với Dương Nghị, đối với cô mà nói, cùng ai hẹn hò cũng không có gì khác biệt, nếu anh nói thích cô, Tô Diệp cũng nguyện ý cho mình một cơ hội, ít nhất, đối phương có ý với mình còn hơn lại đi xem mắt.

Nhưng sự tình quá mức đột ngột, khiến cô không dám tin vào những gì vừa mới xảy ra!

Ngồi suy nghĩ cả buổi, não cũng muốn phình ra rồi, Tô Diệp vẫn không thể hiểu, cô thấy rất phiền, bất giác lại nghĩ tới Trần Thần, trong

lòng thầm nhắc nhở, cô sẽ tìm thời gian cùng Dương Nghị nói chuyện, đem những nghi vấn trong lòng hỏi cho rõ rồi mới quyết định.

Tô Diệp lúc này đang có rất nhiều tâm sự, làm việc gì cũng không yên lòng, mà ngay cả khi Tống Minh Viễn gọi điện đến cũng là hỏi một đấng trả lời một nẻo, khiến cho Tống Minh Viễn không biết nên khóc hay nên cười, bất mãn vô cùng, không ngừng hỏi cô có phải là có tâm sự gì không.

Tô Diệp nào dám có sao nói vậy, đành phải lấy cớ buổi sáng cùng Tuần Đông Dương tranh cãi, Tống Minh Viễn nén cười nghe cô nói xong, khuyên nhủ vài câu, cũng gần giống với những gì Dương Nghị nói. Tô Diệp buồn bực, thế nào cả hai người này đều coi thường chỉ số thông minh của cô vậy? Cô dù gì cũng là một tiến sĩ đó! Nghĩ lại, Đỗ Uy hôm nay cũng nổi giận, xem ra trình độ của cậu ta và cô cũng không sai biệt lắm, Tô Diệp chợt cảm thấy an tâm, ít nhất cô còn có đồng đội, không phải là người kém nhất.

Trong lòng suy nghĩ xem ngày mai nên trả lời Dương Nghị như thế nào, lại nghĩ tới không biết làm sao để kết thúc hạng mục, Tô Diệp nằm ở trên giường trần trọc, rất muộn mới mơ màng thiếp đi, ngủ một mạch đến khi tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao. Tô Diệp miễn cưỡng hé mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nắng chiếu rực rỡ, miễn cưỡng lật người nằm sấp trên giường, đưa tay mò điện thoại trên tủ đầu giường liếc một cái, liền nhanh chóng bật dậy, vội vàng lấy quần áo trên móc mặc vào.

Cô thở hồng hộc chạy đến căn tin, đẩy cửa liền trông thấy hai người chiến sĩ đang dọn vệ sinh, thấy cô đi vào, một người trong đó mặt mũi tràn đầy tươi cười, "Bác sĩ Tô, hôm nay tới muộn vậy! Trong bếp vẫn chưa lại phần cơm cho cô đấy, cô ngồi xuống đợi tôi, tôi đi lấy cho cô!"

Tô Diệp chạy vội như vậy, không hoàn toàn là vì ăn cơm, kế hoạch của cô là muốn ở căn tin cùng Dương Nghị nói chuyện, không nghĩ tới lại

ngủ quên, nhưng, hai cậu chiến sĩ này thật tốt bụng, chu đáo cẩn thận, vậy mà còn giữ lại phần cơm cho cô.

Tô Diệp cảm thấy hơi ngại, không nên phiền tới bọn họ thay cô bưng ra, liền nhanh chóng đi theo chiến sĩ trẻ vào phòng bếp, tự mình bưng cháo cùng bánh mìn thâu, vừa đi ra ngoài vừa hướng hân nói: "Cảm ơn, cảm ơn, làm quá phiền cậu rồi!"

"Không phiền, đều do doanh trưởng phân phó, nếu muốn cảm ơn thì cô tìm doanh trưởng của bọn tôi cảm ơn đi!" Chiến sĩ trẻ cười híp mắt nhìn Tô Diệp.

Tô Diệp tay bưng cháo run run, bát cháo đầy sánh ra một ít, nhìn theo lòng bàn tay của cô một giọt lại một giọt rơi xuống đất tí tách, bên cạnh chiến sĩ trẻ thấy vậy, liền nhanh chóng chui vào bếp, lúc đi ra trong tay đã cầm một tệp giấy ăn.

Tô Diệp ăn điểm tâm có phần không cảm xúc, cảm giác ánh mắt của hai chiến sĩ trẻ này nhìn cô không giống lúc trước, nhưng rốt cuộc không giống chỗ nào, cô cũng không nói lên được, vội vàng ăn vài miếng, liền thu dọn bát đĩa đi ra khỏi căn tin, Tô Diệp muốn cùng Dương Nghị nói chuyện.

Đang lấy điện thoại ra định gọi cho Dương Nghị, đột nhiên điện thoại lại vang lên.

Tô Diệp bị dọa cho hết hồn, tập trung nhìn, là Lộ Nhất Minh.

"Giáo sư Lộ!" Tô Diệp điều chỉnh lại tâm trạng, cung kính gọi một tiếng.

"Ừ, em cầm báo cáo thí nghiệm đi tìm Tuần Đông Dương ký tên, sau đó thu dọn thiết bị, cái gì có thể kí gửi vận chuyển thì đem kí gửi, còn đâu thì nhét vào túi, ngày mai trở về!"

Tô Diệp một hồi mừng rỡ, "Mọi việc đã giải quyết rồi sao? Em chỉ cần tìm hân ký tên là được?"

"Đúng! Nói chuyện uyển chuyển khách khí một chút, tranh thủ ngày mai trở về." Lộ Nhất Minh dặn dò.

"Được ạ!" Tô Diệp vui sướng đáp.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 24: Lý Do

Tô Diệp sau khi kết thúc cuộc gọi với Lộ Nhất Minh thì ngay lập tức gọi điện báo cho Đỗ Uy, hai người chia nhau hành động, Đỗ Uy có sức khoẻ, phụ trách dọn dẹp thiết bị, Tô Diệp cầm báo cáo thí nghiệm đi tìm Tuần Đông Dương.

Thời điểm điện thoại thông, Tô Diệp có vài phần tiểu nhân đặc chí, cũng may là gọi điện thoại, bằng không, Tuần Đông Dương trông thấy vẻ mặt này của cô, chắc hẳn lại phải cãi nhau một trận.

"Tiểu Dương, xin chào, tôi là Tô Diệp!" Tô Diệp dừng một chút, cười híp mắt nói: "Hôm trước tôi có gửi cho anh bản báo cáo thí nghiệm để thẩm tra đối chiếu lại, nếu như số liệu không sai, phiền anh ký tên giúp tôi, về phần cải tiến sau này, Lộ Lão Sư sẽ cùng chỉ huy bên anh bàn bạc, lần thử nghiệm này vẫn sẽ được thực hiện theo những gì đã đàm phán trước đây, bây giờ anh có rảnh không?"

"Cô đến đây đi, tôi đang ở nhà khách." Giọng điệu vẫn rất nhiệt tình, không có nửa phần ngượng ngùng hay khó chịu, Tô Diệp cảm thấy có chút không chân thực, sững sờ chốc lát liền nhanh chóng đáp lại, cúp điện thoại xong thì cầm lấy báo cáo thí nghiệm ở trong phòng, xoay người chạy đến chỗ Tuần Đông Dương.

"Vào đi." Tuần Đông Dương cười nhìn cô, thần sắc vẫn như cũ, trái lại Tô Diệp có chút khó chịu.

"Ngồi xuống đi!" Tuần Đông Dương đi rót cho cô ly nước, trở lại vẫn thấy Tô Diệp đang bối rối đứng ở nơi đó, liền cười mời cô ngồi.

Hắn vẻ mặt ôn hoà, lại rất nhiệt tình, Tô Diệp có chút áy náy, cảm thấy hôm qua mình không nên dùng ngôn ngữ kịch liệt như vậy, có lẽ hắn muốn đưa ra một vài ý kiến, cũng không phải có ác ý gì.

"Uống trà đi!" Tuần Đông Dương đẩy chén trà trên bàn đến trước mặt cô, còn mình thì ngồi xuống phía đối diện.

"Tiểu Dương, chuyện ngày hôm qua ngại quá, tính tôi dễ xúc động, không kiềm chế được nóng nảy, cậu chớ để ý." Tô Diệp thành khẩn xin lỗi hắn.

Tuần Đông Dương mỉm cười, "Không sao, tôi cũng có lỗi. Bây giờ tôi sẽ ký tên cho cô trước, buổi chiều tôi phải đi rồi, một lát nữa sẽ đi nhờ xe đến bến tàu."

Tô Diệp giật mình, "Nhanh như vậy? Anh không đi cùng chúng tôi sao?"

"Tôi còn công việc nên về trước, không thể đi cùng hai người rồi." Tuần Đông Dương cúi đầu ký tên, "Hai người tính chừng nào đi? Có cần tôi đặt vé giúp không?"

"Trễ nhất là ngày mai đi! Cảm ơn thành ý của anh nhưng không cần đâu, mấy sư đệ ở Bắc Kinh sẽ giúp bọn tôi đặt!"

"Đừng khách sáo, đợi tí nữa tôi đi tìm doanh trưởng Dương và chính trị viên Lý để chào tạm biệt, nhân tiện nhờ cậu ta nhày mai cho người đưa bọn cô đi."

Mặc dù chỉ là một câu nói xã giao đơn thuần, nhưng Tô Diệp lại thấy được thành ý của hắn, dù sao cãi nhau một trận, hắn còn nguyên ý vì bọn

họ nói giúp một câu, như vậy là đủ rồi.

"Cảm ơn, vậy anh thu dọn đồ đạc đi, tôi không quấy rầy nữa, Thượng lộ bình an!"

Tô Diệp cầm báo cáo thí nghiệm đi ra, vội vã chạy tới phòng thí nghiệm, Đỗ Uy đã dọn dẹp gần xong, thấy Tô Diệp đi vào, liền ngẩng đầu lên hỏi: "Xong rồi sao?"

Tô Diệp gật gật đầu, kể lại chuyện vừa rồi cô cùng Tuần Đông Dương nói chuyện, lại cảm khái nói: "Thật ra người đó cũng không tồi, lại rất chiều cố chúng ta, bây giờ nghĩ lại, ngày hôm qua cùng hấn cãi nhau một trận như vậy, thật là có chút hối hận!"

Đỗ Uy cười nhạo: "Chị cũng chỉ được cái mạnh miệng, người ta đưa cho chị một sắc mặt tốt, liền có thể dễ dàng được, biết vậy ngay từ đầu đã chẳng làm rồi!"

Tô Diệp nhe răng, nở nụ cười.

"Lệ vĩ gọi điện thoại tới đây hỏi bao giờ chúng ta về, em thấy buổi chiều có thể làm xong, vốn định khuya hôm nay rời đi, nhưng lại hết vé giường nằm rồi, cho nên đổi sang chuyến 11 giờ trưa ngày mai. Như vậy buổi sáng chúng ta không cần vội, chỉ là 10 giờ đêm mới có thể đến Bắc Kinh, về tới trường học cũng sắp 12 giờ đêm, vừa vặn lên giường đi ngủ, ngày hôm sau đi làm bình thường, tránh bị Lộ lão bản mắng."

Tô Diệp gật gật đầu, xem ra cô chỉ có thể nói chuyện với Dương Nghị vào buổi tối rồi!

"Nơi này cũng gần xong, chị kiểm tra lại một chút rồi niêm phong lại để vận chuyển, em đi tìm Trịnh Huy hỗ trợ lấy cấp quang ra."

"Được, em đi đi!" Tô Diệp gật đầu đáp ứng.

Tô Diệp thừa dịp Đỗ Uy không có ở đây, cầm điện thoại gọi điện cho Dương Nghị, chuông reo hồi lâu anh mới bắt máy, nghe có tiếng thở gấp.

"Tô Diệp? Có chuyện gì sao?"

"Ừ, chừng nào anh có thời gian, tôi có chút chuyện muốn hỏi anh."

"Tôi hôm nay có nhiệm vụ, 5 giờ chiều mới trở về, ngày mai được không?" Anh vốn muốn hỏi buổi tối có được không, nhưng khéo mắt thoáng nhìn Lý Cường cùng vài chiến sĩ đang liếc mắt cười trộm, tạm thời đổi chủ ý.

"Sáng sớm ngày mai tôi phải trở về rồi, buổi tối anh có rảnh không?" Tô Diệp khó xử.

Dương Nghị giật mình, dừng bước lại, phất tay ra hiệu cho Lý Cường mang theo đội tuần tra đi trước, chờ cho bọn họ đi được một đoạn mới mở miệng nói: "Buổi tối có thể, không thành vấn đề!" Dừng một lúc, lại hỏi: "Mọi việc đều giải quyết ổn thoả rồi chứ? Vé tàu đã mua chưa?"

"Ừ, mọi thứ đều được xử lý tốt, đồng nghiệp ở Bắc Kinh đã đặt vé rồi, ngày mai chỉ cần lên đường thôi."

Dương Nghị chán nản, nhất thời không biết nói gì, im lặng một lát, Tô Diệp nói: "Anh làm việc đi, sau bữa cơm chiều tôi ở phòng thí nghiệm chờ anh, anh dành chút thời gian tới đây một chuyến là được."

"Được!"

Tô Diệp chờ đến giờ cơm chiều, mặc dù lúc vào nhà ăn có nhìn thấy Dương Nghị, nhưng vì có quá nhiều người, giữa hai người ngoại trừ đôi lúc ánh mắt chạm nhau, ngoài ra không có bất kì một câu trao đổi nào.

"Thiết bị đều thu dọn xong rồi chứ?" Lý Hải Phong để đũa xuống, hỏi Đỗ Uy.

"Đúng vậy, tất cả đã được đưa lên xe, ngày mai có thể đi!"

"Ừ, ngày mai vẫn là Tiểu Lý đưa hai người đi, bảy giờ sẽ xuất phát, nhớ kỹ đừng tới trễ!"

Tô Diệp cùng Đỗ Uy gật gật đầu, nói thêm vài câu, hai người lấy cớ muốn thu dọn đồ đạc rời đi, Tô Diệp cố ý rút lại phía sau vài bước, cầm điện thoại di động gửi tin nhắn cho Dương Nghị.

Đã trả phòng thí nghiệm, chìa khóa cũng giao cho chính trị viên Lý rồi, chúng ta gặp nhau ở đâu?

Từ lúc giao chìa khoá cho Lý Hải Phong, Tô Diệp đã bắt đầu cân nhắc về vấn đề này, văn phòng của Dương Nghị ngoài anh còn có Lý Hải Phong, thật là không tiện, phòng ngủ của Tô Diệp trái lại rất tốt, nhưng cô theo bản năng có chút kháng cự, cảm giác quan hệ giữa cô và anh chưa đến mức có thể tùy tiện cho vào, cho dù là phòng ở tạm thời nhưng cũng không thể không lo.

Tô Diệp tìm không ra chỗ phù hợp, liền ném vấn đề này cho Dương Nghị, dù sao đây cũng là địa bàn của anh, vậy thì để anh quyết định đi!

Dương Nghị đọc xong tin nhắn liền mỉm cười, ghé vào tai Lý Hải Phong nói thêm vài câu, nghe xong Lý Hải Phong hai mắt híp lại, nhe răng nhếch miệng cười vui vẻ, cuối cùng vẫn không quên cho anh một quyền, cười mắng: "Sớm biết tiểu tử nhà ngươi không thành thật, lúc này còn giả bộ? Mau cắt!"

Dương Nghị bước nhanh ra khỏi căn tin, đi đường vòng liền trông thấy Tô Diệp đang chấp tay đứng dưới tán cây đi qua đi lại, anh liền thở hắt

ra, ổn định tâm thần, đưa tay sửa sang lại cổ áo, thả chậm bước không nhanh không chậm mà đi về phía cô.

Tô Diệp tình cờ quay đầu liền trông thấy anh, lúc này mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh trong ánh chiều tà từng bước một tới gần, quanh thân toả ra những tia sáng màu vàng ấm áp, giống như ánh hào quang của các vị thần, khí chất hiên ngang, kiên định vững vàng.

Đức lang quân của ta là một vị anh hùng, có một ngày chàng sẽ đạp qua đám mây bảy màu đến cưới ta.

Tô Diệp đột nhiên nghĩ tới một lời kịch, cười tự giễu, cảm thấy mình có chút ngây thơ.

"Cười gì vậy?"

"Không có gì!" Tô Diệp che dấu sự vui vẻ, nghênh tiếp ánh mắt của anh, "Giờ chúng ta đi đâu?"

"Tới phòng làm việc của tôi đi! Lão Lý buổi tối có chuyện, sẽ không tới đâu."

Anh cất bước rời đi, lướt qua người Tô Diệp, góc áo bị gió thổi bay, Tô Diệp ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt của thuốc lá, thoáng nhúm mày.

Dương Nghị mang theo Tô Diệp đến phòng làm việc, thay cô rót nước xong, kéo cái ghế qua ngồi xuống đối diện cô.

"Em muốn hỏi gì?"

Anh ngồi nghiêm chỉnh, vai lưng thẳng tắp, sắc mặt nghiêm túc, lập tức đi thẳng vào vấn đề không chừa đường lui, dùng giọng trịnh trọng đặt câu hỏi, khí thế mười phần, mới mở miệng liền đem cuộc tâm sự giữa hai người trở thành một buổi đàm phán, Tô Diệp ở cùng một chỗ với anh, có

chút bối rối khẩn trương, lúc này bị anh hỏi, những lời cô chuẩn bị từ tối qua lập tức quên hơn phân nửa.

Dương Nghị nhìn Tô Diệp mặt dần ửng đỏ, giống như thoa một lớp phấn son, kiều diễm xinh đẹp như hoa, lông mi dài chớp nhẹ như cây quạt nhỏ, khiến tâm tình anh bất định.

"Em có gì muốn hỏi thì cứ hỏi đi, anh nhất định sẽ trả lời!" Dương Nghị dùng giọng điệu mềm mại hơn nói.

Tô Diệp mím môi cười cười, "Vấn đề của tôi đều bị một câu kia của anh dọa cho quên sạch rồi!"

Dương Nghị giật mình, chột bật cười, thả lỏng vai, dựa lưng trên ghế.

"Thật ra, tôi cũng biết đại khái em muốn hỏi gì, chúng ta mới gặp nhau một lần, sau đó một năm không liên lạc, lần này tình cờ gặp lại, tiếp xúc nói nhau cũng chỉ vài ngày, anh đột nhiên đưa ra yêu cầu muốn tiếp tục phát triển, em có nghi vấn cũng là hợp tình hợp lý." Dương Nghị không đợi Tô Diệp mở miệng, liền tự mình nói ra.

Tô Diệp ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt nhìn nhau, Dương Nghị khẽ mỉm cười, nói tiếp: "Em còn nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, em đã hỏi tôi những gì không?"

Tô Diệp gật đầu, nhưng vẫn khó hiểu.

"Mỗi lần về Bắc Kinh, gia đình, bạn bè đều sẽ bắt tôi đi xem mắt, mấy năm này, cũng đã gặp mặt biết bao cô gái, có một vài người giống em, vừa mới gặp nhau liền hỏi những vấn đề liên quan tới tài chính, công việc, gia cảnh... Cũng có người, ban đầu che giấu rất tốt, qua lại mấy ngày, thì trăm sông đổ về một biển, thấy cũng nhiều, anh đối với những cô gái như vậy có chút không vừa ý."

"Cảm thấy như bị lợi dụng?" Tô Diệp giọng điệu mang chút giễu cợt.

Dương Nghị mỉm cười, nhẹ gật đầu, "Đúng. Thật ra anh có ấn tượng rất tốt về em, tuy không thể nói là vừa thấy đã yêu, nhưng cũng không kém là bao, khi đó cảm thấy em là một cô gái thanh tú tự nhiên, trình độ học vấn cao, chắc hẳn là người hâm mộ hư vinh."

Tô Diệp hơi thất vọng, nhưng không phản bác được, liền dời ánh mắt.

"Sau đó gặp lại, mới phát hiện em rất thẳng thắn, trong lòng không có tâm địa, tính cách nóng nảy vội vàng, rất dễ xao động, làm việc lỗ mãng, EQ hoàn toàn không phù hợp với trình độ học vấn, sau đó anh liền suy nghĩ lại, có lẽ trước đó đúng là đã trách lầm em."

Những lời dùng để khen ngợi cô quá ít, Tô Diệp nhú mào, bất mãn nói: "Anh không phải là muốn nói tôi ngốc sao?"

Dương Nghị bật cười, "Anh không có ý này, em đừng hiểu lầm!"

Tô Diệp mặt không cảm xúc, im lặng cũng không nhìn anh, dường như đang tức giận, Dương Nghị hơi khẩn trương, cẩn thận hỏi: "Giận rồi sao?"

Tô Diệp ngoắc ngoắc khóe môi, lắc đầu nhẹ "Lời nói tuy không dễ nghe, nhưng quả thực tôi có rất nhiều tật xấu! Nếu anh đã nhìn thấu, vậy sao còn muốn tiếp tục qua lại với tôi?"

"Anh chấp nhận." Dương Nghị nghiêm túc, "Em cũng xem mắt nhiều rồi, hẳn là cũng biết, gặp được người mình thích không phải dễ dàng, phần lớn thời gian đều là nhìn nhau không nói gì, không hợp ý nhau. Phụ nữ đánh giá đàn ông, hầu như đều nhìn vẻ bề ngoài, gia thế bối cảnh, còn đàn ông lại muốn tìm một người có thể khiến mình có cảm giác rung động! Anh rất may mắn, thời điểm gặp được em chính là loại cảm giác này, trước đó

bởi vì có chút hiểu lầm, hôm nay biết mình sai rồi, dĩ nhiên sẽ không mắc thêm một lỗi nào nữa!"

Chưa từng có người nào thổ lộ thẳng thắn giống như anh, Tô Diệp nhất thời tim đập như hươu chạy, âm thầm vui mừng, khoé môi nhếch lên vui vẻ, như những cơn sóng, từng đợt từng đợt vỗ vào lòng cô.

"Tô Diệp, em đồng ý cho anh một cơ hội chứ?" Dương Nghị nhìn cô, lòng tràn đầy mong đợi.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 25: Nguyên Đem Tắm Chân Tình Đối Lấy Trái Tim Em

Tình yêu có muôn hình vạn trạng, có kiểu vừa thấy đã yêu; lại có yêu đơn phương; còn cả thích nhau từ thừa tắm bé; nhưng kiểu tình yêu mà Tô Diệp muốn rất đơn giản: Hai người thấy hợp, có thể sống chung là được.

Lúc còn trẻ, đã từng ảo tưởng kiếm được một người đàn ông đẹp trai tiêu sái, phong tư lỗi lạc, một lòng một dạ với mình, cùng nhau viết lên một khúc tình ca lãng mạn, thiên trường địa cửu, sông cạn đá mòn; Khi đã có tuổi, lại bị sự thật vô tình chà đạp, mới biết tất cả chỉ là mộng đẹp, không bằng thực tế tìm được một người đàn ông có thể nắm tay cả đời bên nhau đến già.

Tô Diệp nhìn Dương Nghị ánh mắt chân thành nóng bỏng, liền muốn gạt đầu, lại đột nhiên nhớ tới trước kia anh qua lại với rất nhiều nữ nhân, trong lòng có chút không thoải mái, giống như ở shop quần áo nhìn trúng một bộ, muốn quẹt thẻ thanh toán, lại biết được chỉ còn lại một cái trước đó đã bị rất nhiều người mặc thử, có thể còn nhiễm có các loại vi khuẩn gây bệnh, vậy là mua hay không mua? Nếu mua thì không cam lòng; không mua thì lại thấy khó có thể từ bỏ, loại cảm giác này, thật sự là quá khó chịu!

Tô Diệp mím môi, vẻ mặt nghi ngờ, ý muốn dò hỏi: "Trước kia anh qua lại với mấy người phụ nữ?"

Dương Nghị gạt mình, không ngờ Tô Diệp sẽ hỏi vấn đề này, anh đưa tay xoa xoa gáy, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Bốn!" Thấy Tô Diệp hai mắt

trộn lên, lập tức giải thích: "Trong đó có hai người qua lại không tới nửa năm, còn một người nói chuyện chưa tới hai tháng liền chia tay!"

Tô Diệp rất quan tâm về vấn đề này, lập tức liền bắt được trọng điểm.

"Vậy người còn lại?"

Dương Nghị không được tự nhiên, im lặng một lát, thấy Tô Diệp ánh mắt sáng rực, ra vẻ không đạt được mục đích quyết không bỏ qua, đành phải nhắm mắt nói: "Đó là mối tình đầu thời đại học, yêu nhau bốn năm! Sau khi tốt nghiệp anh bị phân đến quân khu ở Nội Mông, cô ấy thì đến học viện Nam Kinh giảng dạy, bởi vì hai người ở xa nhau nên nửa năm sau liền chia tay, gần đây cô ấy vừa được làm mẹ."

Tô Diệp rối rắm, bốn năm rưỡi hả! Thời gian như vậy là đủ lâu rồi, đủ để học xong tiến sĩ; yêu nhau từng ấy năm chắc hẳn sẽ rất khó để quên được nhau.

Tô Diệp cảm thấy nếu đơn giản đồng ý, thì mình chịu thiệt thòi lớn rồi!

Cô cau mày, môi anh đào cong lên, vẻ mặt hậm hực, Dương Nghị trong lòng biết không ổn, bèn vội giải thích: "Tô Diệp, anh cùng những cô gái kia đều đã không còn liên hệ, hơn nữa, tất cả đều là quá khứ rồi, việc đã qua thì cũng không cần phải dây dưa nữa, bây giờ quan trọng nhất chính là chuyện tương lai!"

Tô Diệp im lặng, cô thừa nhận anh nói rất có lý, nhưng vẫn cảm thấy không cam lòng!

"Anh cùng người bạn gái đầu tiên đã ba năm không có liên lạc, biết tin cô ấy làm mẹ cũng là thông qua bạn học cũ; còn về mấy cô gái kia, đều là lướt qua, bây giờ cả tên cũng không nhớ nữa, em đâu thể vì vậy mà từ chối anh?"

Dương Nghị thấy Tô Diệp nhíu lông mày không biểu lộ thái độ, có chút nóng nảy, chuyện về bạn gái cũ không khác gì bãi mìn, tránh được thì nên tránh, không được thì nhất định phải tìm cách dàn xếp ổn thoả nhất, kế sách hiện giờ là để cho cô thấy tấm chân tình của mình, đồng thời vạch ra ranh giới rõ ràng với mấy cô gái kia!

Tâm trạng Tô Diệp tốt hơn một chút, thái độ cũng mềm mỏng hơn, giương mắt nhìn anh, giật nhẹ khóe môi, "Trước kia tôi chưa từng nói chuyện yêu đương, nếu so với anh, hẳn là không bằng, tôi cảm thấy không cam lòng!"

Dương Nghị không biết nên khóc hay cười, đây là kiểu lý luận gì vậy? Nhưng, nếu cô nói như vậy, dường như là đáp ứng anh rồi, Dương Nghị rất cao hứng, toét miệng lặng lẽ cười, "Nếu vậy thì anh cảm thấy rất may mắn, cũng rất hạnh phúc!"

Tô Diệp xấu hổ, liếc nhìn anh một cái, cúi đầu nói: "Chuyện hồi sáng cảm ơn anh!"

"Từ nay về sau không cần cảm ơn anh!" Dương Nghị hơi cười, "Đều là anh tự nguyện!"

Khi anh nói lời này, thái độ vô cùng chân thành, Tô Diệp cũng không hoàn toàn tin tưởng, nhưng trong lòng vẫn thấy ấm áp cùng cảm động, liền tặng anh một nụ cười ngọt ngào.

Hai người nhất thời đều không biết nên nói gì nữa, tự cúi đầu ngồi yên lặng, được một lúc, Tô Diệp chậm rãi nói: "Thật ra nếu nói về chuyện tình cảm, vừa vặn là tôi thất tình." Dương Nghị kinh ngạc, nụ cười gượng gạo ở trên mặt.

Tô Diệp cười cay đắng, nói ra chuyện của cô cùng Trần Thần, Dương Nghị lẳng lặng nghe, sắc mặt bình tĩnh, ánh mắt nặng nề, nhìn không ra

buồn vui, Tô Diệp đoán không ra tâm tư của anh, trong lòng liền có một chút hối hận, cảm thấy mình thật ngốc, cứ nhiên tự tìm đường chết.

"Tôi cùng hân chung đụng không quá hai tháng, sau đó dứt khoát chia tay, đến nay đã hai tuần chưa thấy qua hân..." Tô Diệp giọng nói càng lúc càng nhỏ, một câu cuối cùng vốn là học khẩu khí của hân để nói, lại không nghĩ tới nó không có tí sức thuyết phục nào, Tô Diệp vừa nói xong, lập tức muốn bóp chết mình.

Dương Nghị thở dài một cái, hai khuỷu tay chống trên đầu gối, hai tay ôm mặt, bờ vai run lên, tiếng cười phiền muộn từ giữa kẽ tay tràn ra, tựa như tiếng vọng trầm lắng giữa tầng mây.

"Em thích hân sao?" Giây lát, Dương Nghị dừng cười, hỏi Tô Diệp.

Tô Diệp do dự một chút, chậm rãi gật đầu, nhìn thẳng vào mắt anh nói: "Tôi không muốn lừa dối anh, lần đầu tiên tôi thấy Trần Thần, cảm giác cũng gần giống với lần đầu tiên anh gặp tôi, hơn nữa, tôi và hân có rất nhiều điểm chung, đều là tiến sĩ, đều không thể tốt nghiệp, cha mẹ đều là những người bình thường, gia cảnh cũng không sai biệt lắm, hân tính cách ôn hòa, thành thực thận trọng, học vấn uyên bác..."

Trái tim Dương Nghị theo từng lời cô nói dần lạnh đi, rơi vào vực thẳm.

"Hân thích em sao?" Dương Nghị cắt đứt Tô Diệp, ngăn cản cô tiếp tục nhớ lại người đàn ông đó.

Tô Diệp buồn vô cớ lắc đầu, "Tôi không biết tại sao hân đồng ý qua lại với mình, nhưng tôi dám khẳng định, hân không thích tôi! Cho nên tôi mới lựa chọn chia tay, dù sao hân cũng là người đàn ông đầu tiên tôi thích, đối với tôi cũng rất tốt, lúc này mà nói đã quên đều là lừa mình dối người." Tô Diệp nhìn Dương Nghị, nghĩ thầm nếu đã nói đến mức này rồi, mọi chuyện đều đã nói ra, bây giờ anh muốn lựa chọn thế nào cũng được.

"Dương Nghị, tôi không bài trừ việc cùng anh hẹn hò, bởi vì dù cho không phải là anh, thì sau này tôi vẫn sẽ tiếp tục đi xem mắt, dù sao cũng phải hẹn hò. Chỉ là, anh đã thẳng thắn đối đãi tôi, tôi không thể lừa gạt anh, chuyện sau này thế nào tôi không thể biết được, nhưng trước mắt, tôi đối với anh không có quá nhiều cảm giác, tối hôm nay sở dĩ muốn nói với anh mấy điều này, là bởi vì tôi không muốn từ bỏ bất cứ một cơ hội nào, nếu anh cảm thấy bất công, cũng không cần quá miễn cưỡng."

Dương Nghị cảm thấy tim mình đập thành thịch không ngừng, cả người như đang ở bên ngoài vũ trụ bao la, lâng lâng khó tả.

Tô Diệp phát hiện sắc mặt Dương Nghị không được tốt, cúi đầu xuống không dám nói nữa, thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tô Diệp trong lòng có chút hi vọng, hồi hộp chờ đợi câu trả lời của anh. Vậy mà chờ một lúc vẫn không thấy anh nói chuyện, Tô Diệp cảm thấy nản lòng, nam nhân miệng lúc nào cũng nói yêu say đắm, thì ra toàn là nguy biện.

"Tôi phải về phòng thu dọn đồ đạc, anh làm việc đi!" Tô Diệp đứng dậy, thản nhiên nói.

Dương Nghị không nhúc nhích, Tô Diệp liếc anh một cái, xoay người hướng cửa đi đến, khó khăn lắm mới đi được hai bước, cánh tay đột nhiên bị anh kéo lại, Tô Diệp nghe được anh hỏi: "Nếu anh nói, anh thật lòng có ý với em, vậy em có đồng ý qua lại với anh không?"

Giọng anh có chút nghiêm khắc, Tô Diệp nghe vào trong tai, cảm thấy anh là đang nghi ngờ lời mình nói, không khỏi có chút tức giận, chậm rãi xoay người đứng đối diện anh, đón ánh mắt của anh, đem từng câu từng chữ nói rõ ràng.

"Lời đã nói ra, tôi nhất định làm được!"

Cánh tay bị anh nắm lấy có chút đau, Tô Diệp khẽ nhú mào, bất mãn nhìn anh.

"Được! Anh tin em!" Dương Nghị thở phào nhẹ nhõm, ý cười nồng đậm trên môi, vốn đang nắm cánh tay cô liền đổi thành nắm lấy bàn tay rồi nhẹ nhàng nói: "Chuyện trước kia bỏ qua không đề cập tới, từ nay về sau, anh nhất định sẽ không làm em thất vọng với quyết định ngày hôm nay!"

"Anh chắc chắn?"

"Đúng!" Ánh mắt anh sáng quắc, giọng nói kiên định, đầy khí phách, Tô Diệp cũng bị nhiễm một phần khí thế của anh, lồng ngực căng đầy, tràn ngập niềm tin. Cô đứng thẳng người, không hề chớp mắt mà nhìn chăm chăm vào ánh mắt của anh, trịnh trọng gật đầu.

Tình yêu vốn là một trận cá độ, Dương Nghị đặt cược vào nhân phẩm của cô, còn Tô Diệp đặt cược vào trái tim của anh!

Sáng sớm hôm sau, Tô Diệp ăn xong bữa sáng liền cùng Đỗ Uy ngồi xe đi vào thành phố, thời điểm mở cửa xe, Tô Diệp sửng sốt, tối hôm qua Dương Nghị không có nói hôm nay sẽ tới tiễn cô, bây giờ anh lại ngồi yên vị trên ghế phụ lái, nghiêng đầu nhìn mình cười ôn hòa.

"Doanh trường Dương, ngài cũng đi sao?" Đỗ Uy không rõ tình hình, kinh ngạc hỏi.

"Tiện đường thôi, tôi phải vào thành phố làm ít chuyện!" Dương Nghị thu hồi ánh mắt, nhìn về phía trước thản nhiên nói.

Tô Diệp nghe được rõ ràng, không biết lời anh nói là thật hay giả, vừa rồi còn có chút cảm động trong nháy mắt liền tan thành mây khói, ngược lại cảm thấy thất vọng, miễn cưỡng ngồi yên lặng phía sau xe, ngay cả nói chuyện đều không có hứng thú.

Chỉ khổ Dương Nghị! Bên cạnh có người làm kỳ đà cản mũi, anh vốn có chỗ kiêng kỵ, ngay cả liếc nhìn cô cũng không dám quá lộ liễu, chứ đừng nói chi đến chuyện cùng nhau tâm sự! Nhưng dù có làm kiểu gì Tô

Diệp cũng không để ý tới anh, dường như tin những lời vừa rồi của anh, suốt dọc đường đi hai mắt chỉ nhìn chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe, một cái liếc mắt dành cho anh cũng không có!

Đoạn đường mấy chục cây số im lặng như tờ, hai người ngay cả nhìn cũng không nhìn nhau lấy một cái, Dương Nghị lạnh mặt, ngồi ghế cạnh tài xế, thỉnh thoảng nghiêng đầu sang trái hoặc hơi quay đầu xuống phía sau lưng, ý muốn cùng nhau nói chuyện, mà nhúu lại càng ngày càng gấp. Tiểu Lý không biết doanh trưởng cùng Tô Diệp đang đấu pháp, còn tưởng rằng chỉ huy đối với kỹ thuật lái xe của mình không hài lòng, trán và lưng đổ đầy mồ hôi, tay nắm vô lăng tay trơn trượt!

Không dễ gì đến được nhà ga, Dương Nghị tìm xe đẩy tới hỗ trợ vận chuyển hành lý, Tô Diệp đi sau lưng bọn họ, nhìn bóng lưng rộng lớn rắn chắc của anh. Không biết là vô tình hay cố ý mà bắt gặp ánh mắt nhìn cô đầy dịu dàng của anh, cô có chút xúc động, đến cửa khoang thì liền dừng lại không có lên tàu.

Dương Nghị hỗ trợ dàn xếp tốt mọi thứ, vỗ vỗ quần áo bám đầy bụi đất, quay lại xem xét, nhưng không thấy Tô Diệp!

Đỗ Uy thấy anh nhìn xung quanh giống như đang tìm người, liền suy đoán nói: "Tô sư tỷ ở bên ngoài, hình như không có theo kịp."

Dương Nghị quay đầu bước đi, Tiểu Lý không hiểu tình hình, liền muốn theo sau, bị Đỗ Uy kéo lại, "Cậu đợi ở đây đi! Tô Diệp đi lên thì anh hẵng xuống."

Tô Diệp đứng bên cạnh một cái trụ, trông thấy bóng dáng từ trên tàu bước xuống liền hô lên: "Dương Nghị!"

Dương Nghị sai bước tiến tới, giày da đập trên nền đất phát ra tiếng "Khanh khanh", như đâm vào lồng ngực của cô, bị đâm tới nỗi cô muốn ngạt thở. Ánh sáng xuyên qua vài lỗ hổng trên trần nhà chiếu xuống người

anh, Tô Diệp thấy không rõ nét mặt, nhưng lại cảm giác được rõ ràng anh đang rất lo lắng, lòng cô liền bình ổn lại.

"Đồ đạc đều được sắp xếp rồi, trên đường nhớ tự chăm sóc bản thân cho tốt, đến Bắc Kinh thì gọi điện cho anh." Dương Nghị đứng cách Tô Diệp một bước, nhìn cô hơi hơi đưa mặt nhỏ lên, mỉm cười dặn dò.

Tô Diệp gật đầu "Được."

"Sau này trở về, nếu có chuyện gì nhớ phải báo cho anh biết!" Dương Nghị cũng không biết nên nói gì, hai người tuy đã xác định quan hệ, nhưng vẫn còn lạnh nhạt, mỗi lần ở cùng một chỗ, đều không tìm được chủ đề để nói.

Tô Diệp ừ một tiếng, cười nói: "Anh cũng chú ý giữ gìn sức khỏe, có gì thì liên lạc với em!"

Dương Nghị gật đầu, mắt không chớp mà nhìn cô, ánh mắt nóng bỏng khiến cô tâm hoảng ý loạn, Tô Diệp trong lòng rung động, mặt cũng đỏ, chậm rãi xoay đầu, thấp giọng nói: "Em đi đây, anh trở về đi!"

Giọng nói của cô trầm ấm nhẹ nhàng, thoáng chút e thẹn, trái tim Dương Nghị xiết chặt, tim đập có chút nhanh, quay đầu nhìn phía sau, không thấy bóng dáng Tiểu Lý, anh hít sâu một hơi, tiến lên một bước, giang hai tay ôm Tô Diệp vào lòng. Cô mở to mắt, thân thể cứng ngắc, nhưng không có giãy dụa, Dương Nghị không dám quá phận, chỉ đơn giản ôm lấy eo cô, ghé sát vào bên tai cô nói: "Ở Bắc Kinh chờ anh, anh sẽ sớm trở về!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 26: Từ Chối Nhả Nhận

Từ lúc xe lửa khởi hành đã gần mười phút rồi, Tô Diệp vẫn đứng ở cạnh cửa khoang, che đi gò má đang không ngừng nóng lên, không dám về chỗ đối mặt với Đỗ Uy. Ước chừng nửa giờ sau, Tô Diệp chuẩn bị sẵn kế hoạch trong đầu, sắc mặt cũng khôi phục như thường, lúc này mới chậm chạp quay trở lại chỗ nằm.

Đỗ Uy cười hì hì, nghiêng đầu nhìn cô không nói gì.

Tô Diệp trong lòng sợ hãi, nhưng ngoài mặt thì tỏ ra trấn định, cứng nhắc nở nụ cười, sau đó nhanh chóng nằm xuống kéo chăn che kín đầu giả bộ ngủ.

"Sư tỷ." Tiếng gọi trầm bổng du dương, chứa đựng bao nhiêu cảm xúc, Tô Diệp sợ run cả người, hai mắt càng nhắm chặt.

"Đừng giả bộ nữa, em không tin chị có thể ngủ được!" Đỗ Uy cười hài hước, "Chị nói xem, chị với doanh trưởng Dương có gì đó mờ ám phải không?"

Hắn ngồi xuống cạnh giường Tô Diệp, giọng nói lớn cũng không lớn, nhỏ cũng không nhỏ, người nên nghe được cũng nghe thấy, Tô Diệp xấu hổ, thẹn quá hoá giận, xoay người đưa lưng về phía cậu, tỏ vẻ không quan tâm.

Đỗ Uy thấy không moi được tin tức gì liền thấy mất hứng, cũng không làm phiền cô nữa, chuyển đi kéo dài mười giờ vô cùng yên lặng.

Thời điểm tàu sắp vào bến, điện thoại Tô Diệp vang lên, cô tưởng Dương Nghị nhớ cô nên gọi, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, nhưng khi lấy điện thoại di động ra xem xét, lại là Tống Minh Viễn, Tô Diệp nén lại nỗi thất vọng nhận điện thoại, còn chưa mở miệng liền nghe hắn hỏi: "Đã đến nơi chưa? Cô ở khoang thứ mấy? Tôi tới đón cô!"

Tô Diệp hồ nghi, vội vàng từ chối: "Không cần đâu, bọn tôi đón xe về, muộn lắm rồi."

"Tôi đang ở sân ga rồi, cô nói cho tôi biết số khoang là được!"

Tô Diệp kinh ngạc, hắn sao lại nhiệt tình như vậy? Lại nghĩ tới khuya ngày hôm trước hắn gọi điện tới bảo muốn đến đón cô, Tô Diệp một ngụm từ chối, hắn không có kiên quyết, cô cũng không để trong lòng, không nghĩ đến, tên này lại tiền trạm hậu tẩu, khiến cô trở tay không kịp!

"Tô Diệp?" Tống Minh Viễn chờ một lúc, không thấy Tô Diệp trả lời, trong lòng lo lắng, cất cao giọng hỏi: "Cô làm sao vậy?"

"Không sao, không sao cả!" Tô Diệp giật mình hoàn hồn, báo số khoang xong liền cúp điện thoại. Người nếu đã đến rồi, cô cũng không thể trốn tránh không gặp, Tô Diệp nghĩ, cùng lắm thì lại thiếu nợ hắn một bữa cơm, sau này nhất định mời hắn một bữa thịnh soạn!

Lúc Đỗ Uy nhìn thấy Tống Minh Viễn, ý vị sâu xa liếc nhìn Tô Diệp, Tô Diệp trong lòng có quỷ, ánh mắt đảo quanh bốn phía, nhưng hết lần này tới lần khác không dám nhìn thẳng cậu, Đỗ Uy trong lòng cười thầm, Tô sư tỷ gần đây giá thị trường không tệ lắm, thủ đoạn cũng càng ngày càng cao! Đến chỗ nào đều có người đi theo làm tùy tùng hầu hạ, chỉ là không biết, hai nam nhân này có biết sự tồn tại của nhau không. Nghĩ lại lúc này, hắn

mới chỉ thấy hai người mà thôi, có lẽ Tô sư tỷ còn có thêm mấy người đàn ông nữa mà cậu không biết!

Đỗ Uy giật nhẹ khóe môi, lại nhìn Tống Minh Viễn đang đi ở phía trước mặt mình không kịp thở, trong ánh mắt có thêm vài ý cười.

Đã tối muộn nên đường khá thông suốt, Tống Minh Viễn phóng rất nhanh, hơn mười một giờ đã đến trước cửa toà nhà thí nghiệm, Tô Diệp gọi điện cho hai sư đệ đang chờ ở trong phòng thí nghiệm xuống giúp khuân đồ lên. Đỗ Uy cùng Tống Minh Viễn đem thùng đựng thiết bị từ trên xe khiêng xuống, quay đầu hướng Tô Diệp nói: "Sư tỷ, chị và anh Minh Viễn về trước đi, mấy người bọn em ở đây dọn dẹp là được rồi!" Cậu và Tống Minh Viễn trò chuyện suốt cả đoạn đường, cảm thấy người này cũng không tồi, liền muốn giúp hấn tranh thủ ở trước mặt Tô Diệp tạo được nhiều ấn tượng tốt!

Tống Minh Viễn nhìn Tô Diệp, đợi cô trả lời.

"Được rồi!" Tô Diệp lúc vừa xuống xe liền nhận được tin nhắn của Dương Nghị, hỏi cô đã đến nơi chưa, còn nói khi nào về phòng thì gọi điện lại cho anh, dù trễ anh cũng chờ! Suốt dọc đường đi cô e ngại Tống Minh Viễn cùng Đỗ Uy ở đây, không dám gọi cho anh, chỉ nhắn lại một tin báo bình an, lúc này mắt thấy đã gần đến 12h, có chút nóng vội, vừa vặn nhờ câu nói của Đỗ Uy giúp cô có cơ để rời đi.

Dĩ nhiên là Tống Minh Viễn đưa cô trở về!

Khi xe dừng hẳn, Tô Diệp nói tiếng cảm ơn, rồi chủ động muốn mời hấn một bữa cơm để cảm tạ, sau đó nhanh chóng xuống xe.

"Tô Diệp!" Tống Minh Viễn gọi một tiếng.

Tô Diệp quay đầu lại, một chân đã bước ra ngoài xe, "Còn việc gì sao?"

"Ngày mai cô có rảnh không? Tôi có chuyện muốn nói với cô!"

Lời này nghe sao có chút quen thuộc! Tô Diệp cau mày suy nghĩ một lát, đột nhiên trong lòng cả kinh, có một chút dự cảm, nhưng lại không dám xác định, ngẩng đầu nhìn Tống Minh Viễn, ánh mắt của hắn nhu hòa, lưu luyến thâm tình, tim Tô Diệp "thình thịch" nhảy loạn lên, trong lúc bối rối không biết đưa mắt nhìn đi đâu.

"Nếu mai không rảnh thì ngày kia cũng được!" Tống Minh Viễn nói khẽ.

"Anh muốn nói cái gì, bây giờ nói không được sao?" Tô Diệp gắng gượng bình ổn trái tim, thấp giọng nói. Cô không muốn giùng giởng, giải quyết dứt khoát là tốt nhất, tất cả mọi người đều thoải mái, không cần bận tâm phỏng đoán.

Tống Minh Viễn cười khẽ, "Chuyện tôi muốn nói, cô cần có tâm trạng tỉnh táo, sáng khoái nhất mới nói được, hôm nay muộn rồi, cô hẳn cũng rất mệt, sớm về nghỉ ngơi đi, tối mai tôi tới đón cô, cùng nhau đi ăn cơm!"

Tô Diệp gần như có thể xác định rồi, nhưng hắn không nói, cô cũng không tiện từ chối, nghe hắn bảo ngày mai gặp mặt nói chuyện, lúc này cắn răng hạ quyết tâm, ra vẻ thoải mái nói: "À, tôi có chuyện quên chưa nói cho anh biết, anh nghe xong phải chúc mừng tôi đấy, tôi có bạn trai rồi!"

Tống Minh Viễn rướn lông mày lên, hô hấp khó khăn, hai mắt nhìn chằm chằm Tô Diệp, cả buổi nói không nên lời. Tô Diệp nhờ ánh đèn trong xe quan sát sắc mặt hắn, trong lòng biết mình đã đoán đúng, nhất thời cảm thấy may mắn, nhìn hắn khẽ cười, che dấu vẻ chột dạ cố gắng tỏ ra bình thường: "Anh không chúc mừng tôi hả?"

Tống Minh Viễn ổn định lại tâm trạng, chịu đựng cú sốc, giật giật khóe môi hỏi: "Cùng gã trước kia gương vỡ lại lành rồi hả?"

"Không phải!" Tô Diệp lắc đầu, "Biết nhau qua xem mắt, lần này trùng hợp gặp lại nhau ở Nội Mông, anh ấy tên Dương Nghị, anh có biết không?" Tô Diệp nhớ trước kia hắn có nói sẽ nhờ chiến hữu bên đó chiêu cố cô, suy đoán hỏi.

Tống Minh Viễn có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không, sao có thể trùng hợp như vậy? Nhưng vẻ mặt Tô Diệp đầy chân thành, không giống như là đang nói dối, hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong lòng nhất thời hậm hực buồn khổ. Hắn cùng với Dương Nghị là chiến hữu nhiều năm, tình nghĩa sâu nặng, nếu Tô Diệp nói là sự thật, hắn không thể chặn ngang đào tường nhà người khác, cho dù trong lòng khó dứt bỏ, cũng phải buông tay, chúc phúc hai người!

Im lặng bao trùm, Tống Minh Viễn bất lực thở dài, khổ sở cười ra tiếng, ngửa đầu tựa lưng vào ghế ngồi, một tay nâng trán, "Là chiến hữu với nhau bốn năm, đương nhiên biết, chúc mừng hai người!"

Vẻ mặt hắn không có chút vui vẻ gì, so với Tống Minh Viễn trước đây cô biết thì khác xa, Tô Diệp trong lòng khó chịu, áy náy cùng bất an, cúi đầu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Tống Minh Viễn khẽ cười cười, không nói tiếp nữa, trong xe lập tức khôi phục vẻ yên tĩnh, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Tô Diệp đứng ngồi không yên, muốn mở miệng an ủi hắn vài câu, lại cảm thấy như vậy quá mức nguy hiểm, nhưng nếu phui mông một cái cho xong việc, lại cảm giác không đành lòng, cô rơi vào thế khó xử, nhìn trộm Tống Minh Viễn, hắn vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi, chẳng mấy may nhúc nhích, thẳng lưng nhìn chăm chăm về phía trước, sắc mặt ngưng trọng ảm đạm, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

Tô Diệp nghiêng rằng, đang muốn mở miệng chào tạm biệt, lại nghe được hắn thản nhiên nói: "Trở về đi, nghỉ ngơi sớm, nhớ gọi điện cho

Dương Nghị, chắc hẳn vẫn đang chờ đấy!" Trong lòng hẳn rất khó chịu, nói ra mấy câu đó, trái tim càng đau đớn hơn.

Tô Diệp vội vàng gật đầu, cũng không dám quay đầu lại nhìn hẳn, đẩy cửa vội vàng xuống xe, Tống Minh Viễn mở cốp, Tô Diệp xách túi hành lý ra, đi ngang qua cửa sổ xe liền cúi người xuống hướng hẳn vẫy tay, sau đó đi thẳng một mạch lên phòng.

Loại chuyện này Tô Diệp chưa bao giờ gặp qua, bình thường ngay cả nằm mơ cũng không mơ tới, có một ngày phát hiện bạn tốt của mình lại thích mình, nhưng cuộc sống là như vậy, những điều mình nghĩ sẽ không bao giờ xảy ra lại đột nhiên xuất hiện, khiến mình trở tay không kịp.

Tô Diệp dọc theo cầu thang từng bước bò lên trên, trong lòng suy tính xem có nên nói cho Dương Nghị biết chuyện mình và Tống Minh Viễn không, lại lo lắng nhờ anh hiểu lầm, liền quyết định giấu diếm.

Tính ích kỷ trời dấy, chuyện ập lên đầu, trước hết phải bảo vệ lợi ích của mình, bản thân có an toàn thì lúc đó mới có thể suy nghĩ có muốn hay không giúp đỡ người khác. Tô Diệp tuy lương thiện, nhưng cũng không phải là người tốt, cô yên tâm cho rằng, việc trước mắt là duy trì mối quan hệ tốt đẹp cùng Dương Nghị, về phần Tống Minh Viễn, Tô Diệp muốn từ nay về sau càng ít qua lại càng tốt!

Khi gọi cho Dương Nghị, Tô Diệp không hề đề cập tới Tống Minh Viễn, đơn giản hàn huyên vài câu, anh dặn cô nghỉ ngơi sớm, sau đó kết thúc cuộc trò chuyện.

Ngày thứ hai nhìn thấy Lộ Nhất Minh, Tô Diệp chủ động thừa nhận sai lầm và kiểm điểm lại bản thân, Lộ Nhất Minh đang bận chuẩn bị báo cáo cho hạng mục 12 năm, đối với vấn đề của Tô Diệp lựa chọn mắt nhắm mắt mở cho qua, Tô Diệp hiểu được, chẳng qua chỉ là công việc vẫn cần đến cô, cho nên mới giúp cô lưu lại mặt mũi.

Như thế là được đãi ngộ rất lớn rồi, bây giờ phải dồn hết sức lực vào công việc!

Rất nhiều việc vô cùng cấp bách, không phải do Tô Diệp cà lơ phất phơ, hạng mục về sự chấn động của sợi quang học đã bước vào giai đoạn nghiệm thu báo cáo, Tô Diệp phụ trách hạng mục 12 năm đang chuẩn bị giai đoạn tính thành quả báo cáo, cô mỗi ngày đều bận bịu nửa chết nửa sống, từ sáng đến tối ngồi ở trong phòng thí nghiệm ra sức gõ chữ, cũng chẳng quan tâm đến cái khác.

Hà Tân Vũ nhẹ nhàng rón rén đi đến bên cạnh cô, thấy Tô Diệp đang cau mày bận rộn, do dự một chút liền quyết định lui về, Tô Diệp sớm đã liếc thấy hắn, khẽ cười cười, động tác trên tay vẫn không ngừng, cũng không có quay đầu lại, chỉ thản nhiên nói: "Có chuyện gì?"

Hà Tân Vũ dừng bước quay người lại, cười theo nói: "Sư tỷ, em có chuyện muốn xin ý kiến từ chị, nếu chị đang bận thì để hôm khác cũng được!"

Tô Diệp dừng việc trên tay lại, quay người đối diện hắn, "Còn hai ngày nữa là hết hạn báo danh hử?"

Hà Tân Vũ gật đầu, Tô Diệp nghĩ, nhìn đằng sau không thấy Vương Chí Vĩ đâu, liền kéo cái ghế của hắn tới đây, ra dấu Hà Tân Vũ ngồi xuống, "Còn chưa quyết định sao? Ngồi xuống nói đi!"

"Sư tỷ, em không biết phải làm thế nào, chị giúp em phân tích một chút." Hà Tân Vũ giọng đầy khẩn thiết, Tô Diệp bật cười, "Nếu muốn biết nhiều hơn nữa, vậy thì tiếp tục học lên; nếu không còn hứng thú học nữa hoặc là muốn kiếm tiền, vậy thì ra ngoài kiếm việc làm; chị cảm thấy chuyện này rất đơn giản, em nghĩ lâu như vậy chưa thể quyết định sao?"

"Em không ngại học tiếp, chỉ là hiện tại bằng thạc sĩ cũng rất khó xin vào làm tại trường học, cho dù vận khí tốt xin được, cũng phải mất vài năm

đầu gặp khó khăn, chị xem mấy người làm việc bên cạnh phòng thí nghiệm của chúng ta đó, không phải đều thất bại sao? Những nơi như trường học rất xem trọng danh tiếng, vừa tốt nghiệp chắc chắn không được coi trọng, ít tiền không nói, chỉ sợ ba năm năm năm vẫn không gây dựng được danh tiếng, không có có danh tiếng sẽ không kéo được hạng mục, không kéo được hạng mục dĩ nhiên là vô danh tức không có tiền, cảm giác giống như một vòng tuần hoàn ác tính!"

Tô Diệp không nói gì, đứa nhỏ này thật đúng là phức tạp, nói cũng có đạo lý, cô chẳng muốn cùng hần cãi vã, cười nói: "Hay là em tìm một công việc nào bên ngoài! Năm trước mấy cậu thạc sĩ ra ngoài tìm việc rất thuận lợi, tiền cũng không thiếu. "

Hà Tân Vũ gãi gãi đầu, buồn khổ nói: "Em đã thử liên lạc với hai vị sư huynh tốt nghiệp năm trước, bọn họ đều khuyên em học tiếp, nói hiện tại mấy công ty bên ngoài rất hỗn loạn, đều không giải quyết hộ khẩu, ngày ngày tăng ca, lại còn lúc nào cũng lo lắng công ty sẽ đóng cửa hoặc là giảm biên chế, cả ngày lo lắng đề phòng, không bằng tiếp tục học lên, ổn định lại có thể diện, tiền đồ rộng mở."

Tô Diệp nghe được vừa bực mình vừa buồn cười, "VẬY em tìm một viện nghiên cứu nào đi, chỗ đó cũng tương đối ổn định, chế độ cũng không kém trường học nhiều lắm, tiền đồ cũng không tệ, mặc dù tiền lương thấp một chút, nhưng phúc lợi khá ổn, toàn bộ tính ra cũng không kém là bao nhiêu."

Hà Tân Vũ cười hắc hắc hai tiếng: "Em nghe nói năm trước Lưu sư huynh chuyển sang việc nghiên cứu, ngày ngày uống trà xem tạp chí, cùng lão công nhân tán gẫu huyền thoại, không có việc gì, không quá hai năm người liền phế đi, em không muốn; mà đối với người mới vào, một năm thì hơn nửa năm đều đi công tác, nếu thật sự là như vậy, bạn gái của em chắc chắn chịu không được, sớm muộn cũng chia tay, đã không được gì lại còn mất!"

Tô Diệp dờ khóc dờ cười, vùi đầu ở giữa hai tay cả buổi không nói gì, Hà Tân Vũ thở dài, "Sư tử, em đã suy nghĩ về vấn đề này rất lâu rồi, cũng không biết nên làm như thế nào, chị giúp em quyết định đi?"

Tô Diệp dẹp loạn tâm trạng, nhin cười nghiêm mặt nói: "Đây là việc lớn, chị không có cách nào thay em quyết định, cũng không có quyền, em suy tính rất chu toàn, vượt quá tưởng tượng của chị. Năm đó chị lựa chọn học bác sĩ nghiên cứu, hoàn toàn chưa từng nghĩ tương lai muốn như thế nào, khi đó chẳng qua là cảm thấy hứng thú với mấy hạng mục, muốn tìm hiểu học tập, cho nên mới lựa chọn tiếp tục học lên. Về những điều băn khoăn mà em nói, chị cảm thấy được, mặc kệ đi đâu, mặc kệ làm gì, khó khăn nhất định là có, chúng ta không có cách nào tránh cũng không thể đoán trước được, việc duy nhất có thể làm chính là một khi đã lựa chọn thì không thể chùn bước, cố gắng phấn đấu, thấy núi mở đường gặp sông xây cầu, nhất định sẽ có ngày thành công."

Hà Tân Vũ cười xin lỗi: "Chị nói những thứ này em đều hiểu, nhưng em vẫn thấy quá trừu tượng, không biết trước mắt phải làm như thế nào."

Tô Diệp hơi cười nhìn hẩn, "Trong cuộc sống mỗi người có từng giai đoạn, lúc thì muốn có được một cái gì đó, lúc lại muốn thực hiện nguyện vọng nào đó, em thử tự hỏi bản thân mình xem, lúc này điều em muốn nhất là gì? Với chị, năm đó việc muốn làm nhất là tiếp tục đào tạo sâu, cho nên học lên tiến sĩ; sau đó điều chị muốn nhất lại là tìm bạn trai, cho nên từ bỏ học tập không ngừng đi xem mắt; hiện tại thứ chị muốn nhất là lập tức mở đề tốt nghiệp, cho nên tập trung tinh thần nện nọt Lộ lão bản, chỉ đơn giản như vậy!"

Dừng một chút, Tô Diệp lại nói: "Về phần tương lai, chúng ta không thể biết trước được, cố gắng tự nhiên sẽ có hồi báo, thay vì lúc nào cũng lo lắng phỏng đoán, không bằng cố gắng làm việc đến nơi đến chốn, mặc kệ có bao nhiêu khó khăn, sau này nhất định sẽ có thu hoạch!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 27: Vượt Ngàn Dặm Tới Gặp Chàng

Hà Tân Vũ cuối cùng cũng quyết định từ bỏ học lên, Tô Diệp khó tránh khỏi nóng vội, hạng mục 12 năm nên giao cho ai đây?

Tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm cô đều đã hỏi qua, chỉ có hai người không quá xuất chúng nhưng đủ năng lực muốn tiếp nhận, Tô Diệp không thể tự mình quyết định, liền đi tìm Lộ Nhất Minh thương lượng.

Lộ lừa đảo mắt cũng không ngước lên, tập trung nhìn chăm chăm vào màn hình, Tô Diệp ngồi ở một bên phân tích rất lâu, hần mới nhát nhẽo đáp lại một câu: "Trước hết cứ cho bọn họ vào hạng mục, những thứ khác sau này hãy nói."

Tô Diệp không thể làm gì, ủ rũ đi ra khỏi phòng làm việc của hần, trong lòng lo sợ bất an, sáu tháng cuối năm rồi cuộc cô có thể mở đề hay không? Tô Diệp bây giờ càng ngày càng không thể hiểu nổi Lộ Nhất Minh, thật ra hần đối với cô vẫn không khác gì trước kia, nhưng Tô Diệp lại cảm thấy có điểm nào đó không giống, rốt cuộc là ở đâu, cô không chỉ ra được, nhưng chắc chắn có.

Từ lúc đó, Tô Diệp làm mọi việc đều rất cẩn thận, cho đến một ngày, Lộ Nhất Minh mang theo một người đàn ông hào hoa phong nhã chừng ba mươi tuổi vào phòng thí nghiệm, tinh thần phấn chấn, sáng khoái nói: "Giới thiệu với mọi người, vị này chính là Trần Tùng Dương, tốt nghiệp tiến sĩ đại học Anh quốc Southampton, mọi người hoan nghênh!"

Một hồi tiếng vỗ tay nhiệt liệt vang lên, Lộ Nhất Minh giới thiệu Trần Tùng Dương với mọi người, đến lượt Tô Diệp, cô nhanh chóng đứng dậy, cung kính hô một tiếng: " Xin chào tiến sĩ Trần!"

Lộ Nhất Minh cười tủm tỉm, chỉ vào Tô Diệp nói: "Đây là Tô Diệp, sinh viên đầu tiên được tôi hướng dẫn, năng lực rất tốt, con người tiểu cô nương này cũng rất được, hai người nên tiếp xúc với nhau nhiều!"

Tô Diệp ngạc nhiên, cô cũng không còn nhỏ bé gì, vậy mà còn được gọi là tiểu cô nương! Thật sự là xấu hổ vô cùng. Cô xin lỗi cười cười, hướng Trần Tùng Dương khẽ gật đầu, mỉm cười nói: "Về sau có rất nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo tiến sĩ Trần, ngài nếu có chuyện gì cứ việc phân phó."

Trần Tùng Dương cười gật đầu, "Thank you! Thank you!" Loáng thoáng mang theo chút khẩu âm Phương Nam!

Đợi bọn họ đi xa, Vương Chí Vĩ liền nhanh chân chạy đến bên cạnh Tô Diệp, cầm quyển sách thả ở giữa hai người mở ra, dùng tay chỉ vào một chỗ trong đó, nhỏ giọng hỏi: "Chuyện tiến sĩ Trần hôm nay tới đây, cậu biết trước rồi hả?"

Tô Diệp nhìn bóng lưng hai người, lắc lắc đầu, Vương Chí Vĩ nghi ngờ liếc cô một cái, giảm thấp âm lượng nói: "Mấy hôm trước tôi nghe được tin từ người anh em, phòng thí nghiệm chúng ta năm nay sẽ chào đón một vị tiến sĩ, có thể đang học tiến sĩ được tuyển dụng vào, tôi vốn còn tưởng đó là cậu, nhưng bây giờ nhìn lại, đoán chừng là Trần Tùng dương này rồi!"

Tô Diệp kinh ngạc, quay đầu hỏi: "Thiệt hay giả?"

Wang Chi Wei nhào người ra ở trên bàn cầm giấy bút, bình thản nói, "Đương nhiên là thật rồi! Lừa cô làm gì? Trước đó Lão Lộ không nói gì với cô sao?"

Tô Diệp trong lòng thoáng lạnh, như cơn gió rét ngày đông len qua khe cửa, thổi từng cơn lạnh buốt, thấm vào da thịt, cô nhìn chăm chăm Vương Chí Vĩ đang hí hoáy vẽ, cảm thấy bi thương khó diễn tả bằng lời.

"Diệp Tử, em tới đây một chút!" Lộ Nhất Minh thay Trần Tùng Dương giới thiệu xong xuôi, quyết định về phòng làm việc, vừa đi tới cửa liền gọi Tô Diệp một tiếng.

Vương Chí Vĩ đẩy nhanh tốc độ, hoàn thành xong bức vẽ, sau đó nhanh chóng liếc qua Tô Diệp, khép sách lại xoay người trở về vị trí, Tô Diệp hít sâu hai lần, ổn định tâm trạng rồi bước tới phòng làm việc của Lộ Nhất Minh.

"Đóng cửa lại, ngồi xuống đi!" Lộ Nhất Minh chỉ vào ghế đối diện bảo Tô Diệp ngồi xuống, hai tay đặt trên đầu gối, đầu hơi cúi, mắt nhìn mũi mũi nhìn xuống ngực, không nói không rằng. Lộ Nhất Minh liếc cô một cái, chậm rãi nói: "Diệp Tử, tính đến hết tuần này coi như là kết thúc một năm học nữa, em học tiến sĩ cũng năm năm rồi nhỉ? Có tính toán gì hay không?"

Tô Diệp nghi hoặc, không biết hẳn có dụng ý gì mà nói như vậy, mơ hồ trong lòng vẫn còn một chút hy vọng xa vời, mong hẳn có thể nhanh chóng cho cô mở đề, Tô Diệp nói chuyện càng thêm cẩn thận, chầm chước nói: "Hạng mục nghiên cứu về sự dẫn truyền của sợi quang học đã gần kết thúc, bước tiếp theo là hợp tác với quân đội hoàn thành lắp đặt, em cùng Đỗ Uy sẽ làm việc cẩn thận, cam đoan sẽ không xảy ra vấn đề làm ảnh hưởng đến công việc cũng như giáo sư Lộ!"

Lộ Nhất Minh cười cười, nâng chén trà lên uống.

Tô Diệp nói tiếp: "Tính ổn định độ của sợi quang học và cách tăng tốc độ kế, trước mắt do bên Lộ Vĩ đảm nhiệm, tiến độ đúng theo kế hoạch, ngoài ra hạng mục 12 năm, theo em thì..."

"Hạng mục này chuyển cho Trần Tùng Dương, em trợ giúp hẳn!" Lộ Nhất Minh cắt đứt, Tô Diệp nhất thời kinh ngạc.

"Diệp Tử, hôm nay tôi muốn bàn về vấn đề mở đề của em, cũng không vòng vo nữa, chúng ta có sao nói vậy. Em có năng lực rất tốt, có tính kiên nhẫn, lại rất chú tâm vào nghiên cứu, xác thực là một nhân tài! Tôi năm đó sở dĩ chọn trúng em, cũng là nhìn trúng những ưu điểm này."

Có tia hy vọng, trái tim Tô Diệp lại bắt đầu nhảy loạn, lại nghe được giọng điệu của hẳn có chút thay đổi, "Nhưng cũng có một vài khuyết điểm, phòng thí nghiệm chúng ta có thể phát triển tốt hay không không phải do một mình năng lực cá nhân quyết định, tôi muốn một người có năng lực toàn diện, không giống như em chỉ thích hợp làm nghiên cứu còn những vấn đề khác lại không làm được, em hiểu chứ?"

Tô Diệp nghe hiểu, trong lòng tức giận! Đợi đến khi cô trở về mới lôi chuyện này ra nói, có ý gì hả! Nhưng cô lại không dám quá mức phách lối, nhẹ gật đầu, cố gắng hết mức dùng giọng điệu tốt nhất nói: "Em có thể hiểu được!"

Lộ Nhất Minh thở dài, "Em có vấn đề gì thì nên nói ra, không nên giấu trong lòng, sẽ ảnh hưởng đến công việc."

Tô Diệp cố gắng nặn ra nụ cười, "Sẽ không, thầy yên tâm."

"Về chuyện mở đề, em không cần lo lắng, vừa vặn cũng thừa dịp trong khoảng thời gian này hạng mục không cần gấp, chuẩn bị một chút báo cáo để mở đề!"

Tô Diệp chậm rãi thở ra một hơi, cuối cùng cũng có một tin tốt, cô cười nhìn Lộ Nhất Minh nói: "Dạ được! Cảm ơn giáo sư Lộ." Cho đến lúc này nụ cười của cô mới có vài phần chân thật.

Lộ Nhất Minh cười gật đầu, "Đem tư liệu về hạng mục em đang cầm sửa sang lại, nên giao cho ai thì giao cho người đó, sáu tháng cuối năm em vừa phải mở đề lại vừa phải tìm việc làm, thời gian eo hẹp, hạng mục giao cho bọn họ, em chỉ cần ở một bên hỗ trợ là được."

Tô Diệp trong lòng vắng vẻ, cảm giác như đứa con mình nuôi nhiều năm đột nhiên bị người khác ôm đi, thậm chí đến cả cô cũng sắp bị đuổi ra khỏi nhà rồi! Tô Diệp tâm trạng buồn bực, từ phòng làm việc Lộ Nhất Minh đi ra về đến trên chỗ ngồi, thừ người ra nhìn chăm chăm vào màn hình, Vương Chí Vĩ diễn lại trò cũ, vẫn là một lá thư và một trang giấy, cúi đầu bộ dạng như đang suy nghĩ, đột nhiên đưa ánh mắt mãnh liệt nhìn về phía đối phương, giống như hắn đang nghiêm túc thảo luận về vấn đề học thuật vậy.

"Như thế nào? Có phải giáo sư Lộ lại làm khó cậu không?" Vương Chí Vĩ sửa lại bức tranh ngôi sao năm cánh.

Tô Diệp tâm trạng vốn đang không tốt bị hắn châm ngòi như vậy, mặt lập tức đen lại, hướng phòng làm việc của Lộ Nhất Minh hung hăng trừng mắt một cái, tức giận nói: "Đúng vậy!"

Vương Chí Vĩ dừng tay lại, thở dài, mu bàn tay đụng cánh tay Tô Diệp tính an ủi cô, "Nhẫn nại đi! Người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, trước mắt phải cố gắng làm sao tốt nghiệp một cách thuận lợi." Hắn học lên tiến sĩ sau cô một năm, mắt thấy Tô Diệp nhận được kết cục như này, trong lòng không khỏi chán nản, tương lai bản thân mình nhất định không kém Tô Diệp đâu!

Tô Diệp cảm kích, ngẩng đầu cười với hắn, "Biết rồi, khó chịu đến mấy cũng phải nhẫn, lá gan của tôi bé lắm, không dám chống lại Lão Lộ đâu!"

Vương Chí Vĩ gật đầu, sấn lại gần Tô Diệp, "Lộ lừa đảo quan hệ rộng, cậu nên biểu hiện cho tốt, khi tìm việc làm có thể nhờ hăn nói giúp một câu, không sợ tìm không được công việc tốt!"

Tô Diệp cười nhạt: "Tôi là không cầu hăn, tự mình có thể tìm được công việc! Cẩn thận khép nép mà xem sắc mặt người khác, loại chuyện này tôi chịu đủ rồi, từ nay về sau quyết không làm nữa!"

Vương Chí Vĩ cười mỉa, Tô Diệp thở dài, cùi chỏ đẩy đẩy hăn, Vương Chí Vĩ ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Tô Diệp chân thành nhắc nhở: "Sớm đã như vậy! Đừng...với Lộ Nhất Minh ôm hy vọng quá lớn."

Vương Chí Vĩ cảm kích, nhẹ gật đầu, cuộc trò chuyện bí mật liền kết thúc.

Hai ngày sau, tâm trạng Tô Diệp cũng tốt hơn trước, cộng thêm cô rất nhớ Dương Nghị, nên những bất mãn đối với Lộ Nhất Minh cũng bớt đi. Ngẫm lại, thật ra hăn làm như vậy cũng không có gì đáng trách, dù sao ở vào vị trí của hăn, suy nghĩ đầu tiên là phát triển phòng thí nghiệm, tiếp theo mới đến lợi ích của mỗi học sinh, hưởng hồ, hăn nói đúng với tình hình thực tế, dựa vào tính cách Tô Diệp, nếu để cô đi ra ngoài trao đổi về hạng mục, 89% sẽ làm hỏng, quả thật không phải Lộ Nhất Minh không có ý tốt. Tô Diệp cảm thấy, nếu đổi lại là mình, có lẽ cũng sẽ làm như vậy!

Một khi nghĩ thông suốt, không còn canh cánh trong lòng, tâm tình tự nhiên sẽ tốt lên, Tô Diệp hôm nay coi như trong lòng không còn vướng bận việc gì khác, Dương Nghị ở xa ngàn dặm, ngoại trừ gọi điện thoại gửi tin nhắn thì không còn phương thức trao đổi nào khác. Tô Diệp nhớ tới cuộc sống hai năm trước, không cần xem mắt, không cần lo lắng không thể tốt nghiệp, chỉ toàn tâm toàn ý đọc tư liệu, viết báo cáo, làm thí nghiệm, mặc dù đơn điệu nhưng lại khiến chính mình cảm thấy thoải mái.

Từ lúc hai người tách ra, mỗi ngày Dương Nghị đều ân cần hỏi thăm rất đúng giờ, Tô Diệp dần dần quen với lịch sinh hoạt như bây giờ. Ngoài giờ làm việc, cô sẽ cùng nhau trò chuyện với anh qua điện thoại, đôi lúc cảm thấy nhớ anh. Cô rất hưởng thụ loại tâm tình này, đơn giản lại chân thật, bình thản lại ấm áp, mặc dù thiếu tình cảm mãnh liệt nhưng lại làm cho cô cảm thấy bình yên thỏa mãn.

Thói quen tựa như con tằm nhả tơ, ngày qua ngày, từng sợi tơ kết thành kén, dây dưa không dứt ra được. Giống như càng thích, càng nhớ nhung, hay được người khác quan tâm lo lắng thường xuyên sẽ dần dần trở thành thói quen, cho nên khó có thể dứt bỏ.

Tô Diệp bắt đầu nóng lòng muốn được nhìn thấy anh, nhìn lịch đếm ngày, chờ qua nắng tháng bảy, chờ qua mùa sen nở, vẫn không thấy anh trở về, lại chờ đến hai tuần nghỉ hè, Tô Diệp do dự, có nên đến gặp anh hay không?

Trong lúc gọi điện thoại, Tô Diệp ra vẻ vô tình nhắc tới, Dương Nghị vui sướng, mỗi ngày cùng cô trò chuyện liền nói về phong cảnh ở đây bây giờ ra sao, nào là trời cao mây xanh bao phủ thảo nguyên rộng lớn, cây cỏ xanh mượt như nhung, Tô Diệp nghe được rung động, không kiềm chế được hấp dẫn, nhất thời xúc động, muốn ngay lập tức lên tàu vượt ngàn dặm đến gặp anh!

Không gặp nhau hơn hai tháng, khi gặp lại, anh một thân quần áo thoải mái, phảng phất so với trước đen hơn một chút, cũng gầy đi nhiều, Tô Diệp hí mắt nhìn anh từ xa đi đến, bước đi vội vàng, mắt chăm chú nhìn thẳng cô, tâm trạng thấp thỏm liền nhanh chóng bình ổn lại, trên mặt không nén được nở nụ cười.

Tô Diệp cố ý không nhanh không chậm nghênh đón, Dương Nghị đứng ở trước mặt cô, một tay nhận lấy túi hành lý, tay còn lại cầm tay cô, ân cần hỏi: "Có mệt không?"

Động tác của anh cực kỳ tự nhiên, Tô Diệp chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng lên, được bàn tay to lớn thô ráp của anh bao lấy, cảm thấy vô cùng ngọt ngào, ngại ngùng không dám ngẩng đầu, nhẹ nhàng cười nói: "Cũng không mệt lắm!"

Dương Nghị nắm lấy tay cô không buông, đến khi vào một nhà hàng nhỏ gần nhà ga, thừa dịp lúc anh gọi món Tô Diệp mới rút tay ra được, Dương Nghị quay đầu nhìn cô, nét mặt thoáng qua chút không vui, nhưng cũng không nói gì.

Từ nhà hàng đi ra, hai người lái xe tới doanh trại, Tô Diệp nhìn anh lái vòng vòng một hồi, hết nhìn trái lại nhìn phải, kinh ngạc nói: "Lạc đường sao? Nếu không biết đường sao anh không mang theo tài xế hả?"

Dương Nghị buồn cười không thôi, "Không đến doanh trại, một chiến hữu của anh có nhà ở bên ngoài, hiện không ai ở, bây giờ đưa em qua đó! Xe cũng mượn của cậu ta."

"Quá phiền toái! Thật ra ở nhà khách lần trước cũng rất tốt." Tô Diệp nén giận: "Hơn nữa em tới tìm anh, anh ở trong doanh trại, em một mình ở trong nhà người ta như vậy không tốt!"

Dương Nghị cười cười, "Anh không quay về doanh trại, mấy ngày này ở đây cùng em!"

Trong lòng Tô Diệp chấn động, thân thể cứng đờ, mặt ửng hồng, trừng mắt ấp úng nói: "Này, chuyện này, không được tốt lắm?"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 28: Cai Thuốc

Dương Nghị cười híp mắt, liếc xéo Tô Diệp, "Thế nào là không được?"

Tô Diệp vừa ngượng vừa giận, cau mày lườm anh một cái, nghĩ thầm người ta đều nói đàn ông là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới, xem ra đúng là như vậy, cô nheo mắt không nói gì, trong lòng tính toán, đến lúc đó nếu anh dám làm xằng làm bậy, cô liền trở mặt, tuyệt đối không thể để cho anh chiếm được lợi.

Đèn đỏ, Dương Nghị cười ha ha ngừng xe lại, nhích thân thể đến gần Tô Diệp, chăm chú nhìn cô, trêu chọc nói: "Nghĩ gì thế? Tính cảnh giác của em quá thấp, anh đến gần như vậy rồi mà em chẳng có phản ứng gì!" Tô Diệp vẫn không nói gì, cũng không nhìn anh, Dương Nghị cười nói: "Mười ngày trước, cấp trên đã đưa lệnh chuyển xuống, công việc cũng đã bàn giao lại, hiện tại doanh trưởng mới đã lên nhận chức rồi. mấy ngày này anh đều ở nhờ nhà của chiến hữu, hẵn bình thường đều ở quân khu, phòng ở để không, nghe nói em muốn tới, liền cho chúng ta mượn nhà, nhưng em yên tâm, có một số chuyện, nếu em không đồng ý, anh sẽ không làm!"

Tô Diệp lập tức thẹn đến mức muốn tìm cái hố để chui xuống đất, nhưng trong lòng lại vô cùng ấm áp, cô mím môi cúi đầu cười trộm, Dương Nghị nhìn thấy, đưa tay xoa bóp khuôn mặt cô, cười một tiếng rồi ngồi lại nghiêm chỉnh tiếp tục lái xe.

Sắc đỏ ở trên mặt dần nhạt đi, Tô Diệp quay đầu hỏi anh: "Nếu đã có thể trở về, sao anh không nói với em, làm hại em phải đi mấy trăm cây số đến đây gặp anh!"

Cô ngoài miệng oán trách, nhưng thái độ có chút làm nũng, Dương Nghị trong lòng mềm oặt, cất tiếng nhu hòa, "Chúng ta gặp lại nhau và kết duyên ở đây, vậy nơi này cũng được tính là phúc địa của chúng ta, lần trước em vội trở về, cũng chưa đi thăm quan được ở đâu, lần này anh rời đi, cũng không biết bao giờ có thể quay trở lại đây, thừa dịp lần này, mang em đi xem vài nơi!"

Tô Diệp trong lòng ấm áp, chu chu môi làm mặt quỷ, vui không thể tả.

Căn hộ của người bạn chiến hữu nằm ở khu đô thị kinh tế đang quy hoạch, hoàn cảnh rất tốt, ba phòng ở, trang trí đơn giản, đồ đạc trong nhà không nhiều nhưng đủ dùng. Tô Diệp đi sau lưng Dương Nghị vào phòng ngủ chính, nghe anh vừa đi vừa nói: "Phòng ngủ chính có phòng vệ sinh riêng, em ở phòng này đi."

"Chăn gối và ga giường là anh mua mới, nhìn có vẻ khó coi, em cố gắng dùng tạm vài ngày." Dương Nghị đưa cho Tô Diệp một cái bọc nhỏ gói kỹ, "Khăn mặt, bàn chải đánh răng,... Anh đều chuẩn bị sẵn để ở trong nhà vệ sinh rồi, em xem qua còn thiếu gì để anh đi mua."

Tô Diệp không ngờ anh lại cẩn thận và chu đáo đến vậy, trong lòng rất thoải mái, giống như được ăn kem vào ngày hè chói chang vậy. Cô vui vẻ ra mặt, ôn nhu nói: "Cảm ơn anh!"

"Em nghỉ ngơi một chút đi, anh ở trong phòng khách, có việc thì gọi anh!" Dương Nghị cảm thấy nóng, trong phòng điều hòa để 26 độ, dù đang mặc áo sơ mi nhưng vẫn cảm thấy nóng, liền không dám nán lại, ra về trấn định đi ra ngoài.

Tô Diệp tắm rửa một cái, thay bộ đồ ngủ, nằm trên giường muốn ngủ một lát, nhưng lại quá hưng phấn không ngủ được, lật qua lật lại lăn lộn mấy vòng, giường mắt nhìn đồng hồ treo trên tường, đã sáu giờ kém, cũng sắp đến giờ ăn cơm tối, liền rời giường đi thay quần áo, muốn ra ngoài hỏi anh có muốn cô làm cơm tối không.

Tô Diệp thay quần dài áo phông, đẩy cửa đi ra ngoài, trong phòng khách không có một bóng người, TV vẫn mở, âm lượng để rất thấp, Tô Diệp nghi hoặc, đi về phía trước vài bước đến chỗ ghế sofa, đã thấy Dương Nghị gối lên tay vịn, ngủ say sưa.

Tô Diệp trong bụng cười thầm, rón ra rón rén về phòng ngủ cầm tấm chăn mỏng đắp lên người anh, tắt ti vi, sau đó vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, thức ăn tuy không nhiều lắm, nhưng đủ dùng, Tô Diệp lựa mấy thứ đem ra, rửa tay sạch sẽ, cầm dao cùng thớt, chân tay vụng về bắt đầu trổ tài. Đến từng tuổi này rồi nhưng đây là lần đầu tiên cô nấu ăn, tiếng động phát ra không nhỏ, Dương Nghị xoa xoa mắt, thấy trên người mình đắp chăn mỏng, lại nghe thấy tiếng động phát ra từ phòng bếp, trong lòng cảm thấy vô cùng hạnh phúc!

"Chắc em cũng không hay nấu ăn nhỉ!"

Tô Diệp bị dọa cho hết hồn, nhận ra là Dương Nghị, tức giận nói: "Muốn ăn thì ăn, không muốn thì thôi, em cũng chẳng muốn vào bếp đâu!"

Dương Nghị bện bịu dễ dàng cô, nở nụ cười, "Ăn chứ! Chỉ cần do em làm, dù là gì anh cũng ăn!"

Tô Diệp bị anh chọc cho cười ra tiếng, khuôn mặt nhỏ giương lên, tay đang cầm dao khua khua ra lệnh, "VẬY anh vào đây giúp em một tay đi!"

Hai người hi hi ha ha ở trong phòng bếp, rất giống một đôi vợ chồng, Dương Nghị đứng sau lưng Tô Diệp, nhìn cô luống cuống tay chân, không

phải làm đổ lọ dấm thì chính là quên cho muối, miệng thì không ngừng kêu la.

"Xì dầu nữa mau đưa xì dầu cho em!"

"Ôi, vừa rồi em bỏ nhầm muối sao?"

"Ai da! Anh ngăn người ra làm gì? Mau giúp em cầm chén đĩa!"

Cô gấp đến mức muốn giơ cả chân lên, mặt mày nhăn nhó, gò má bởi vì vội vàng và bối rối mà đỏ bừng lên, trán đổ một tầng mồ hôi, trông vô cùng nhếch nhác, nhưng Dương Nghị lại cảm thấy, anh rất thích Tô Diệp vào lúc này, thích vẻ vụng về trì độn, chân thật tự nhiên của cô! Cô ngang ngược lên tiếng oán trách làm cho anh cảm thấy như người yêu hồn dỗi, trên người cô có mùi khói dầu mang đến cho anh cảm giác gia đình!

Anh từ phía sau ôm lấy eo cô, Tô Diệp lòng như lửa đốt, đang chăm chú thêm gia vị vào trong nồi, cúi chỏ huých vào bụng anh, không kiên nhẫn quay đầu lại, vừa muốn mở miệng dạy dỗ thì đã bị đôi môi mềm mại của anh che lại, đầu óc Tô Diệp oanh một tiếng, mắt mở to kinh ngạc.

Trống ngực đập dồn dập, Tô Diệp cảm giác như mình đang bay lơ lửng giữa những đám mây, chỉ mơ hồ cảm giác được lưỡi của cô cùng một vật mềm mại trắng nõn quyện vào nhau, bị mút đến đau nhức.

Tô Diệp cũng không biết qua bao lâu, đến mức cô gần như đứng không vững, hai tay vịn vào bờ vai, cả người mềm oặt tựa ở trên người Dương Nghị, mượn lực ở hai cánh tay đang đặt trên eo cô để chống đỡ, như dây leo bám vào cột, hoàn toàn phụ thuộc vào anh.

Thời điểm Dương Nghị buông cô ra, tâm hồn đang treo lơ lửng của Tô Diệp cũng kịp trở về, nhưng vẫn có chút chóng mặt, hai tay tóm chặt lấy hai bên mép áo sơ mi, hơi ngẩng đầu, ánh mắt mê ly, thần thờ nhìn anh, Dương Nghị đưa mắt nhìn, thấy đôi môi anh đào hé mở, kiều diễm ướm át,

bởi vì xấu hổ mà hai má hây hây đỏ, xinh đẹp tuyệt trần. Dương Nghị bất giác đưa tay xoa mặt cô, Tô Diệp giật mình, vội cúi đầu tránh thoát, trán dán chặt vào ngực anh, không dám ngẩng đầu lên.

Dương Nghị cười khỗ, hơi cúi đầu xuống ghé sát vào tai cô thì thầm: "Anh đói rồi!"

Tô Diệp đột nhiên nhớ đến mình còn đang nấu cơm, trong chảo còn đang xào thức ăn, lửa mở tối đa, cô vội vàng quay đầu lại, tuy không giống như cô dự đoán là sương mù cuộn cuộn nhưng món ăn lại đen sì. Tô Diệp thở dài ngao ngán, hơi cong lưng cúi đầu xem xét, chẳng biết từ lúc nào lửa đã tắt.

Tô Diệp nghe được Dương Nghị đột nhiên bật cười ra tiếng, sau lưng có một bàn tay đang xoa xoa dường như muốn trấn an cô, hoặc là đang giều cợt cô, Tô Diệp phân biệt không rõ, cũng không có tâm trạng mà tìm hiểu. Nhớ lại nụ hôn vừa rồi, cũng không thể nói rõ cảm giác lúc đó như thế nào, chỉ cảm thấy nụ hôn đầu tiên hiến tặng cho phòng bếp thật sự là đáng tiếc. Cô vênh cái miệng nhỏ nhắn lên liếc liếc Dương Nghị, cố ý hung hăng nói: "Em không làm nữa, tự anh xử lý nốt đi!" Cũng chẳng quan tâm anh có đáp ứng hay không, quay đầu đi ra khỏi phòng bếp.

Bữa tối thật sự là khó có thể nuốt xuống, bất kể là Tô Diệp hay là Dương Nghị, màu sắc và hương vị đều kém, hai người chỉ gắp tạm vài miếng sau đó liền buông đũa, mắt to trừng mắt nhỏ, cười xin lỗi.

"Đi thôi, đi ra ngoài ăn!" Dương Nghị đề nghị, Tô Diệp lập tức phụ họa.

Ăn xong bữa cơm cũng đã hơn chín giờ, hai người đứng trong thang máy, suy nghĩ tìm chuyện để nói. Dương Nghị nhìn chằm chằm vào cái miệng nhỏ nhắn của Tô Diệp, dư vị trong phòng bếp lại quay về, càng nghĩ càng cảm thấy chưa đã ghiền, trong lòng liền nghĩ xem lát nữa nên làm gì

để tạo chút không khí lãng mạn; Tô Diệp ngửi thấy mùi thuốc lá nhàn nhạt trên người anh, hai mắt thỉnh thoảng liếc qua thấy tay anh rút túi quần, cau mày suy nghĩ nên nhắc anh cai thuốc. Hai người đều nghĩ quá mức nhập tâm, không có chú ý đến đối phương cũng đang có ý đồ với mình, cửa thang máy mở, cả hai nhìn nhau cười, cầm tay nhau trở về nhà.

Dương Nghị đóng cửa lại, trong đầu lại nghĩ có nên thừa lúc chưa bật đèn lên mà ép cô lên tường thân mật một phen?

Tô Diệp đứng trong bóng tối, cúi đầu cố gắng tìm xem đôi dép đi trong nhà ở đâu, vừa nghiêng đầu, chỉ thấy Dương Nghị đứng im ở đó không nhúc nhích, cô liền vươn tay từ phía dưới xuyên qua nách Dương Nghị, tách một tiếng mở đèn, thoáng chốc ánh sáng ngập tràn căn phòng khiến anh hoa mắt.

Tô Diệp đi dép lê vào trong, Dương Nghị ở sau lưng nhìn cô, kế này không thành ta tính kế khác.

"Trong phòng hơi bí, chúng ta ra sân thượng đi, sẽ dễ chịu hơn."

Dương Nghị muốn mượn ánh trăng mờ ảo, những cơn gió dịu nhẹ để tạo không khí thích hợp cho việc chính sự!

Tô Diệp muốn mượn ánh trăng mờ ảo, những cơn gió thoang thoang khiến tâm trạng dễ chịu để tiến hành đàm phán!

Hai người rất hợp ý nhau!

Tô Diệp ghé vào cửa sân thượng thăm dò nhìn ra ngoài rồi xoay người vào phòng bếp, Dương Nghị nhìn bóng lưng của cô, tâm tình thật tốt, cô bé này nhất định là đi pha trà rồi, thật đúng là chu đáo, Dương Nghị cảm thấy, chuyện tối nay nhất định thành!

Tô Diệp trở ra thì trong tay mang theo bàn, ghế, vừa đi vừa nói: "Không có ghế nào khác, đành ngồi tạm ghế trong phòng ăn vậy! Cho anh một cái!"

Dương Nghị buồn khổ, xụ mặt thấy Tô Diệp mang bàn, ghế tới đặt ở góc tường, lưng tựa lan can đứng hóng gió. Tô Diệp ngồi ở trên ghế, ngẩng đầu liền trông thấy hai bắp chân dài, cổ tiếp tục ngửa ra sau tạo góc 60 độ thì nhìn thấy mặt, Tô Diệp không thoải mái, đứng lên học bộ dáng của anh tựa người vào lan can.

Dương Nghị mím môi khẽ mỉm cười, nhẽ nhàng nhích lại gần cô, Tô Diệp quay đầu nhìn anh cười cười, Dương Nghị đột nhiên cảm thấy, có một vài điều không cần nói ra, tay của anh bất tri bất giác đặt lên eo Tô Diệp.

Tô Diệp theo lực đạo của anh mà nhích người lại gần một chút, mỉm cười nói: "Dương Nghị, có một chuyện, anh có thể đáp ứng em không?"

Dương Nghị sửng sốt, phản ứng đầu tiên là chẳng lẽ tâm ý tương thông? Nhưng, anh rất nhanh phủ nhận, Tô Diệp không có hào phóng như vậy, hơn nữa nhìn thần sắc của cô có chút trịnh trọng, Dương Nghị có chút không yên.

"Anh nên cai thuốc đi!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 29: Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng

Dành cả ngày để thảo luận về việc cai thuốc nhưng vẫn không có kết quả, Tô Diệp trong lòng không thoải mái, cảm thấy Dương Nghị đối với cô không đủ thiết tình, chẳng qua chỉ là vài điều thuốc, cũng không phải giết người phóng hỏa hay vào nhà cướp của, vậy mà phải dùng một đồng đạo lý để giải thích!

Dương Nghị cũng cực kỳ khó chịu, cho rằng Tô Diệp can thiệp quá nhiều vào cuộc sống của anh, nếu lúc này đáp ứng cô, vậy sau này phải làm sao đây? Cho nên kiên quyết không đồng ý, đáp ứng rồi hậu quả sẽ rất khó lường.

Hai người cứ như vậy giằng co qua lại, cả buổi đều cảm thấy không thoải mái, tối hôm đó sau khi trở về, Tô Diệp liền vào phòng đóng chặt cửa nằm ở trên giường hờn dỗi, Dương Nghị ngồi trên ghế sofa rồi rằm buồn bực, một lát sau, nghe thấy tiếng mở cửa phòng ngủ chính, Dương Nghị chỉnh lại dáng ngồi, mắt không chớp nhìn chăm chăm vào tivi giả bộ tập trung tinh thần.

"Đừng xem nữa, chúng ta nói chuyện." Tô Diệp cầm lấy điều khiển từ xa tắt ti vi, ngồi ở ghế sa lon bên cạnh, nghiêm túc nói: "Anh nói cho em biết, vì sao anh không muốn cai thuốc!"

"Vậy anh hỏi em, tại sao em lại muốn anh cai thuốc?" Dương Nghị nhú mày.

"Thứ nhất, em là vì lo lắng cho sức khỏe của anh, hút thuốc có hại cho sức khỏe, hãy ngừng hút thuốc, trên bao bì hộp thuốc lá cũng ghi rõ hai ràng; Thứ hai, em lo lắng cho bản thân em, khói thuốc lá còn gây nguy hiểm cho người bên cạnh hơn cả người hút thuốc; Thứ ba, em lo lắng cho tương lai của chúng ta, nếu như anh vẫn tiếp tục u mê không tỉnh ngộ, sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình cảm của chúng ta; Thứ tư, xét về mặt xã hội, cũng góp phần giảm một tệ nạn..."

Dương Nghị cười nhạo: "Bác sĩ Tô, em đang làm báo cáo đấy à?"

Tô Diệp trừng mắt: "Anh nghiêm túc cho em, em là đang cùng anh thảo luận vấn đề này!"

"Được! Vậy anh cho em biết, thứ nhất, anh rất biết tiết chế, sẽ không thành nghiện, cũng sẽ không làm ảnh hưởng đến sức khỏe; Thứ hai, anh cam đoan sẽ không hút thuốc trước mặt em, tuyệt đối không làm ảnh hưởng đến sức khỏe của em; Thứ ba, nếu em đồng ý ở bên anh, em nên chấp nhận một vài thói quen của anh, giống như anh không để ý đến việc em không thể nấu ăn vậy; Thứ tư, cho dù anh không cai thuốc, xã hội cũng không nguy hại gì. Từ trên tổng hợp lại, anh cho rằng, anh hoàn toàn không cần phải cai thuốc!" Dương Nghị bắt chéo hai chân, dựa lưng vào ghế sofa, "Anh đã trình bày xong, mời Bác sĩ Tô chỉ ra chỗ sai!"

Tô Diệp muốn tức cũng không được cười cũng không xong, cầm lấy gối tựa ở sau lưng ném qua, "Không được, anh nhất định phải cai thuốc!"

"Em đây là đang cố ý quấy nhiễu!" Dương Nghị đưa tay đón lấy cái gối, cười híp mắt nói.

Tô Diệp cắn răng: "Em mặc kệ, nếu muốn tiếp tục duy trì mối quan hệ giữa hai người, anh nhất định phải cai, nếu không hết thảy không bàn nữa!"

Dương Nghị dờ khóc dờ cười, đứng dậy chuyển đến bên cạnh cô đồ đạc nói: "Nào có nghiêm trọng như vậy! Anh cam đoan từ nay về sau sẽ

cố gắng hạn chế, chỉ khi nào thực sự cần thiết anh mới hút, hơn nữa tuyệt đối sẽ không hút thuốc ở trước mặt em, em cũng nên chữa cho anh một con đường sống được không hả?"

Khuôn mặt anh tràn đầy tươi cười, giọng điệu mềm mại mang theo một chút trẻ con, Tô Diệp không nhịn được cười ra tiếng, Dương Nghị nhân cơ hội đuổi cánh tay kéo cô lại gần, hai tay ôm lấy eo cô vuốt ve, cầm tựa lên vai cô, dùng mặt cọ cọ vào một bên má cô, thủ thủ gọi: "Tiểu Diệp!"

Tô Diệp sao chịu được, chỉ biết cúi đầu mím chặt môi, mặt cũng đỏ ửng lên, Dương Nghị cảm thấy thời cơ đã đến, đang muốn cúi đầu ngậm lấy hai cánh môi mềm mại phơn phớt hồng kia thì lại nghe Tô Diệp nhỏ giọng nói từng chữ: "Anh vừa hút thuốc lá phải không? Em ngửi được mùi đó, anh đi đánh răng đi!"

Dương Nghị đâu chịu tha hiệp, hai người đưa đẩy qua lại một lúc, Dương Nghị cũng không dám quá mức dữ dội, nhân cơ hội Tô Diệp thoát khỏi phạm vi khống chế của anh, nháy mắt làm mặt quỷ, tung tăng nhảy nhót trở về phòng, Dương Nghị ngửa mặt dựa vào trên ghế sofa, lắc đầu thở dài buồn cười không thôi.

Hôm sau, hai người lại dành cả ngày ở bên cạnh nhau, Dương Nghị nghĩ đủ mọi cách để được gần gũi với cô nhưng đều không cách nào thực hiện được. Về phần Tô Diệp thì quả thật nói đến yêu đương cô có rất ít kinh nghiệm, nhưng cũng không hẳn là mù tịt không biết gì, cô nghĩ ra vô số cách để tránh né anh.

Trở lại chỗ ở sau bữa cơm chiều, Tô Diệp bị Dương Nghị giữ lại trên xe, anh nhanh chóng xoay người áp tới môi cô, ra sức dày vò cắn mút. Tô Diệp có chút đau, liền nghĩ ra một kế sách, cô nhích thân mình kéo dài khoảng cách sau đó đuổi hai cánh tay ôm lấy cổ anh, nhu mì điềm đạm gọi: "Dương Nghị, em hơi mệt, anh ôm em lên phòng được không?"

Cho tới bây giờ, Tô Diệp chưa từng chủ động xuống giọng nhờ vả ai, Dương Nghị biết rõ cô đang làm chuyện xấu, nhưng trái tim vẫn mềm nhũn. Nhân lúc Dương Nghị xuống xe đi tới ôm cô, Tô Diệp vừa được tự do, lập tức đẩy cửa xuống xe, cười hi hi ha ha, lại chạy nhảy vô cùng vui vẻ, Dương Nghị đau đầu, cũng mất hứng, đem đó bình an vô sự.

Ngày thứ ba, sau bữa cơm trưa, Dương Nghị sắp xếp lịch trình đi thảo nguyên Cách Căn Tháp Lạp, muốn ở lại đó hai ngày, nhân tiện ghé qua thăm các chiến hữu, sau đó cùng Tô Diệp trở về. Từ thị trấn đi tới Cách Căn Tháp Lạp không quá hai giờ đi xe, Tô Diệp lần này rất tỉnh táo, suốt dọc đường đi líu ríu nói chuyện không ngừng, Dương Nghị cười híp mắt nghe, đôi khi chen vào hai câu, thời gian trôi qua rất nhanh.

Xe đi tới thảo nguyên, Tô Diệp không có kích động la lớn mà lại im lặng tựa trên cửa kính xe ngắm phong cảnh, Dương Nghị giảm tốc độ, đi thêm khoảng chừng 20 phút thì dừng xe lại.

"Xuống đây đi, anh dẫn em đi vài vòng!"

Tô Diệp cầu còn không được, vui tươi hơn hờ xuống xe, nắm tay anh cùng nhau tản bộ trên nền cỏ xanh. Trước mắt cô lúc này là dòng sông rộng mênh mông, uốn lượn chảy dài rồi khuất sau những ngọn núi cao. Một khung cảnh xanh ngắt nguy nga, trời cao đất rộng, chỉ có hai người ung dung bước chậm, Tô Diệp ở bên cạnh người đàn ông của mình, nghe tiếng anh nói rất êm tai, lúc này cảm thấy rất thoải mái và vui vẻ.

Ngày mùa hè, ánh nắng ngả về phía tây lúc này vẫn là còn một mảng, Tô Diệp ngồi trong lòng Dương Nghị dựa vào ngực anh, nhìn sắc trời chiều đỏ hồng như lửa, nhuộm lên thảo nguyên mênh mông một màu vàng óng ánh, hiện ra tia sáng chói mắt, đồ sộ huyết lệ.

"Đẹp không?" Dương Nghị ở bên tai cô nhẹ nhàng hỏi, mang theo chút tán thưởng cùng tiếc nuối.

Tô Diệp gật đầu, nghe anh nói tiếp: "Vì anh không có người hỗ trợ phía sau, lại cùng chính trị viên có chút ngăn cách, nên vừa mới tốt nghiệp anh liền bị phân đến quân khu Nội Mông làm tham mưu, lúc mới tới đây, trong lòng ít nhiều có chút không tình nguyện, nơi này ở rất xa quê nhà, công việc làm tham mưu lại nhàn hạ, cả ngày chỉ biết cùng đám chỉ huy uống rượu nói chuyện phiếm, thật sự là không có ý nghĩa. Sau đó có một lần ra ngoài làm việc, đi ngang qua nơi này, ngày đó cũng giống như bây giờ, sắc hồng nhuộm đầy trời, màu xanh hoa cỏ phát ra một loại ánh sáng vàng óng, khiến người ta chói mắt, thoáng cái anh đã yêu cái chỗ này, sau khi trở về liền nghiêm túc xin được làm doanh trưởng, vậy mà đã được sáu năm rồi!"

Tô Diệp cầm lấy tay Dương Nghị, nghiêng người nhìn anh, ôn nhu hỏi: "Chỗ anh đóng quân rất gần lãnh thổ một nước khác, có phải là rất khổ không?"

Dương Nghị ôm trọn lấy tay cô, khẽ mỉm cười, "Em đau lòng sao? Điều kiện đương nhiên sẽ không được đi lung tung, chỉ là anh em trong quân đội không giống với mấy người làm việc trong cơ quan hành chính, tính cách có chút khác lạ, nhưng lại rất trọng nghĩa khí, ở chung một chỗ với bọn họ rất thoải mái, không cần nhìn sắc mặt người khác, không cần đấu đá cạnh tranh, anh cảm thấy, ở bộ đội mấy năm này so với làm tham mưu thoải mái hơn."

"Vậy tại sao anh muốn điều về Bắc Kinh?"

"Vì em đó!" Dương Nghị ôm sát cô, trêu chọc nói: "Không quay về giám sát chặt chẽ một chút, sợ em lại lên đi!"

Tô Diệp dùng cùi chỏ chọc chọc anh, nhe răng nhếch môi làm bộ muốn tới véo miệng của anh.

Dương Nghị cười né qua, cầm tay cô nói: "Vì ba của anh! Mấy năm gần đây sức khoẻ của ông không được tốt, mẹ anh tuổi cũng lớn, không đủ sức mà chăm sóc cho ông ấy. Anh là con trai độc nhất, tự do tự tại vài năm, giờ cũng hơn ba mươi rồi, dù sao cũng phải tận lòng hiếu thảo, báo đáp công ơn nuôi dưỡng của hai người."

"Ba của anh mắc bệnh gì? Nghiêm trọng lắm sao?"

"Say rượu trúng gió, cũng không phải quá nghiêm trọng, chỉ là hiện tại đi đứng không được lưu loát như trước."

Tô Diệp gật gật đầu, cười híp mắt: "Ừ, vậy anh kể em nghe về mối tình đầu của anh đi!"

Dương Nghị đau đầu, suy nghĩ của cô thật khác người, ai ngờ đâu bạn gái hiện tại lại muốn nghe bạn trai mình kể về bạn gái cũ! Anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, ra vẻ giật mình nói: "Ai da, 7h rồi! Nhanh lên nhanh lên, một lát nữa trời tối sẽ khó tìm đường!"

Tô Diệp biết rõ Dương Nghị đang nói sang chuyện khác, có chút bất mãn, chu mỏ bất đắc dĩ theo anh đứng dậy trở về xe. Đi được 20 phút, Tô Diệp liền trông thấy xa xa xuất hiện một loạt nhà bạt, đến gần mới phát hiện, nó không phải là nhà bạt bình thường, không phải dựng bằng giấy dầu, mà là nhà lều chóp nhọn được cố định trên mặt đất bằng mấy tảng xi măng, gọi là xe Lắc Lắc.

Tô Diệp chưa từng thấy qua thứ này, hết sức tò mò, đi vòng vòng quanh nó mấy lượt, Dương Nghị cười ha hả sau đó liền kéo cô vào trong một căn nhà, Tô Diệp dò xét một lượt, nơi này là một phòng tiêu chuẩn, còn có cả phòng vệ sinh riêng!

"Em ở chỗ này, anh ở nhà bên cạnh, dọn dẹp một chút, chốc nữa anh tới tới đưa em đi ăn đồ nướng!" Dương Nghị trước khi ra cửa liền phân phó.

Tô Diệp nhìn hai cái giường đơn, cảm thấy có chút lãng phí, nhưng mà vừa nghĩ tới muốn cùng anh ở một chỗ, vẫn là có chút không tình nguyện, liền tự trấn an mình, lãng phí liền lãng phí đi, coi như quyên góp cho dân chăn nuôi!

Bên cạnh đồng lửa, các cô gái mặc những bộ trang phục lộng lẫy nhảy múa, ca hát, mọi người cùng nhau nâng cốc chúc mừng, ăn uống. Kiểu ăn nướng này Tô Diệp là lần đầu tiên được thưởng thức.

Tô Diệp rất kén ăn, chỉ ăn một chút liền không động đũa nữa, Dương Nghị sợ cô buồn bực, cũng không ăn nữa, đứng dậy cùng cô tản bộ.

Bầu trời đêm sao lốm đốm đầy trời, ánh trăng sáng tỏ, không gian tĩnh lặng, thiên thời địa lợi nhân hoà, Tô Diệp chưa kịp phản ứng môi đã bị anh kiên quyết ngậm lấy, cảm giác rất kỳ quái. Tô Diệp đưa tay ôm lấy cổ anh, cảm thụ được sự nóng bỏng phát ra từ lồng ngực truyền tới một trận ấm áp, nghe tiếng hít thở của anh vang lên ở bên tai, cô chợt nhớ tới đã từng xem qua một cuốn tiểu thuyết ngôn tình, không khỏi hiếu kỳ, không biết anh có nổi lên phản ứng sinh lý không.

Tô Diệp rất muốn biết, liền dán sát vào thân thể anh cọ cọ, nào biết Dương Nghị hiểu sai ý, cho rằng Tô Diệp động tình, liền ra sức hôn cô. Tô Diệp chẳng quan tâm đáp lại anh, vội vàng nhắm mắt lại liền có cảm giác dưới bụng mình có vật gì đó nóng bỏng rất cứng chọc vào, cọ xát rất lâu, nhưng đợi mãi mà chẳng thấy anh có hành động nào khác, Tô Diệp bất mãn, đẩy anh ra, nói lầm bầm: "Toàn mùi thịt dê nướng, anh đi đánh răng đi!"

Dương Nghị thật sự muốn bóp chết cô rồi!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 30: Tình Nguyên Khuất Phục

Hôm nay được đi cưỡi ngựa, Tô Diệp đã sớm quên chuyện tối ngày hôm qua, hưng phấn không thôi, Dương Nghị thì phụng phịu, không nói gì nhiều, biểu tình như Tô Diệp thiếu tiền anh không bằng, hai người cùng nhau cưỡi trên lưng ngựa đi dạo vài vòng, Tô Diệp chịu không nổi việc anh giữ im lặng, thừa dịp trở về chỗ nghỉ ngơi, túm lấy cánh tay anh hơi bất mãn hỏi: "Anh làm sao vậy? Em đâu có chọc gì anh đâu?"

"Tối hôm qua là em chọc tức anh!" Chung đụng cùng Tô Diệp mấy ngày nay, Dương Nghị phần nào hiểu được con người cô, không nên ôm bất cứ hy vọng nào, nếu cô hỏi, liền thành khẩn khai báo.

Tô Diệp khom người cười ha ha, Dương Nghị nhìn cô cười như không cười, đợi cô ngừng, mới ung dung nói: "Em phải đền bù tổn thất cho anh!"

Tô Diệp đang tươi cười hớn hở ra mặt, nghe vậy giật mình, kinh ngạc nói: "Ngay lúc này?"

"Nơi này cũng được!" Dương Nghị nhìn chung quanh một chút, cười nói: "Nếu không trở về phòng?"

Tô Diệp nhẹ nhàng đập anh một cước, sáng giọng: "Lưu manh!"

Cưỡi ngựa xong, Tô Diệp lại nhao nhao đòi làm tài xế, Dương Nghị không lay chuyển được cô, đành phải tiếp nhận. Nhìn bề ngoài Tô Diệp rất trầm ổn, nào biết khi lái xe lại điên cuồng buông thả như vậy. Mặt đường

vốn không được bằng phẳng, Tô Diệp lại chưa quen tay, khống chế không nổi tốc độ, chiếc xe như con thỏ nhảy bình bịch trên thảo nguyên, thật sự là khổ Dương Nghị, ngồi ghế cạnh tài xế bị hành đến thảm rồi.

Dương Nghị nhú mày, nắm thật chặt tay cầm trên nóc xe, cảm giác thân thể như một cái lò xo, kéo lên rồi lại ép xuống, khiến anh hoa mắt chóng mặt, Tô Diệp bên cạnh thì lại hưng phấn gào thét, Dương Nghị âm thầm thề, từ nay về sau tuyệt đối không cho cô lái xe.

Dựa theo lịch trình đã sắp xếp, đêm đó Dương Nghị muốn nghỉ tại doanh trại, mắt thấy cửa lớn cùng quốc kỳ càng lúc càng gần, Tô Diệp trong lòng cảm khái, từ biệt ba tháng, lần này tới đây với một thân phận khác khiến tâm trạng cũng có chút thay đổi, nghiêng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh, phảng phất cũng có chút khẩn trương, chân mày hơi nhú lại, mím môi không nói không rằng. Tô Diệp đoán chắc trong lòng anh đang rất khổ sở không nỡ rời xa nơi này, liền muốn nói vài lời trêu đùa phân tán sự chú ý của anh.

"Lát nữa gặp mặt chính trị viên Lý, thế nào anh ý cũng chọc gẹo em, đến lúc đó anh phải nói giúp em đấy!"

Dương Nghị khẽ mỉm cười, quay đầu cực nhanh liếc cô một cái, "Lão Lý vẫn luôn yêu thích em, chắc chắn sẽ không làm khó đâu."

"Vậy cũng đúng, bất quá em không biết uống rượu, một lát nữa nếu có người mời rượu, anh phải đỡ cho em!"

"Điều này còn cần em phân phó sao!" Dương Nghị cầm lấy tay Tô Diệp, "Tối nay cùng các chiến hữu ăn cơm, họ đều là những người tính tình ngay thẳng, quan hệ với anh rất tốt, thấy anh mang theo em đi cùng, có thể sẽ nói đùa vài câu, em chỉ việc ngồi nghe, không cần để ở trong lòng, nếu thật sự không muốn nghe, thì mượn cớ trốn ra ngoài, nhưng tuyệt đối không được tức giận, tốt xấu gì cũng lưu lại cho anh chút mặt mũi!"

Tô Diệp nghe anh nghiêm túc dặn dò, liền nhớ tới lần trước lúc ăn cơm mình tự ý rời bữa tiệc, cảm thấy ngại quá, ngượng ngùng cười, gật đầu đáp: "Được!"

Cũng may trước đó Dương Nghị đã dặn dò cô, bữa cơm này quả thực là một trận đánh lớn, mồ hôi đầm đìa, Tô Diệp chưa bao giờ thấy qua trận chiến nào như vậy, hơn mười cái miệng thay nhau ra trận, mặc nhậc đều không chê, nói Tô Diệp mặt đỏ tới mang tai, đầu không nâng nổi dậy. Dương Nghị cũng không thể chôn thoát, mọi người ở đây ai cũng biết anh sẽ hút thuốc, hơn nữa hai tuần trước lúc ăn bữa cơm chia tay, anh rõ ràng hút rất nhiều, nhưng hôm nay vô luận thể nào cũng không chịu rút thuốc ra hút, mọi người cũng không ngốc, dùng đầu ngón chân cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra, khó có dịp được một cơ hội tốt như vậy, nào có thể cho qua đơn giản.

Lý Hải Phong trong tay mang theo điếu thuốc, liếc mắt trao đổi với Phương Húc ở bên cạnh, thông thả ung dung nói: "Người này trước khi có bạn gái không phải như thế này, đúng không? Cậu xem doanh trưởng Dương của chúng ta, ngay cả 1 điếu thuốc cũng không hút, thật sự là một điều đáng mừng nha!"

Phương Húc liếc liếc Dương Nghị, cười hì hì nói: "Đúng vậy! Kiếm được một người bạn gái như bác sĩ Tô đây quả thực không dễ dàng tìm được nha! Giống như tôi đây, muốn cai cũng không có người ủng hộ!"

"Có giác ngộ!"

...

Tô Diệp lúng túng, lờm người đàn ông bên cạnh mình một cái, anh ngược lại sắc mặt vẫn bình thường, ngồi ngay ngắn, dường như không có để tâm tới những lời vừa rồi, chỉ lo vui đầu ăn, giống như người đang bị

người ta trêu chọc cười nhạo không phải là anh, Tô Diệp bội phục, trong lòng tự than thở.

Rượu qua ba tuần, mọi người ai cũng đã ngà ngà say, những lời trêu chọc cũng không còn mịt mờ uyển chuyển giống như lúc trước mà bắt đầu trở nên trần trụi, Tô Diệp trơ mắt nhìn Dương Nghị bưng ly rượu lúng túng đứng ở bên cạnh Lý Hải Phong, muốn cười cũng không được.

Lý Hải Phong liếc xéo Dương Nghị, một tay giơ điều thuốc lên: "Thật sự không hút?"

"Tôi đến đây mời rượu cậu! Hút gì mà hút!" Dương Nghị đẩy bả vai hẳn một cái: "Nhanh lên, còn nhiều người chờ tôi mời rượu đấy!"

"Cậu không cùng tôi hút thuốc, tôi sẽ không uống!"

Một đám Đại Đầu Binh theo đó ồn ào, Dương Nghị càng khó xử, Tô Diệp cũng thay anh khổ sở, bần bịu kéo kéo ống tay áo anh, nhỏ giọng nói: "Anh cứ hút đi!"

Lý Hải Phong đứng gần Tô Diệp, lời cô vừa nói tự nhiên cũng nghe rất rõ ràng, quay đầu với tốc độ cực nhanh, Tô Diệp lo lắng hẳn sẽ đem cổ vặn gãy.

"Bạn gái cậu đã phê chuẩn, cậu dám không hút?" Lý Hải Phong trừng mắt, cười hì hì hỏi Dương Nghị.

"Cậu rốt cuộc uống hay không uống?" Dương Nghị không có ý định tuân theo, chỉ nâng cao giọng không nhin được hỏi.

"Không đến mức ấy đi! Huynh đệ, bạn gái của cậu đã phê chuẩn, vậy mà cậu vẫn không dám hút hả!" Lý Hải Phong mới không sợ anh, trái lại càng dừng cảm hơn, đứng dậy bá vai Dương Nghị, hài hước nói: "Bác sĩ Tô

cũng đã nói không có chuyện gì! Tối nay không phải không cho cậu ngủ trên giường, vậy thì sợ gì nữa!"

Tất cả mọi người cười khanh khách, Tô Diệp sắp nổi giận thì bị Dương Nghị kéo ngồi xuống ghế, "Àm" một tiếng ly rượu đặt trên bàn, "Ồi vãi...! Lão tử chính là sợ bạn gái, lại bảo sai đi!"

Cười vang!

Dương Nghị không thể tránh né đành liên tục uống, lúc hai người chiến sĩ vịn anh về nhà khách, Tô Diệp nghe thấy Lý Hải Phong lớn miệng phân phó nói: "Đưa đến... phòng... Tô... bác sĩ Tô, nghe... Nghe rõ chưa?"

Hai người chiến sĩ trẻ cười híp mắt liếc qua khuôn mặt đỏ tía tai của Tô Diệp, hô vang một tiếng: "Cam đoan hoàn thành nhiệm vụ!"

Vẫn là phòng hai giường tiêu chuẩn, giống như đúc, cũng không phân chia rõ cái nào của ai. Hai người chiến sĩ đem Dương Nghị nằm ngang thả trên giường rồi chào tiêu chuẩn với Tô Diệp, sau đó chân trước chân sau vừa đi vừa cười ha hả ra ngoài.

Tô Diệp chưa bao giờ chiều cổ qua người say rượu, chân tay có chút luống cuống, cũng may mắn Dương Nghị đang ngủ say, cũng không có tật xấu gì khiến người ta khó chịu, Tô Diệp thay anh cởi giày, lấy chăn mền đắp kín, cầm cái khăn ẩm từ phòng vệ sinh đi tới bên giường, mở một cúc áo gần cổ anh ra rồi chậm rãi lau.

Anh ngủ cực kỳ yên tĩnh, nét mặt nhu hòa, dường như đang mơ một giấc mộng đẹp. Tô Diệp ngửi ngửi chóp mũi thấy nồng nặc mùi rượu, nghĩ lại anh ban ngày lúc thì nghịch ngợm lưu manh, lúc thì nghiêm túc, cảm nhận trong từng động tác, từng lời nói của anh ẩn chứa đầy nhu tình, trong lòng không khỏi cảm thấy ấm áp, như trời đông giá rét lâu ngày được ánh sáng mặt trời sưởi ấm, như trong trí nhớ được đôi tay mềm mại của mẹ vuốt ve.

Tô Diệp cũng không nói rõ được mình đối với người đàn ông này rốt cuộc là loại cảm giác gì, có một chút rung động, một chút nhớ mong, nhưng phảng phất không phải tình yêu, thực thực hư hư, chậm rãi chìm vào nội tâm, ngấm đến tận xương, khiến cô trầm luân, hãm sâu, cuối cùng không thể tự kiềm chế bản thân mình.

Có lẽ, đàn ông bởi vì thích cho nên mới ngỏ lời, mà nữ nhân bởi vì cảm động nên mới đồng ý! Tô Diệp nghĩ tới sự bao dung, che chở của anh mấy ngày nay, vì cô cảm rượu không chút do dự, bị trêu chọc hài hước mà không chỗ nào oán trách, khéo môi không khỏi cong lên, cuộc sống cuối cùng khó có thể hoàn mỹ, thay vì nghiêm khắc với mọi chuyện thì tốt nhất là để tự nó diễn ra một cách tự nhiên!

Tô Diệp và Dương Nghị chia tay nhau ở Đại Đồng, cô lên xe buýt trở lại thị trấn, Đường Viện cùng Tô Trung Hoà đều không hề đề cập tới chuyến du lịch này của cô, Tô Diệp mơ hồ cảm thấy, đây không phải dấu hiệu tốt!

Một tuần lễ nhanh chóng trôi qua, Tô Diệp trong lòng không yên chờ ngày trở về, ba Tô mẹ Tô vẫn vững như bàn thạch, Tô Diệp thật sự là nghĩ mãi không ra, vì sao mọi người đối với cô đều duy trì trạng thái bình thản, rốt cuộc là mình quá mức táo bạo không có tính nhẫn nại, hay là đám bọn họ sớm đã tu luyện thành tiên.

Tô Diệp nhắm mắt theo đuôi bám sát sau lưng mẹ Tô, muốn tìm thời cơ tốt nhất để ngả bài.

"Con đừng mò mẫm tìm kiếm nữa, đi thu dọn đồ đạc của mình đi!" Đường Viện chịu không nổi Tô Diệp đã không giúp được gì lại còn làm vướng chân vướng tay liền mở miệng chặn lại nói.

Tô Diệp như được đại xá, hấp tấp trở về phòng mình, hơn 10 phút sau, mẹ Tô đẩy cửa đi vào, hai mẹ con ngồi ở bên mép giường, Đường Viện kéo

tay Tô Diệp, ôn nhu hỏi: "Cậu ta đối với con có tốt không? Nhân phẩm thế nào?"

Tô Diệp mím môi cười, gật gật đầu, e thẹn nói: "Rất tốt, đều rất tốt!"

"Con mới ở cùng cậu ta vài ngày, liền đánh giá người ta rất tốt?" Đường Viện cười nhạt, thở dài, lại nói: "Cũng phải, vừa mới bắt đầu nha, nhất định là rất tốt, nhưng giữa nam và nữ, không phải chỉ cần đối tốt với nhau ngày một ngày hai, mà phải là cả một đời, con đó, muốn biết người ta có thật lòng với mình hay không thì cần một thời gian! Thời điểm người đàn ông đang theo đuổi, họ sẽ rất hay nịnh nọt, nhường nhịn, nhưng sau này ai có thể đảm bảo họ sẽ vẫn đối xử với mình như vậy?"

Tô Diệp bật cười: "Mẹ, nếu như mẹ nói, vậy có phải tốt nhất là con đừng nên gả cho ai không? Dù sao gả cho người nào cũng không thể cam đoan hẳn sẽ cả đời đối tốt với con, vậy sao mẹ còn ngày ngày bắt con đi xem mắt tìm bạn trai làm gì!"

"Này là hai chuyện khác nhau!" Đường Viện đánh vào vai cô một cái, "Mẹ là lo cho con không có kinh nghiệm yêu đương, đột nhiên có người đàn ông lấy lòng mình, con liền gấp gáp móc tim móc phổi ra mà đối tốt với người ta, về vấn đề này, mẹ nghĩ con cần khảo sát một thời gian nữa rồi hãy quyết định."

Tô Diệp xấu hổ, nghĩ thầm những điều mẹ nhắc có phải đến hơi muộn không, bản thân cũng đã bị bắn trúng rồi! Chỉ có điều chưa tới bước cuối cùng mà thôi!

"Con chưa ra mắt cha mẹ cậu ta thì cũng nên gặp mặt bằng hữu" Đường Viện hỏi tới: "Nếu gặp, phải quan sát kỹ, xem cậu ta hay giao lưu với loại người nào, thường thì nhìn bản tính và nhân phẩm người bên cạnh cũng có thể nhìn ra nhân phẩm của người đó, giống con vậy, bên cạnh toàn những người không có đầu óc!"

Tô Diệp bị nói tới mức phát điên rồi, tròng mắt không nói được gì, chỉ biết thở dài ngao ngán.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 31: Siêu Lòng

Đường Viên thao thao bất tuyệt cả đêm, đơn giản là lo lắng Tô Diệp bị người ta lừa, cô thì từ chối cho ý kiến, bộ dạng cà lơ phất phơ, thẳng đến khi nghe được một câu này: "Nghe nói người Bắc Kinh đều rất ngạo mạn, xem thường những người xuất thân bình thường sống ở ngoại thành như chúng ta, con thử hỏi cái cậu Dương Nghị kia xem cha mẹ cậu ta có chấp nhận một đứa con dâu giống như con không! Dù sao con cũng đã 28 rồi, nói yêu đương chính là kết hôn, không còn giống mấy cô bé thiếu nữ 20, có rất nhiều thời gian để lựa chọn, nếu nhà bọn họ không muốn, vậy thì sớm chia tay, đừng làm lỡ thời gian của mình!"

Tô Diệp trong lòng rùng mình, mẹ Tô căn nhắc cả đêm, cuối cùng cũng đi vào điểm mấu chốt, nào là nếu không được sự đồng ý của hai bên gia đình kết cục chắc chắn không được hạnh phúc, Tô Diệp tin tưởng đạo lý này. Trong phim, người vợ một mặt nịnh nọt ẩn nhẫn, mẹ chồng cuối cùng bị cảm động, nhưng đó cũng chỉ là phim ảnh, thực tế thường là mẹ chồng nghĩ đủ mọi cách kiên quyết đánh gãy đôi uyên ương, cô gái vì không thể chịu được cuối cùng chỉ có thể chia tay, cho dù tình cảm có vững vàng đến đâu thì cũng chẳng thể nào vượt qua được máu mủ tình thâm. Tô Diệp đối với chuyện này không ôm một chút hy vọng nào, thay vì tương lai huyền ảo gà bay chó chạy, không bằng thừa dịp hiện tại tình cảm còn chưa sâu đậm liền thu tay, giữ lại một chút hồi ức tốt đẹp.

Tô Diệp gật gật đầu, "Con biết rồi, mẹ yên tâm, lần này con nhất định tìm hiểu một cách rõ ràng sau đó mới quyết định!"

Đường Viên kinh ngạc: "Lần này? Con nói vậy là có ý gì! Con còn có lần trước hả?"

Tô Diệp biết mình lỡ miệng rồi, cảm thấy hối hận vô cùng, đều nói con gái giống mẹ, cô thế nào ngay cả một nửa khôn khéo của mẹ cũng không được di truyền, thật sự là bi kịch! Tô Diệp lau trán, ấp úng nói: "Nào có ạ! Con chỉ thuận miệng nói vậy thôi!"

Đường Viên trừng cô một cái, lần nữa dặn dò: "Nhớ kỹ lời mẹ nói, đừng có bỏ ngoài tai!"

Tô Diệp gật đầu như bồ cùi, không dám nhiều lời, chỉ sợ lại lỡ miệng, tự bê đá đập vào chân mình.

Lúc gặp lại Dương Nghị, Tô Diệp có chút không được tự nhiên, cũng không tỏ vẻ nhiệt tình như trước, Dương Nghị phát giác, suốt dọc đường đi thỉnh thoảng quay đầu lại liếc cô một cái, ánh mắt thâm trầm, Tô Diệp trong lòng có quỷ, cúi đầu không dám nhìn anh.

Đến trước lầu ký túc xá, Tô Diệp vẫn không mở miệng, Dương Nghị không còn kiên nhẫn nữa, hai tay ôm lấy hai vai cô, cau mày hỏi: "Em làm sao vậy? Có phải có chuyện gì không?" Dương Nghị có thể đoán được chính là: Chẳng lẽ cha mẹ của cô không đồng ý bọn họ hẹn hò, liền gây áp lực lên cô?

Tô Diệp suốt dọc đường đi thần chí cứ trôi vô định, có mấy lần định mở lời hỏi nhưng tới miệng lại cảm thấy then thừng, có chút hỏi không được, dù sao kết hôn là chuyện hai người, ý kiến của cha mẹ tuy cũng quan trọng, nhưng cô lại không thể dứt khoát nói cho anh biết, nếu người nhà phản đối, chúng ta đều không có kết quả! Tô Diệp không thể nói như vậy, anh đối với cô rất tốt, cô có thể cảm nhận được, vì vậy nên cô không muốn tổn thương anh, nhưng nếu không hỏi, cảm thấy trong người bứt rứt khó

chịu, lúc này lại nghe được Dương Nghị hỏi mình, cô khẽ lắc đầu, cúi đầu nói: "Anh đã nói chuyện của chúng ta cho cha mẹ anh chưa?"

Dương Nghị trong lòng căng thẳng, thầm nghĩ quả nhiên có liên quan tới cha mẹ, lúc này vẻ mặt mới thản nhiên, khẽ gật đầu. Tô Diệp càng khẩn trương, vội vàng hỏi tới: "Bọn họ nói như thế nào?"

"Cũng không có gì, chỉ nói nếu được thì bớt chút thời gian đưa em qua nhà chơi!" Dương Nghị nắm lấy cánh tay Tô Diệp, ôn nhu nói: "Làm sao vậy? Đột nhiên hỏi những thứ này? Còn cha mẹ em nữa, bọn họ nói như thế nào?"

Tô Diệp miễn cưỡng cười cười: "Ba mẹ em không có ý kiến, chỉ cần em thích, bọn họ sẽ không phản đối."

"Vậy là tốt rồi, suốt dọc đường em không nói gì, lại chẳng chú ý tới anh, anh còn tưởng rằng người trong nhà em phản đối!" Dương Nghị cười nói: "Mẹ anh bên kia cũng không thành vấn đề, chỉ cần là người anh thích, bọn họ đều thích, em cứ thoải mái, đừng căng thẳng!"

"Anh có nói về em cho bọn họ biết không?" Tô Diệp đẩy tay anh ra, "Ý em là, gia đình xuất thân của em!"

Vẻ mặt cô khẩn trương, đáy mắt lo lắng chần chờ không thể che dấu, Dương Nghị nghĩ ngợi một lát, mơ hồ có chút hiểu được, không khỏi không vui, ánh mắt nặng nề, nhìn chăm chăm vào Tô Diệp, chậm rãi nói: "Tiểu Diệp, anh thích em, bởi vì đó là em, còn những thứ khác không quan trọng, em hiểu chưa?"

Tô Diệp kinh ngạc, đây là lần đầu tiên cô được nghe những lời thật tâm nhất khiến mình động lòng!

Mũi cay cay, suýt chút nữa thì khóc oà lên, rồi lại cố gắng kiềm chế, trong lòng như có vạn điều muốn nói nhưng lại giống như mắc xương cá

không sao cất lời, hết lần này tới lần khác một câu cũng không nói được, chỉ biết cúi đầu nhìn viên gạch lát dưới chân, khẽ gật đầu.

Dương Nghị thở dài, đưa tay ôm cô vào lòng thủ thủ: "Em lên phòng cất đồ đi, anh ở dưới lầu chờ, chúng ta qua nhà anh ăn cơm!"

Tô Diệp kinh ngạc, "Ngay bây giờ?"

"Đúng vậy! Cuối tuần anh phải tới đơn vị mới trình diện, chính thức đi làm, từ nay về sau gặp mặt chắc hẳn cũng sẽ không dễ dàng, thừa dịp hiện tại có nhiều thời gian, chuyện gì cần làm thì làm luôn, để em bớt lo lắng, cũng để anh có thể yên tâm ổn định công việc." Dương Nghị giúp cô vén mấy sợi tóc mai ra sau tai, khẽ mỉm cười, "Đi đi, anh ở đây đợi em."

"Nhưng em chưa có chuẩn bị quà cáp, đâu thể tay không đi được?" Tô Diệp khó khăn, thương lượng nói: "Nếu không ngày mai đi?"

"Thuận đường mua là được, anh sẽ chuẩn bị, em không cần lo lắng! Mẹ anh không câu nệ tiểu tiết, sẽ không để ý những thứ này."

Tô Diệp biết không lay chuyển được anh, đành phải cùng anh đi. Lên phòng, cô mở túi ra lấy một vài đặc sản mang từ quê nhà lên làm quà, sau đó cùng Dương Nghị vào siêu thị mua thêm một vài món thực phẩm dinh dưỡng, cô ngồi trên xe ôm túi quà, có chút bất an theo anh về nhà.

Xe taxi đi vào nội thành, đèn báo biển hiệu tràn lan, Tô Diệp càng thấp thỏm không yên, mắt thấy xe chuyển hướng quẹo vào một tiểu khu, nhà lầu cao tầng, biệt thự nhà vườn, Tô Diệp trong lòng thầm tính toán, ở đây giá phòng chắc hẳn rất đắt đi.

Dương Nghị xuống xe trước, vòng sang bên mở cửa giúp Tô Diệp, nắm lấy tay cô rồi nói: "Nơi này trước kia đều là những ngôi nhà cấp bốn bình thường, đợt thể vận hội Olympic lúc ấy phá bỏ và dời đi nơi khác sau

đó người ta cho xây nhà ở, hoàn cảnh cũng không tồi, cha mẹ anh ở căn nhà hơi lớn một chút, phía trước còn có hai căn nhỏ hơn, đều để cho thuê!"

Tô Diệp dừng bước, Dương Nghị quay đầu lại, "Trẹo chân rồi sao? Thế nào không cẩn thận như vậy, đường bằng phẳng thế mà em cũng để trẹo!"

Cô còn chưa kịp trả lời, anh đã ngồi xổm xuống, một tay đặt lên mắt cá chân cô, Tô Diệp xấu hổ, xoay người kéo anh dậy, dẫn lòng nói: "Em thấy không thoải mái, nếu không hôm khác lại đến vậy!"

Lúc trước anh từng nói qua nhà anh không có bối cảnh, Tô Diệp liền tưởng thật, cho rằng anh chỉ là người xuất thân bình thường, nhưng vạn không ngờ, gia đình anh cũng có điều kiện, Tô Diệp lập tức liền nghĩ tới những bà mẹ chồng trên TV, trên đường cái tình cờ gặp nhau đối với người bên ngoài vẻ mặt xem thường, trong lòng lo sợ, nửa đường liền muốn bỏ cuộc.

Dương Nghị bất lực nhìn chăm chăm cô, "Cũng đến cửa rồi! Hơn nữa anh cũng đã thông báo trước cho cha mẹ một tiếng, bây giờ em chưa lâm trận đã muốn đào thoát, vậy anh phải làm sao bây giờ?"

Tô Diệp cúi đầu không nói gì, do dự.

"Em không đủ tự tin sao?" Dương Nghị trong lòng cảm thấy hơi thất vọng, anh đã làm nhiều điều như vậy, nhưng vẫn không đủ lay động lòng cô! Mới có chút gió thổi cỏ lay, cô liền muốn một lần nữa cân nhắc tình yêu của hai người.

"Đi thôi, tin anh!" Dương Nghị thay vì nắm tay liền ôm chầm bả vai cô, chậm rãi tiến về phía trước, Tô Diệp đi theo tiết tấu của anh, nghe tiếng giày cao gót đập trên mặt đất phát ra những tiếng trong trẻo, âm thầm tự mình động viên: Có lẽ sẽ là một cái kết khác không giống trong phim!

Tô Diệp thừa nhận, khi yêu cô không đủ dũng cảm, cũng có lẽ bởi vì yêu chưa đủ sâu đậm, với cô, người đối tốt với mình thì mình đối tốt lại với người ta, hai bên cùng có lợi, có qua có lại.

Cha mẹ Dương Nghị không hề giống như Tô Diệp nghĩ, không có danh đá chua ngoa, nhưng cũng không quá nhiệt tình như lời anh nói, có lẽ là bởi lần đầu gặp mặt, Tô Diệp kỳ vọng quá cao, bọn họ tính tình vốn là như thế, vô cùng đơn giản, sau khi khách sáo ân cần thăm hỏi, liền không nói thêm gì nữa. Tô Diệp có chút hậm hực, cảm giác khó có thể hoà hợp, theo cô, khách khí và lễ phép chu toàn cũng là một loại từ chối trá hình.

Dương Nghị vẫn luôn nắm tay của cô, mặc dù mẹ Dương như có như không đưa mắt ám hiệu rất nhiều lần, nhưng anh vẫn cố chấp không chịu buông ra. Tô Diệp cúi đầu không nói không rằng, thật ra cô cũng rất muốn hạ thấp tư thái, ôn nhu dịu dàng ngoan ngoãn, nịnh nọt bọn họ một chút, nhưng mỗi lần lấy hết dũng khí chuẩn bị sẵn sàng, ngẩng đầu đối diện với hai cặp mắt không mấy thân thiết cùng nụ cười yếu ớt thì tất cả dũng khí liền trong nháy mắt biến mất, như thế lặp lại mấy lần, Tô Diệp liền cảm thấy chán nản.

Chỉ là, nói không khó chịu là giả, Tô Diệp tâm trạng không mấy vui vẻ, câu nệ cùng hai vị trưởng bối ngồi trên ghế sofa, nghe trong phòng bếp Dương Nghị không ngừng phân phó người giúp việc: "Trong thức ăn không cần cho ớt xanh, cà rốt..., Tiểu Diệp không ăn những thứ này, có thể làm chút củ sen hoặc mộc nhĩ..., xào rau không cần thêm hành, gừng cắt lát mỏng, khẩu vị nhẹ một chút, nấu một ít cháo, cô ấy thích uống cháo gạo, cho thêm củ từ..."

Nước mắt dần dần chứa đầy hốc mắt cô, trái tim cũng chậm chậm yên tĩnh, anh làm như vậy, có lẽ mang một hàm ý khác, Tô Diệp mơ hồ hiểu được, nhưng không rảnh nghĩ lại, điều cô nghĩ đến chính là, có lẽ ngay cả Đường Viện cũng chưa hẳn có thể nhớ rõ cô không thích ăn cái gì, thích ăn cái gì, có kiêng kị gì không, vậy mà Dương Nghị mới chỉ cùng cô ở chung

với nhau bốn ngày, lại có thể nhớ rõ như thế, nói cho cùng, bởi vì anh quan tâm cô!

Bởi vì thích, cho nên quan tâm!

Tô Diệp trong một khắc kia liền động tâm! Kể từ đó yêu nhau không phải bởi vì cảm động, mà bởi vì anh hết lòng đối tốt với cô, dành toàn bộ tình cảm của mình cho cô.

Nhiều năm sau khi Lý Mi hỏi cô, tại sao chỉ vì một vài điều nhỏ nhặt đó mà đã quyết định cùng anh ở một chỗ, Tô Diệp cười không đáp, chỉ hỏi một câu: Cậu cùng Cố Tuấn Huy chung sống nhiều năm, hẳn có thể nhớ rõ khẩu vị của cậu không? Lý Mi kinh ngạc, Tô Diệp mỉm cười: "Dương Nghị có thể! Tớ không yêu cầu xa vời phải thề non hẹn biển thiên trường địa cửu, chỉ cần người đàn ông đó hết lòng đối tốt với mình, quan tâm đến mình, anh ấy làm được, cho nên mình chấp nhận!"

Phụ nữ luôn chú ý đến những việc nhỏ nhặt, nên thường đánh giá đàn ông qua những việc làm nhỏ bé đó. Trong tình yêu, mỗi người đều có cách đánh giá riêng của mình, không ai giống nhau, giống như mỗi chúng ta đều có một tư tưởng khác nhau, không can thiệp vào chuyện của nhau.

Tô Diệp mỉm cười, nhìn người đàn ông bên cạnh cả tối chỉ vội vàng làm một chuyện, chính là không ngừng gấp thức ăn vào trong chén cô, hỏi cô có hợp khẩu vị không? Đã no chưa? Anh đối đãi mình như thế, cô còn có gì để phàn nàn?

Dương Nghị đưa Tô Diệp về trường học, trước khi chia tay, Tô Diệp tiến tới ôm lấy anh, lần đầu tiên chủ động hôn anh, Dương Nghị nhìn nữ nhân trong ngực chỉ cười không nói, trong lòng thầm khẳng định: Hạt giống tình yêu đã bắt đầu mọc rễ nảy mầm rồi!

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 32: Niềm Vui Bất Ngờ

Dương Nghị bắt đầu tiếp nhận công việc mới, Tô Diệp cũng vội vàng chuẩn bị mở đề, cơ hội gặp mặt quả thật không nhiều, cộng thêm đơn vị Dương Nghị công tác quá xa, giao thông lại không thuận lợi, bởi vậy cả hai chỉ gặp nhau được vào cuối tuần, Dương Nghị cũng không ngại vất vả bốn ba hơn mười dặm mà chạy tới gặp cô. Tô Diệp cảm thấy, hai người bọn họ tựa như Ngưu Lang Chức Nữ, ngày ngày ngóng chờ tới dịp được gặp nhau, mà kể có gặp được nhau thì cũng chỉ tâm sự với nhau được đôi câu sau đó liền giải tán!

Với khoảng cách này, đối với hai người đang trong giai đoạn yêu nhau say đắm như Tô Diệp và Dương Nghị thì nó thật sự là một loại tra tấn. Một tuần chỉ có một chút thời gian để được gặp nhau nhưng ngán một chỗ thời gian đó cộng lại đều không quá một ngày, nếu như trùng hợp hôm ấy một người có việc, vậy cũng chỉ có thể tranh thủ từng giây từng phút để nhìn thấy nhau. Tô Diệp đứng ở cửa trường học, lưu luyến ôm lấy tay anh không rời, tỉ mỉ dặn dò: "Về đến nơi nhớ gọi điện cho em, mỗi ngày đều phải nhớ đến em, nằm mơ cũng phải mơ tới em!..."

Phụ nữ luôn thích nói vài lời càn rỡ, biết rõ không có khả năng, nhưng vẫn làm không biết mệt. Dương Nghị cười tủm tỉm, trong miệng ừ đáp lại không ngừng, cúi đầu hôn nhẹ lên má cô, đùa giỡn nói: "Mỗi lần đều là những câu này, anh có thể nhắc lại lâu lâu rồi, em không còn câu nào muốn nói sao?"

Tô Diệp vỗ nhẹ anh một cái, sáng giọng: "Dù gì cũng chỉ là những lời em nói ra thôi! Anh phải làm được mới tính, vậy em hỏi anh, những điều em mới nói, anh làm được mấy cái?"

Dương Nghị ngẩng đầu nhìn trời, mặt lơ lơ lơ ngón tay giả vờ đếm, Tô Diệp bị anh chọc cho bật cười, lắc lắc cánh tay của anh, cười mắng: "Được rồi! Còn giả bộ! Đi nhanh đi."

Dương Nghị cười ha hả mà ôm lấy cô, xoay người lên xe.

Chung đụng đã lâu, Tô Diệp mới phát giác, anh thật ra cũng không phải lúc nào cũng nghiêm túc, đôi khi cũng sẽ có một chút nghịch ngợm trẻ con, chọc cho cô vui không thể tả. Mỗi lần gặp nhau như thế, cô đều cười nghiêng ngả, anh chỉ mỉm cười nhìn cô, trong ánh mắt đều là yêu thương cùng cưng chiều, tựa như thấy cô vui chính là niềm vui lớn nhất của anh. Thường thì Tô Diệp cũng không biết mình rốt cuộc là đang cười cái gì, chỉ là khi thấy anh như vậy, cô cảm thấy trong lòng tràn đầy sung sướng, dường như cười chính là phương thức khiến cả hai cười mở hơn.

Tô Diệp chậm rãi đi về hướng trường học, cứ ba bước lại quay đầu lại, cho đến khi chiếc xe Jeep màu xanh khuất bóng mới bước nhanh hơn. Đi qua cổng trường, queo một cái, trên đường lướt qua vài người, đột nhiên một bóng dáng lọt vào tầm mắt Tô Diệp, trong lòng giật mình, lại tập trung nhìn kỹ, bước đi cũng chậm dần.

Là Trần Thần! Tô Diệp chậm rãi cất bước, nhìn hẩn càng lúc càng gần, ánh mắt sáng ngời kia tựa như cũng đang nhìn cô, mặt liền ửng đỏ. Đang do dự có nên chào một tiếng không thì giọng nói quen thuộc đã lâu không được nghe cất lên: "Tô Diệp! Đã lâu không gặp!"

Tô Diệp điều chỉnh tâm trạng, đưa tay xoa gáy, mím môi mỉm cười đáp: "Đúng vậy a! Thật là trùng hợp! Anh gần đây chắc bận rộn lắm nhỉ?"

"Ừ, gần đây có khá nhiều việc phải làm." Trần Thần ngược lại thản nhiên, nở nụ cười rồi nói: "Chuyện đi du học đã được phê duyệt, mấy ngày nữa sẽ lên đường, em gần đây thế nào? Đã mở đề chưa?"

Tô Diệp trong lòng chợt xuất hiện một loại cảm xúc khó xác định, có thể là may mắn, có thể là phiền muộn, hoặc là thoải mái, hoặc là mông lung, giống như trên một bản vẽ có đủ loại màu sắc được trộn vào nhau, dây dưa, khó phân biệt.

Cô mỉm cười chậm rãi lắc lắc đầu, "Chúc mừng anh, rốt cuộc cũng đạt được mong muốn! Còn em nếu không có gì sai sót thì tháng Mười mở đề, mấy ngày nay đang chuẩn bị!"

Trần Thần lập tức mặt mày cong lên, nở nụ cười chân thành: "Chúc mừng em! Vậy là sang năm có thể tốt nghiệp rồi! Chuyện công việc đã bắt đầu chuẩn bị chưa?"

Tô Diệp nghĩ mãi không hiểu tại sao hẳn có thể thoải mái như thế, cô tuy cũng đã buông tay, nhưng trong lòng vẫn còn chút vướng mắc, dù thế nào cũng không thể tự nhiên được. Tô Diệp nhìn khuôn mặt tươi cười mà chân thành của Trần Thần, nhất thời cảm khái, thản nhiên nói: "Cảm ơn anh! Sơ yếu lý lịch cũng mới hoàn tất, còn chưa bắt đầu tìm kiếm!"

Trần Thần đối với Tô Diệp vẫn có chút áy náy, lúc này rất muốn giúp cô làm một chuyện gì đó, cũng không phải là muốn như thế nào, chỉ là để lòng mình được an ổn mà thôi. Hắn cúi đầu trong chốc lát rồi cười nói: "Anh có quen một vị sư huynh, hai năm trước sau khi tốt nghiệp đã tới Bắc Lý Công, giờ công việc cũng khá ổn định, trùng hợp cũng cùng chuyên ngành với em. Nếu không em đưa cho anh sơ yếu lý lịch, để cậu ta đề cử em, như vậy sẽ nắm chắc được cơ hội!"

Tô Diệp bật cười, dù cô có phải đi nhờ cậy mọi người, cũng không muốn nhờ hẳn, hưởng chi, cô còn chưa tới tình trạng kia đâu! Tô Diệp lắc

đầu nhè nhẹ: "Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của anh!"

Cô dùng giọng nói nhu hòa, lại lộ ra ý kiên định, Trần Thần giật mình, có chút ngượng ngùng, khẽ cười một tiếng: "Anh còn chút chuyện, đi trước, sau này có thời gian lại tán gẫu."

Có lẽ không có cơ hội rồi, kể từ lần đó hai người hai hướng, hắn đi con đường của hắn, cô đi con đường của cô, tựa như hai cạnh của một góc tù, từ một điểm xuất phát, sau đó mỗi lúc một xa dần, cuối cùng không thể gặp lại! Tô Diệp đưa mắt nhìn hắn, vẫn là người đàn ông tuấn tú, sạch sẽ thanh tao lịch sự, nụ cười sáng lạn như bầu trời trong xanh sau cơn mưa, nhưng giờ lại lộ ra vẻ lạnh nhạt, xa cách.

Tô Diệp ngồi ở trên thảm cỏ, một mình gặm nhấm tâm sự. Được một lúc thì cô lấy máy ra gọi cho Dương Nghị!

Lúc Dương Nghị bắt máy thì Tô Diệp có chút có tật giật mình.

"Anh đây, em đang làm gì vậy?" Bên kia là giọng nói trầm ấm nhẹ nhàng, Tô Diệp dường như thấy được hình ảnh anh lúc này đang cong cong khoé mắt nở nụ cười ôn hoà, mang theo tư vị hạnh phúc.

"Em đang ngồi bên ngoài! Nghỉ ngơi một lát rồi đi ăn tối." Tô Diệp nhẹ nhàng cười.

"Trời nóng như vậy, em ra ngoài làm gì?" Dương Nghị nhíu mày, "Đi mua chai nước mát mà uống, đừng để bị cảm nắng!"

Tô Diệp chống cằm lên đầu gối hướng mắt xuống nhìn thảm cỏ, đầu ngón tay vòng quanh mấy cây Thảo Diệp, không nhanh không chậm nói: "Em lười đi lắm, anh mua giúp em đi!"

Dương Nghị ghen lời, cười một tiếng, trêu chọc cô nói: "Được, anh mua xong rồi chờ em tới đây Uống....uố...ng!"

Một câu nói đùa nhưng ấm lòng!

Tô Diệp liền bật cười, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, tâm trạng tốt lên rất nhiều, giống như đột nhiên bị người ta kéo từ trong mơ về thực tại, hé mắt xem xét, quanh mình đều là những điều chân thật, không phải là hư vô như trong mộng.

"Em quay trở về phòng đi! Nhớ mua nước uống, buổi tối xong việc anh sẽ gọi lại cho em!" Dương Nghị dặn dò.

Tô Diệp cúp điện thoại, miễn cưỡng đứng dậy, cửa hàng tiện lợi gần nhất bán nước chỉ có căng tin, cô thông thả hướng căn tin đi tới, trên đường đi, gặp phải đều là các cặp đôi cười nói vui vẻ, ôm nhau trêu đùa, vai kề vai liếc mắt đưa tình, mười ngón đan vào nhau, thì thầm to nhỏ, Tô Diệp nhìn thấy cảnh này trong lòng bức bối, ghen tị không thôi.

Đến căn tin, bưng chén đĩa ngồi xuống, ngẩng đầu, đối diện là một đôi đang đút cơm cho nhau, hai mắt nhìn nhau đầy thâm tình, Tô Diệp cảm thấy chói mắt định bưng chén đĩa chuyển đến bàn khác, nhìn xung quanh một lượt, ai ai cũng đều có đôi có cặp, Tô Diệp trong lòng vỡ nát, thế giới này thật sự là quá điên cuồng! Còn để cho người cô đơn sống nữa không đây!

Tô Diệp ăn uống qua loa vài miếng rồi vội vàng chạy ra khỏi căn tin, dắt xe đạp đứng ở đầu đường do dự, nên đi đâu đây?

Cô không có tâm trạng làm việc, lại ngại ở trong phòng một mình quá cô đơn, nhìn xung quanh mọi người ai ai cũng đều có đôi có cặp như hình với bóng, Tô Diệp thật muốn hận, hừ! Bắt nạt mình không có bạn trai bên cạnh hả!

Lúc Dương Nghị họp xong cũng đã hơn chín giờ, anh mang theo bộ mặt nghiêm nghị từ trong phòng họp đi ra, chờ ở một bên là công văn Trương Hách, hần bước lên phía trước vụng trộm kéo anh lại, nhỏ giọng

nói: "Doanh trường, bạn gái của anh đến rồi, lúc cô ấy đến anh đang họp nên em không dám đi vào báo cáo."

"Ai cơ?" Dương Nghị lắp bắp kinh hãi, cau mày hỏi Trương Hách.

"Bạn gái của anh, cô gái tên Tô Diệp." Trương Hách nhìn vẻ mặt nghiêm túc của anh liền phát hoảng, nói chuyện ấp úng.

Dương Nghị lại nghe rõ ràng, sửng sờ nói không ra lời. Trương Hách bị điều động đến hỗ trợ anh chưa tới hai tuần, hiểu không rõ tính tình của anh, thấy anh trầm mặc không nói gì, liền âm thầm suy đoán có thể hai người đang giận dỗi, chỉ huy cũng không muốn gặp Tô Diệp, liền cẩn thận thử thăm dò hỏi: "Nếu không để em đến bảo cô ấy quay về? Nói rằng anh vẫn chưa họp xong, hôm nay không thể gặp mặt!"

Dương Nghị "khụ" một tiếng, ngại quá cười cười, vỗ vai Trương Hách nói: "Là bạn gái của tôi! Cô ấy đường xa tới, cậu lại biện một lời nói dối để cô ấy trở về, sau này tôi sẽ phải nếm mùi đau khổ!"

Trương Hách gãi cái ót, bối rối cười, Dương Nghị vừa gọi điện thoại vừa nói: "Không sao đâu, cậu đi về trước đi, một mình tôi đi đón cô ấy là được rồi!"

Tô Diệp chờ ở trạm gác, kiên nhẫn gần như đều muốn bị mài hết, đến lúc Dương Nghị điện thoại tới, cô dẫu môi, hung hăng hỏi: "Anh đang ở nơi nào vậy? Nếu anh không đến em đi về đây!"

Dương Nghị lại phải dõ dằn xin lỗi, cuốc bộ như bay, vội vã hướng cửa lớn đi tới.

Tô Diệp tựa người trên lan can, suy nghĩ xem chốc nữa gặp anh phải xử lý như thế nào, nghĩ một lát, lại cảm thấy buồn cười, việc này chỉ có thể trách cô thôi, đã ăn trộm gà bắt thành còn mất năm gạo, chẳng oán được ai!

Tô Diệp thở dài, cô thật ra muốn cho anh bất ngờ, kết quả biến thành khiến anh cảm thấy run sợ, cũng cho mình thêm một bụng uất ức bực bội.

Xa xa, Tô Diệp trông thấy anh vừa đi vừa chạy thì những bất mãn uất ức trong lòng liền tiêu tán hết. Đến khi anh lại gần, trông thấy chỗ thái dương và cổ anh toàn là mồ hôi, hô hấp cũng rối loạn, trên mặt đều là nụ cười nịnh nọt xin lỗi, khiến cô nửa điểm tức giận cũng không có, chỉ còn mỗi vui sướng cùng thỏa mãn.

Tô Diệp cố gắng kìm nén niềm vui sướng trong lòng, hai tay chấp sau lưng nghiêng đầu hỏi: "Anh có mang theo nước không?"

Dương Nghị giật mình, chợt cười nói: "Anh lập tức đi mua!"

Tô Diệp chép chép miệng, cười híp mắt: "Anh vẫn chưa mua sao? Vậy thôi đi, đi một chuyến uống công, em đi trước!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 33: Bức Cung

Tô Diệp tức chết rồi, mình sao lại hồ đồ như vậy chứ!

Một phút bông bột, trong lòng chỉ muốn được nhìn thấy anh, cũng không suy nghĩ gì nhiều liền một mạch chạy tới đây, bây giờ muốn tắm rửa, mới nhớ là mình không mang đồ theo. Tô Diệp chưa từ bỏ ý định tiếp tục tìm đồ trong túi, đây đã là lần thứ ba rồi, không ngoài dự đoán, cô chỉ tìm thấy tuýp kem chống nắng, một cây dù che nắng, chìa khoá, ví tiền, điện thoại... Tô Diệp chán nản, có tìm thêm mấy lần nữa cũng không thể tìm thấy bộ nội y nào, tối nay phải làm sao đây?

Chẳng nhẽ khoả thân? Hay mặc tạm áo sơ mi của anh rồi để lộ dáng vẻ gợi cảm? Tô Diệp run run ngồi xuống cuối giường, cô thật ra vẫn còn băn khoăn, dù sao thời gian hai người quen nhau cũng khá ngắn ngủi, thái độ của cha mẹ anh cũng chưa hẳn là tốt, cha mẹ mình lại chưa từng gặp qua anh, cứ như vậy giao mình rồi nhờ anh không chịu trách nhiệm thì sao?

Dương Nghị từ trong phòng tắm đi ra, trông thấy Tô Diệp vẻ mặt đau khổ ngồi ở trên giường than thở, kinh ngạc hỏi: "Em làm sao vậy? Để quên cái gì sao?"

Cô sao có thể nói là quên mang nội y được.

Tô Diệp đỏ mặt tía tai, cúi đầu hỏi: "Gần đây có siêu thị nào không anh?"

"Có đấy, trong quần khu có một siêu thị mini, nhưng không có quá nhiều đồ." Dương Nghị hiếu kỳ: "Khăn mặt, bàn chải đánh răng, ga giường anh đều đổi mới cả rồi, trẻ thế này em còn muốn mua cái gì?"

Tô Diệp lúng túng, "Em muốn mua một vào đồ dùng cá nhân!"

Trái tim Dương Nghị run nhẹ, cũng không phải quá đúng dịp đi! Nhưng thất vọng không thể biểu hiện quá rõ ràng, anh cười nhạt một tiếng, nói: "Cái đó thì có! Anh đi mua cho em!" Chắc hẳn cô không tiện ra ngoài, Dương Nghị vừa nói vừa đi lấy áo sơmi.

"Anh biết em muốn mua gì sao?" Tô Diệp ngạc nhiên không thôi, lại cảm giác ngượng ngùng, còn có chút mừng rỡ, anh thật biết săn sóc bạn gái!

"Biết." Dương Nghị mặc áo sơmi, cài từng nút áo một, hơi cười nhìn cô, cực kỳ tự nhiên hỏi: "Không phải là băng vệ sinh sao, đúng rồi, em bình thường hay dùng nhãn hiệu gì? Có cần anh mua luôn cả loại dùng hàng ngày và ban đêm không?"

Tô Diệp đang đứng dậy chuẩn bị đi cùng anh, nghe vậy liền giật mình, nghĩ một lát mới kịp phản ứng lại, có thể là anh nghĩ sai rồi, liền thấy buồn cười, trêu chọc nói: "Anh biết thật nhiều nha!"

Dương Nghị giật nhẹ khóe môi: "Em ngoan ngoan ngồi xuống, anh đi một mình là được, đã bị như vậy còn chạy loạn!"

Tô Diệp buồn bực, mình loạn bao giờ chứ? Nhưng không đúng nha! Anh sao lại biết nhiều về vấn đề này vậy?

Tô Diệp không cười được nữa, cắn môi dưới ngồi xuống ghế sofa, hướng Dương Nghị khoát khoát tay: "Anh tới đây!"

Dương Nghị còn tưởng rằng cô có điều gì phân phó, chân dài một bước liền vượt đến đứng gần Tô Diệp: "Làm sao vậy? Muộn rồi, anh phải đi nhanh nếu không người ta đóng cửa!"

Lời còn chưa nói hết, Tô Diệp đã một tay nhéo lấy má anh, kêu gào nói: "Anh nói cho em biết! Có phải trước kia anh đã từng mua loại đồ dùng này cho người phụ nữ nào đó rồi đúng không?" Trên người của anh toàn là cơ bắp rắn chắc, Tô Diệp trước kia thử mấy lần, phát hiện căn bản là không thể cấu véo được, chỉ có duy nhất hai bên má là hơi mềm một chút, chỉ là vị trí đó có chút tế nhị, không tiện ra tay quá nặng, Tô Diệp cảm thấy chưa đủ hả giận, vừa buông ra liền tóm lấy tai của anh.

Dương Nghị phản ứng rất nhanh, lập tức liền ý thức được tự mình đã phạm phải một sai lầm lớn, ha ha gượng cười hai tiếng, tránh né bàn tay Tô Diệp, đang muốn nói sang chuyện khác, lại nghe được Tô Diệp bức mình gọi: "Nói! Có phải là mối tình đầu của anh?"

Cô nghe rằng nhếch miệng ra vẻ hùng hổ, bộ dạng ghen tuông, Dương Nghị không khỏi đau đầu, mắt thấy cô lại muốn véo tai mình, vội lui ra sau một bước nghiêng đầu tránh đi, vừa cười vừa hướng cửa đi tới: "Anh phải đi ngay không cửa hàng sắp đóng cửa rồi!"

Tô Diệp ánh mắt lạnh lẽo liếc nhìn anh, nghiêng răng nghiêng lợi mà nói: "Anh không cần đi! Em không muốn món đồ kia nữa!"

Dương Nghị giật mình: "Vậy em muốn mua cái gì?"

Tô Diệp vừa xấu hổ vừa tức, nhào tới cấu véo cổ anh, dùng sức nhéo, miệng cắn nhả: "Anh trả lời em, đến cùng có phải hay không? Ngoài cô ấy ra anh còn mua thứ đó cho ai khác nữa?"

Nếu đúng là mối tình đầu của anh, Tô Diệp cũng nhắm mắt cho qua, coi như là lần đầu biết yêu còn bỏ ngõ, nhưng nếu anh còn chuẩn bị cho

những cô gái khác, Tô Diệp không dám đảm bảo, cô có thể hay không bóp chết Dương Nghị!

Dương Nghị hơi thở có chút rối loạn, lại cảm giác buồn cười, liền ho khan một trận, không để gì bình ổn lại, anh nắm lấy cổ tay Tô Diệp, cười híp mắt cò kè mặc cả: "Thôi mà, đều là chuyện cũ rồi, em có thể châm chước bỏ qua cho anh một lần này được không?"

Tô Diệp nhướn lông mày: "Không thể! Anh còn dám ra điều kiện!"
Làm bộ né tránh.

Dương Nghị cố gắng kéo cô ngồi xích lại gần mình, dùng giọng mềm mại dỗ dành nói: "Vậy nếu thành thật khai báo, em có thể xử lý nhẹ tay một chút hay không?"

Tô Diệp tức giận, lườm anh một cái, hung hăng nói: "Thẳng thắn nghiêm khắc! Kháng cự càng nghiêm!"

Dương Nghị gần như nhịn cười đến nội thương rồi, nhìn bộ dạng thờ phì phò của Tô Diệp lúc này quả là đáng yêu, liền chịu hết nổi muốn trêu chọc cô: "Nghiêm khắc là như thế nào? Càng nghiêm là như thế nào?"

Tô Diệp do dự hồi lâu, cũng không nói tiếp về sau, ngẩng đầu nhìn anh thấy vẻ mặt ranh mãnh, nhớn nhơ đang nhìn cô, ra vẻ đang xem kịch vui, Tô Diệp lập tức nhụt chí, bĩu môi, ủy khuất nói: "Anh bắt nạt em!"

Kết quả là đây sao? Tô Diệp thật sự bị anh bắt nạt đến thảm rồi, mái tóc đuôi ngựa rối loạn, quần áo xộc xệch, nhịp tim cũng rối loạn!

Tô Diệp ôm cổ anh, bị anh áp dưới thân mình, bên tai tiếng hít thở dần rối loạn, môi lưỡi dây dưa kịch liệt, cô bị hôn đến động tình, thần trí dần dần rời rạc, cô hoảng hốt phát hiện tay anh chậm rãi đưa lên trước, vòng ra phía sau lưng rồi khẽ bóp nhẹ một cái, bộ ngực bị trói buộc lập tức bung ra. Tô Diệp vừa mới hơi uốn éo người, liền bị anh dùng lực áp lại, ngay sau đó

bàn tay to lớn có chút chai sần nắm chặt lấy nơi mềm mại của cô mà xoa nắn, một loại cảm giác tê dại nhanh chóng lan khắp toàn thân, như bị điện giật, làm cô trong nháy mắt không cách nào hô hấp, toàn thân đều căng cứng.

Dương Nghị là người có kinh nghiệm, mặc dù toàn thân đang nóng như lửa đốt, nhưng vẫn cố gắng giữ mình tỉnh táo, biết nếu gấp gáp sẽ hỏng chuyện, động tác liền chậm lại, nhẫn nại từng bước từng bước khiêu khích dụ dỗ, tai nghe được hô hấp của Tô Diệp ngày càng rối loạn, đôi lúc phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, thân thể cũng mềm nhũn ra, tay liền thăm dò xuống dưới cởi quần của cô.

Tô Diệp đột nhiên giật mình, hô nhỏ một tiếng, theo bản năng nhấc chân đạp tới, đá vào đùi Dương Nghị.

Nhân cơ hội Tô Diệp liền xoay người ngồi dậy, chỉnh lại quần áo, đầu cúi thấp, hai má ửng hồng đẹp giống như hoa đào ngày xuân, Dương Nghị che đi vẻ ngượng ngùng cười nhẹ một tiếng, đi tới gần ôm lấy cô, nhẹ giọng hỏi: "Làm em sợ rồi phải không?"

Tô Diệp vừa thẹn vừa lúng túng, nhỏ giọng nói: "Em còn chưa tắm rửa!"

Không phải vừa rồi cô còn đang tức giận tra khảo anh sao? Sao lại diễn biến thành như thế này? Tô Diệp thẹn quá hóa giận, quát rống lên, cũng không thèm để ý quần áo không chỉnh tề, dùng sức cả tay chân mà tóm lấy anh, đỏ mặt nói: "Anh vẫn chưa khai báo đâu! Nói mau!"

Dương Nghị đau đầu, bện bịu tránh đợt tấn công của Tô Diệp, trốn sang một góc ghế sofa.

"Có phải là em không mang đồ ngủ theo đúng không? Mặc của anh đi! Siêu thị không bán những thứ này."

Tô Diệp sợ nhất chính là người ta cố ý nói sang chuyện khác để lảng tránh vấn đề, theo cô biết, chỉ khi người ta chột dạ mới làm như thế, đây chính là sách lược người đàn ông hay dùng để đối phó với phụ nữ. Tô Diệp gắt gao nhìn chăm chăm Dương Nghị, vẻ mặt tức giận.

Dương Nghị không còn cách nào, đành phải nhích người lại ngồi cạnh cô, nghiêm mặt nói: "Tiểu Diệp, anh quả thực không muốn lảng tránh cũng không muốn giấu diếm em bất cứ điều gì, phải biết rằng có một vài chuyện chỉ có thể để ở trong lòng, nếu là chuyện nhỏ nhặt trong quá khứ thì đừng nên nhắc lại làm gì, nó sẽ làm ảnh hưởng tới tình cảm của chúng ta! Anh thật lòng yêu mến em, nguyện cùng em gắn bó cả đời, chẳng lẽ như vậy vẫn chưa làm em hài lòng sao?"

Tô Diệp tự biết mình đuối lý, nhất thời không phản bác được, nhưng lại không muốn bị mất mặt, liền dấu môi không nói gì. Thời gian như nước chảy, lẳng lặng trôi, cô cúi đầu buồn bực không nói gì, Dương Nghị biết cô vẫn chưa nguôi giận, trong lòng cảm thấy thất vọng, thở dài trầm giọng nói: "Anh đã từng cùng bạn gái đầu tiên ở chung, mấy chuyện đàn ông làm cho phụ nữ đều đã làm, mấy lần xem mắt sau này cũng chỉ cầm tay, không có bất kì hành vi nào quá phận, em còn muốn hỏi gì nữa không?"

Giọng điệu của anh nghe rất nặng nề, sắc mặt cũng có chút âm trầm, cảm giác giông tố sắp kéo đến, anh thật sự tức giận rồi! Tô Diệp trong lòng cứng lại, liền thấy uất ức, tinh tế cân nhắc từng lời anh nói ý, lại nghĩ tới trước đó mỗi lần hỏi anh về mối tình đầu, anh nếu không phải nói sang chuyện khác thì là cố ý giả vờ ngây ngốc cho qua chuyện, trong lòng càng khó chịu, mơ hồ cảm thấy anh và mối tình đầu tình cảm rất tốt, lúc ấy chia tay hẳn là tình thế bắt buộc, không phải do cô ấy làm điều gì có lỗi với anh, có lẽ từ trước tới nay trong lòng anh vẫn còn hình bóng của cô gái đó, bằng không vì sao lại luôn lảng tránh, không chịu đối diện? Bây giờ bị cô hỏi tới, lại tỏ ra tức giận, nhưng anh chưa bao giờ vì cô mà tức giận, Tô Diệp càng

nghĩ càng cảm thấy có chỗ không đúng, hốc mắt cũng dần đỏ, chỉ là không muốn ở trước mặt anh tỏ ra yếu ớt, liền dùng sức cắn răng chịu đựng.

Dương Nghị cũng cảm thấy tức giận, trong người anh bây giờ tràn đầy lửa dục nhưng không có chỗ phát tiết, vốn đã bức bối, vậy mà Tô Diệp còn dây dưa không dứt, khó tránh khỏi nổi giận, huống chi anh thật nghĩ mãi không ra, trước đó mình đã nói rõ với cô về chuyện này, vậy sao đến giờ cô còn chưa hiểu!

Dương Nghị mắt không chớp nhìn chăm chăm Tô Diệp, nhìn cô mân mê cái miệng nhỏ nhắn đang mím chặt, lông mày nhăn lại, co chân ngồi ôm gối, móng tay bấm vào da thịt, dường như đang cố gắng chịu đựng, Dương Nghị không khỏi có chút hối tiếc, phụ nữ nhân a! Lòng dạ có chút hẹp hòi, anh cũng không phải chưa từng trải qua, vậy mà lại cùng cô cãi vã!

Dương Nghị đến ngồi cạnh Tô Diệp, ôm cô vào lòng rồi ôn nhu nói: "Thực xin lỗi! Anh không nên nóng giận, em đừng giận anh, được không?"

Anh hạ giọng dỗ dành cô, Tô Diệp càng uất ức, nước mắt giống như thủy triều dâng, từng đợt trào ra khoé mắt. Tô Diệp nức nở, nước mắt to như hạt đậu rơi thẳng xuống dưới, rơi xuống cánh tay cô, khiến trái tim Dương Nghị cũng theo đó mà thắt lại, vô cùng khó chịu.

Dương Nghị luống cuống, đây là lần đầu tiên Tô Diệp khóc trước mặt anh, mắt thấy giai nhân rơi lệ, thút tha thút thít mà đau lòng không thôi, anh cũng không biết phải dỗ dành như thế nào, chỉ biết ôm chặt cô vào lòng, chậm rãi vuốt lưng cho cô an ủi: "Đừng khóc Tiểu Diệp, là anh không tốt! Không nên cáu giận với em."

Điều chỉnh lại tâm trạng, Tô Diệp cảm thấy một phần cũng là do cô tự mình giận dữ mới dẫn đến tình trạng như hiện giờ, nhưng kết quả dĩ nhiên là anh cúi mình hạ giọng dỗ dành cô, Tô Diệp có chút ngại ngùng, đưa tay

nhẹ đánh anh một cái, nén lại nước mắt sằng giọng: "Từ nay về sau tuyệt đối không cho phép anh bày sắc mặt này ra với em!"

"Được! Sau này sẽ không như vậy nữa!" Dương Nghị lấy lời thề son sắt của người lính ra làm chứng.

"Cũng không được nói dối em, em hỏi anh cái gì anh đều phải nghiêm túc thành thật trả lời!" Tô Diệp nhất quyết không tha, nắm chặt cơ hội để yêu cầu phúc lợi.

Bàn tay đang vuốt lưng cho cô dừng lại, có chút chần chờ, cảm thấy đây là một cái bẫy, một khi nhảy xuống hậu quả rất khó lường, nhưng nếu không nhảy, cửa này nhất định khó vượt qua, đang do dự, Tô Diệp đã đẩy anh ra, trên mặt đều là nước, đôi mắt tròn xoe ngập nước tròn tròn, reo lên: "Anh không dám đồng ý? Có phải anh còn chuyện gì giấu em?"

Dương Nghị cảm thấy mình thật là quá oan uổng, cười khổ biện bạch nói: "Không có, lúc này thật sự không có!"

Tô Diệp không tin, nhìn anh chăm chăm, Dương Nghị nở nụ cười vô tội, lại trông thấy trên cằm cô một giọt nước mắt đang ngưng tụ, bèn vội đưa tay ra rút lấy tờ khăn giấy trên bàn trà lau cho cô.

Tô Diệp đẩy tay anh ra, lấy khăn giấy chùi chùi mặt, sau đó thở phào, điều chỉnh tâm tính, tiếp tục mở thăm.

"Mối tình của anh hẳn rất xinh đẹp đi?" Tô Diệp chưng ra khuôn mặt nhỏ nhắn, sức ghen mườì phần!

"Rất khó coi! Nào có xinh đẹp bằng em!" Dương Nghị hết lòng tán dương, giọng điệu chắc chắn vô cùng.

Tô Diệp đắc ý, nhếch môi hỏi: "Cô ấy có dịu dàng không?"

"Không bằng em!"

"Cô ấy rất giỏi sao?"

"Cô ấy mới là thạc sĩ, căn bản vẫn kém em!" Dương Nghị cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, mình sớm muộn gì cũng bị báo ứng.

"Anh thích cô ấy hơn hay thích em hơn?"

"Đương nhiên là em rồi, cô ấy giờ đã kết hôn, anh còn thích cô ấy làm gì nữa!" Dương Nghị thở dài một hơi, cuối cùng cũng có thể nói thật rồi!

Tô Diệp híp mắt, "Vậy nếu cô ấy chưa kết hôn, có phải anh vẫn thích cô ấy không?"

"..., không phải, em nói sai rồi, anh chỉ thích em!"

"Anh nếu không thích cô ấy, vậy còn cùng người ta qua lại làm gì? Anh như vậy là đùa giỡn tình cảm của người ta!" Tô Diệp vẻ mặt khinh thường, không hề nghĩ ngợi, trực tiếp gán cho anh danh hiệu "Không chịu trách nhiệm"!

Dương Nghị khổ không thể tả, chỉ cảm thấy ứng phó với Tô Diệp quá thật so với quản lý một doanh trại còn mệt mỏi hơn, chần chừ lại tinh thần tiếp tục cùng Tô Diệp nói chuyện phiếm: "Quả thực khi đó anh thích cô ấy, nhưng sau khi chia tay anh liền không còn cảm giác gì nữa, hiện tại hay về sau anh chỉ thích em!"

Câu trả lời này Tô Diệp rất hài lòng, liền đứng dậy uốn éo vặn eo, hoạt động gân cốt một chút, Dương Nghị xem xét điệu bộ này của cô, cho rằng hôm nay toà án thẩm vấn đến đây là kết thúc, liền chạy vào phòng ngủ tìm trong tủ treo quần áo lấy ra một chiếc áo T-shirt làm bằng vải bông đưa cho Tô Diệp, "Mười giờ hơn rồi, mau đi tắm rửa đi!"

Tô Diệp nhận lấy áo, đi hai bước liền lại xoay người lại, nghiêng đầu hỏi: "Mỗi tình đầu kia lúc trước cũng thường hay mặc y phục của anh sao?"

Dương Nghị mới thư giãn không lâu thần kinh lập tức liền lại khôi phục trạng thái chiến đấu, điều chỉnh sắc mặt nói: "Không có!"

Cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên: "Lừa gạt ai đó? Cho là em ngốc sao!"

Dương Nghị không dám nói tiếp, cười hì hì nhìn cô, Tô Diệp lôi kéo cánh tay của anh, dụ dỗ: "Anh còn lưu lại cái áo trước đây cô ấy mặc không?"

Dương Nghị không biết nên khóc hay cười, dứt khoát không nói gì nữa, toàn thân đều thấy bất lực, bất đắc dĩ nhìn Tô Diệp nói: "Tiểu Diệp, em đừng hành hạ anh nữa, có thể một phát triệt để hạ anh không?"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 34: Giao Hợp

Tô Diệp đứng trong phòng vệ sinh, mặt mày nhăn nhó suy nghĩ, cuối cùng quyết định đem chiếc quần lót ướt nhẹp treo lên cọc phơi đồ, xoay người đứng trước gương, ra sức kéo cái áo xuống, sau khi xác định không nhìn ra bất cứ điều gì không ổn, mới ra vẻ trấn tĩnh kéo cửa đi ra ngoài, mắt thoáng nhìn qua Dương Nghị liền bắt gặp anh cũng đang nhìn mình, liền nhanh chóng chuyển hướng nhìn xuống dưới đất rồi nói: "Anh nghỉ ngơi sớm đi! Em đi ngủ trước đây, ngủ ngon!" Nói vừa xong, liền nhanh chóng chạy về phía phòng ngủ.

Dương Nghị khẽ cười, đứng dậy nhìn bóng lưng của cô nói: "Ngủ ngon!"

Tiếng bước chân của anh cho thấy rõ ràng anh đang đi về một hướng khác, Tô Diệp âm thầm kinh ngạc, lại có một chút thất vọng, bất giác quay đầu lại nhìn, trùng hợp Dương Nghị cũng đang quay đầu lại, ánh mắt chạm nhau, Tô Diệp lúng túng, cảm giác giống như mình làm chuyện xấu bị người ta bắt tại trận, cô cười khan một tiếng, cũng không dám ngẩng mặt lên xem nét mặt của anh, cúi đầu chạy về phòng ngủ.

"Chú ý nhìn đường một chút!" Thời điểm Tô Diệp đóng cửa lại, nghe thấy anh cười nói một câu, tiếp theo là tiếng đóng cửa, sau đó là một mảng yên tĩnh!

Tô Diệp nằm trên giường, trong lòng suy nghĩ, chẳng lẽ anh không chú ý nghĩ nào khác sao?

Thật ra nếu anh yêu cầu, Tô Diệp cũng chưa chắc sẽ đáp ứng. Động lòng với người ta là một chuyện, tự mình cự tuyệt là một chuyện, đôi phương không nói ra yêu cầu lại là một chuyện khác!

Tô Diệp lật qua lật lại đắn đo cân nhắc, càng nghĩ càng ngủ không được, lại càng thấy khó chịu. Tháng 9 ở Bắc Kinh, ánh nắng gay gắt vào cuối thu đang tàn sát bờ bãi, phiên muộn khô nóng, tuy là ban đêm nhưng cũng không thấy mát mẻ mấy. Cô trần trọc hơn một giờ, sau lưng đổ đầy mồ hôi làm ướt đầm cả một mảng áo, đôi khi một vài cơn gió nhẹ thổi vào qua màn cửa sổ bằng lụa mỏng, hướng tới mảng áo ướt rồi thấm vào da thịt lại có chút lạnh.

Tô Diệp xoay người ngồi dậy, chỉ cảm thấy hai bên huyết thái dương đau như bị kim đâm, cổ họng khô rát không chịu nổi, liền bọc chăn mỏng ngồi dậy, xuống giường đi về phía phòng bếp tìm nước uống.

Ánh trăng óng ánh như bạc, thông qua thủy tinh hắt vào trong, chiếu xuống một góc phòng, làm sáng một mảng nội thất, in bóng đồ vật xuống sàn nhà, khung cảnh như một bức tranh quái dị trừu tượng, có chút rùng rợn.

Tô Diệp rón ra rón rén xuyên qua phòng khách, đẩy cửa phòng bếp, rót cốc nước rồi lại nhẹ nhàng rón rén đóng cửa lại đi ra, sau đó nằm sấp bên bệ cửa sổ ngửa đầu ngắm trăng.

Không gian vốn tĩnh lặng bỗng nhiên có một âm thanh sột soạt vang lên, Tô Diệp biết ngay là Dương Nghị, ngửa cổ uống một hơi cạn sạch, cũng không có ý đem cốc cất lại chỗ cũ liền ba chân bốn cẳng chuồn vào phòng ngủ.

"Tiểu Diệp!"

Thanh âm kia dịu dàng mang theo chút lười biếng, khàn khàn, không giống anh lúc ban ngày, ở trong không gian đêm khuya tĩnh mịch nghe tới,

lại khiến người ta mê mẩn. Tô Diệp nghe thấy lòng mình đánh một tiếng "Ầm", hai chân lập tức dừng lại, gò má cũng không tự chủ được mà ửng hồng.

Tiếng bước chân ngày một tiến gần hơn, Tô Diệp càng nghe được rõ tiếng trái tim mình đập càng nhanh hơn, từng nhịp từng nhịp dồn dập khiến cô hô hấp có chút khó khăn.

"Em khát nước sao?" Giọng nói phía trên đỉnh đầu trầm thấp mà êm ái, dịu dàng thăm thiết.

"Ừ." Tô Diệp thấp thỏm lên tiếng trả lời.

"Anh cũng cảm thấy khát, ngủ không được!" Trong thanh âm loáng thoáng mang theo một chút dụ dỗ.

Tô Diệp xấu hổ ngẩng đầu lên, nhờ ánh trăng chiếu sáng, nhìn thấy đôi mắt sáng ngời, vui vẻ, nào có bộ dạng giống như vừa mới tỉnh ngủ?

"Anh không uống nước sao?" Tô Diệp chỉ cái cốc trên bệ cửa sổ: "Em đi lấy giúp anh nhé?"

"Được!" Dương Nghị cười nói.

Tô Diệp cầm cái cốc bên cạnh anh rồi đi vượt qua, bước nhanh vào phòng bếp lấy nước, trở ra thì Dương Nghị đang dựa người bên bệ cửa sổ nhìn ra ngoài. Tô Diệp đi đến bên người anh, đem cái cốc đặt vào tay anh, nhẹ giọng hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?"

"Nhìn thứ vừa rồi em ngắm!" Dương Nghị cười, xoay xoay cốc nước trong tay, lông mày khẽ nhếch, đuôi tay đem Tô Diệp ôm vào trong ngực, cúi đầu bên tai cô nói: "Em giúp anh uống đi!"

Tô Diệp ngượng, ở trong lòng anh uốn éo, sẵn giọng: "Anh đừng dẫn lại cho em, uống nước thôi mà cũng cần người đút sao?"

"Anh dạy em!" Dương Nghị cười nhẹ, mang theo vẻ mềm mại tựa như tấm lụa lướt qua da thịt. Anh bưng cốc lên nhấp một ngụm, quay mặt Tô Diệp đối diện mình, cười híp mắt cúi người xuống.

Tô Diệp chưa kịp phản ứng, đôi môi của anh đã tìm đến, cô không nỡ từ chối, đành phải hé đôi môi anh đào nghênh đón anh, nước ấm từ trong miệng anh chảy qua, dọc theo yết hầu trôi xuống dưới, Tô Diệp chưa kịp nuốt, lưỡi anh đã theo sát tới.

Từ xưa đến nay, văn nhân mặc khách luôn không sợ người khác làm phiền, ánh trăng mờ lung, khiến con người ta mê loạn. Tô Diệp còn đang mãi đắm chìm vào nụ hôn thì tay Dương Nghị đã luồn vào trong áo.

Tô Diệp nghe được tiếng cười đầy ám muội của anh, vừa then thùng vừa lúng túng, cô biết anh đang cười cái gì, cô không có mặc đồ lót bên trong, mà vào giờ phút này, tay của anh đang ôm trọn bờ hông của mình, thoả thích sờ nắn. Tô Diệp muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh giữ chặt ôm vào lòng, đằng sau lại là bức tường, cô căn bản không có chỗ để trốn, hơi động một chút, thân thể của anh liền ép sát, khiến cô bị kẹt giữa bức tường và thân thể anh.

"Tiểu Diệp!" Dương Nghị ngừng hôn liền chuyển sang ngậm lấy vành tai Tô Diệp, mơ hồ không rõ nói: "Anh đang rất khó chịu!"

Tô Diệp tin, bởi vì lúc này cô có thể cảm nhận được thân thể anh có sự thay đổi, trong lòng có chút sợ hãi, lại cảm thấy đặc ý, bên tai là thanh âm trầm khàn của anh, dường như anh đang phiền muội vì lửa dục trong người không có chỗ phát tiết, trái tim liền mềm nhũn, cánh tay đang ra sức đẩy anh ra cũng dần yếu đi, thấp giọng nói: "Anh thả em ra trước đã!"

"Không thả! Là em quyến rũ anh trước." Dương Nghị vùi đầu vào hõm vai cô, tinh tế hôn lên.

Tô Diệp sợ ngứa, nhanh chóng rút cổ lại tránh né, đưa tay đẩy đầu anh ra, "Anh nói bậy! Em không có!"

"Sao lại không! Đêm hôm khuya khoắt em không ngủ còn đánh thức anh dậy, quần áo cũng không mặc, còn nói không phải quyến rũ anh!"

Tô Diệp dờ khóc dờ cười: "Em vẫn mặc đồ đó! Hơn nữa, mới vừa rồi không phải anh nói không ngủ được sao? Thế nào lại đổ lỗi cho em đánh thức anh dậy!"

Dương Nghị tóm lấy cái áo trên người Tô Diệp giật nhẹ, cười nói: "Áo này là của anh! Ra lệnh cho em lập tức trả lại cho anh!"

"Nào có ai như anh hả!" Tô Diệp buồn cười, "Không trả!"

"Tự trả hay để anh ra tay?"

Tô Diệp thấy được trong nụ cười của anh có vài phần ranh mãnh, liền biết anh chỉ có ý trêu chọc mình, cũng không cho là thật, đưa tay đánh anh một quyền, cười nói: "Lưu manh!"

"Lưu manh cũng không giống anh!" Dương Nghị trừng mắt, chột híp mắt cười nói: "Nếu không anh biểu diễn cho em xem thế nào mới thực sự là lưu manh?"

Tô Diệp cười giã dũa, Dương Nghị nhìn cô cười, thuận thế hôn nhẹ lên thái dương cô một cái, sau đó buông lỏng cánh tay ra, nhẹ nhàng ôm cô nói: "Thôi đi ngủ đi! Chớ suy nghĩ lung tung, sáng mai anh đưa em về!"

Tô Diệp hiếu kỳ, nháy mắt hỏi: "Làm sao anh biết em đang suy nghĩ lung tung?"

Dương Nghị cười nhạt, xoa bóp khuôn mặt Tô Diệp, vẻ mặt khinh thường, "Sao lại không? Anh dùng đầu ngón chân cũng có thể đoán được em đang nghĩ gì! Mau trở về giường ngủ đi!"

Tô Diệp chếp miệng, thông thả trở về phòng ngủ, Dương Nghị nhìn cô đóng cửa phòng, liền đi đến bên bàn trà lấy ra gói thuốc lá, hút hết một điếu, rồi làm một ngụm nước lạnh, cảm thấy không còn khó chịu nữa mới đứng dậy về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, lúc Tô Diệp đẩy cửa đi ra, bữa sáng đã bày lên bàn, Dương Nghị trang phục chỉnh tề ngồi ở trước bàn vừa ăn vừa xem báo, nghe thấy cửa phòng mở, quay đầu lại nói: "Dậy rồi sao? Em đi rửa mặt đi rồi vào ăn sáng!"

Ăn xong bữa sáng, Dương Nghị lái xe đưa Tô Diệp về trường học, khi sắp tới nơi, Tô Diệp hỏi: "Ngày lễ Quốc Khánh anh có thể xin phép nghỉ dài hạn được không?"

"Chắc là có, nhưng còn phải xem cấp trên chỉ đạo thế nào, làm sao vậy? Muốn đi ra ngoài du lịch sao?" Dương Nghị không quay đầu lại hỏi.

Tô Diệp giả bộ điềm nhiên như không thản nhiên nói: "Em định về quê! Vốn là muốn đi cùng anh, nhân tiện để anh gặp mặt ba mẹ em, nhưng nếu anh không xin nghỉ được thì để lần sau vậy!"

Dương Nghị nghe được điều này tâm trạng vô cùng phấn khích, đưa tay nắm lấy bàn tay Tô Diệp hôn nhẹ lên, cười nói: "Em phải nói sớm chứ! Gặp mặt ba mẹ là chuyện quan trọng, dù bận đến mấy cũng phải thu xếp thời gian! Em yên tâm đi, đến lúc đó nhất định anh sẽ cùng em về!"

Tô Diệp bật cười, lườm hằm một cái, oán trách nói: "Ai là ba mẹ của anh! Người ta còn chưa đồng ý đâu!"

Dương Nghị lưng thẳng tắp, ngẩng cao đầu mỉm cười, nhúu mày đùa giỡn nói: "Người đàn ông đẹp trai tiêu sái như này, anh dám cam đoan, ba mẹ em nhất định thoả mãn!"

Tô Diệp cười nhạo: "Anh còn dám lên mặt!"

Hai người trêu chọc nhau vài câu, Tô Diệp thu lại vẻ vui đùa nghiêm mặt nói: "Anh nhanh chóng xác định lại thời gian để em còn mua vé tàu."

"Lái xe về đi! Thị trấn Thiên cũng không xa, ngồi xe lửa quá phiền phức."

"Vây cũng được." Tô Diệp cười nói: "Vây thì đi từ sáng, chắc mất khoảng bốn tiếng đi xe."

"Không thành vấn đề!" Dương Nghị hào sảng đáp.

Đến trước cổng trường, khung cảnh chia tay ngày hôm qua lại tái hiện, bất quá hôm nay tâm tình Tô Diệp khá hơn, cũng không gặp lại Trần Thần.

Trong phòng thí nghiệm ngược lại rất náo nhiệt, mấy thực sĩ mới nhập học cùng mấy tiến sĩ môn sinh gom góp thành một đồng vây quanh Trần Tùng Dương, nghe hăng miện lưỡi lưu loát trình bày "Con đường sự nghiệp của Lộ lừa đảo", Tô Diệp đối với Trần Tùng Dương tràn đầy sức sống mỉm cười gật đầu xem như chào hỏi rồi đi đến vị trí của mình ngồi xuống.

Vừa mới ổn định chỗ ngồi không lâu liền nghe thấy "Loảng xoảng" một tiếng, hơn hai mươi cái đầu cùng nhau nhìn lại, đã thấy Lộ Nhất Minh lòng như lửa đốt từ trong phòng làm việc đi ra, sóng mắt quét ngang, nhìn thấy Tô Diệp thần sắc lập tức thả lỏng, cười tủm tỉm vẫy tay gọi cô: "Tiểu Diệp, em lập tức đi sang trường tiểu học bên cạnh, đem những loại thuốc này cho Lộ Tuấn Ninh! Nhanh lên!"

Những người làm lâu năm đều tỏ ra rất bình tĩnh, bộ mặt vô cảm, ai về làm việc nấy, đối với việc này bọn họ đã mắt diếc tai ngơ rồi, ai bảo Tô Diệp là học trò cưng của Lộ lừa đảo chứ! Chỉ có mấy cô cậu thực sĩ mới nhập học bốn mắt nhìn nhau, mím môi cười trộm, đồng cảm nhìn theo Tô Diệp nhận thuốc trong tay Lộ Nhất Minh, mặt đầy vẻ bất đắc dĩ đi ra khỏi phòng thí nghiệm.

Tô Diệp kể từ khi xác định mở đề, địa vị ở trong phòng thí nghiệm bị giảm xuống rõ rệt, mặc dù vẫn được tôn xưng là Đại Sư Tỷ, nhưng chỉ là hữu danh vô thực. Cô càng giống thư kí kiêm bảo mẫu của giáo sư Lộ, mỗi ngày thay mặt hân giảng bài phê bài ghi báo cáo, có khi còn phải chịu trách nhiệm đưa đón cậu ấm Lộ Tuấn Ninh, phụ đạo bài tập về nhà cho cậu nhóc, Tô Diệp cảm thấy, cô học tiến sĩ đủ rồi giờ là bồi dưỡng tổng hợp lại tố chất!

Bảo mẫu thì bảo mẫu, Tô Diệp cũng không ngại, dù sao việc này mấy năm trước cô cũng đã từng làm, trước khi đi cố gắng giúp Lộ lừa đảo, coi như là làm việc đến nơi đến chốn.

Tô Diệp cười xe đạp, hồng học phi tới trường tiểu học bên cạnh, chờ tiếng chuông tan học vang lên, liền gọi điện thoại kêu bạn nhỏ Lộ ra nhận thuốc, cũng cẩn thận quan sát bệnh tình, xác thực không có gì đáng ngại sau đó liền ra vẽ hiền lành an ủi cậu bé vài câu. Xong việc lại hồng học đạp xe về phòng thí nghiệm, báo cáo kỹ càng tình hình cho giáo sư Lộ. Không dễ gì ứng phó xong, vừa đi ra khỏi văn phòng hân, thì thấy trong phòng thí nghiệm chỉ còn lại vài người, liền thất thểu ra khỏi phòng thí nghiệm đạp xe về phía căng tin đi ăn cơm!

Tô Diệp vừa đi vừa cúi đầu than thở, Vương Chí Vĩ từ phía sau đuổi theo, cột nhả nói: "Tô công công, buổi sáng hôm nay vất vả rồi! Long thể của thái tử có tốt không? Hoàng Thượng có dặn dò gì nữa không?"

Tô Diệp tức giận lườm hăn một cái, lớn giọng quát: "Hoàng Thượng nói, loại việc như thế này vẫn nên để Vương Chí Vĩ đảm nhiệm là yên tâm nhất, lần sau nên để hăn đi!"

Mấy sư đệ sư muội đi bên cạnh đều cười ha ha, Vương Chí Vĩ cũng không giận, cười ha hả mà ngó ngó Tô Diệp, rung đùi đắc ý nói: "Hoàng Thượng anh minh! Quả là có mắt nhìn người đó!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 35: Tình Bạn Và Tình Yêu

Thời gian mở đề tới gần, Tô Diệp cố gắng tránh gặp mặt với Lộ Nhất Minh để đỡ bị sai vặt. Cô hầu như dành hết thời gian một ngày ở trong thư viện tra tư liệu chuẩn bị PPT, ngay cả Chủ nhật cũng không bỏ qua.

PPT: Thuyết trình PowerPoint

Ánh nắng ngả về tây, Tô Diệp cúi đầu vừa gửi nhắn tin vừa nắm tay Dương Nghị lão đảo đi ra ngoài. Tầm này là giờ tan học, từng tốp ba tốp năm ra ra vào vào, ở cửa lớn chen chúc nhau thành một đoàn, xô đẩy ở bên trong, đi về phía trước nghe có vẻ khá khó khăn.

Tô Diệp ngẩng đầu quét mắt một vòng, nắm tay Dương Nghị thật chặt, cũng không để ý, thấp đầu tiếp tục gửi nhắn tin, để mặc Dương Nghị dắt mình đi về phía trước, nhưng không ngờ từ phía đối diện có một người đi đến, nhằm đúng giữa hai người mà xuyên qua, khắp nơi đều chật kín người, Dương Nghị không còn cách nào, đành phải buông lỏng tay Tô Diệp để người đó đi qua.

Tô Diệp mắt thoáng nhìn thấy một người mặc áo sơ mi trắng tới gần, lập tức hiểu ra nguyên nhân Dương Nghị buông tay mình, cũng nghiêng người nhường đường, đợi đến khi người nọ vừa lướt qua liền trở về tư thế cũ, cũng không ngẩng đầu, chỉ bằng cảm giác đưa tay cầm lấy bàn tay bên cạnh, trong lòng hơi kinh ngạc: "Tay của anh sao đột nhiên trở nên lạnh như vậy!"

Thình lình nghe được bên tai một thanh âm xa lạ vang lên: "Bạn học! Bạn học!"

Tô Diệp theo tiếng gọi nhìn lại, đã thấy bạn học Nhất Thanh Tú nở nụ cười ngại ngùng, đang lúng túng nhìn cô, Tô Diệp nghi hoặc, nhìn theo ánh mắt của hắn, thấy hai người đang nắm tay nhau!

Tô Diệp như bị điện giật nhanh chóng rút tay về, bùm mặt e thẹn nói: "Thực xin lỗi, thực xin lỗi! Tôi nhận lầm người!"

"Ngại quá! Bạn gái của tôi nhận lầm người!" Dương Nghị cười khố hướng cậu bạn kia xin lỗi.

"Không sao!" Bạn học Nhất Thanh Tú cũng cảm thấy thẹn thùng, xoay người nhanh chóng rời đi.

"Em thật đúng là! Bạn trai mình cũng có thể nhận lầm!" Đợi cậu bạn kia rời đi xa một chút, Dương Nghị cúi đầu nhìn Tô Diệp đang rất ngượng, bất lực lắc đầu.

Tô Diệp cười khanh khách, tóm lấy cánh tay anh mà lắc qua lắc lại, nhỏ giọng nói: "Đây là do anh không giữ chặt em, làm hại em một vố! Mặc cỡ chết đi được!"

Dương Nghị dở khóc dở cười, sẵn giọng: "Em còn không biết xấu hổ trách anh?"

Tô Diệp buông tay Dương Nghị ra, giận dỗi nói: "Không trách anh thì trách ai hả! Nếu không phải anh buông tay, em làm sao có thể nhận lầm người?" Lời vừa dứt, tự mình không kiềm chế được nở nụ cười.

Dương Nghị bật cười, kéo tay Tô Diệp, sắc mặt nghiêm túc nói: "Được! Anh cam đoan với em, từ nay về sau mặc kệ thiên lôi đánh xuống,

núi có lở, sông cạn đá mòn, anh nhất định nắm chặt tay bác sĩ Tô, tuyệt đối không buông ra!"

Tô Diệp trong lòng biết anh đang nói giỡn, liền dùng tay đẩy đẩy anh, cười nói: "Anh dẻo miệng lắm! Đúng rồi, anh nói tối nay muốn gặp mặt chiến hữu! Định đi đâu ăn cơm đây?"

"Nếu đi gặp chiến hữu, đương nhiên phải để hân quyết rồi, tốt xấu gì cũng phải nhường hân bày tỏ tâm ý chứ!" Dương Nghị mang theo Tô Diệp hướng cổng trường đi tới, "Hơn nữa, hiện tại hân làm ăn phát đạt, có thể so với chúng ta giàu hơn nhiều, không ăn của hân thì ăn ai!"

Tô Diệp trong lòng khê động, mơ hồ liền đoán được anh đang nói tới ai, nhưng vẫn cố gắng nắm lấy một tia hy vọng, lo sợ bất an hỏi: "Người đó là ai vậy?"

"Em chắc không quen đâu, là bạn ở trong quân ngũ, hai năm trước chuyển nghề, hiện giờ mở một câu lạc bộ Taekwondo ở Bắc Kinh, buôn bán làm ăn rất được, tên là Tống Minh Viễn!"

Tô Diệp dừng bước, Dương Nghị phát giác, quay đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

"Không có gì!" Tô Diệp chợt dạ, miễn cưỡng cười cười, "Em biết người này, hai bạn em là đồng hương, cha mẹ quan hệ rất tốt."

Chuyện cho tới bây giờ, Tô Diệp cảm thấy đã không còn gì để dấu diếm nữa, nếu như không có chuyện gì lớn thì giữa cô và Dương Nghị cũng là ván đã đóng thuyền rồi, sau này ba người bọn họ chắc chắn sẽ gặp mặt nhau, chỉ có thể lừa gạt được lúc này chứ không thể dấu diếm cả đời, không bằng thẳng thắn thành khẩn khai báo, chết sớm giải thoát sớm, huống chi, cô cảm thấy mình cũng không có làm gì sai.

Dương Nghị trố mắt: "Sao trước giờ anh chưa thấy em nói qua?"

Tô Diệp có chút hoảng hốt, rút tay khỏi bàn tay anh, khẽ cười cười, cố gắng trấn tĩnh nói: "Em có rất nhiều bạn, chẳng lẽ phải thông báo hết từng người một với anh sao!"

"Anh không có ý này!" Dương Nghị nhú chặt lông mày trầm tư một lát, nhìn chăm chăm vào Tô Diệp nói: "Em đã sớm biết quan hệ giữa bọn anh."

Ánh mắt của anh sắc bén, sắc mặt nặng nề, câu nói sau cùng giọng điệu bình thường, căn bản không phải là đang hỏi cô. Tô Diệp vốn là có chút chột dạ, lúc này bị anh nhìn chăm chăm như vậy, trong lòng càng bất ổn, chỉ biết cúi đầu không dám nói năng gì.

Dương Nghị trong lòng lập tức có dự cảm không tốt về việc này, nhưng anh không muốn hỏi, chỉ chờ Tô Diệp có thể tự mình nói ra. Tô Diệp thấy anh đứng nguyên tại chỗ bất động mà nhìn chăm chăm vào mình, dường như đang đợi cô giải thích, trong lòng liền biết chạy không thoát, lại cảm thấy khó mở miệng, ấp úng nói: "Có thể anh ta có chút ý nghĩ, em cũng không dám xác định, sợ anh hiểu lầm nên không dám nói."

Dương Nghị tim đập thành thịch, mày nhú lại càng chặt, trầm giọng hỏi tới: "Cậu ta.... Thích em?"

Tô Diệp vội vàng lắc đầu: "Anh ta cái gì cũng chưa nói, là bản thân em tự suy đoán, cũng có thể không phải!"

Dương Nghị trong bụng suy tính, im lặng một lát lại hỏi: "Vậy còn em? Em...?"

Tô Diệp chợt cảm thấy tức giận, chung đụng bốn tháng, thái độ của cô chẳng lẽ còn không đủ rõ ràng sao?

"Em đối với anh ta không có ý gì khác, anh suy nghĩ nhiều rồi!"

Tô Diệp vừa nói xong liền quay đầu đi, Dương Nghị vội vàng bước nhanh vài bước kéo cô lại, cũng không để ý tới cô đang giãy dụa, đơn giản chỉ là đem cô ôm vào lòng, mềm giọng dỗ dành nói: "Tiểu Diệp! Em đừng nóng giận, anh chỉ là có chút sợ hãi, cho nên mới phải hỏi như vậy!"

Tô Diệp kinh ngạc, từ lúc quen biết, xác định quan hệ, cho tới bây giờ, anh luôn tràn đầy tự tin, xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn cũng luôn một mình gánh chịu, kiên cường trấn định. Tô Diệp đã quen dựa dẫm vào anh, cho rằng anh không hề sợ hãi điều gì, lúc này đột nhiên nghe được hai chữ này từ trong miệng anh, trái tim đột nhiên liền mềm nhũn, ngừng giãy dụa mà ngoan ngoãn dựa vào trong lòng anh, giang hai tay ôm lấy eo anh.

Cái ôm kia chính là thông báo cho anh sự chắc chắn, Dương Nghị nhất thời kích động, hai tay đang ôm Tô Diệp cũng chặt hơn.

"Nếu không em không đi cùng anh nữa! Tránh để mọi người cảm thấy khó xử." Im lặng chốc lát, Tô Diệp nói khẽ.

Dương Nghị khẽ cười một tiếng buông cô ra, đưa tay thay cô vén mấy sợi tóc bên thái dương, cười nói: "Từ nay về sau chắc sẽ phải chạm mặt khá nhiều, chẳng lẽ lại trốn cả đời?"

Lời tuy nói như vậy, nhưng anh chưa nắm rõ sự tình nên trong lòng có chút cảm giác không nắm chắc, mắt thấy Tô Diệp nhú mày không nói, liền cố gắng dò hỏi một chút chuyện giữa bọn họ, chỗ mấu chốt càng cân nhắc từng câu từng chữ. Tô Diệp thực sự thẳng thắn, không chút nào giấu diếm, cô càng nói, vẻ mặt Dương Nghị càng rạng rỡ, trong lòng cũng đã đưa ra quyết định, ôm eo Tô Diệp an ủi: "Đừng lo, bữa cơm tối nay, hai người trước kia qua lại thế nào thì cứ như thế đi, những chuyện khác để anh xử lý!"

"Anh muốn xử lý như thế nào?" Tô Diệp nghe anh tỏ thái độ nghiêm túc, bất giác lo lắng, nheo mắt kinh ngạc hỏi.

Dương Nghị bật cười, xoa mặt cô, cười nói: "Đây là chuyện của đàn ông! Em không cần quan tâm đâu." Mắt thấy Tô Diệp vẫn còn nghi hoặc, liền an ủi: "Đừng lo lắng, chúng ta đều đã hơn ba mươi rồi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! Anh sẽ tự biết có chừng mực, không để cho mọi người khó xử."

Tô Diệp bán tín bán nghi, cúi đầu nghĩ, nắm tay anh dặn dò: "Nếu anh ta giả ngu, thì anh cứ giả bộ như không biết chuyện này, được không?"

"Được!" Dương Nghị cười đồng ý.

Dù đã bàn bạc trước nhưng suốt dọc đường Tô Diệp vẫn có chút không yên, càng không ngừng suy nghĩ xem lúc gặp mặt nên nói cái gì, cũng không thể quá mức lạnh nhạt câu nệ, ngược lại có vẻ chột dạ, lại cũng không thể tùy tiện ăn nói không suy nghĩ, để cho giữa hai người lại sinh ra hiềm khích. Dương Nghị thấy nét mặt cô u ám, liền cầm tay cô, kể một vài chuyện vui trước kia ở trong quân đội để giúp cô giải sầu, chỉ là tuy ra sức kể, hiệu quả cũng không thể nói là tốt, Tô Diệp vẫn là vẻ mặt như vậy, Dương Nghị nhìn mà trong lòng chua xót, cũng chẳng phân biệt nổi rốt cuộc là cô bởi vì thẹn thùng, hay là cảm thấy xấu hổ đối với Tống Minh Viễn.

May mắn nhà hàng mấy người họ đặt hẹn cũng không xa, chưa tới 20 phút đã tới nơi, Tô Diệp đầu hơi cúi đi bên cạnh Dương Nghị, nhắm mắt theo đuôi, trong đầu giờ đang vô cùng hỗn loạn, không thể suy nghĩ bất cứ điều gì. Mắt thấy cửa phòng càng lúc càng gần, cô vẫn chưa nghĩ ra kế sách gì, lúc này liền hạ quyết tâm, dứt khoát bỏ qua không suy nghĩ thêm nữa, bình đến tướng chặn, nước đến đất chặn, chỉ cầu không thẹn với lương tâm!

Đẩy cửa đi vào, còn chưa kịp ngẩng đầu, liền nghe thấy giọng nói quen thuộc của Tống Minh Viễn cất lên: "Đến muộn quá! Đầu tiên phạt ba ly!"

Tô Diệp giương mắt nhìn lên, đã thấy ánh mắt bình thản của hắn, giọng nói hào sảng, thần sắc tươi sáng, không có chút nào không được tự nhiên, ánh mắt đang nhìn Dương Nghị chậm rãi chuyển qua, rơi vào trên mặt cô, nụ cười liền thâm sâu vài phần, hài hước nói: "Tô Diệp, đã lâu không gặp! Nhưng từ nay về sau nên gọi chị dâu rồi!"

Tô Diệp lúng túng, mặt liền đỏ ửng, ngay cả bên tai cũng có chút nóng lên, thấp đầu không biết nên đáp lại như thế nào.

"Cậu vào sau tôi ba tháng, gọi chị dâu cũng đúng!" Dương Nghị thay Tô Diệp kéo ghế ngồi bên cạnh mình, đối với Tống Minh Viễn cười nói: "Tống Tống! Hiện tại muốn gặp ngài quả thực không dễ dàng gì!"

Tống Minh Viễn thay Dương Nghị rót rượu, cầm thực đơn phục vụ đưa tới cho Tô Diệp, cảm thán nói: "Gần đây tương đối bận bịu, vốn đã muốn gặp nhau từ sớm, nhưng quả thực không thể phân thân, phải để đến tận bây giờ."

"Vậy bây giờ phải làm sao, trông cậu hôm nay không được tốt, tối nay có thể uống không?" Dương Nghị cười ha hả, cũng không đợi Tống Minh Viễn trả lời, liền đẩy tay Tô Diệp, đùa giỡn nói: "Em muốn ăn cái gì thì gọi cái đó, không cần tiết kiệm tiền cho cậu ta!"

"Em không gọi đâu, các anh gọi đi!" Tô Diệp đem quyền thực đơn trong tay đẩy trở về, "Em đi toilet một chuyến!"

Nghe tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, hai nam nhân nhìn nhau cười, Dương Nghị đem thực đơn đưa tới trước mặt Tống Minh Viễn, cười nói: "Nơi này cậu thường đến, vậy cậu gọi món đi!"

"Cậu gọi mấy món Tô Diệp thích ăn đi, còn hai người chúng ta gọi vài món đồ nhắm là được rồi!" Tống Minh Viễn cảm thấy ngực mình có chút đau đớn, bận bịu nói sang chuyện khác: "Lão Lý thế nào rồi? Thân thể ổn chứ?"

"Rất tốt!" Dương Nghị cũng không từ chối nữa, chọn vài món Tô Diệp thích ăn, lại dặn dò nhân viên phục vụ vài câu, quay đầu đối với Tống Minh Viễn nói: "Minh Viễn, danh nhân không nói tiếng lóng, cảm ơn huynh đệ tác thành, tôi mời cậu một ly!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 36: Bài Giảng Tiếp Theo...

"Mỗi người có một số phận khác nhau, hai người gặp được nhau chính là có duyên!" Tống Minh Viễn bưng ly rượu lên, hai người nhẹ nhàng chạm cốc, nhìn nhau cười rồi một hơi cạn sạch.

Lúc Tô Diệp đẩy cửa đi vào, hai người đàn ông trong phòng đang nói chuyện với nhau rất vui vẻ, nét mặt cử chỉ đều rất tự nhiên, không hề ngại ngùng xa cách, Tô Diệp bất giác hiếu kỳ, ngồi xuống cố ý liếc nhìn Dương Nghị, cũng không biết là trùng hợp hay do tâm ý tương thông, ánh mắt hai người chạm nhau, nụ cười của anh khiến Tô Diệp cảm thấy yên tâm, trong lòng liền trấn tĩnh lại.

"Có đói bụng không?" Dương Nghị hơi cười hỏi: "Dịp lễ Quốc Khánh Minh Viễn cũng về quê, vừa vặn chúng ta có thêm một người bạn đồng hành."

Tô Diệp đưa mắt nhìn Tống Minh Viễn, hân cười híp mắt, một tay để yên trên bàn, một tay nắm lấy ly rượu, hơi nghiêng đầu nhìn cô, trêu chọc nói: "Cũng không phải tôi muốn làm kỳ đà cản mũi hai người đâu! Là bạn trai cô chủ động yêu cầu, nếu có bất mãn thì hãy hỏi cậu ta nhé!"

Tô Diệp mặc dù cảm thấy việc này không ổn, nhưng nếu Dương Nghị đã nói, cô cũng không rảnh mà vạch trần hắn, bị Tống Minh Viễn trêu ghẹo như vậy, cô càng cảm thấy thẹn thùng, vội vàng cười lắc đầu: "Không có, không có, đi cùng nhau cũng tốt. Tôi không biết lái xe, hai người các anh

có thể thay phiên nhau lái, nếu không một mình anh ấy đi bốn tiếng đồng hồ sẽ rất mệt."

Tống Minh Viễn trong lòng lại đau nhói, có phần không cảm xúc, khép mi mắt khẽ mỉm cười, đưa điếu thuốc trong tay ném cho Dương Nghị, còn mình thì lấy điếu khác, đang chuẩn bị cầm lấy cái bật lửa trên bàn châm thuốc cho anh, liền thấy Dương Nghị lắc đầu khoát tay nói: "Cậu hút đi, mình không hút đâu!"

Tống Minh Viễn kinh ngạc, mở to hai mắt nhìn hỏi: "Thật hay giả vậy? Sao lại không hút nữa?"

"Gần đây phổi không tốt lắm!" Dương Nghị đưa mắt nhìn chăm chăm ly rượu trong tay giả bộ thâm trầm.

Tô Diệp chịu hết nổi mím môi cười trộm, lại sợ bị Tống Minh Viễn trông thấy, liền nâng tay phải lên che mặt. Tống Minh Viễn cũng đâu phải dạng vừa, xem xét điệu bộ của hai người liền hiểu ra vấn đề, liếc xéo Dương Nghị, ha ha cười nói: "Không nhìn ra, bác sĩ Tô rất nghiêm khắc nha!"

Dương Nghị ngượng ngùng, khụ khụ vài tiếng, đưa mắt nhìn quanh: "Thế nào mà vẫn chưa đem món ra? Tiểu Diệp, em đi hỏi thử xem!"

Tô Diệp vừa mới đứng lên, liền thấy Tống Minh Viễn ghé sát vào người Dương Nghị, cười hì hì hỏi: "Gần đây bụng dạ có vấn đề sao?"

Dương Nghị oán hận liếc nhìn hắn, cầm khăn tay trên bàn ném qua, Tô Diệp nhịn không được, cả người ngã về phía sau lưng ghế, bùm mặt cười khanh khách.

Bữa cơm này ăn rất vui vẻ, hai người đàn ông say sưa ngồi ôn lại chuyện năm xưa, dường như thời gian đột nhiên quay ngược trở lại, dừng ở thời điểm họ còn là những chiến sĩ ở vùng biên cương xa xôi, tuy vất vả

nhưng lại vô cùng ý nghĩa. Dấu vết năm tháng ghi trên mặt, khắc vào tim, không thể xoá nhoà.

Tô Diệp chăm chú nghe, mơ hồ cảm thấy, cái gọi là chiến hữu kia quả thực không tầm thường, dù cho trải qua bao gian khổ, gió táp mưa sa, nhưng đến cuối cùng chỉ cần một ly rượu, cười một tiếng là xóa hết hận thù.

Lúc từ nhà hàng đi ra, Dương Nghị và Tống Minh Viễn vẫn còn chưa tỉnh hẳn, vai kề vai đứng ở dưới bậc thềm, cười đùa tăng độ tình cảm, Tô Diệp đứng ở ven đường gọi xe, Dương Nghị đẩy Tống Minh Viễn đi lên phía trước, "Cậu đi trước đi, bọn mình đợi xe sau đến, lúc nào rảnh liên lạc sau!"

"Không phải cậu còn phải đưa Tô Diệp về sao, hai người đi trước đi!" Tống Minh Viễn hai má đỏ hồng, xoa huyết Thái Dương lăm bầm nói.

Dương Nghị nhìn đồng hồ trên tay, đã gần mười giờ, cũng không từ chối nữa, vỗ vai Tống Minh Viễn, cười nói: "Vậy bọn mình đi trước, cậu một mình ổn chứ?"

"Được! Mới uống có vài chén làm sao mà không được!" Tống Minh Viễn cười nhạo một tiếng, bất mãn kêu la.

Tô Diệp lại có chút bận tâm, hần đầu óc tuy vẫn còn tỉnh táo, nhưng bước chân lại loạng choạng, mắt lơ đãng mơ màng, lông mày chau lại, dường như trong người đang rất khó chịu. Tô Diệp lắc tay Dương Nghị, nhỏ giọng nói: "Hần hình như uống say rồi, nếu không hai người đi cùng nhau đi, em đi một mình cũng được."

Người tài xế xe taxi có phần mất kiên nhẫn, quay cửa kiếng xuống ngó đầu ra dò xét quát: "Có đi hay không hả?"

"Đi ngay đây, làm phiền bác tài chờ một chút" Dương Nghị tới đỡ cánh tay Tống Minh Viễn, nhìn Tô Diệp nói: "Chúng ta cùng đi đi, anh đưa em về trước, sau đó đưa cậu ấy về sau!"

Mấy ngày sau trôi qua rất nhanh, thoát cái đã đến ngày nghỉ lễ Quốc Khánh. Dương Nghị tới đón cô nhưng không thấy bóng dáng Tống Minh Viễn, Tô Diệp cảm thấy có chút ngạc nhiên, nhìn một lúc, cuối cùng chịu không nổi, liền giả bộ điềm nhiên như không, vụng trộm liếc nhìn Dương Nghị, hỏi: "Không phải Tống Minh Viễn muốn cùng chúng ta trở về sao?"

"Cậu ta có việc đột xuất, ngày mai sẽ về sau!" Dương Nghị quay đầu cực kỳ nhanh liếc nhìn Tô Diệp, mỉm cười nói: "Thế nào? Lo anh lái xe mệt sao?"

"Em chỉ tùy tiện hỏi một chút!" Đối với người có da mặt dày như anh, Tô Diệp từ trước đến nay biết rõ mỗi lời anh nói ra tưởng chừng rất đơn giản dễ hiểu, nhưng phía sau lại ẩn chứa hàm ý sâu xa mà cô chưa chạm tới.

Dương Nghị cũng không nói thêm gì nữa, im lặng nửa giờ, vừa nghiêng đầu nhìn qua đã thấy Tô Diệp lệch đầu tựa lưng vào ghế ngồi đi gặp Chu công rồi, Dương Nghị bất lực cười cay đắng, có đôi khi, người có suy nghĩ đơn thuần đối với mình lại là chuyện tốt!

Xe lái vào trong sân khu tập thể, Tô Diệp cách cửa kính xe liếc mắt liền trông thấy trong đám người đang tươi cười rạng rỡ chính là mẹ Tô, đưa tay đẩy đẩy Dương Nghị, chỉ vào Đường Viện nói: "Đó là mẹ em, người phụ nữ mặc áo khoác màu trắng gạo đỏ, anh thấy không?"

Dương Nghị đang tắt máy xe, nghe vậy sững sốt, lưng lập tức thẳng tắp, biểu hiện nghiêm túc, tay theo thói quen sờ cổ áo, hai đầu ngón tay cách áo sơ mi chà xát, mới ý thức hôm nay anh không mặc quân phục, huống hồ cách đó không xa Đường Viện đang trò chuyện rất say sưa, cần

bản không chú ý tới bọn họ, cho dù anh có trang điểm cũng chẳng ai quan tâm. Dương Nghị bất giác cũng có chút ngượng ngùng, sợ bị Tô Diệp phát hiện mình khẩn trương, liền làm ra vẻ đưa tay lên đầu sửa sang lại mái tóc chỉ cao hơn da đầu chưa tới một tấc.

Tô Diệp không có thời gian để tâm tới Dương Nghị, hiện giờ cô cũng đang rất kích động, tính xem lát nữa nên đối mặt với gia đình và hàng xóm như thế nào, hiện tại cô rất hạnh diện vì mình đưa về một chàng trai rất hoàn mỹ!

Chớ nên trách cô quá mức hư vinh, Tô Diệp thật sự là bị quá nhiều người "Quan tâm" rồi! Nhớ năm đó, mỗi lần cô trở về, đều rất ít khi ra khỏi nhà, nguyên nhân chính là không muốn bị các cô hàng xóm buôn dưa lê về bản thân, cũng thấy rất phiền khi có ai đó dạy bảo mình: Ánh mắt không nên quá cao, chỉ cần là người bình thường có công việc ổn định, chứ nhờ quá tuổi thì khó mà tìm được mối tốt...

Tô Diệp trong lòng khó chịu buồn bực vô cùng, nhưng vẫn cố nặn ra khuôn mặt tươi cười gật đầu đồng ý. Nói đi cũng phải nói lại, mặc dù lời nói có khó nghe, nhưng quả thực cũng có phần đúng, chỉ là, bản thân là người trong cuộc, Tô Diệp thật sự cảm thấy khó diễn tả bằng lời!

Giờ thì hay rồi, nô lệ nổi dậy giải phóng, sung sướng hò reo! Từ nay về sau, đắm chìm trong hạnh phúc, đón ánh mặt trời ấm áp, khiến cho người ngoài phải ghen tị, không cần lo trời mưa không có chỗ trú!

Tô Diệp sốt ruột hối thúc Dương Nghị: "Anh xong chưa? Nhanh lên!"

Dương Nghị nắm tay Tô Diệp, nhìn về phía Đường Viện và mấy bà cô đang tụ tập lại một chỗ, hơi hất cằm, cười nói: "Những kia là ai vậy? Họ hàng thân thích sao? Em nói trước cho anh biết để chút nữa anh còn kịp thời ứng phó."

Tô Diệp nhú mày lại, toét miệng cười: "Đều là bạn bè hàng xóm của mẹ em, anh chỉ cần thăm hỏi một tiếng là được, còn lại để em lo!"

Dương Nghị chưa thấy Tô Diệp sáng khoái như vậy bao giờ, liền bất giác bật cười, theo Tô Diệp xuống xe đi đến gần đám người, khóe mắt thoáng nhìn Tô Diệp lúc này đang tươi cười hớn hở, miệng không khép lại được, còn có vẻ đắc ý, vốn tâm trạng đang khẩn trương cũng dần buông lỏng, ít nhất Tiểu Diệp đối với mình là hài lòng!

Đường Viện mắt không chớp nhìn chăm chăm con gái mình và người đàn ông đi bên cạnh, trên mặt cười ha hả, đại não một khắc cũng không nhàn rỗi, lướt qua một lượt tiêu chí lựa chọn con rể trong suốt 28 năm qua kiểm tra đánh giá: Khí chất cũng không sai biệt lắm, dáng người cũng tốt, tướng mạo trung đẳng, chỉ là làn da không được tốt, nhìn trông có vẻ già, Đường Viện cảm thấy có chút không được hoàn hảo.

Đám người đứng bên cạnh đều nhìn Tô Diệp và Dương Nghị, cười đùa bắt đầu tán dương, Đường Viện cười tủm tỉm nghe, trong lòng cực kỳ thoải mái, vốn còn có chút băn khoăn trong nháy mắt liền tan thành mây khói.

Trên đời này, có một loại người, luôn có thói quen mĩa mai sấm soi, đánh trúng trọng tâm, làm một chút chuyện bất lợi. Đúng lúc này, một người phụ nữ mập mặt tròn cười híp mắt đánh nhẹ lên vai Đường Viện, nhỏ giọng cười nói: "Nhìn rất tốt nha, nhưng hình như tuổi không còn nhỏ?"

Đường Viện đang cười liền có chút cứng ngắc, giật nhẹ khóe môi không nói gì nữa.

"Cháu chào dì Điền, cháu chào dì Lý!..." Tô Diệp ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy sức sống, cười ha hả cùng mọi người chào hỏi, Dương Nghị đứng ở bên cạnh cô, hơi mỉm cười hướng mấy người gật đầu ân cần thăm hỏi: "Cháu chào các dì!"

"A, xin chào! Xin chào!" Tất cả mọi người cười hì hì, không chút e ngại mà chăm chăm đánh giá Dương Nghị, có người nhanh mồm nhanh miệng, liền nháy mắt với Tô Diệp hài hước nói: "Tiểu Diệp, cháu quả là có mắt nhìn người! Lúc nào định cho mọi người ăn kẹo đây?"

Tô Diệp có chút thẹn thùng, nhăn nhăn nhó nhó cười nói: "Cháu còn đang đi học mà! Chờ tốt nghiệp xong rồi tính!"

"Nếu đã có ý với nhau thì làm sớm một chút, mẹ cháu cũng yên tâm! mấy hôm trước bác xem TV, còn thấy có đứa ôm con nhỏ tham gia buổi lễ tốt nghiệp đấy!" Một dì trong nhóm nói.

"Thật sao? Bọn trẻ bây giờ thật sự là không để người lớn bớt lo! Nhớ cô con gái nhà lão Lý không? Nghe nói ở chung cùng bạn trai xong bị người ta làm to bụng, mấy ngày hôm trước thấy gấp gáp chuẩn bị làm đám cưới!" Bà cô có khuôn mặt béo tròn nói với vẻ kinh thường.

Thị trấn Thiên cùng Hồi Hột ngôn ngữ và cách nói có chỗ giống nhau, những điều mấy bà cô đang thảo luận với nhau Dương Nghị đại khái nghe hiểu được, anh lặng lẽ đứng lùi lại mấy bước, cúi đầu loay hoay bấm điện thoại.

"Việc này cũng không phải hiểm gặp! Trong tiểu khu chúng ta cũng có!"

...

Mấy người làm thành một đoàn thảo luận khí thế ngất trời, mới nói vài câu liền chữa mũi nhọn vào Tô Diệp.

"Lão Đường, bà cũng nên để bọn nhỏ kết hôn đi, Tiểu Diệp nhà bà cũng trưởng thành rồi!" Ẩn ý trong câu không cần nói cũng biết!

"Đúng vậy đó! Bọn nhỏ không ở bên cạnh, có nhiều chuyện chúng ta không quản được, kết hôn sớm cũng bớt lo!"

...

Tô Diệp bị đặt ở nơi đầu sóng ngọn gió, trong lòng vô cùng tức giận, tại sao người bị giảng dạy vĩnh viễn đều là mình? Trước kia làm gái ế, bị đào tạo dùng hết các loại thủ đoạn để bắt được đàn ông, hôm nay cô không dễ gì hoàn thành sứ mạng, nhưng vẫn không thoát khỏi bị giảng dạy, chỉ có điều, lần này có chút khác biệt.... Thanh niên lớn tuổi chưa lập gia đình mà ở chung với nhau chính là cưới chui.

Tô Diệp cười không nổi, xấu hổ nhìn Đường Viện nói: "Mẹ, bọn con về trước, mọi người từ từ nói chuyện tiếp!"

"Mẹ cũng đi! Ba con còn đang chờ ở nhà!" Đường Viện cười nhìn mấy người người bạn nói: "Tôi về trước đây, hai đứa nó chắc hẳn cũng chưa ăn cơm, có rảnh thì qua nhà tôi chơi nhé!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 37: Lời Hứa Đôi Bên ...

Cửa vừa đóng lại, Tô Diệp đã bắt đầu ồn ào: "Các dì nói vậy là có ý gì chứ? Đưa ra một đồng thuyết pháp, con cùng bọn họ có phải họ hàng thân thích đâu, dựa vào cái gì lại muốn dạy bảo con!"

Đường Viện đi bên cạnh cô, thỉnh thoảng lại quay đầu liếc nhìn Dương Nghị túi lớn túi nhỏ đi đằng sau, không ngừng nháy mắt ra tín hiệu Tô Diệp im lặng. Tô Diệp bị chọc tức không nhẹ, vô luận như thế nào cũng không thể kìm nén, hất tay Đường Viện đang tóm lấy mình ra, cảm giận nói: "Lấy chồng hay không là chuyện của con! Việc gì họ phải quan tâm? Nếu họ rảnh như vậy, chi bằng quan tâm tới con cái của mình đi kìa, không khéo lại ế đến già, bụng to mới lo chạy loạn...".

"Nói nhỏ một chút!" Đường Viện kéo tay Tô Diệp, mặt mày đen lại, cố gắng giảm âm lượng nói: "Đây là những lời mà một cô gái có học thức nên nói sao! Những người đó nói gì, con thích nghe thì nghe, không muốn nghe thì lờ đi, miệng là của người ta sao mình có thể quản!"

Tô Diệp ghen lời, chớp chớp mắt, trong lòng vẫn rất tức giận, đầu môi liếc mắt khinh thường, quay đầu tiếp tục đi lên. Dương Nghị theo ở phía sau, trong bụng thầm cười, nhưng vẫn không nói gì.

Một khi tâm trạng không tốt, tính khí sẽ rất khó chịu. Tô Diệp phiền muộn không vui ở trong phòng bếp hỗ trợ nhặt rau, nghe mẹ Tô hỏi một lượt, nào là: "Cậu ta đối xử với con thế nào?", "Thái độ của bố mẹ cậu ta ra sao?", "Tính cách được không?"...

Tô Diệp bất đắc dĩ trả lời, có chút qua loa, thẳng đến khi mẹ Tô ghé vào tai cô thần bí hỏi: "Hai đứa có ở chung không?"

Tô Diệp nhìn không được, ném nắm rau hẹ nhặt được một nửa trong tay đi, nhúu mày, nhe răng gầm gừ nói: "Mẹ tin lời mấy dì đó nói hả? Dương Nghị không phải loại người như vậy! Mẹ đừng suy đoán lung tung!"

"Mẹ là sợ con bị người ta hại!" Đường Viên liếc cô một cái, thấp đầu tiếp tục băm thịt gà: "Phụ nữ không giống đàn ông, con chắc cũng từng nghĩ đến rồi, còn cậu ta chắc cũng từng hứa hẹn với con đủ thứ hay ho rồi!"

"Giờ là thời đại nào rồi! Sao mẹ vẫn còn loại tư tưởng này chứ." Tô Diệp bất mãn lẩm bẩm.

"Thời nào cũng vậy thôi! Đàn ông thì dù tam thê tứ thiếp vẫn ngẩng cao đầu, phụ nữ thì giữ gìn trinh tiết nhưng hễ sơ sẩy một chút đã bị gọi là người đàn bà dâm dăng; ngày nay đàn ông thì trêu hoa ghẹo nguyệt, nói lời hay ý đẹp để dụ dỗ con gái nhà người ta, nhưng nào có ý định rước người ta về nhà làm vợ! Con đó, mang danh là một tiến sĩ, nhắc tới chỉ số thông minh, cả họ hàng cũng không ai bằng con! Nhưng con lúc nào cũng tự cho là đúng, cố chấp vô cùng, nói gì đều nghe không vào." Đường Viên ra về chỉ tiếc rên sất không thành thếp.

Tô Diệp bị giáo huấn, lại không tìm ra lý do để phản bác, tâm trạng lại càng xấu, làm việc gì cũng không ra hồn, mẹ Tô thấy cô càng giúp càng rối, thở dài trực tiếp đuổi cô ra ngoài.

Tô Diệp không có việc gì làm, liền chạy tới xem Dương Nghị cùng Tô Trung Hoà đánh cờ, cũng không biết Dương Nghị dùng thủ đoạn gì mà khiến ba Tô không ngừng dạy bảo mình trước mặt anh: "Đứa nhỏ này rất tốt, con phải đối tốt với nó, không được đùa giỡn bắt nạt, đừng có lúc nào cũng nhõng nhẽo tùy hứng, cũng đừng làm nó phải lo lắng...!"

Tô Diệp vốn tâm trạng đã không tốt, lúc này lại nghe ba Tô nói vậy liền không chịu nổi, hung hăng trừng mắt với Dương Nghị rồi trở về phòng úp mặt vào tường sám hối.

Dương Nghị bất lực, Tô Trung Hoà đối với quân nhân tựa như trời sinh có cảm tình, có lẽ ở thời của ba Tô, chỉ cần thái độ đoan chính, khiêm tốn lễ độ, trả lời thoả đáng, là có thể thông qua sát hạch. Nhưng Đường Viện thì khác, hiển nhiên sẽ không dễ dàng như vậy rồi!

Đều nói phía sau sự thành công của đàn ông là một người phụ nữ ưu tú. Lời này vẫn có vài phần đạo lý, đối với một người đàn ông có lý tưởng có khát vọng, phụ nữ dù không thể trở thành phụ tá đắc lực, cũng quyết không thể trở thành chướng ngại vật, nếu may mắn gặp được một người có thể cùng mình sóng vai chiến đấu, thật sự là giống như hổ mọc thêm cánh rồi. Tô Trung Hoà không thể nghi ngờ là người rất may mắn, bởi vì nếu như ông là con hổ, thì Đường Viện chính là đôi cánh, thủ đoạn của bà chỉ hơn không kém, nhiều năm qua vẫn luôn chiếm một vị trí quan trọng trong gia đình, địa vị vững chắc, không thể phá vỡ!

Dương Nghị cũng đã nhận ra, dù có dùng hết sức mình ở trước mặt bà lấy lòng, mẹ Tô cũng chỉ vui lòng tiếp nhận, đối với anh cũng rất nhiệt tình tiếp đãi, nhưng một khi nhắc đến vấn đề giữa mình và Tô Diệp, bà liền im lặng không nói gì, Dương Nghị rầu rĩ, cảm giác giống như Vụ Lý Khán Hoa ngắm cảnh qua tấm vải lụa, mờ mờ lung lung nhìn không rõ lắm, vô cùng khó chịu, lại giống như một loại tra tấn.

Cụ thể chính là, mẹ Tô không có ý định giới thiệu Dương Nghị với bất kì ai trong nhà, lấy lý do hai người chỉ ở lại đây có vài ngày, bà muốn giới thiệu một số nơi nổi tiếng và làm nhiều món ăn ngon cho bọn họ? Nào có thời gian dư thừa!

Tô Diệp trong lòng không yên, dựa theo phong tục ở địa phương, gặp mặt họ hàng là chuyện hoàn toàn hợp tình hợp lý, dù không gặp tất cả thì

cũng phải gặp mặt trưởng bối, nhưng mẹ Tô một chữ cũng không nói, chỉ cười thay bọn họ lên kế hoạch đi thăm thú các địa điểm nổi tiếng ở đây, đầu tiên là hang đá Vân Cương, Hằng Sơn Huyền Không Tự, sau đó là tháp Ứng, cuối cùng ngay cả Ngũ Đài Sơn cũng tính vào.

Tô Diệp ghen một bụng uất ức, nhốt mình trong phòng xả giận nhưng vẫn nhịn không được, đến lúc ăn cơm tối, liền thử thăm dò mẹ Tô: "Mẹ, ngày mai chúng ta đến thăm bà ngoại và họ hàng gần đó đi, cũng lâu rồi con không gặp mọi người, con không đi núi Ngũ Đài Sơn đâu, con đang thấy mệt trong người!"

Đường Viện liếc mắt nhìn Tô Diệp, cười híp mắt nói: "Nếu mệt thì đừng đi, ở nhà nghỉ ngơi. Bà ngoại và họ hàng người thì ở trong thành phố người thì ở dưới quê, đi xa như vậy, tới tới lui lui cũng rất mệt, theo mẹ thấy, con chỉ cần gọi điện thoại nói với bọn họ một tiếng là được, không cần tự mình đi đâu."

Tô Diệp cắn đũa không nói gì, Dương Nghị dùng cùi chỏ đẩy đẩy cô, Tô Diệp quay đầu lại, trông thấy anh lắc đầu nhè nhẹ.

Tô Diệp dù bị cưỡng ép cũng không thể làm gì, chỉ hiện ra ở trên mặt mấy chữ "Cực kỳ khó chịu", cộng thêm dấu chấm than to khổng lồ. Đường Viện sớm đã thành thói quen, cũng không thèm để ý tới cô, tự mình làm chuyện của mình, Tô Trung Hoà mềm lòng, đối với Dương Nghị cảm giác rất thoải mái, mắt thấy Tô Diệp mặt mày méo mó liền không đành lòng, sau bữa cơm chiều một nhà bốn người ngồi trong phòng khách xem TV, ông liền cất lời.

"Hai đứa tuổi cũng không còn nhỏ, có rất nhiều đạo lý các con đều hiểu, ta đối với chuyện của hai đứa không có ý kiến gì, chỉ hy vọng từ nay về sau các con có thể sống hạnh phúc, đừng cãi vã giận dỗi! Tô Diệp tính tình thẳng thắn, lại được nuông chiều từ bé, lúc nổi nóng sẽ không nói chuyện đạo lý, nếu sau này nó có nói sai hoặc làm sai chuyện gì, Dương

Nghị cháu phải nhường nhịn nó một chút." Tô Trung Hoà chân thành nói với Dương Nghị.

Tô Diệp chu mỏ: "Nào có cha mẹ nào nói con mình chỗ này không tốt chỗ kia không tốt chứ? Con cảm thấy con rất tốt! Có phải vậy không?" Tô Diệp chọc chọc Dương Nghị, ngẩng mặt hỏi.

"Đúng vậy!" Dương Nghị nghiêm trang, nói năng rất có khí phách. Tô Diệp đắc ý, lắc lắc đầu cười híp mắt nhìn Tô Trung Hoà.

Tô Trung Hoà chỉ biết cười trừ không nói gì, Đường Viện thì giận trắng mặt liếc mắt nhìn Tô Diệp, dặn dò: "Là Dương Nghị nhường con thôi, còn không biết lượng sức mình. Sau này con cũng bớt cái tính nóng nảy, hơi tí là tức giận đi, gả cho quân nhân không đơn giản như vậy đâu!"

Dương Nghị trong lòng khê động, nghĩ thầm có lẽ hai chữ quân tâu chính là mấu chốt của vấn đề, anh nắm lấy tay Tô Diệp, nhìn thẳng về phía Đường Viện và Tô Trung Hoà rồi trịnh trọng nói: "Hai bác cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ phối hợp giữa công việc và gia đình thật tốt, sẽ không để Tiểu Diệp phải chịu ủy khuất, cháu xin hứa!"

Lời hứa của anh Tô Diệp hoàn toàn tin tưởng, vì ít nhất cho tới bây giờ, chưa có lời hứa nào anh không thực hiện được, Tô Diệp cúi đầu mím môi cười trộm, cảm thấy vô cùng ngọt ngào, như chìm trong hũ mật, ngọt đến phát ngán!

Đường Viện dù sao cũng là người từng trải, chuyện nam nữ yêu nhau say đắm hứa hẹn đủ điều bà đã nghe vô số lần, lúc này thấy anh nói trịnh trọng như vậy cũng không phản bác lại, chỉ mỉm cười nói: "Hai chúng tôi tin cậu! Nhưng chuyện giữa cậu và Tiểu Diệp, ý của cha mẹ cậu là như thế nào? Bọn họ có đồng ý không?"

"Bọn họ tôn trọng quyết định của cháu, đối với Tiểu Diệp cũng rất hài lòng!" Phát giác Tô Diệp có ý rút tay ra, Dương Nghị liền nắm chặt, nhìn

về phía mẹ Tô nói với giọng thành khẩn: "Các bậc cha mẹ thật ra đều có tâm tư giống nhau, đều hi vọng con mình được hạnh phúc. Cha mẹ cháu cũng vậy, bọn họ tuy có nghi hoặc, nhưng vốn chẳng phải người không nói lý lẽ, chỉ cần cháu cùng Tô Diệp sống hạnh phúc, bọn họ nhất định sẽ không cản trở! Huống hồ sau khi kết hôn, chúng cháu cũng ra ở riêng, nên cũng không dễ nảy sinh mâu thuẫn xung đột, cháu không dám nhận mình là một người nghiêm chính, nhưng tuyệt đối sẽ không để Tiểu Diệp phải chịu ủy khuất, về điểm này mong hai bác tin tưởng cháu."

Ý của Dương Nghi đã rất rõ ràng, Đường Viện cùng Tô Trung Hoà liếc nhau, đều cúi đầu buồn bực không nói, chỉ im lặng không biết đang suy nghĩ gì.

Trái tim Dương Nghi lập tức thắt lại, trầm tư một lát, suy nghĩ cách dùng từ, đang muốn mở miệng lần nữa thuyết phục hai người, lại nghe được bên cạnh Tô Diệp lớn tiếng nói: "Con tin Dương Nghi! Anh ấy sẽ đối tốt với con!"

Đường Viện lắp bắp kinh hãi, ngạc nhiên nhìn Tô Diệp, đã thấy cô ngẩng cao đầu, thần sắc kiên định, mắt sáng như đuốc, đang nhìn thẳng vào mình, mỗi chữ mỗi câu âm vang có lực: "Đây là chuyện của con, là tự con lựa chọn! Cho dù tương lai có ra sao, con tuyệt đối không hối hận!"

Nếu như lúc này không tranh thủ cố gắng mà đã khuất phục thỏa hiệp, vậy cô cũng không xứng tầm được hạnh phúc. Tô Diệp cảm thấy, mình không thể bởi vì lo lắng không biết tương lai thế nào, sợ khó khăn vất vả mà vĩnh viễn không dám tiến lên. Dương Nghi đã làm tất cả mọi chuyện, như vậy, cô cũng phải lấy hết dũng khí mới có thể sánh bước cùng anh!

Thấy cô cương quyết như vậy, mẹ Tô và ba Tô cũng chỉ biết chờ sau khi cô tốt nghiệp rồi tính tiếp. Trong quãng thời gian đó mà cô vẫn giữ vững quyết định của mình thì chỉ có thể hiểu rằng: Chuyện này hai người không thể quản nữa rồi.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 38: Xét Duyệt...

Dương Nghị kinh ngạc nhìn Tô Diệp, lòng chua xót, tai cũng không còn nghe thấy bất kì âm thanh nào xung quanh, trong đầu liền nhớ lại một loạt những chuyện trước đây. Trước có Trần Thần, sau có Tống Minh Viễn, cuộc sống của cô đối với anh mà nói, có quá nhiều ong bướm vây quanh, anh không có cách nào tham dự cũng không có cách nào xoá bỏ, điều duy nhất có thể làm chính là phát huy hết những điểm tốt của bản thân cho cô thấy, dần dần khắc sâu hình bóng của mình vào trong tâm trí cô.

Anh ngày nào cũng mong mỏi, chờ đợi không biết đến khi nào mới có thể chính tai nghe được cô khẳng định mối quan hệ giữa hai người, hôm nay rốt cục đã được mãn nguyện, lại còn dưới hoàn cảnh này, trong khoảng thời gian ngắn, cảm động, vui sướng, hạnh phúc, thương tiếc, ái mộ... Một loạt cảm xúc khác nhau đan xen, như một tảng đá lớn đè trước ngực, khiến anh thở không nổi.

Anh nắm chặt tay Tô Diệp, hít sâu một hơi, thu lại những suy nghĩ định đem ra để thuyết phục ba mẹ Tô Diệp, điều chỉnh tư thế, đưa mắt nhìn thẳng vợ chồng Tô Trung Hoà nói: "Chú, dì, cháu đối với Tô Diệp là thật lòng, cả đời này chỉ yêu mình cô ấy!"

Đến tận cùng có xa lắm không, Tô Diệp cũng không rõ, thậm chí cảm thấy e dè, tình yêu vốn cũng không phải do lý trí quyết định, không thể đem ra tính toán cân nhắc. Khi đã có tình cảm với nhau, vào thời điểm thích hợp liền dũng cảm nói ra, ở thời khắc quan trọng thì kiên quyết đấu tranh, dốc

hết sức mình, cũng không hẳn là không thể cùng nhau đến răng long đầu bạc.

Tô Trung Hoà khẽ cười một tiếng, đẩy đẩy Đường Viên ngồi bên cạnh đang trợn mắt há miệng kinh ngạc, lắc đầu thở dài: "Sao lại thành như thế này! Làm như chúng ta muốn đánh gãy đôi uyên ương vậy! Hai đứa không cần lo lắng, nếu thực sự hai đứa nguyện ý ở bên nhau, chúng ta làm cha mẹ cũng chỉ có thể gật đầu ủng hộ thôi!"

Đường Viên liền mỉm cười, Tô Trung Hoà thấy vợ mình như thế, trong lòng liền biết chuyện đã thành, dừng một chút, quay đầu nhìn Dương Nghị và Tô Diệp nói: "Chúng ta cũng không có ý muốn thuyết giáo hai đứa, chỉ là hai đứa phải nhớ kỹ một điều, thông cảm cho nhau, cùng nhau hoà giải, sống thật hạnh phúc là được!"

Dương Nghị và Tô Diệp vội vàng gật đầu, Đường Viên cười vài tiếng, nhìn Dương Nghị ôn nhu nói: "Dương Nghị, mong cháu bỏ qua, bác cũng chỉ muốn Tiểu Diệp sau này sống thật hạnh phúc, cũng không có ý gì khác. Hôm nay hai đứa đã quyết ở bên nhau, cháu lại là người trọng tình trọng nghĩa, vậy bác sẽ gửi gắm đứa con gái này cho cháu! Hi vọng từ nay về sau cháu có thể chăm sóc Tiểu Diệp thật tốt!"

Tô Diệp thật sự muốn khóc lên, vành mắt ửng đỏ nhìn Đường Viên cùng Tô Trung Hoà, cổ họng như bị nghẹn lại, một câu cũng nói không nên lời.

Dương Nghị sắc mặt nghiêm chỉnh, gật đầu lia lịa đáp: "Hai bác cứ yên tâm! Cháu nhất định sẽ không làm cho hai người thất vọng!"

Vượt qua cửa ải này, trời đất liền rộng mở, cuộc sống kể từ đó cũng bước sang trang mới!

Ngày hôm sau, mẹ Tô gần như mời hết tất cả họ hàng thân thích tới ăn cơm, Tô Diệp kích động không thôi, mới sáng sớm đã soi gương trang

điểm, trang điểm xong lại quay ra mở tủ quần áo, lôi hết ra đặt lên giường, sau đó ướm từng cái lên người thử, thỉnh thoảng còn quay đầu hỏi ý kiến Dương Nghị ở bên cạnh đang chơi game.

"Anh thấy bộ này thế nào? Có đẹp không?"

"Đẹp lắm!" Dương Nghị ngẩng đầu nghiêng mắt liếc nhìn, tay vẫn không ngừng bấm chuột, tiếng tách tách vang lên liên tục.

Tô Diệp bất mãn, tiện tay ném quần áo lên giường, chu cái miệng nhỏ nhắn lẩm bẩm: "Không thèm nhìn đã nói đẹp, đẹp cái gì mà đẹp hả!"

Dương Nghị bấm nút tạm dừng, tựa lưng vào ghế ngồi cười híp mắt nhìn cô nói: "Em mặc gì cũng đều rất đẹp! Hơn nữa, hôm nay nhân vật chính là anh, em có trang điểm xinh đẹp cũng vô dụng!"

Tô Diệp nghĩ cũng phải, nhìn chăm chăm vào Dương Nghị, chớp chớp mắt, nghiêng đầu cười nói: "Hay để em trang điểm cho anh? Nếu không đắp mặt nạ cũng được!"

Dương Nghị nhất thời không kịp phản ứng, nghệt mặt ra, Tô Diệp bụm mặt cười ha hả, Dương Nghị lập tức tỉnh ngộ, không biết nên khóc hay cười, nhúu lông mày, tỏ vẻ giận dữ nói: "Em dám trêu anh!"

Tô Diệp dựa vào bàn học, cười nghiêng ngả, đưa tay sờ mặt anh, thờ phì phò dứt quãng trấn an nói: "Em chỉ đùa, đùa một chút, anh, anh đừng giận!"

"Em đừng bừa tổn thất, anh sẽ không tức giận nữa!" Dương Nghị đuổi cánh tay ôm lấy Tô Diệp, để cô ngồi lên đùi mình, kề sát vào mặt cô, cười híp mắt trở mặt biến đổi thành sói xám lớn.

Tô Diệp cười dịu dàng lờm anh một cái, vui buồn lẫn lộn, hai má đỏ bừng, đôi mắt được bao phủ một tầng hơi nước, đón ánh mặt trời, óng ánh

trong suốt, mê hoặc kiều diễm, Dương Nghị tim đập có chút nhanh, hai tay càng ôm cô chặt hơn, cúi đầu ngậm lấy vành tai tinh xảo của cô, nhẹ nhàng cắn.

Tô Diệp sợ ngứa, liền đưa tay muốn đẩy anh ra, nhưng vừa rồi cười to một trận, toàn thân giờ vô lực, thay vì nói là chống đẩy, thì giống khiêu khích hơn, Dương Nghị trong bụng đột nhiên dâng lên ngọn lửa ngùn ngụt, khiến anh miệng lưỡi khô hốc, mất hết lý trí, lúc này liền rời khỏi vành tai cô, quay đầu chuẩn xác ngậm lấy cánh môi anh đào mềm mại.

Ham muốn của Tô Diệp trỗi dậy, lúc này khó tránh khỏi uốn éo thân mình, Dương Nghị càng không chế không nổi, đứng dậy ôm Tô Diệp đi đến bên giường, đang muốn xâm nhập trao đổi, liền nghe được một tiếng "khụ" ở bên ngoài cửa, hai người đồng thời cả kinh, vội vàng tách nhau ra, Tô Diệp rón rén nhìn qua khe cửa thấy được bóng dáng Đường Viện.

"Nhanh lên, lão Tô, thu dọn một chút chúng ta đi thôi?"

"Được!"

Tô Diệp đỏ mặt, quay lại đập Dương Nghị một cước, hận không thể tìm cái lỗ chui vào, Dương Nghị ngượng ngùng, cười nhẹ hai tiếng, không dám làm gì nữa, chỉnh sửa quần áo rồi rời khỏi phòng ngủ Tô Diệp.

Đường Viện sắc mặt vẫn rất bình thường, cái gì cũng không nói, chỉ cười híp mắt nói: "Đi thôi!"

Một nhà bốn người cùng nhau tới nhà hàng đã đặt.

Mặc dù mẹ Tô trước đó đã thông báo trước cho bọn họ danh sách người đến dự, Tô Diệp cùng Dương Nghị cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối phó với những lời trêu chọc từ mọi người, nhưng sự thật chứng minh, bọn họ đã đánh giá thấp gia đình họ Tô rồi.

Nhìn thấy lần lượt từng người họ hàng đi vào, Tô Diệp trong lòng kích động nghênh đón, nhưng nào biết người ta trong mắt căn bản không có cô, chỉ mở to hai mắt hướng về phía Dương Nghị thận trọng xem xét, Tô Diệp lúng túng, cô chẳng qua chỉ là dẫn theo bạn trai trở về, nào phải chuyện gì to tát đâu, xem điệu bộ này, quả thật không khác gì với đi tham quan bảo vật quốc gia!

Tô Diệp ngỡ ngàng, nhất thời có chút phản ứng không kịp, đã thấy Dương Nghị mỉm cười đi theo sau mẹ Tô chào hỏi họ hàng, gọi cũng vô cùng thân thiết: "Cháu chào Dì Hai! Cháu chào Dượng Hai!..."

"Tiểu Diệp, còn đứng ngây ra đó làm gì! Mau tới đây, chị có chuyện muốn hỏi em!" Chị gái Đường Ninh bên nhà ngoại cười xảo trá.

Tô Diệp như sức tỉnh khỏi cơn mộng, ngượng ngùng cười, cúi thấp đầu đi đến bên cạnh Đường Ninh, cô cho là mình đã tìm được một nơi ẩn náu an toàn nhưng thật không ngờ, lại nhảy vào hố lửa. Đường Ninh cười híp mắt nhéo tay cô một cái, nháy mắt hỏi: "Hai người phát triển đến bước nào rồi hả? Đã làm cái kia chưa? Cậu ta có phải rất lợi hại không?"

Tô Diệp lập tức muốn trở về nhà trốn trong phòng úp mặt xuống gối, mặt đỏ như tôm hấp, xoay người liền bịt miệng Đường Ninh lại, hai chị em ở một chỗ cười đùa không ngừng.

Bên kia, Dương Nghị đang bị một đám trưởng bối bao vây, dò hỏi: "Cậu bao nhiêu tuổi?"

"Bằng cấp gì? Tốt nghiệp trường nào?"

"Tham gia quân ngũ mấy năm?"

"Cấp bậc gì? Tiền lương nhiều hay ít?"

"Ở Bắc Kinh có nhà riêng không?"

...

Dương Nghị vẫn luôn mỉm cười, không kiêu ngạo cũng không hèn mọn mà trả lời, Tô Diệp lúc đầu còn lo lắng anh chưa từng trải qua trường hợp như vậy, mấy câu hỏi cũng đều là vấn đề riêng tư, khó tránh khỏi sẽ có một chút khó chịu, lúc này thấy anh thông dong bình thản, trong lòng cũng cảm thấy yên tâm, cũng có chút kiêu ngạo đặc ý.

Màn đặt câu hỏi cũng chuẩn bị kết thúc, Tô Diệp đưa mắt nhìn mọi người trong phòng một lượt, đến chỗ ba mẹ thì cố ý dừng lại thêm chốc lát, nhìn ra được, đối với biểu hiện của Dương Nghị, bọn họ rất hài lòng. Tô Diệp không khỏi vui mừng, híp mắt cười.

Đúng lúc ba Tô dìu bà ngoại đi vào, thừa dịp mọi người tụ ở một chỗ hàn huyên, Tô Diệp vụng trộm túm lấy cánh tay Dương Nghị hỏi: "Không làm anh sợ chứ?"

Dương Nghị mím môi mỉm cười lắc đầu, đến gần Tô Diệp nhỏ giọng đùa giỡn nói: "Người nhà em đông như vậy, em thử nói xem, chuyện của chúng ta có phải sẽ trở thành một cuộc bỏ phiếu không?"

Tô Diệp cười đến run người, cười đủ rồi liền kéo căng da mặt dọa anh: "Cũng có thể! Cho nên anh phải cố gắng thể hiện, tương lai của chúng ta đều do anh nắm giữ đấy!"

Dương Nghị nghiêng đầu liếc cô một cái, ngẩng đầu ưỡn ngực, tràn đầy tự tin nói: "Không thành vấn đề!"

Tô Diệp không ngờ, Dương Nghị lại thể hiện bản thân như vậy, rượu trắng 56 độ, mình anh uống hết một chai, mặt đỏ tía tai, lại còn ở cùng mấy cậu huyên thuyên, trò chuyện khí thế ngất trời, tiếng chạm cốc vang lên liên tục.

Tô Diệp im lặng không nói gì, mẹ Tô cảm thấy không ổn, đẩy đẩy Tô Diệp dặn dò: "Con qua đó khuyên nhủ, đừng để cậu ấy uống nhiều! Ảnh hưởng tới sức khoẻ."

Tô Diệp tìm cơ hội lên đi, còn chưa mở miệng đã bị mẹ hai trừng mắt cảnh báo: "Chuyện của đàn ông, phụ nữ chen vào làm gì, ngồi đây đợi đi!" Tô Diệp vừa muốn cãi lại, liền nghe dì út bất mãn kêu ầm lên: "Xem cháu kìa! Chúng ta có thể làm gì cậu ấy chứ hả? Khó trách người xưa đều nói, con gái lớn không dùng được! Hai đứa còn chưa kết hôn mà đã như vậy rồi? Sau này nếu kết hôn, chúng ta muốn tìm cậu ấy trò chuyện đôi ba câu chắc cũng phải được cháu phê duyệt hả!"

Mọi người trong phòng đều bật cười, Tô Diệp ngượng quá, sững sờ đứng nguyên tại chỗ cũng không biết có nên tiếp tục kéo anh đi không, Dương Nghị vỗ nhẹ lên tay cô, cười trấn an nói: "Không có chuyện gì, anh chịu đựng được!"

Ba Tô mắt thấy Tô Diệp bị trêu chọc, cũng cười hoà giải: "Có ta đây, con đừng lo lắng!"

Tô Diệp không có cách nào, đành phải lui về, không vui trở về chỗ ngồi xuống, nghe được mẹ Tô bên cạnh thở dài, lắc đầu cười nói: "Đứa nhỏ này đúng là thật thà, nói dối một chút cũng không biết, con xem hai thằng anh của con, cả đêm cùng cậu ấy uống, nhưng cũng chỉ nhấp môi vài lần!"

Tô Diệp vẫn còn chưa hết ngượng, đầu óc chưa được tỉnh táo nên ý tứ trong câu nói của mẹ Tô cô có chút không hiểu, lầm tưởng rằng Đường Viện không thích một Dương Nghị chất phát, khiến cô trong lòng bất mãn, bĩu môi phản bác: "Thật thà không tốt sao? Con lại thích người như vậy!"

Đường Viện bị ghen đến dở khóc dở cười, Đường Ninh ôm vai Tô Diệp cười đến chảy nước mắt, nàng vừa lau khóe mắt, vừa thở không ra hơi nói với Đường Viện: "Mọi người nghe thấy gì chưa? Cô, mau để cho hai

người bọn họ đi đăng kí kết hôn đi, xem ra Tiểu Diệp nhà chúng ta không đợi được nữa rồi!"

Tô Diệp thoáng cái đỏ mặt, lập tức không dám mở miệng, ngoan ngoãn ngồi ở một bên, nhìn Dương Nghị một ly tiếp một ly uống, thẳng đến khi úp mặt xuống bàn không ngẩng đầu lên được, các vị giám khảo vùng tay lên, nhất trí kết luận: Chàng trai tốt, có khả năng để phó thác!

Phải mất một lúc lâu sau đó Tô Diệp mới cẩn thận suy nghĩ lại, đây chính là văn hoá Trung Quốc.... Quyết định mọi việc trên bàn rượu! Nhưng bây giờ cũng không cần lo lắng nữa bởi vì Dương Nghị đã thông qua khảo nghiệm, chính thức được bổ nhiệm làm phò mã của bác sĩ Tô rồi.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 39: Đối Kháng

Dương Nghị say đến gần như bất tỉnh nhân sự, cho dù ngủ cả đêm, sáng hôm sau tỉnh lại vẫn sẽ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, toàn thân không còn chút sức lực nào, dạ dày cũng đau quặn lên không chịu nổi, chỉ có thể uống chén cháo nhỏ, còn những món khác quả thực ăn không nổi. Tô Diệp đau lòng, đem lịch trình lùi lại, vì thế lúc hai người trở lại Bắc Kinh đã là 6 giờ chiều rồi.

"Tối nay em ở lại chỗ anh, tiết kiệm thời gian đi lại." Xe lúc này đang chạy trên đường cao tốc, rất nhanh sẽ đến doanh trại, Tô Diệp liền cùng Dương Nghị thương lượng: "Hôm nay anh đã chẳng ăn gì, lại lái xe nguyên một ngày, anh về nghỉ ngơi sớm, ngày mai đưa em về cũng được."

Tô Diệp cho rằng, anh sẽ giống như lần trước làm một quân tử, bản thân bị anh ném lên giường ép dưới hạ thân nhưng trong lòng không có chút nào là không tự nguyện, thậm chí còn mơ hồ cảm thấy áy náy, nhiều lần đều là cô không đâu trêu chọc dẫn dụ anh, rồi lại không chịu thành thật mà giúp anh hạ hỏa, thật sự là quá không hiền hậu!

Dương Nghị không nghĩ như vậy, trước kia sở dĩ bản thân nhẫn nại, là bởi vì anh không xác định được trong lòng cô có mình hay không, anh không muốn làm người khác khó chịu, càng không muốn làm cô khó xử. Nhưng hôm nay không giống với lúc trước, anh đã suy nghĩ thật kỹ muốn dùng cả đời này để yêu thương cô, còn cô lại ở trước mặt cha mẹ nói thẳng

ngoài anh ra thì không gả cho ai khác, lời thề son sắt, thái độ kiên quyết, Dương Nghị nếu còn có thể nhìn được, vậy thì thật sự là có vấn đề.

Anh không muốn tiếp tục nhẫn nhịn, dày vò bản thân nữa, thầm nghĩ tối nay nhất định phải đem cô hành quyết ngay tại chỗ!

Tô Diệp trong lòng đang vô cùng áy náy, hành động cũng nhiệt tình hơn vài phần, chủ ý là muốn đền bù khuyết điểm, khiến trong lòng anh cân đối một chút, lại không biết, ở trong mắt Dương Nghị, sự nhiệt tình của cô tối nay căn bản là một loại ám hiệu, vì vậy, anh hoàn toàn không chút do dự, sáng khoái mà cởi bỏ đồ ngủ của mình ném qua một bên, sau đó quay sang xé rách đồ ngủ Tô Diệp.

Bác sĩ Tô tỉnh mộng, phát hỏa rồi sao?

Tô Diệp rất nhanh phản ứng lại, điệu bộ này, xem ra là muốn động thật rồi! Tô Diệp không dám phớt lờ nữa, đẩy Dương Nghị ra, trở người ngồi dậy, cúi thấp đầu e thẹn nói: "Anh, không được!"

Dương Nghị bất ngờ không chút cảnh giác, bị Tô Diệp đẩy nghiêng người ngã xuống giường, lại nghe cô nói không được, không khỏi có chút nóng giận, tên cũng đã đặt lên cung rồi, cô lại nói không được, đây không phải là muốn mạng của anh sao?

"Tại sao?" Dương Nghị cau mày: "Em thật sự muốn hành hạ anh đến chết à?"

Tô Diệp không muốn, chẳng qua cô cảm thấy cả hai phát triển quá nhanh, mặc dù bọn họ yêu nhau thật lòng, nhưng nhất thời vẫn còn có chút không tiếp thụ được.

"Chúng ta còn chưa kết hôn mà!" Tô Diệp cắn môi dưới ghen cười, bắt đầu kiểm soát.

"Ngày mai anh sẽ đánh báo cáo kết hôn!" Dương Nghị gấp chiếu phá chiếu.

Tô Diệp bị dọa cho hết hồn, không ngờ anh cứ nhiên nghe tiếng gió đoán trời mưa, bèn vội sửa lời nói: "Ai nói muốn gả cho anh hả? Anh còn chưa cầu hôn, làm sao biết em nguyện ý gả cho anh?"

Dương Nghị xoay người xuống giường, ngẩng đầu ưỡn ngực hóp bụng, chập hai chân lại, hô một tiếng nghiêm rồi đứng vững, đưa tay lên chào kiểu nhà binh, cất cao giọng nói: "Tô Diệp, anh yêu em! Em có đồng ý gả cho anh không?"

Anh toàn thân gần như không còn mảnh vải nào, chỉ mặc duy nhất chiếc quần xi-líp, vốn trông rất buồn cười, nhưng lại tỏ vẻ nghiêm trang, lại còn chào kiểu nhà binh, đáng chú ý nhất là lời anh vừa nói. Tô Diệp dờ khóc dở cười, cầm gối lên ném tới, cười trách mắng: "Anh có biết cầu hôn là một việc rất trang trọng trong tình yêu không! Anh nhìn anh xem, mặc mỗi một cái quần xi-líp liền muốn cầu hôn, không có cửa đâu!"

Dương Nghị đón lấy cái gối, một lần nữa leo lên giường áp sát Tô Diệp, cầm tựa lên vai cô, cười hỏi: "Mặc quần áo tử tế lại rồi cầu hôn không phải không được, nhưng em không thấy rất phiền phức sao? Một lát nữa lại phải cởi!"

Tô Diệp chưa từng thấy bộ dạng lưu manh này của anh, muốn tức giận cũng không được, chỉ biết đưa tay lên véo má anh, ngẩng mặt lên nói: "Hừ, anh có mặc quần áo em cũng không đáp ứng! Nào có dễ dàng như vậy hả, anh nghiêm chỉnh kính em một lễ là em phải đáp ứng anh? Anh cho rằng em là cờ đảng hả! Anh tấu một khúc nhạc, em lập tức liền vui vẻ đón gió!"

Dương Nghị kéo tay cô, cợt nhả nói: "Em không phải cờ đảng, em là bà xã của anh!"

"Bây giờ chưa phải đâu!" Tô Diệp cười tủm tỉm: "Anh phải chính thức cầu hôn em!"

"Được! Ngày mai anh sẽ đi mua hoa cùng nhần, tối nay chúng ta làm việc cần làm trước!"

"Lưu manh!" Tô Diệp đánh anh một cái, gắt giọng: "Em không muốn cầu hôn đơn giản như vậy, anh phải làm thật nổi bật, khác hẳn những cặp đôi khác, bằng không em nhất quyết không đồng ý!"

Dương Nghị khó hiểu, cầu hôn nha, không phải là ôm một bó hoa cộng thêm quỳ một chân trên đất, sao phải làm khác người ta! Anh có chút lo lắng, đầu óc Tô Diệp cấu tạo kỳ lạ, thỉnh thoảng sẽ nảy ra một vài ý tưởng khiến người ta không biết nên khóc hay cười, lần này chắc cũng chẳng khá khẩm hơn là bao.

"Vậy em muốn anh phải làm như thế nào?" Dương Nghị âm thầm cầu nguyện, cũng đừng quá khó nha!

Tô Diệp nhìn về phía cửa sổ, hai mắt sáng lấp lánh, rơi vào trạng thái mơ mộng: "Em muốn anh đứng trên quảng trường, trước mặt chủ tịch Mao vĩ đại, quỳ một chân trên đất cầu hôn em, hơn nữa cam đoan cả đời đối tốt với em!"

Dương Nghị phì cười, cô bé này thật đúng là ảo tưởng!

"Tiểu Diệp, ý tưởng này của em rất được, quả thật không giống người thường, nhưng không khả thi! Em nghĩ, quảng trường là chỗ nào hả! Là nơi tập trung nhiều người giám sát trị an nhất, anh mặc quân phục, còn quỳ một chân trên đất, còn muốn cầu hôn, chắc chắn lời chưa kịp nói ra đã bị bắt đi, làm không tốt còn bị xử phạt bỏ tù, em nghĩ có làm được không?" Dương Nghị nén cười, cố ý làm sự việc trở nên nghiêm trọng để gạt cô.

Tô Diệp bị anh nói đến hoa mắt chóng mặt, không có để ý thấy trong lời nói của anh có bao nhiêu kẻ hở, thấy phương án cầu hôn của mình bị phủ quyết, bất giác buồn bực, tiếc nuối nói: "Như vậy sao, vậy em nghĩ kiểu khác!"

Dương Nghị phát hoảng, vừa nghe cô muốn nghĩ ra phương án khác, đầu lập muốn nổ tung, vội ôm cô dỗ dành nói: "Đừng nghĩ nữa, bảo bối, anh sẽ cố gắng hết mức thỏa mãn nguyện vọng của em!"

Tô Diệp bất ngờ, háo hức nói: "Anh định làm gì?"

"Hiện tại chưa nghĩ ra, chờ nghĩ kỹ liền áp dụng, em yên tâm, nhất định khiến em thỏa mãn, cảm động rơi nước mắt!" Dương Nghị nhíu mày lại, đưa mắt nhìn Tô Diệp: "Vấn đề này đã được giải quyết, chúng ta có thể làm việc chính sự chưa?"

Nói lâu như vậy, anh vẫn còn băn khoăn chuyện này đây!

Tô Diệp hừ một tiếng, kiêu ngạo nghiêng đầu nói: "Chờ màn cầu hôn của anh khiến em hài lòng đã!"

Dương Nghị không nói gì, nước - nhũ - giao hòa không chừng hi vọng, vậy làm sao, ít nhiều cũng phải cho anh chút phúc lợi chứ!

"Vậy anh ôm em ngủ, gì cũng không làm được không?"

Anh mặc dù nửa thân trần chuồng, nhiệt độ thân thể vẫn đang không ngừng tăng cao, Tô Diệp gối đầu lên tay anh, lưng thì dính sát vào người anh. Lúc này tinh thần của cô cũng không yên, Tô Diệp không dám động, không phải cô không tin anh mà là không tin bản thân mình, có thể giữ vững lập trường hay không.

"Em không quen cùng người khác ngủ trên một cái giường." Tô Diệp rử lông mi, có chút chột dạ.

"Anh không phải người khác!" Dương Nghị bất mãn, há miệng ở trên vai cô nhẹ nhàng cắn một cái, cười ha hả mà nói: "Anh là chồng tương lai của em! Danh chính ngôn thuận có thể cùng em ngủ chung một giường! Yêu cầu này của anh cũng là vì để tránh cho tương lai sau này chúng ta sinh sống không hài hòa, cho nên chỉ có thể mau chóng giúp em tạo thành thói quen!"

Tô Diệp tìm không ra lý do phản bác, cúi thấp đầu không lên tiếng.

"Được không hả? Tiểu Diệp!" Dương Nghị cất tiếng ôn nhu, như là đang làm nũng "Em nên đáp ứng anh đi!"

Tô Diệp bị dọa cho hết hồn, lại cảm giác buồn cười, đám lính dưới quyền anh nếu biết doanh trưởng bọn họ lúc ở trên giường lại là bộ dạng này, không biết sẽ có cảm tưởng thế nào, dù sao Tô Diệp cảm thấy, có loại cảm giác không chân thực.

"Vậy anh nghiêm chỉnh một chút, không thể sờ loạn!" Tô Diệp đỏ mặt nhỏ giọng nói.

Ngủ chung một chỗ lại muốn nghiêm túc? Thời tiết lại không lạnh, không cần đắp chăn! Dương Nghị buồn cười không thôi, nhưng vẫn gật đầu đáp: "Được!"

Tô Diệp sau đó mới để ý tới, cô thật sự là quá đơn thuần rồi, cứ nhiên tin tưởng trên đời này thực sự có Liễu Hạ Huệ! Mặc dù Dương Nghị cũng rất nghiêm túc tuân thủ không có phá vỡ phòng tuyến cuối cùng, nhưng lại hết sờ rồi hôn, lục đục đến lúc trời rạng sáng, Tô Diệp thật sự không chịu được nữa, mềm tiếng khẩn cầu: "Đừng làm rộn, mệt chết rồi, để cho em ngủ được không?"

Cô nhắm hai mắt, hữu khí vô lực, Dương Nghị liền thấy đau lòng, cúi đầu hôn nhẹ lên cái trán trơn bóng, ôm cô vào lòng thủ thủ "Ngủ ngon!"

Lúc Tô Diệp tỉnh, bên cạnh không có, cầm lấy đồng hồ báo thức nhìn xem, đã gần mười giờ, cô duỗi tấm lưng mỏi như một cái, lùi về trong chăn nằm thêm một lát, sau đó mới chầm chậm đứng dậy rửa mặt.

Trên bàn bày đặt hộp cơm, dưới hộp cơm là một mẫu giấy, chữ viết mạnh mẽ có lực.

Anh lấy bữa sáng cho em, dậy rồi thì đem đi hâm nóng lại rồi dùng. 12 giờ trưa anh quay lại, cùng nhau ăn cơm trưa xong thì anh đưa em về! Dương Nghị.

Tô Diệp trong lòng ấm áp, trên mặt nở nụ cười, dùng lò vi sóng hâm nóng bữa sáng, vừa ăn vừa gửi tin nhắn cho anh. Chờ một lúc không thấy anh trả lời, Tô Diệp liền đoán rằng anh đang bận công việc, nếu anh đã nói sẽ trở về cùng cô ăn cơm trưa, vậy thì cũng không cần khẩn trương.

Tô Diệp đến bên cạnh giá sách tìm một cuốn để xem, bất giác liền nhập thần, thời điểm chuông điện thoại vang lên, Tô Diệp ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo trên tường, mới phát giác đã 12h rồi!

Tô Diệp cầm lấy di động, quả nhiên là Dương Nghị!

"Anh đang ở đâu vậy?" Tô Diệp có chút bận tâm, điện thoại vừa để bên tai liền không thể chờ đợi được hỏi.

"Tiểu Diệp, anh vừa họp xong, đang muốn cùng đoàn trưởng đi ăn cơm, không thể cùng em đi ăn cơm được rồi!" Dương Nghị tràn ngập xin lỗi, "Trong tủ lạnh có sủi cảo đông lạnh, em xem có hợp không hợp khẩu vị không, hoặc anh bảo Trương Hách mua cơm mang qua cho em. Với lại buổi chiều anh phải tham gia buổi khảo sát doanh trại, chỉ có thể để Trương Hách lái xe đưa em về."

Tô Diệp cảm thấy mát mẻ, lại không muốn làm anh phân tâm, liền mỉm cười nói: "Em ăn sủi cảo là được rồi, anh cứ làm việc của mình đi,

không cần lo lắng cho em, nếu không em tự bắt xe về cũng được!"

"Em đừng có chạy lung tung, lỡ như đi lạc mất thì phải làm sao! Ta đã bảo Trương Hách, một giờ nữa cậu ta ở dưới lầu đón em, đến lúc đó sẽ điện thoại cho em!" Dương Nghị dặn dò.

"Em đâu có ngốc như vậy hả! Lần trước không phải một mình tới đây sao!" Tô Diệp bị chọc tức rồi.

"Nghe lời, tuần sau anh qua trường gặp em." Dương Nghị mềm giọng dỗ dành.

"Được rồi!" Tô Diệp thỏa hiệp: "Anh đi làm việc đi, đến trường học em gọi lại cho anh."

"Được! Mau đi nấu sủi cảo đi, nhất định không được bỏ bữa!" Dương Nghị cười, đang định ngắt điện thoại, liền nghe thấy Tô Diệp cười ha hả nói: "Anh hôn tạm biệt em đi!"

Dương Nghị buồn cười, đưa mắt nhìn xung quanh, chỉ huy thì ở phía trước cách đó không xa, anh nào dám táo bạo, nhỏ giọng cười nói: "Ngoan! Hôm nay không được, lần sau sẽ làm cho em!"

Tô Diệp cố ý làm chuyện xấu, cười trêu chọc anh: "Một khi yêu cầu đã đưa ra, lập tức thực hiện, không cho thiếu nợ!"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Hình tượng doanh trưởng Dương bị ta phá hủy rồi, rơi lệ!

Xin lỗi mọi người vì sự chậm trễ này. -Neko.U-

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 40: Yêu Say Đắm

Sau kì nghỉ dài, đầu năm hàng loạt thông báo tuyển dụng của các trường học và viện nghiên cứu được dán khắp sân trường, Tô Diệp cũng có tìm hiểu một vài đơn vị, còn lại đều không để ý tới.

Chu Hiểu Tô kinh ngạc không thôi, theo lý mà nói, muốn tìm việc làm đã khó, mà muốn tìm việc làm đúng với ngành học lại càng khó khăn hơn, thường thường chỉ cần có buổi phỏng vấn nào thì đều không thể bỏ qua, nhưng có một số thành phần vì có quan hệ nên dù không có thông báo tuyển dụng vẫn có thể đến phỏng vấn, chuyện này không phải hiếm gặp. Như Tô Diệp chẳng hạn, vừa vào cục liền trở thành chân sai vặt cho giáo sư khó tính nhất, nếu vận khí tốt, cơ hội cũng không hẳn không có, nhưng nếu đen đủi, vậy thì thật sự là đặt mình vào ngõ cụt rồi.

Chu Hiểu Tô nhìn Tô Diệp đang hết sức bình tĩnh nhàn nhã, chịu không nổi mở miệng nhắc nhở: "Sư tỷ, chị không quan tâm gì đến vấn đề tìm việc làm sao, mặc dù chị có năng lực, không lo không tìm được việc làm, nhưng cũng không thể ở trên một thân cây treo cổ, em thấy có nhiều lựa chọn khác trông được đấy! Chị xem ngoài đơn vị nghiên cứu khoa học Bắc Giao ra, mấy trường cao đẳng hay viện nghiên cứu gần đó cũng không tồi, chị không tính xem thử hả?"

Tô Diệp cười nói: "Bắc Giao rất gần chỗ làm của Dương Nghị, em xem những đơn vị khác đều ở quá xa, chị không thể mỗi ngày chạy tới chạy lui, quá mệt mỏi! Cho nên không cần suy nghĩ gì nữa."

Chu Hiểu Tô chưa từng thấy Tô Diệp ngốc như vậy, cứ nhiên chủ động từ bỏ cơ hội có một công việc tốt hơn, chỉ vì muốn được ở gần một người đàn ông.

Chu Hiểu Tô cảm thấy không thể nói lý, nhẫn nại tiếp tục khuyên giải: "Sử tử, em thấy chị không cần thiết phải lo lắng như vậy, nếu chị cảm thấy bạn trai ở quá xa, không có phương tiện đi lại, đại khái có thể thuê một phòng ở gần đây, chị không thể chỉ vì vấn đề con con này mà từ bỏ cơ hội phát triển tài năng, dù sao sự nghiệp của mình mới là quan trọng nhất!"

Chu Hiểu Tô nói với giọng trầm thấp, cực kỳ khẩn thiết, mỗi chữ mỗi câu đều là vì lo lắng cho cô, Tô Diệp sinh lòng cảm kích, kéo tay nàng rung một cái, ôn nhu nói: "Cảm ơn em, Hiểu Tô. Thật ra cũng không hẳn là vì nguyên nhân kia, dù sao chị đã hai mươi tám tuổi rồi, sang năm tốt nghiệp, liền 29 rồi, vậy mà vẫn chưa kết hôn, đi ra ngoài tìm việc làm sẽ bị thua thiệt. Mặc kệ là dạng người gì hầu hết các đơn vị thông báo tuyển dụng đều sẽ xem xét, có phải mình sẽ lập tức kết hôn sanh con? Mang thai trong khi làm việc có rất nhiều điều kiêng kỵ, lại còn nghỉ đẻ, sau đó lại phải chăm con nhỏ, chuyện phiền toái càng nhiều. Các trường cao đẳng hay viện nghiên cứu có điều kiện tốt sẽ có rất nhiều người muốn vào, bọn họ có rất nhiều tài nguyên, họ sẽ nguyện ý để mất một sinh lực dồi dào như vậy để đổi lấy một người phụ nữ không biết nghe lời chỉ biết cầm tiền lương không làm được việc sao? Ngược lại chỗ chị chọn vị trí địa lý phù hợp, yêu cầu cũng không có nhiều, khả năng trúng tuyển có lẽ sẽ cao hơn, vừa vặn coi như là vẹn toàn đôi bên. Chị đưa ra quyết định này, cũng phải suy tính rất lâu, cân nhắc lợi hại được mất sau đó mới dứt khoát quyết định!"

Chu Hiểu Tô thở dài, gật đầu nói: "Cũng đúng, năm đó trước khi em quyết định học lên, đã từng nhận lời mời của một viện nghiên cứu, năng lực thì như nhau, nhưng đàn ông sức cạnh tranh lớn hơn phụ nữ, mà phụ nữ ngành kỹ thuật lại bị soi mói, bắt bẻ! Nhưng, em cảm thấy chị là một nữ

cường nhân, lại có nhiều kinh nghiệm, tham gia nhiều hạng mục như vậy, có thể cạnh tranh một chuyên."

Tô Diệp lắc đầu cười cay đắng: "Thật ra nói về năng lực, sao có thể so ai mạnh hơn ai? Huống chi, rất nhiều công việc không phải chỉ có năng lực nghiên cứu khoa học là làm được! Giờ nghĩ lại, chị thấy điều giáo sư Lộ lo lắng thật ra rất chính xác, như tính cách của chị, thích hợp nhất vẫn là tìm một công việc bình thường, toàn tâm toàn ý làm nghiên cứu, nếu thật sự muốn đảm nhiệm làm công tác, chắc chắn sẽ phải cố gắng và hy sinh rất nhiều thứ, hơn nữa cũng chưa chắc sẽ vui vẻ làm việc."

Chu Hiểu Tô cười trấn an nói: "Sư tỷ, chị đừng nói như vậy, em cảm thấy chị vẫn rất lợi hại!"

Tô Diệp xin lỗi cười cười: "Chị tự biết lựa sức mình." Dừng một chút, lại nói: "Thật ra, chị cũng không ập ủ gì to lớn, cũng không muốn trở thành một nữ cường nhân danh tiếng lẫy lừng, công việc đối với chị mà nói, chỉ là một phần tất yếu trong cuộc sống, chị sẽ cố gắng, nhưng không quá nghiêm khắc, vui vẻ mà làm là được. Nguyên vọng lớn nhất của chị là có một gia đình hoàn mỹ, thân thể khoẻ mạnh, vợ chồng ân ái hoà thuận, tương lai sinh một đứa nhỏ thông minh lanh lợi, cả nhà sống vui vẻ hạnh phúc, không cầu phú quý, nhưng cầu bình an vui khoẻ, nếu có thể đạt được ước mơ này, đời này chị cảm thấy vô cùng viên mãn!"

Chu Hiểu Tô bị cô chọc cho cười khanh khách không ngừng, cười đủ rồi liền hài hước nói: "Tư tưởng của chị thật là truyền thống! Dương Nghi có thể gặp được chị, cũng là phúc khí của anh ta!"

Tô Diệp vui mừng mặt mày cong lên, đôi lông mày nhíu lại, đặc ý nói: "Dĩ nhiên rồi! Lần sau gặp mặt, em nhất định phải đem những lời này nói cho anh ý biết!"

Chu Hiểu Tô vẫn ôm bụng cười, phải ho khan vài cái để thông khí, chờ đến khi bình tĩnh lại, mới dờ khóc dờ cười đối với Tô Diệp nói: "Chưa thấy ai như chị! Em da mặt dày nhưng cũng không dày bằng chị!"

Tô Diệp thay nàng vỗ nhẹ lưng, cười nói: "Chị da mặt cũng không dày lắm, chỉ là nói đùa thôi. Thật ra Dương Nghị cũng không tồi, chị có thể gặp được anh ấy, mới thật là may mắn!"

Cô cười nhẹ nhàng, nét mặt điềm nhiên, nhắc tới Dương Nghị lông mày theo lẽ tự nhiên liền nâng lên, hai mắt cũng không kìm lòng được toát ra ái mộ cùng tơ vương, cả người tràn đầy cảm giác hạnh phúc thỏa mãn sung sướng. Chu Hiểu Tô mắt nhìn không rời, trong lòng xúc động, có lẽ người nói vô tâm mà người nghe hữu ý, nàng không khỏi nhớ tới Trần Thần, năm tháng trước, cũng là ở trong gian nhà này, Tô Diệp đỏ mắt nhìn mình khóc lóc kể lể, nói rằng thật lòng thật dạ yêu hắn nhưng không có kết quả. Chu Hiểu Tô thậm chí còn nhớ rõ, lúc ấy Tô Diệp đã khổ sở đau xót như thế nào, không thêm giữ hình tượng trước mặt cô, khóc đến tê tâm liệt phế, làm cô cũng cảm động lây.

Hiện giờ, chỉ sau vài tháng ngắn ngủi, Tô Diệp đã tìm được một người đàn ông sẵn lòng bảo vệ cô, vì vậy không thể tránh khỏi sẽ yêu anh ta, hai người tâm ý tương thông, tình đầu ý hợp, như keo như sơn, dường như những chuyện trước đó chỉ như một giấc mộng, thức dậy, liền giải tán, phai nhạt, không còn lưu lại chút dấu vết nào.

Chu Hiểu Tô không khỏi có chút hoang mang: "Sư tỷ, chị rất yêu anh ta sao?"

Tô Diệp cảm thấy thẹn thùng, ha ha cười vài tiếng, thấy Chu Hiểu Tô vẫn nhìn mình chằm chằm không tha, mặt liền nghiêm chỉnh trịnh trọng gật đầu nói: "Ừ, chị yêu anh ấy!"

"Giống như thích Trần Thần vậy?" Chu Hiểu Tô bỗng thốt ra, nhưng nói xong, thấy Tô Diệp thay đổi nét mặt, Chu Hiểu Tô liền hối hận, vội cười nói: "Là em nói bậy, chị đừng để ý! Chúng ta không nói chuyện này nữa, chị viết sơ yếu lý lịch đi!"

Tô Diệp khẽ cười một tiếng, nháy nháy mắt, ranh mãnh nói: "Em chắc đã sớm muốn hỏi chị nhỉ?"

Chu Hiểu Tô bị vạch trần tâm tư, có chút ngại, che dấu ngượng ngùng ngăm nhìn chung quanh, Tô Diệp liền cười, nói khẽ: "Có khác nhau!"

Chu Hiểu Tô khó hiểu, giương mắt nhìn Tô Diệp, đợi cô nói tiếp.

"Chị thích Trần Thần, là bởi vì hắn có cùng lý tưởng với chị, một khi gặp nhau, tự nhiên sẽ bị đối phương thu hút, nhưng đáng tiếc chính là, cho tới bây giờ chị vẫn chưa bộc lộ rõ con người thật của mình cho hắn biết, hắn cũng không cho chị cơ hội để thể hiện, đối với chị, hắn giống như một bức ảnh, mơ hồ, không đủ chân thực, nhưng vì chị rất kì vọng vào mối tình đầu đó nên không thể hoàn toàn quên đi, nhưng vẫn buông bỏ được."

"Dương Nghị không như vậy, anh ấy là chân thật, bất kể anh giải thích ra sao, đều cho chị tia hi vọng. Chị là một người bình thường, mặc dù cũng ao ước có được tình yêu lãng mạn kinh thiên động địa giống trong mấy cuốn tiểu thuyết, nhưng cuối cùng yêu cầu chỉ đơn giản là có được tình yêu đơn giản bình thường nhưng ấm áp, mà Dương Nghị chính là người đem lại cho chị được điều đó!"

Tô Diệp bỗng nhiên dừng lại, khẽ cười một tiếng, nghiêng đầu hỏi: "Huống chi, anh ấy rất dũng cảm, ngay thẳng, chân thành, chu đáo, lại biết chịu trách nhiệm, người đàn ông như vậy, vì sao lại không yêu chứ?"

Nếu thích thì tiến tới, làm những điều mình muốn để không phải tiếc nuối!

Lại là Chủ nhật, Tô Diệp cùng Dương Nghị có mời cặp đôi Lý Mi đi ăn cơm, xem như cảm tạ bà mai.

Bạn học gặp mặt, nói nhiều nhất chính là nhớ lại chuyện năm xưa, huống chi hai người đều tốt nghiệp trường quân đội, Dương Nghị cùng Cố Tuấn Huy chuyện trò vui vẻ, nâng cốc nhớ lại trước kia.

Tô Diệp lại không may mắn như vậy, cô và Lý Mi tuy học cùng trường nhưng cũng không gặp nhau nhiều, huống chi Lý Mi rất cởi mở, cả buổi tối ngồi bên cạnh cô truy hỏi về hai người bạn họ, Tô Diệp thành thật, bị cô ấy nói băng quơ vài ba câu liền khai hết sạch, ứng phó không nổi.

Dương Nghị ngẫu nhiên rảnh rỗi cũng nghe được đôi câu, lúc đầu cũng không quá để ý, chỉ là cười thầm, nhưng nào biết Lý Mi càng hỏi càng sâu, Tô Diệp lại là một cô gái đơn thuần, vấn đề này chưa trả lời hết liền bị vấn đề kế tiếp ập đến, cuối cùng, chỉ cần Lý Mi dỗ dành một chút, cô ngay cả lúc Dương Nghị thổ lộ với mình như thế nào đều miêu tả rõ ràng. Dương Nghị ở ngay bên cạnh nghe được lông mày trực nháy, lại thoáng nhìn thấy Cố Tuấn Huy đang nhìn mình trêu chọc, mang theo chút ranh mãnh đùa cợt đắc ý, anh cảm thấy ngại quá, liền quay sang gấp cho Tô Diệp vài miếng thịt bò sốt tiêu, chớp chớp mắt nhìn cô cười nói: "Món này mùi vị không tệ, em nếm thử đi!"

Tô Diệp đang chống đỡ không kịp, lại khổ nỗi không cách nào thoát thân, thấy anh nháy mắt trong lòng thầm hiểu, mím môi hướng Lý Mi cười cười, nhanh chóng vùi đầu ăn, không nói thêm lời nào.

Lý Mi đang hỏi đến chỗ mấu chốt, hào hứng ngẩng cao đầu, làm gì có chuyện dễ dàng buông tha, mắt thấy Tô Diệp phồng má nhai đồ ăn, Dương Nghị thì cười híp mắt cầm khăn giấy thay cô lau mấy vệt nước sốt bám trên miệng, hai mắt hơi nheo lại, không biết có phải là do men say hay không mà ánh mắt lại lưu luyến triền miên, một mảnh si mê, Lý Mi thối phù một tiếng liền cười rộ lên.

"Ai nha! Không thể nhìn tiếp, tôi không nhìn thấy gì hết!" Cỗ Tuấn Huy một tay che mặt cười kêu la.

Tô Diệp mặt đỏ bừng, bẹn bẹn quay đầu né tránh, Dương Nghị thì nói nói cười cười, bỏ khăn tay xuống sau đó ôm lấy vai Tô Diệp, thủ thủ bên tai cô cười nói: "Mặc kệ bọn họ đừng để ý, năm xưa hai người bọn họ so với chúng ta còn mạnh bạo hơn nhiều!"

"Tớ sao có thể so sánh với cậu chứ!" Cỗ Tuấn Huy đùa giỡn nói: "Tớ da mặt mỏng, không giống cậu da dày thịt béo, lúc còn ở trường đã kém hơn cậu, mấy năm sau lại càng theo không kịp!"

"Cậu nói xạo vừa thôi! Cũng không biết là ai, ngay trước mặt mọi người một ngum tiếp một ngum hương con gái nhà người ta bón cơm!" Dương Nghị hèn mọn.

"Cậu đừng bịa đặt! Đó là vợ tớ, có giấy tờ xác nhận đảng hoàng, không phải người phụ nữ bình thường! Vợ tớ đảm việc nhà lại hiểu chuyện, được luật pháp bảo vệ!" Cỗ Tuấn Huy trừng to mắt biện bạch xong, hướng phía Dương Nghị hơi hất cằm, cười nói: "Cậu cùng bác sĩ Tô có gì xác nhận chưa? Chưa gì cậu đã động thủ động cước! Tớ nói cho cậu biết, cậu đây là giở trò lưu manh!"

Tô Diệp bật cười, mím môi lườm Dương Nghị một cái, ra vẻ xem anh muốn làm gì tiếp theo.

"Lập tức có bằng chứng!" Dương Nghị miễn cưỡng tựa lưng vào ghế ngồi, cười híp mắt nhìn Tô Diệp nói.

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 41: Cầu Hôn

"Anh nói thật hay giả vậy?" Tô Diệp còn chưa kịp tỏ thái độ gì thì Lý Mi đã bất ngờ vui vẻ ra mặt, quả thật so với trúng số độc đắc còn kích động hơn.

Tô Diệp có phần bất mãn trừng mắt nhìn Dương Nghị, sau đó quay đầu nhìn Lý Mi nghiêm mặt nói: "Cậu đừng nghe anh ý nói bậy! Tổ còn chưa tốt nghiệp đâu!"

"Tốt nghiệp và việc nhận giấy chứng nhận đâu có liên quan gì đến nhau, có thể làm đồng thời mà!" Cố Tuấn Huy rút cuộc vẫn là bạn học Dương Nghị, mắt thấy đến thời khắc mấu chốt, lập tức nghiêm túc giúp đỡ Dương Nghị!

Lý Mi không hổ là bà xã của Cố Tuấn Huy, cả hai người tung kẻ hứng phụ họa cho nhau, gật đầu cười nói: "Đúng đó! Bây giờ mình thấy có khá nhiều người kết hôn khi đang học tiến sĩ, cậu không thể lấy lý do này để chống chế được!"

Tô Diệp lấy một địch ba, quả thực không thể đấu lại, lại không muốn nhanh như vậy đã tước vũ khí đầu hàng, đành phải cố gắng phản kháng, nhưng khí thế rốt cuộc vẫn là yếu hơn rất nhiều, Tô Diệp lầm bầm nói: "Hiện tại tổ đang đau đầu về vấn đề tìm việc làm, lấy đâu ra thời gian tính đến chuyện kết hôn hả!"

Lý Mi "A" một tiếng, như chợt hiểu ra, "Đúng rồi, dạo này tớ thấy hàng loạt thông báo tuyển dụng rải khắp trường, thế nào rồi, tìm được chỗ thích hợp chưa?"

"Tớ đang chuẩn bị sơ yếu lý lịch, cũng có xem qua một vài viện nghiên cứu, thấy khá được, trước mắt đang đợi thông báo."

"Nếu không cậu tới chỗ tớ thử xem?" Lý Mi tay chống cằm, trông mắt nhanh như chớp đảo hai vòng, "Tớ thấy cũng khá phù hợp với ngành cậu đang học, áp lực không lớn, công việc khá đơn giản nhẹ nhàng, quản lý cũng không khó tính, quan trọng nhất là phù hợp với tuổi của chúng ta, chờ kết hôn sinh con, chỉ là tiền lương tương đối ít. Nhưng Dương Nghị làm trong quân đội chắc chắn sẽ được cấp nhà ở, hai người các cậu lại không có áp lực lớn về kinh tế, tiền nhiều hay ít cũng không sao, tớ cảm thấy rất thích hợp với cậu!"

Dương Nghị gật đầu, trực tiếp thay Tô Diệp trả lời.

"Rất tốt! Chỗ các cô đang tuyển người sao? Nếu không cô trực tiếp đưa Tiểu Diệp đến xem một chút!"

Cố Tuấn Huy ở ngay bên cạnh hát đệm: "Đúng vậy a, lương có thấp một chút cũng có sao đâu, chỉ cần phù hợp là được rồi!"

Tô Diệp ngại quá, vậy chẳng phải là muốn cô đi cửa sau hay sao, mặc dù những lời Lý Mi vừa nói cực kỳ khiến người ta động tâm, nhưng mà loại đơn vị này, Tô Diệp quả thực chưa từng nghĩ tới.

"Không cần đâu! Tự mình có thể tìm được chỗ làm, chỗ các cậu chắc chỉ tuyển những người chuyên nghiệp thôi!" Tô Diệp cười nói.

"Ai nói với cậu như vậy? Chỗ chúng tớ tuyển người có kinh nghiệm hay không đều được, nếu cậu muốn, cậu đưa cho tớ bản sơ yếu lý lịch, tớ sẽ tìm cơ hội đưa cho giám đốc xem, những chuyện khác cậu không cần phải

để ý đến!" Lý Mi cười ha hả, ném cho Tô Diệp ánh mắt tỏ vẻ "Cậu quá ngây thơ rồi".

Tô Diệp kinh ngạc: "Phòng vẫn cũng không cần?"

"Cái này thì vẫn cần, nhưng chỉ là lướt qua cho có! Cậu không cần lo lắng!" Lý Mi đang vui vẻ liền nghiêm mặt nói: "Nhưng trước đó tớ phải nói rõ, quan hệ của tớ trong công ty không đủ vững chắc, việc này nếu muốn hoàn thành, hai người các cậu chắc vẫn phải chi ra một ít!"

Tô Diệp nhú mày, có chút không tình nguyện, đang muốn cự tuyệt, lại nghe được Dương Nghị nói: "Tiền không cần lo lắng, tôi có, chỉ cần cô đồng ý giúp là được!"

Lý Mi mặt đầy hâm mộ, dùng cùi chỏ chọc Cổ Tuấn Huy, gắt giọng: "Anh xem Dương Nghị kìa, cho bạn gái dùng tiền không hề đau lòng, anh nhìn lại anh đi! Lúc yêu thương thì hứa sẽ mua mọi thứ em muốn, nhưng giờ thì sao, bây giờ suy nghĩ lại, thật sự là quá thiệt thòi!"

Tô Diệp nghe được trong lòng liền nở hoa, cúi đầu mím môi cười trộm, thừa dịp Cổ Tuấn Huy cùng Lý Mi đang liếc mắt đưa tình với nhau, cô liền quay đầu hỏi Dương Nghị: "Công ty của Lý Mi nằm trong thành phố, cách chỗ của anh rất xa, nếu em làm việc ở đó, từ nay về sau chỉ có thể một tuần gặp mặt nhau một lần, anh cảm thấy được không?"

Dương Nghị giật mình, chỉ cảm thấy trong lòng hình như có một dòng nước ấm chậm rãi chảy qua, sưởi ấm trái tim, hóa ra cô băn khoăn về vấn đề này, Dương Nghị cầm tay Tô Diệp, hơi cười nhìn cô, ôn nhu nói: "Em ứng tuyển ở đâu cũng được, chỉ cần là công việc em yêu thích, anh tôn trọng mọi quyết định của em!"

Nét mặt anh ôn hòa mềm mại, ánh mắt tràn đầy yêu thương, thanh âm êm dịu hòa hoãn, giống như cơn gió nhẹ cuối xuân, mang theo tình cảm ấm

áp lướt nhẹ qua mặt, Tô Diệp có một chút ngốc nghếch, ngờ ngàng nhìn anh, không nói nên lời.

Dương Nghị đưa tay bẹo má cô, khẽ cười nói: "Bé ngốc! Em suy nghĩ xong chưa, rốt cuộc có đồng ý hay không, Lý Mi vẫn đang chờ câu trả lời của em đấy!"

Tô Diệp quay đầu, liền thấy Cố Tuấn Huy cùng Lý Mi dùng khí thế sét đánh không kịp bưng tai, đồng loạt thấp đầu, vô cùng ăn khớp với nhau, giống như trước đó đã từng tập luyện qua vậy, Tô Diệp mắc cỡ tai đỏ cả lên, cúi đầu lúng ta lúng túng nói: "Tạm thời không cần đâu! Tớ vừa tìm được hai viện nghiên cứu khá được, để xem tình hình bên đó thế nào."

Lý Mi không nói gì, cô nương này thật là không thông suốt, cơ hội tốt như vậy lại còn đợi, Lý Mi cầm thìa trong tay đưa qua đưa lại, cười nói: "Chuyện này không nên chậm trễ, cậu mau chóng quyết định, thời gian càng lâu cơ hội càng nhỏ, viện nghiên cứu mặc dù không tồi, nhưng so với chỗ chúng tớ chắc chắn thua xa!"

Tô Diệp gật đầu đáp ứng, nói cảm ơn xong liền im bặt, Lý Mi nhìn cô chẳng muốn nói gì, liền nhanh chóng đổi chủ đề, bốn người lại trò chuyện trong chốc lát sau đó liền giải tán.

Dương Nghị ôm vai Tô Diệp đứng ở ven đường chờ xe, nửa là dò xét nửa là vui đùa nói: "Thời gian không còn sớm nữa, nếu không đến chỗ anh ở đi, bằng không, ngày mai anh lại phải đi thêm một chuyến, như vậy phải chạy tới chạy lui, em không đau lòng hả?"

Tô Diệp cũng không dám tùy tiện đồng ý nữa rồi. Mỗi lần ở lại đó, đều là một trận chiến kinh thiên động địa, đối với thể xác lẫn tinh thần ý chí đều mang tính khiêu chiến rất lớn, Tô Diệp có thể đem trận địa thủ vững đến bây giờ, đã là cố gắng rất nhiều, nếu đến thêm lần nữa, khả năng rơi

vào tay giặt là 100%, Tô Diệp rủ lông mi thấp giọng nói: "Ngày mai em đến chỗ anh, chờ cho anh phải đi lại."

"Anh không muốn em phải chạy đi chạy lại, em mà mệt anh sẽ đau lòng!"

Tô Diệp nén cười không có lên tiếng, bờ vai lại run lên, nói: "Vậy ngày mai chúng ta đều nghỉ ngơi cho khỏe, cuối tuần gặp lại."

Dương Nghị cúi đầu nhìn cô, mỉm cười nói: "Không được, mai anh sẽ qua! Nếu không được nhìn thấy em, cả tuần anh đều không ngủ ngon giấc!"

Tô Diệp trong lòng khẽ động, tựa đầu vào vai anh, ung dung nói: "Dương Nghị, nếu em tìm được chỗ làm ở gần đơn vị anh, chúng ta từ nay về sau có thể ngày ngày gặp mặt! Sẽ không giống như bây giờ, ngày qua ngày trông mong đến Chủ nhật, như vậy rất mệt!"

Trong giọng nói của cô mang theo chút nhẹ nhàng u sầu, nhạt nhẽo buồn vô cớ, tràn đầy tưởng niệm, nhưng lại không mang chút hương vị nào, trái tim Dương Nghị lập tức liền mềm nhũn biến thành một vùng nước, trong khoảnh khắc ý chí liền sụp đổ mãnh liệt, như từng đợt sóng nối tiếp nhau nặng nề xô đập ở trong lòng.

Dương Nghị quay người ôm chặt Tô Diệp, cảm nhẹ nhàng đặt lên đỉnh đầu cô, nói năng lộn xộn: "Tiểu Diệp, cảm ơn em! Cảm ơn em vì có thể nghĩ như vậy! Anh rất vui, thật sự rất vui!"

Tô Diệp ngẩng đầu hôn lên má anh một cái, cười nói: "Em chỉ nói là có thể, cũng không chắc sẽ tìm được công việc như vậy!"

"Không sao, biết em có suy nghĩ như vậy, anh cũng đã rất thỏa mãn rồi!"

"Chúng ta kết hôn đi!" Ngừng một lát, Dương Nghị đột nhiên nói.

Tô Diệp uốn éo thân mình, cười ra tiếng, đùa giỡn nói: "Anh vẫn chưa cầu hôn đâu! Em không lấy!"

Dương Nghị buông cô ra, nhìn nhìn xung quanh, nét mặt bức bối, Tô Diệp khó hiểu, hỏi: "Anh làm sao vậy? Muốn tìm cái gì?"

"Nhìn xem gần đây có ai bán hoa hồng không!" Dương Nghị vẫn không ngừng đưa mắt tìm kiếm.

Tô Diệp không muốn, dẫu môi lâu bầu nói: "Anh có chút thành ý được không, mỗi lần đều là như vậy, chuyện ập lên đầu mới nhớ tới mua hoa, không phải đã đồng ý với em trước đó phải cầu hôn đằng hoàng sao? Bây giờ lại đổi ý!"

Dương Nghị không dám nói năng lung tung nữa, bậm bùi điều chỉnh thái độ nhận lỗi: "Không có, tuyệt đối không đổi ý! Lần này là anh không đúng, anh quá nóng lòng, nhưng em yên tâm, anh nhất định sẽ cho em một màn cầu hôn vô cùng lãng mạn!"

Sau khi bị từ chối nhiều lần, Dương Nghị rút ra kết luận: Cầu hôn là một chuyện vô cùng cấp bách. Dương Nghị trong một tuần này, gần như mỗi ngày đều suy nghĩ, nên làm sao mới có thể thỏa mãn yêu cầu của Tô Diệp, lại có thể không cần chạy đến quảng trường đứng trước mặt chủ tịch Mao cùng hàng vạn du khách quỳ xuống đất cầu hôn, hơn nữa còn phải lãng mạn, nổi bật không giống người thường. Việc này quả thực khiến Dương Nghị đau đầu, đến cuối cùng cũng nghĩ ra một chiêu.

Dương Nghị bận tối mào tối mặt. Đầu tiên là lên mạng tìm một khoảng sân rộng làm địa điểm, thông qua từ đoàn bộ mượn một cái camera, lấy tường trắng làm phông nền, lại tải về một bức ảnh chân dung chủ tịch Mao in ra, sau đó tới mượn giá sách của doanh trường đội ba làm giá đỡ, điều chỉnh cự ly, sắp xếp thỏa đáng, sửa sang lại dung nhan, mang vẻ nghiêm túc của một quân nhân đứng trước ống kính, hai tay cầm bức ảnh

của chủ tịch Mao, nhìn vào màn hình lộ ra sáu cái răng, tình ái dạt dào mà bắt đầu thổ lộ.

"Tiểu Diệp, màn cầu hôn này mặc dù có chút sơ sài, nhưng hầu hết những yêu cầu trước đây của em anh đều cố gắng thực hiện, anh thấy thế này là phù hợp nhất, hơn nữa có thể tránh được đội trị an bắt gặp, hi vọng em thích và chấp nhận!"

Dương Nghị dừng một chút, đem tấm ảnh đen trắng của chủ tịch Mao in bằng giấy A4 đặt trước ngực, nói tiếp: "Mặc dù thời gian chúng ta qua lại cũng không dài, nhưng cả hai đều hiểu rõ nhau, tín nhiệm lẫn nhau, lưỡng tâm tương hứa, lưỡng tình tương duyệt, chỉ cần chúng ta cùng nhau cố gắng, anh tin chúng ta nhất định có thể gắn bó với nhau đến răng long đầu bạc! Anh biết mình có rất nhiều khuyết điểm, không đủ hoàn mỹ, không thể cho em cuộc sống yên bình giàu sang, nhưng anh nguyện ý sửa lại khuyết điểm cố gắng phấn đấu, nguyện ý dùng quãng đời còn lại để yêu em, anh sẽ dùng hết khả năng mình có để che chở cho em, ngày ngày khiến em vui vẻ không lo buồn chán. Tiểu Diệp, nếu như em tin tưởng anh, nguyện ý cho anh một cơ hội để chứng minh trái tim mình, vậy hãy đồng ý lời cầu hôn của anh!"

Dương Nghị biểu hiện nghiêm túc, tiếp tục đợi thêm một lát mới đi qua chỗ máy camera xem lại, nhìn qua hiệu quả cũng không tồi, điều duy nhất không được hoàn mỹ chính là bức hình trắng đen của chủ tịch Mao, hơi có chút sát phong cảnh. Vốn anh muốn có một bức ảnh với màu sắc tươi tắn hài hòa nhưng máy in màu của doanh trại bị hỏng, vì vậy chỉ có thể dùng tạm máy in thường.

Dương Nghị âm thầm an ủi mình, hình thức không quan trọng, quan trọng là nội hàm, màu sắc rực rỡ hay đen trắng cũng không quan trọng, quan trọng là lời tỏ tình phải thâm tình, với quan điểm này, Tô Diệp nhất định sẽ chấp nhận.

Trước Chủ nhật một ngày, Dương Nghị liền gọi điện thoại đặt bàn ở trang viên mơ ước. Chủ nhật lúc mới sáng sớm tinh mơ, Dương Nghị đã lái xe chạy đến trung tâm thương mại mua nhẫn kim cương, sau đó qua đón Tô Diệp đi dạo công viên Di Hoà, bóp tim gãi phổi đợi cho màn đêm buông xuống, Dương Nghị lòng tràn đầy kích động, chờ Tô Diệp đi đến trang viên mơ ước nhà hàng Tây, khi nhân viên phục vụ rời đi, hai tay anh run run ra vẻ trấn định mà lấy camera ra, tìm được kiệt tác của mình điều chỉnh âm lượng sau đó đưa tới trước mặt Tô Diệp.

Phía đối diện, Tô Diệp đang vui đầu vào ly kem, tiện tay cầm lấy liếc nhìn, lập tức trong lòng ngổn ngang!

Tô Diệp biểu tình có chút vặn vẹo, không biết là đang cười hay tức giận, chỉ nhìn chăm chăm phía trước một lúc, liền "Bốp" một tiếng đóng camera lại, bất mãn thì thầm: "Anh lừa em! Anh..."

Cô không biết nói gì nữa, bởi vì cô thấy Dương Nghị trong tay cầm nhẫn, nghe thấy anh ôn hòa cười nói: "Em đừng vội, xem hết rồi quyết định."

Tô Diệp cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng xem tiếp, càng xem càng thấy buồn cười, một chút cảm động cũng không có, khác xa dự tính của Dương Nghị rằng cô sẽ xúc động rơi nước mắt.

Dương Nghị đang tràn ngập mong đợi lập tức bị tổn thương nặng nề, trong lòng hết sức buồn bực, nhưng dù sao việc cũng đã làm, không thể bỏ dở giữa chừng được. Anh điều chỉnh lại tâm trạng, miễn cưỡng đứng dậy đi đến bên cạnh Tô Diệp, quỳ một chân trên đất, giơ nhẫn lên, cố gắng trưng ra vẻ mặt nghiêm chỉnh, nghiêm túc nhìn khuôn mặt tươi cười của bác sĩ Tô nói: "Tiểu Diệp! Gả cho anh đi!"

Tô Diệp không ngờ anh thật sự quỳ xuống, nụ cười cứng đờ trên mặt, cầm trong tay camera, quay đầu nhìn chăm chăm vào Dương Nghị đang

quỳ gối trước mặt mình, đầu óc trống rỗng, cả người giống như một pho tượng, thời gian dường như ngưng lại.

Dương Nghị đỏ mặt, lúng túng, trong quán khách mời đều đang cười híp mắt nhìn anh, một bên nhân viên phục vụ cúi thấp đầu che miệng cười đến run người, nhưng cô gái đang ở trước mặt mình lại đang thất thần! Dương Nghị cảm thấy mình sắp không chịu nổi, da đầu tê dại, cổ mỗi nhừ, tứ chi vô lực, bất cứ lúc nào cũng có thể ngã xuống.

"Tiểu Diệp!"

Dương Nghị nhỏ giọng gọi, có loại cảm xúc muốn nhào tới ôm lấy cô lắc cho tỉnh táo lại!

Tô Diệp cả kinh, sau đó liền lúng túng, mặt đỏ như trái ổi, cô hai tay kéo Dương Nghị, miệng nhếch lên cười, thấp giọng nói: "Anh đứng dậy đi! Đứng dậy rồi nói!"

Dương Nghị muốn khóc, cuối cùng anh cũng làm xong màn cầu hôn!

Dù sao quỳ cũng quỳ rồi, vậy cũng phải đạt được mong muốn chứ! Dương Nghị quyết định nhắc lại một lần nữa với bác sĩ Tô, mình đây là đang cầu hôn với cô, vì thế cô phải cho mình một đáp án!

"Tô Diệp! Anh yêu em, em có đồng ý gả cho anh không?"

Anh cất cao giọng hét lớn, giống như muốn cho cả thế giới nghe thấy vậy.

Tô Diệp không cười được nữa, khuôn mặt nhỏ hơn nhả lại, cô vịn bàn hùng hổ đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Dương Nghị, chậm rãi đưa tay trái ra trước mặt anh, giọng nói kiên định trả lời.

"Em đồng ý!"

CUỘC SỐNG TÌNH YÊU CỦA NỮ BÁC SĨ (NHẬT KÝ HÔN NHÂN)

Ô Thiển

dtv-ebook.com

Chương 42: (Hết Trọn Bộ)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lời cuối sách....

Tính cách là nhân tố quyết định chúng ta sẽ lựa chọn như thế nào. Dương Nghị dừng cảm cuối cùng ôm được mỹ nhân về, Tô Diệp kiên quyết khiến cô cuối cùng cũng tìm được hạnh phúc, mà Tống Minh Viễn, hẳn tâm tư kín đáo, tình cảm trong sáng, sẵn sàng chu đáo, suy nghĩ chu toàn, nhưng ngược lại có chút bốc đồng, đối với thần kinh không đủ nhạy bén như Tô Diệp, đây hoàn toàn là vết thương trí mệnh!

Hắn thật ra giống như một người anh hàng xóm, có chút khôi hài, thân thiết ôn hòa, cũng không biết từ lúc nào, dấu điểm một phần tâm sự, lạnh lẽo trả giá, chỉ tiếc tiểu muội nhà bên không có nảy sinh tình cảm với mình, phụ hẳn một lời yêu.

Tôi yêu thích Dương Nghị, cũng có lẽ dựa theo cốt chuyện đã xây dựng trước, tôi đem tất cả những phẩm chất mà mình yêu thích nhất dành cho anh, dừng cảm nhưng không lỗ mẫn, thẳng thắn nhưng không cố chấp, cơ trí linh hoạt, bên cạnh đó lại có chút nghịch ngợm, biết cách đối nhân xử thế, biết nấu ăn, yêu chiều bạn gái, đây đều là những gì mà chúng ta quen thuộc nhất.

Như vậy xem xét, Tô Diệp khó tránh khỏi có chút không đủ tư cách, cô nóng nảy vội vàng, dễ xao động, không đủ dừng cảm, cũng không đủ thông minh, thậm chí có chút ngờ nghệch, thỉnh thoảng còn cố tình gây sự, làm nũng sai khiến, không có lý tưởng khát vọng to lớn, không phải phong

cách quý phái. Nhưng cô suy nghĩ đơn thuần, dễ tha thứ, biết cách thỏa hiệp, biết cách nhượng bộ, biết suy nghĩ cho người khác, biết người biết ta, mặc dù khuyết điểm nhiều hơn, nhưng cũng có nhiều mặt tốt, cũng được coi là đáng yêu.

Tôi đối với Tô Diệp không thể nghi ngờ là có chút ưu ái, vì cô sau bao nhiêu khó khăn vấp ngã mà tìm được một người đàn ông ưu tú, có một tình yêu viên mãn, cũng coi như một tay góp sức, ngửa mặt lên trời cười to (ha ha).

Đối với tình yêu, hoàn cảnh xuất thân, tính cách và lối sống khác nhau sẽ gây cản trở. Vì thế không nên ép buộc, tốt nhất là tự bản thân thấy phù hợp.

Lúc này, tôi nghĩ đến Tô Diệp và Trần Thần, đều nói thiếu nữ hoài xuân, đối với mỗi tình đầu ngây thơ thì mọi cô gái đều có khát vọng, dựa trên ý nguyện của mình, phác họa một bức chân dung, gán cho hẳn tính tình phẩm chất mà bản thân yêu nhất, hồn nhiên yêu say đắm, ngày nhớ đêm mong, có khi chỉ là một cái liếc nhìn hay vài hành động nhỏ đều có thể miêu tả tinh tế. Nhưng mà, người này cuối cùng chỉ là hình ảnh, chỉ là một loại cảm giác, chỉ tồn tại ở trong ảo tưởng, còn trong cuộc sống, chúng ta vĩnh viễn sẽ không tìm được một người như vậy, cũng chính vì thế mới càng ôm hy vọng.

Nếu như có đủ may mắn, có lẽ sẽ gặp được một người như vậy, mới liếc nhìn, liền giống tới bảy tám phần chúng ta tưởng tượng, cái gọi là vừa thấy đã yêu, tôi nghĩ đại khái là như thế.

Tô Diệp là may mắn, bởi vì cô gặp Trần Thần, miễn cưỡng được coi là vừa thấy đã yêu, nhưng mà, cô còn rất ngây thơ, giống như một tờ giấy trắng, tùy ý vẽ loạn, mà hẳn đã trải qua thăng trầm, lại càng không thích cô, kết quả là không thể đến với nhau. Nhưng dù có ra sao nó cũng là một kỷ niệm, đúng như những gì Tô Diệp nói với Chu Hiểu Tô "Chị tuy không thể

quên, nhưng vẫn có thể buông bỏ", bởi vì chúng ta cuối cùng sẽ lớn lên, nhưng vĩnh viễn không cách nào quên những tháng ngày tươi đẹp đó.

Cảm ơn mọi người đã cùng mình đi hết bộ chuyên này. Mong mọi người ủng hộ những dự án tiếp theo của mình. -Neko.U-

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Lần Xem Mắt Thứ Ba Mười

Chương 2: Tan Rã Trong Không Vui

Chương 3: Cuộc Sống Của Tiến Sĩ

Chương 4: Thanh Mai Trúc Mã Đến Xem Mắt

Chương 5: Đường Về Nhà Thật Gian Nan

Chương 6: Kiểm Đại Người Nào Đó Gả Đi

Chương 7: Chàng Vô Tâm Thiếp Vô Ý

Chương 8: Con Đường Xem Mắt Thật Chông Gai

Chương 9: Gặp Được Ý Trung Nhân

Chương 10: Tư Xuân

Chương 11: Mối Tình Đầu

Chương 12: Trái Tim Chàng Như Biển Sâu

Chương 13: Là Phúc Hay Hoạ

Chương 14: Thông Báo

Chương 15: Lựa Chọn

Chương 16: Duyên Tận Tình Đoạn

Chương 17: Đi Tìm Hạnh Phúc Mới

Chương 18: Quanh Co

Chương 19: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 20: Hiếu Lầm

Chương 21: Bước Ngoặt

Chương 22: Đấu Khẩu

Chương 23: Thổ Lộ

Chương 24: Lý Do

Chương 25: Nguyên Đem Tắm Chân Tình Đôi Lấy Trái Tim Em

Chương 26: Từ Chối Nhã Nhặn

Chương 27: Vượt Ngàn Dặm Tới Gặp Chàng

Chương 28: Cai Thuốc

[Chương 29: Đạo Cao Một Thước Ma Cao Một Trượng](#)

[Chương 30: Tình Nguyên Khuất Phục](#)

[Chương 31: Siêu Lòng](#)

[Chương 32: Niềm Vui Bất Ngờ](#)

[Chương 33: Bức Cung](#)

[Chương 34: Giao Hợp](#)

[Chương 35: Tình Bạn Và Tình Yêu](#)

[Chương 36: Bài Giảng Tiếp Theo...](#)

[Chương 37: Lời Hứa Đôi Bên ...](#)

[Chương 38: Xét Duyệt...](#)

[Chương 39: Đối Kháng](#)

[Chương 40: Yêu Say Đắm](#)

[Chương 41: Cầu Hôn](#)

[Chương 42: \(Hết Trọn Bộ\).](#)